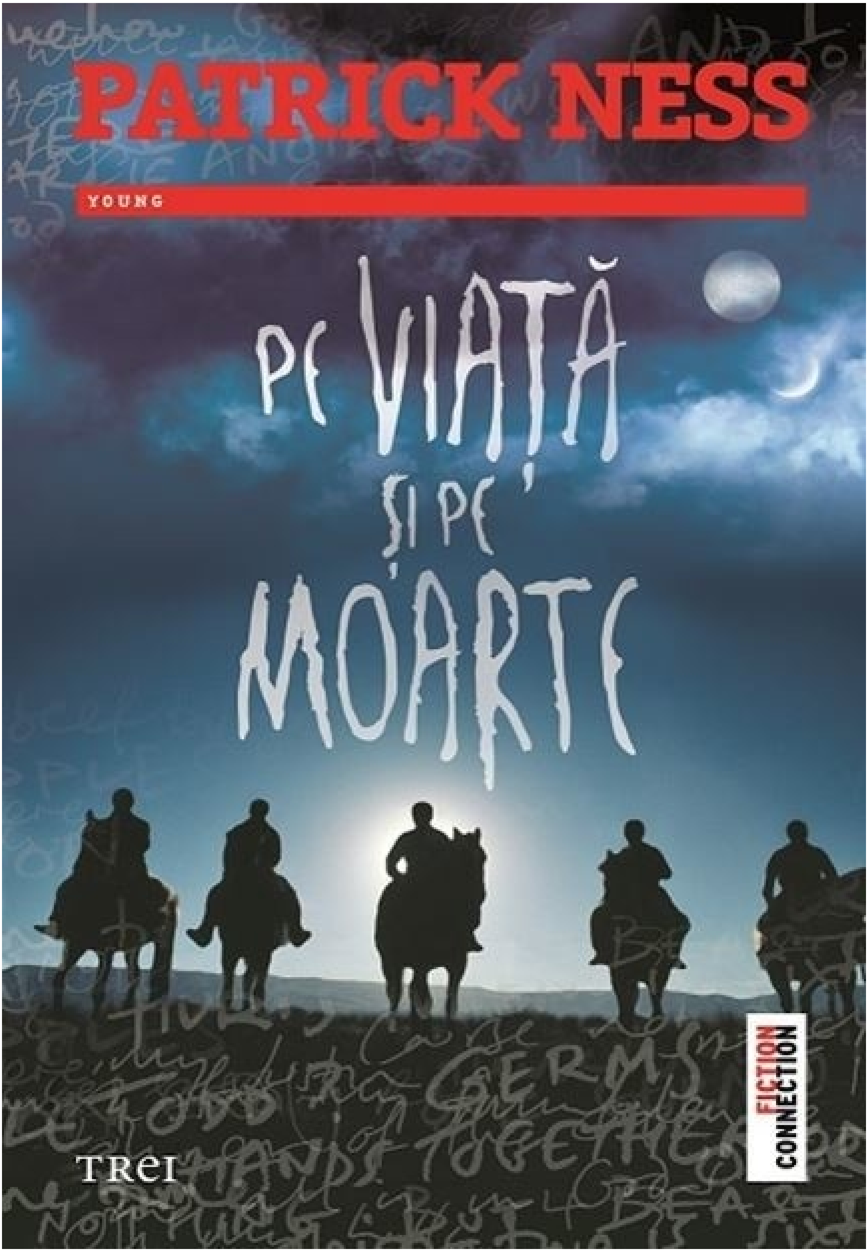
PATRICK NESS
YOUNG
PE VIAȚĂ
ȘI PE
MOARTE
TREI
FICTION
CONNECTION

Patrick Ness

Pe viață și pe moarte

Traducere din engleză de Mihai Dan Pavelescu

Trei

Pentru Patrick Gale

Cel care se luptă cu monștrii,
Să fie cu băgare de seamă,
nu devină el însuși un monstru.
Iar de privești îndelung abisul,
Află că și abisul îți scrutează
străfundul sufletului.

— Friedrich Nietzsche

Sfârșitul

— Vacarmul tău te trădează, Todd Hewitt.

Un glas…

În beznă…

Clipesc din ochi și-i deschid. Peste tot văd numai umbre și pâcle, parcă lumea se-nvârtește, iar sângele îmi este prea înfierbântat, mintea-mi este îmbâcsită, nu pot gândi și-i beznă…

Clipesc iarăși din ochi.

Ia stai așa…

Am zis, *stai…*

Adineauri, da, *adineauri,* noi eram în piață…

Adineauri, ea era-n brațele mele…

Ea *murea*-n brațele mele…

— Unde-i ea?

Scuip în întuneric și simt gustul sângelui, vocea îmi cârâie, Vacarmul mi se ridică precum un uragan neașteptat, înalt, aprins și furios.

— *UNDE-I EA?*

— Eu voi pune întrebările, Todd.

Glasul acela.

Glasul *lui.*

Undeva înapoia mea, undeva nevăzut.

Primarul Prentiss.

Clipesc din nou și negura începe să se preschimbe într-o încăpere enormă, a cărei singură lumină provine de la o fereastră, un cerc mare, aflat sus, departe, iar geamul nu-i transparent, ci colorat în formele Lumii Noi și ale celor două luni ce-i dau ocol, iar razele ce pătrund pe acolo cad peste mine și peste nimic altceva.

— *Ce-ai făcut cu ea?* rostesc cu glas răsunător și clipesc iarăși, împotrivindu-mă sângelui care mi se prelinge-n ochi.

Încerc să ridic mâna și să mă șterg, dar constat că brațele-mi sunt legate la spate și panica mă invadează, mă lupt cu legăturile, răsuflarea mi se iuțește și zbier din nou:

— *UNDE-I EA?*

Un pumn sosește de niciunde și mă lovește în stomac.

Mă îndoi sub șocul loviturii și-mi dau seama că sunt legat de un scaun din lemn, gleznele îmi sunt strânse cu sfori de picioarele scaunului, iar cămașa mi-am pierdut-o undeva pe-o

costișă prăfuită. Icnesc uscat, fiin'că stomacul mi-este gol și n-am ce vomita, și atunci observ covorul pe care se repetă același desen al Noii Lumi și a lunilor ei, din nou și din nou, și din nou, întinzându-se la nesfârșit.

Și-mi reamintesc că eram în piață, în piața din care fugisem, ținând-o, purtând-o, rugând-o să reziste, să rămână-n viață până ajungem în siguranță, până ajungem în Haven, ca s-o pot salva…

Însă acolo *nu exista* siguranță, nu exista nicio fărâmă de siguranță, pen'că nu exista decât *el* și oamenii lui, care mi-au luat-o, care mi-au smuls-o din brațe…

— Ai observat că n-a întrebat *Unde mă aflu*? rostește glasul Primarului, care se mișcă prin odaie. Primele lui cuvinte au fost *Unde este ea*? și Vacarmul lui întreabă același lucru. Interesant.

Capul îmi pulsează, la fel ca stomacul, dar mintea mi se mai limpezește puțin și-mi amintesc că m-am *luptat* cu ei, m-am luptat cu ei când au luat-o, până când patul unei arme m-a izbit în tâmplă și m-a trimis în beznă…

Înghit nodul care mă strânge de gât, înghit spaima și panica…

Fiindcă ăsta-i sfârșitul, nu?

Sfârșitul tuturor lucrurilor.

Primarul m-a prins.

Primarul a prins-o.

— Dacă i-ai făcut vreun rău… spun eu și abdomenul continuă să mă doară de la pumnul încasat.

În fața mea, pe jumătate în umbră, stă domnul Collins care creștea porumb și conopidă, care avea grijă de caii Primarului și care acum stă lângă mine cu un pistol în toc, o pușcă pe spate și un braț care se retrage, pentru a mă lovi din nou.

— Părea deja rănită, Todd, zice Primarul oprindu-l pe domnul Collins. Sărmana fată.

Pumnii mi se-ncleștează în legături. Vacarmul meu pare neregulat și maltratat, totuși se înalță, amintindu-și de pistolul lui Davy Prentiss ațintit spre noi, de ea căzându-mi în brațe, ea sângerând și gâfâind…

Apoi îl învăpăiez încă și mai mult, amintindu-mi propriul meu pumn aterizând în chipul lui Davy Prentiss, Davy Prentiss căzând de pe calul lui, cu piciorul prins în scări, târât și

îndepărtat ca un gunoi ce era.

— Bun, spune Primarul, asta explică misterioasa dispariție a fiului *meu.*

Și dacă n-aș ști mai bine, aș zice că părea aproape *amuzat.*

Observ însă că pot spune asta bazându-mă doar pe sunetul vocii lui, o voce mai tăioasă și mai energică decât orice glas din Prentisstown ar fi putut avea el cândva, și că nimicul pe care l-am auzit dinspre el când am intrat în Haven continuă să fie un nimic uriaș în odaia asta necunoscută, pe măsura nimicului uriaș care vine dinspre domnul Collins.

Ei n-au Vacarm.

Niciunul din ei.

Unicul Vacarm de-aici este al meu, care zbiară ca un vițel rănit.

Răsucesc gâtul, pentru a-l găsi pe Primar, dar mă doare prea tare ca să-l întorc prea mult și tot ce pot spune este că stau într-o singură rază de soare, prăfuită și colorată, în mijlocul unei încăperi atât de mari, încât abia pot distinge pereții din depărtare.

După care zăresc totuși o măsuță în penumbră, suficient de departe ca să nu pot desluși ce se găsește pe ea.

Doar sclipirea metalului, care scânteiază și promite lucruri la care nu vreau să mă gândesc.

— El continuă să se gândească la mine ca la Primar, rostește glasul lui, părând destins și iarăși amuzat.

— Acum este Președintele Prentiss, băiete, mârâie domnul Collins. Ar fi bine să ții minte chestia asta.

— Ce-ai făcut cu ea? întreb, străduindu-mă din nou să mă-ntorc, sucindu-mă într-o parte și alta și strâmbându-mă de la durerea pe care o simt în gât. Dac-o *atingi*, o să…

— Ai sosit în oraș abia azi-dimineață, mă întrerupe Primarul, fără să ai un singur lucru care să-ți aparțină, nici măcar cămașa de pe tine, ci doar fata pe care o purtai în brațe și care suferise un accident teribil…

Vacarmul meu răbufnește.

— N-a fost niciun *accident…*

— Da, un accident foarte grav, continuă Primarul și vocea lui trădează primul indiciu al iritării pe care am auzit-o când ne-am întâlnit în piață. Atât de grav, încât ea este în pragul morții, dar uite că băiatul pentru găsirea căruia noi am cheltuit atâta timp

și energie, băiatul care ne-a cauzat atâtea probleme, care s-a oferit *voluntar* să facă orice am vrea, numai pentru ca noi *s-o salvăm pe fată,* dar care acum, când încercăm să facem exact asta...

— Ea este bine? E-n siguranță?

Primarul se oprește din vorbit și domnul Collins face un pas înainte și mă lovește cu dosul mâinii peste față. În următoarele clipe usturimea loviturii se răspândește peste obrazul meu, iar eu stau nemișcat, doar gâfâind.

După aceea Primarul pășește în cercul de lumină, ivindu-se chiar înaintea mea.

Continuă să poarte hainele lui bune, scrobite și curate ca întotdeauna, care parcă nu îmbracă un om, ci un bloc de gheață umblător și vorbitor. Până și domnul Collins are urme de transpirație și murdărie, și emană mirosul care ar fi de așteptat, însă nu și Primarul, nici vorbă!

Primarul te face să te simți ca un rahat care trebuie să dispară.

Mă privește, apoi se apleacă, pentru a se uita în ochii mei.

După aceea mă-ntreabă, parcă într-o doară:

— Pe ea cum o cheamă, Todd?

Clipesc surprins.

— Poftim?

— Pe ea cum o cheamă? repetă el.

Cu siguranță, treb'e să știe cum o cheamă. Cu siguranță, numele ei treb'e să fie-n Vacarmul meu...

— Îi știi numele, răspund eu.

— Vreau să mi-l spui tu.

Mă uit când la el, când la domnul Collins, care stă cu brațele încrucișate peste piept; tăcerea lui nu-i ascunde defel expresia de pe chip, care anunță c-ar fi încântat să mă facă una cu pământul.

— Mai întreb o dată, Todd, zice Primarul, și aș dori foarte mult să-mi răspunzi. Cum o cheamă pe ea? Cum o cheamă pe fata asta venită din afara lumii?

— Dacă știi că-i din afara lumii, răspund eu, atunci știi și cum o cheamă.

Și atunci Primarul zâmbește, *zâmbește* cu adevărat.

Iar eu mă simt mai înfricoșat ca oricând.

— Nu așa procedăm, Todd. Uite cum procedăm: eu întreb și

tu răspunzi. Așadar, cum o cheamă?

— Unde-i ea?

— Cum o cheamă?

— Spune-mi unde este și-o să-ți spun cum o cheamă.

El oftează, de parcă l-aș fi dezamăgit. Încuviințează o dată din cap spre domnul Collins, care face un pas înainte și mă lovește din nou în stomac.

— Todd, vorbește Primarul în timp ce eu vomit pe covor, aceasta este o tranzacție simplă. Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să-mi spui ceea ce vreau să știu, și asta-i tot. Alegerea îți aparține. Chiar nu doresc să-ți mai fac vreun rău.

Răsuflu întretăiat, aplecat înainte, fiin'că din cauza durerii din stomac îmi vine greu să inspir aer adânc în piept. Simt cum greutatea corpului meu trage de legăturile încheieturilor de la mâini, simt de asemenea cum sângele de pe față, lipicios, începe să se închege și privesc cu ochi încețoșați din mica mea temniță de lumină din mijlocul acestei odăi, a acestei încăperi fără ieșiri…

Locul acesta în care voi muri…

Locul acesta…

Locul acesta fără de ea.

Și ceva din mine alege.

Dacă asta este, atunci ceva din mine decide.

Decide să nu spună.

— Îi știi numele, rostesc eu. Omoară-mă dacă vrei, dar tu-i știi deja numele.

Iar Primarul se mulțumește să mă privească.

Minutul cel mai lung al vieții mele se scurge în timp ce el mă privește, mă citește, înțelege că vorbesc serios.

Și atunci se apropie de măsuța din lemn.

Încerc să privesc, însă spinarea lui îi ascunde gesturile. Îl aud umblând cu obiecte de pe tăblia mesei, aud un bufnet metalic pe lemn.

— O să fac tot ce spui, zice el și-mi dau seama că-mi maimuțărește propriile cuvinte. *Salveaz-o și-o să fac tot ce spui.*

— Nu mi-e frică de tine, îi răspund, deși Vacarmul meu zice altceva, gândindu-se la toate lucrurile care ar putea fi pe masa aia. Nu mi-e frică să mor.

Și mă-ntreb dacă vorbesc serios.

El se-ntoarce către mine, ținând mâinile la spate, ca să nu

pot vedea ce are în ele.

— Pentru că ești un bărbat, Todd? Pentru că unui bărbat nu-i este frică să moară?

— Da, zic eu, pen’că-s un bărbat.

— Dacă nu greșesc, aniversarea ta va fi abia peste paisprezece zile.

— Ăla nu-i decât un număr. Răsuflu greoi și stomacul meu face tumbe fiin’că vorbesc așa. El nu-nseamnă *nimic.* Dac-aș fi fost pe Lumea Veche, aș fi…

— Nu ești pe Lumea Veche, *băiete,* zice domnul Collins.

— Nu cred că la asta se referă, domnule Collins, spune Primarul fără să-și ia ochii de la mine. Nu-i așa, Todd?

Privesc de la unul la altul.

— Am ucis, rostesc eu. Am ucis.

— Da, cred că ai ucis, încuviințează Primarul. Pot vedea că ești copleșit de rușinea uciderii. Dar întrebarea este pe cine? *Pe cine* ai ucis? Pășește în umbra din afara cercului de lumină și trece înapoia mea; obiectele necunoscute pe care le-a ales de pe masă continuă să rămână nevăzute. Sau ar trebui să întreb *ce* ai ucis?

— L-am ucis pe Aaron, răspund eu și încerc să-l urmăresc cu ochii, însă dau greș.

— Oare chiar ai făcut-o?

Absența Vacarmului său este groaznică, mai ales fiin’că nu-l pot vedea. Nu-i ca tăcerea unei fete, tăcerea unei fete continuă să rămână activă, continuă să fie ceva viu care are o formă în tot Vacarmul ce duruie în jurul ei.

(mă gândesc la ea, mă gândesc la tăcerea ei, la durerea tăcerii ei)

(nu mă gândesc la numele ei)

Însă cu Primarul, deși nu știu cum a făcut, nu știu cum a făcut ca el și domnul Collins să n-aibă Vacarm, e de parcă n-ar fi nimic, e ca un lucru mort, care n-are formă, Vacarm sau viață în lume mai mult decât o piatră, un perete sau o fortăreață pe care n-o s-o cucerești niciodată. Cred că el îmi citește Vacarmul, dar cum ai putea s-o faci tu însuți cu cineva care s-a transformat în piatră?

Și oricum îi arăt ceea ce vrea. Pun biserica de sub cascadă în prim-planul Vacarmului meu. Arăt toată lupta adevărată cu Aaron, încleștarea și sângele, mă arăt pe mine bătându-mă cu

el, învingându-l și trântindu-l la pământ, mă arăt scoțându-mi pumnalul.

Mă arăt înjunghiindu-l pe Aaron în beregată.

— Există adevăr aici, spune Primarul, însă este oare întregul adevăr?

— Este, zic eu ințețindu-mi Vacarmul ca să acopăr orice altceva ar putea el să audă. Este adevărul.

Vocea lui continuă să fie amuzată.

— Eu cred că mă minți, Todd.

— Nu! aproape că răcnesc eu. Am făcut ce-a vrut Aaron! L-am ucis! Am devenit bărbat potrivit legilor tale și mă poți lua-n armata ta și-o să fac orice vrei, numai spune-mi odată ce-ai făcut cu ea?

Văd că domnul Collins observă un semn făcut îndărătul meu și că pășește iarăși înainte, retrage brațul și…

(reacționez instinctiv)

Mă smucesc dinaintea lui atât de tare, încât trag scaunul câțiva centimetri într-o parte…

(taci din gură)

Și lovitura nu m-atinge.

— Perfect, rostește Primarul părând mulțumit în chip discret. Excelent. Începe să se miște din nou în întuneric. Dă-mi voie să-ți explic câteva lucruri, Todd, spune el. Te afli în sala principală a fostei catedrale din Haven, care a devenit de ieri Palatul Prezidențial. Te-am adus în casa mea cu speranța de a te ajuta. De a te ajuta să înțelegi că greșești în lupta aceasta lipsită de speranță pe care o porți împotriva mea, împotriva noastră.

Glasul lui trece înapoia domnului Collins.

Glasul lui…

Pentru o clipă a părut că nu vorbește cu glas tare…

Ci direct în mintea mea…

Apoi senzația aceea dispare.

— Soldații mei, zice el continuând să se plimbe, ar trebui să sosească aici mâine după-amiază. Tu, Todd Hewitt, îmi vei răspunde mai întâi la întrebări, după care îți vei respecta cuvântul dat și mă vei ajuta să creăm o societate nouă.

Reapare în lumină și se oprește înaintea mea, cu mâinile tot la spate, ascunzând obiectele luate de pe masă.

— Însă procesul pe care vreau să-l încep aici, Todd, spune el, este cel în care să înțelegi că eu nu sunt inamicul tău.

Sunt atât de surprins, încât pentru o secundă încetează să-mi mai fie frică.

Nu este inamicul meu?

Holbez ochii.

Nu este inamicul meu?

— Nu, Todd, încuviințează el. Nu sunt inamicul tău.

— Ești un ucigaș, răspund eu fără să gândesc.

— Sunt un general, zice el. Nimic mai mult și nimic mai puțin.

Îl privesc fix.

— Ai omorât oameni în marșu’ vostru-ncoace. Ai omorât oamenii din Farbranch.

— În timp de război se întâmplă multe lucruri regretabile, dar războiul acela s-a terminat acum.

— V-am văzut împușcându-i, spun eu detestând felul în care cuvintele unui om fără Vacarm sună atât de intens, atât de asemănătoare pietrei nemișcate.

— M-ai văzut pe mine personal făcând asta, Todd?

Simt un nod în gât care-mi lasă un gust acru.

— Nu, dar a fost un război pe care *tu l-ai pornit*!

— A fost necesar, răspunde el. Ca să salvez o planetă bolnavă și muribundă.

Răsuflarea mi se iuțește, mintea îmi devine mai încețoșată, îmi simt capul mai greu ca niciodată. Însă și Vacarmul meu este mai incandescent.

— L-ai ucis pe Cillian.

— Extrem de regretabil, comentează el. Ar fi fost un soldat excelent.

— Ai ucis-o pe mama mea, spun eu și glasul mi se poticnește (taci din gură), Vacarmul mi se umple de durere și mânie, mă podidesc lacrimile (taci din gură, taci din gură, taci din gură). Le-ai ucis pe toate femeile din Prentisstown.

— Todd, tu chiar crezi tot ce auzi?

Urmează o tăcere, o tăcere adevărată, pen’că și propriul meu Vacarm absoarbe cuvintele acelea.

— Nu am nicio dorință să omor femei, zice Primarul. N-am avut niciodată.

Gura mi se cască fără să vreau.

— Ba da, ai *făcut-o…*

— Nu este momentul cel mai potrivit pentru o lecție de

istorie.

— Iești un *mincinoși*

— Pe când tu presupui că știi totul, așa-i?

Glasul îi devine rece, se retrage de lângă mine și domnul Collins mă lovește cu atâta putere în tâmplă, încât aproape că mă răstorn cu scaun cu tot pe podea.

— Iești un MINCINOS ȘI-UN UCIGAȘ! răcnesc, cu urechile încă țiuindu-mi după lovitură.

Domnul Collins mă pocnește din nou, în partea opusă, cu duritatea unui bloc din lemn.

— Todd, zice Primarul, eu *nu sunt* inamicul tău. Te rog, încetează să mă silești să mai fac asta.

Capul mă doare așa de rău, că nu spun nimic. *Nu pot* să spun nimic. Nu pot să spun cuvântul pe care-l dorește el. Nu pot să spun nimic care să nu ducă la bătaia mea până la pierderea cunoștinței.

Asta-i sfârșitul. Treb'e să fie sfârșitul. Ei n-o să mă lase să trăiesc. N-o s-o lase nici *pe ea* să trăiască.

Treb'e să fie sfârșitul.

— Sper *să fie* sfârșitul, rostește Primarul și vocea lui are întocmai sunetul adevărului. Sper că-mi vei spune ceea ce doresc să știu, ca să putem opri totul.

Și apoi el zice…

Apoi el zice…

El zice:

— Te rog.

Ridic fruntea, clipind din ochii-n jurul cărora a-nceput să se umfle pielea.

Fața lui poartă o expresie de îngrijorare, o expresie aproape de *implorare.*

Ce naiba? Ce dracu' se-ntâmplă?

Și aud din nou zumzetul din mintea mea…

Diferit de simpla auzire a Vacarmului altcuiva…

TE ROG, ca și cum ar fi fost spus de propria mea voce…

TE ROG, ca și cum ar fi venit de la mine…

Apăsându-mă…

Dinăuntru…

Făcându-mă să simt de parcă aș dori s-o spun…

TE ROG…

— Lucrurile pe care crezi că le știi, Todd, spune Primarul și

glasul lui continuă să țească înăuntrul capului meu, lucrurile acelea nu sunt adevărate.

Și atunci îmi amintesc…

Mi-l amintesc pe Ben…

Mi-l amintesc pe Ben, spunându-mi același lucru… Ben, pe care l-am pierdut…

Și Vacarmul meu se oțelește, chiar în clipa aceea. Retezându-l.

Fața Primarului își pierde expresia imploratoare.

— Bine, zice el și se încruntă puțin. Nu uita însă că este alegerea ta. Își îndreaptă spinarea. Cum o cheamă pe ea?

— Îi știi numele.

Domnul Collins mă lovește peste cap, aplecându-mă într-o parte.

— Cum o cheamă pe ea?

— Știi deja…

Buuum, altă lovitură, de data asta din cealaltă parte.

— Cum o cheamă pe ea?

— Nu.

Buuum.

— Spune-mi cum o cheamă.

— Nu!

BUUUM’.

— Cum o *cheamă,* Todd?

— ’TE DRACULUI!

Atât doar că nu spun „dracului” și domnul Collins mă pocnește atât de puternic, încât capul îmi zvâcnește și scaunul se răstoarnă și cad pe o parte pe podea, luând scaunul cu mine. Mă izbesc de covor, am mâinile legate și nu mă pot propti în ele, și ochii mi se umplu de nenumărate Lumi Noi micuțe, până nu văd nimic altceva.

Respir în covor.

Vârfurile cizmelor Primarului se apropie de fața mea.

Nu sunt inamicul tău, Todd Hewitt, repetă el. Spune-mi numele ei și toate astea vor înceta.

Inspir și după aceea tușesc tot ce am inspirat din covor.

Inspir din nou și spun ce am de spus.

— Ești un ucigaș.

Altă tăcere.

— Așa să fie, rostește Primarul.

Picioarele lui se îndepărtează și-l simt pe domnul Collins ridicându-mi scaunul de pe podea, ridicându-mă și pe mine odată cu el, și corpul îmi geme înaintea propriei sale greutăți, până stau din nou în cercul de lumină colorată. Ochii îmi sunt atât de umflați acum, încât abia dacă-l mai pot vedea pe domnul Collins, deși e chiar în fața mea.

Îl aud pe Primar umblând din nou pe măsuță. Îl aud mișcând obiecte pe tăblia ei. Aud din nou zăngănit metalic.

Îl aud venind lângă mine.

Și după toate promisiunile alea, sosește, în cele din urmă.

Sfârșitul meu.

Îmi pare rău, gândesc eu. *Îmi pare foarte rău.*

Primarul pune o mână pe umărul meu și eu mă scutur, încercând să scap de ea, dar el o ține acolo, apăsând constant. Nu pot să văd ce are în ea, însă apropie ceva de mine, de fața mea, ceva dur și metalic, plin de durere și gata să mă facă să sufăr și să-mi smulgă viața, iar în mine există o gaură în care treb’e să mă târăsc, să scap de toate astea, să mă târăsc adânc în beznă, și știu că ăsta-i sfârșitul, sfârșitul tuturor lucrurilor, nu pot scăpa niciodată de-aici și el mă va ucide și-o va ucide și pe ea și nu există nicio șansă, nici viață, nici speranță, nimic.

Îmi pare rău.

Și Primarul îmi pune un bandaj pe chip.

Icnesc, simțindu-i răcoarea și tresar sub palmele lui, însă el continuă să-l apese cu blândețe pe cucuiul de pe fruntea mea și pe rănile de pe față și bărbie; corpul lui este atât de aproape, încât îi pot simți mirosul, îi simt curățenia, izul de lemn al săpunului, răsuflarea din nările lui care-mi mângâie obrazul, degetele lui care-mi ating rănile aproape ca o dezmierdare, tamponând tumefierile din jurul ochilor, tăieturile buzei, și pot să simt cum bandajele acționează aproape instantaneu, simt cum umflăturile se retrag, calmantele mi se revarsă în tot sistemul și pentru o clipă mă gândesc cât de *bune* sunt bandajele în Haven, cât de asemănătoare cu bandajele *ei,* și ușurarea vine atât de iute, atât de neașteptat, încât gâtlejul mi se sugrumă și treb’e să înghit nodul care a apărut acolo.

— Todd, vorbește Primarul încetișor, aproape chiar în urechea mea, punându-mi alt bandaj pe gât, eu nu sunt omul care crezi tu. Nu am făcut lucrurile pe care crezi tu că le-aș fi făcut. L-am rugat pe fiul meu să te aducă înapoi. Nu i-am cerut

să împuște pe nimeni. Nu i-am cerut lui Aaron să te omoare.

— Ești un mincinos, rostesc eu, dar glasul mi-e slab și tremur de la efortul de a-mi stăvili lacrimile (taci din gură).

Primarul așază alte bandaje pe vânătăile de pe pieptul și de pe stomacul meu, atât de blând, încât abia mai pot rezista, atât de blând, încât aproape că-i pasă de ceea ce simt eu.

— Să știi că îmi pasă *într-adevăr,* Todd, zice el. Vei avea timp să înveți adevărul spuselor mele.

Trece îndărătul meu și-mi pune alt bandaj în jurul legăturilor de la încheieturile mâinilor, luându-mi palmele și masându-le ușor cu buricele degetelor mari, alungându-le amorțeala.

— Vei avea timp, continuă el, să înveți să te încrezi în mine. Poate că vei ajunge chiar să *mă placi.* Ba chiar să te gândești la mine, într-o bună zi, ca la un tată al tău.

Am senzația că Vacarmul mi se destramă sub medicamente, că toată durerea dispare, că eu însumi dispar odată cu ea, ca și cum Primarul m-ar ucide de fapt, dar prin leac, nu prin pedeapsă.

Nu-mi pot stăvili plânsul din gât, din ochi, din glas.

— Te rog, îi spun, te rog.

Însă nu știu la ce mă refer.

— Războiul s-a încheiat, Todd, repetă Primarul. Noi clădim o lume nouă. Planeta aceasta va fi, în sfârșit și cu adevărat, pe măsura numelui ei. Crede-mă când îți spun că după ce vei vedea, *vei dori* să faci parte din ea.

Răsuflu în întuneric.

— Tu poți să fii un conducător, Todd. Te-ai dovedit o persoană cu totul specială.

Continui să răsuflu, încercând să mă concentrez asupra respirației, dar simt că mă pierd.

— Cum pot să știu? rostesc în cele din urmă și glasul îmi este un croncănit, o îngânare, ceva nu tocmai real. Cum pot să știu dacă ea mai este măcar în viață?

— Nu poți să știi, zice Primarul. N-ai decât cuvântul meu.

Și așteaptă din nou.

— Și dac-o fac? spun eu. Dacă fac ce zici tu, o s-o salvezi?

— Vom face orice va fi necesar, răspunde el.

În absența durerii, simt de parcă nici n-aș avea corp, aproape ca și cum aș fi o fantomă care stă într-un scaun, orb și veșnic.

Ca și cum aș fi deja mort.

Fiin'că cum poți să știi dacă mai ești viu, când nu te doare nimic?

— Todd, spune Primarul, noi suntem alegerile pe care le facem. Nimic mai mult și nimic mai puțin. Mi-ar plăcea ca tu să alegi să-mi răspunzi la întrebări. Mi-ar plăcea asta foarte mult.

Sub bandaje nu-i decât altă beznă.

Doar eu, singur în întuneric.

Singur cu glasul lui.

Nu știu ce să fac.

Nu știu nimic.

(ce să fac?)

Dar dacă există o șansă, dacă există măcar *o șansă*…

— Este un sacrificiu chiar așa mare? rostește Primarul, ascultându-mă cum gândesc. Aici, la sfârșitul trecutului? La începutul viitorului?

Nu. Nu, nu pot. Indiferent ce ar spune, el este un mincinos și un ucigaș…

— Aștept, Todd.

Totuși s-ar putea ca ea să fie în viață, s-ar putea ca el s-o țină-n viață…

— Ne apropiem de ultima ta oportunitate, Todd.

Ridic capul. Mișcarea întredeschide câteva bandaje și mijesc ochii spre lumină, în sus spre chipul Primarului.

Este la fel de inexpresiv ca întotdeauna.

Este zidul pustiu și fără viață.

Aș putea la fel de bine să vorbesc într-un hău fără fund.

Aș putea la fel de bine *să fiu* hăul fără fund. Îmi feresc ochii. Privesc în podea.

— Viola, rostesc către covor. Pe ea o cheamă Viola. Primarul sloboade o răsuflare prelungă, mulțumită.

— Bravo, Todd, zice el. Îți mulțumesc.

Se întoarce spre domnul Collins.

— Închide-l.

Partea I. Todd în turn

1. Vechiul primar

[Todd]

Domnul Collins mă împinge în sus pe o scară îngustă, fără ferestre, sus, tot mai sus, cotind pe paliere clar definite, dar fără să se oprească vreodată din urcuș. Ajungem înaintea unei uși, tocmai când credeam că picioarele mele nu vor mai rezista să facă niciun pas. El deschide ușa și mă-mbrâncește înăuntru; mă rostogolesc și cad pe o podea din scânduri, iar brațele îmi sunt încă atât de amorțite, încât nici măcar nu-mi pot amortiza șocul, așa că gem și mă întorc pe o parte.

Și privesc în jos într-un hău adânc de peste treizeci de metri.

Domnul Collins hohotește, când eu mă trag îngrozit de lângă margine. Sunt pe un pervaz nu mai lat de cinci scânduri, care urmărește perimetrul unei încăperi pătrate. În mijloc se află o gaură enormă prin care se leagănă niște frânghii. Ridic ochii până la cele mai mari clopote pe care le-am văzut vreodată; două clopote, care atârnă de o singură grindă din lemn, clopote uriașe, cât o cameră în care ai putea locui, iar în pereții turnului sunt tăiate arcade, pen'că să se poată auzi dangătele.

Tresar când domnul Collins trântește ușa, zăvorând-o cu un *zdrang-bang,* care nu lasă nicio speranță de evadare.

Mă ridic în picioare, mă reazem de perete și stau așa până pot respira din nou.

Închid ochii.

Sunt Todd Hewitt, gândesc eu. *Sunt fiul lui Cillian Boyd și Ben Moore. Aniversarea mea este peste paisprezece zile, dar sunt un bărbat.*

Sunt Todd Hewitt și sunt un bărbat.

(un bărbat care i-a spus Primarului numele ei)

— Îmi pare rău, șoptesc eu. Îmi pare foarte rău.

După o vreme deschid ochii și privesc în sus și în jur. De jur-împrejurul acestui nivel al turnului există mici deschideri dreptunghiulare la nivelul ochilor, câte trei pe fiecare perete, prin care pătrund raze slabe de lumină în care dansează firicele

de praf.

Mă apropii de deschiderea cea mai apropiată. E clar că mă aflu în clopotnița catedralei, la foarte mare înălțime, și privesc spre fațada ei, către piața pe unde am intrat prima dată în oraș, chiar în dimineața asta, deși parcă ar fi trecut deja o viață de om. Se lasă amurgul, așadar am stat fără cunoștință destul de mult înainte ca Primarul să mă trezească, timp în care i-ar fi putut face ei orice, timp în care i-ar fi…

(taci din gură, mai taci din gură)

Mă uit peste piață. Continuă să fie pustie, continuă să domnească liniștea unui oraș tăcut, un oraș fără Vacarm, un oraș care așteaptă sosirea unei armate care să-l cucerească.

Un oraș care nici măcar n-a-ncercat să lupte.

Primarul a apărut și ei i-au predat orașul, uite-așa. *Uneori zvonul că vine o armată este, pur și simplu, la fel de eficient ca armata însăși,* îmi spusese el și nu avusese dreptate?

Iar în tot acel timp noi alergaserăm încoace pe cât putuserăm de repede, fără să ne gândim cum va fi Haven după ce vom ajunge aici, fără s-o rostim cu glas tare, totuși sperând că va fi un loc sigur, sperând că va fi Paradisul.

Dar întotdeauna mai există speranță, spusese Ben.

Greșea însă. Nu era deloc Haven.

Era Noul Prentisstown.

Mă încrunt, simt o gheară în piept și privesc spre vest, peste piață, peste vârfurile copacilor care se întind deasupra caselor și străzilor tăcute din depărtare, până la cascada care se prăbușește de pe coamă în vale, destul de aproape, cu drumul în zigzag însoțind-o, șerpuind pe deal, drumul unde m-am luptat cu Davy Prentiss, drumul unde Viola…

Revin către încăpere.

Ochii mi se adaptează la lumina care pălește în intensitate, totuși aici nu pare să existe nimic altceva decât scânduri și un vag miros urât. Funiile clopotelor atârnă la doi metri distanță de laturi. Înalț ochii să văd unde sunt legate de clopote ca să le facă să dăngăne. Privesc apoi în jos, în puțul central, însă este prea întuneric pentru a vedea clar ce se află la fund. Probabil doar cărămizi.

Totuși doi metri n-ar fi chiar așa mult. Ai putea să sari până la ele și să te prinzi de una, ca să cobori.

Dar dup-aia…

— Este într-adevăr ingenios, rostește o voce din colțul îndepărtat.

Tresar brusc, încleștez pumnii și Vacarmul îmi zbiară. Un bărbat se ridică din locul în care stătuse așezat până acum, alt ins fără Vacarm.

Atât doar că…

— Dacă ai încerca să evadezi, coborând pe funiile lăsate atât de ispititor la îndemână, continuă el, toți cei din oraș vor afla ce faci.

— Cine ești? întreb eu; îmi simt stomacul ridicat în gură, totuși nu descleștez pumnii.

— Da, zice el, mi-am dat seama că nu ești din Haven.

Se îndepărtează de colțul lui și-ngăduie astfel ca lumina să-i cadă pe chip. Văd un ochi vânăt și o buză tăiată, care pare că abia recent a făcut coajă. E clar că pentru el nu s-au găsit bandaje.

— Interesant cât de repede uiți de *sonoritatea* lui, rostește necunoscutul aproape pentru sine.

Este un bărbat micuț, mai scund decât mine, dar și mai voinic, mai vârstnic decât Ben, totuși nu cu mult, însă pot vedea de asemenea că-i moale peste tot, moale până și la față. O moliciune pe care aș putea s-o-nving, dacă aș fi nevoit.

— Da, spune el, bănuiesc că ai putea.

— Cine ești? întreb eu iarăși.

— Cine sunt? repetă el încetișor, după care glasul îi sporește în intensitate, ca și cum s-ar juca. Sunt Con Ledger, băiete. Primarul Havenului. Surâde într-un fel confuz. Dar nu și Primarul Noului Prentisstown. Scutură din cap ușor și mă privește. Noi le-am dat refugiaților până și medicamentul, când au început să sosească.

Și atunci văd că zâmbetul lui nu-i defel un zâmbet, ci o *strâmbătură.*

— Doamne Dumnezeule, băiete, zice el, ce mai Vacarm răspândești!

— Nu sunt un băiat, replic eu fără să cobor pumnii.

— Nu înțeleg deloc cum s-ar putea ca asta să aibă vreo importanță.

Am zece milioane de lucruri pe care să le spun, însă curiozitatea învinge.

— Așadar *există* un leac? Pentru Vacarm?

— Ah, da, răspunde el și face o grimasă ușoară, de parcă ar fi simțit un gust neplăcut. O plantă nativă, care conține o substanță neurochimică naturală, plus câteva chestii pe care le putem sintetiza – și gata! Liniștea se așterne în sfârșit pe Lumea Nouă.

— Nu pe *toată* Lumea Nouă.

— Nu, încuviințează el și se întoarce pentru a privi prin deschiderea dreptunghiulară cu mâinile încrucișate la spate. E foarte greu de reușit, așa-i? Un proces lung și lent. Noi l-am izbutit abia spre sfârșitul anului trecut, iar asta după douăzeci de ani de încercări. Am produs o cantitate suficientă pentru noi și ne găseam pe punctul s-o exportăm, când…

Nu-și termină fraza și rămâne cu ochii ațintiți pe orașul de dedesubt.

— Când v-ați predat, spun eu și Vacarmul îmi huruie, gros și aprins. Ca niște lași.

El se întoarce către mine și surâsul pieziș i-a dispărut, i-a dispărut *complet.*

— De ce ar trebui ca opinia unui băiat să conteze pentru mine?

— *Nu sunt* un băiat, repet eu.

Oare pumnii îmi sunt tot încleștați? Da, așa sunt.

— Ba ești în mod clar, deoarece un *bărbat* ar înțelege alegerile necesare ce trebuie făcute când te confrunți cu extincția.

Îngustez ochii.

— Tu n-ai ce să mă-nveți despre extincție.

El clipește repede de câteva ori, zărind adevărul cuvintelor în Vacarmul meu ca și cum ar fi fulgere strălucitoare ce-ncearcă să-l orbească, apoi umerii i se gârbovesc.

— Iartă-mă, îmi spune. Asta nu-i în firea mea. Ridică o palmă la față și-și freacă obrajii, strâmbându-se când atinge vânătaia din jurul ochiului. Ieri eram Primarul milostiv al unui oraș frumos. Pare să râdă de o glumă numai de el știută. Dar asta a fost ieri.

— Câți oameni trăiesc în Haven? îl întreb, nu tocmai dispus să mă opresc.

El mă privește.

— Băiete…

— Mă numesc Todd Hewitt, îi zic. Îmi poți spune domnul

Hewitt.

— El ne-a promis un nou început…

— Până și *eu* știu că-i un mincinos. *Câți oameni*?

— Trei mii trei sute, oftează el, incluzându-i pe refugiați.

— Armata n-are nici măcar o treime din mărimea asta. V-ați fi putut lupta.

— Femei și copii, zice el. Fermieri.

— Femei și copii au luptat în alte orașe. Femei și copii *au murit.*

El face un pas înainte și se înnegurează la chip.

— Da, însă acum femeile și copiii acestui oraș *nu vor murii* Fiindcă *eu* am ajuns la o pace!

— O pace care ți-a-nvinețit ochiu', îi spun eu. O pace care ți-a despicat buza.

Mă privește o clipă, după care pufnește trist.

— Cuvintele unui înțelept, rostește el, în vocea unui țărănoi.

Îmi întoarce spatele, ca să se uite iarăși prin deschizătură.

Și atunci percep zumzetul slab.

Semne de întrebare îmi ticsesc Vacarmul, dar înainte de a putea deschide gura, Primarul, *vechiul* Primar, spune:

— Da, pe mine mă auzi.

— Pe tine? Cum stă atunci cu leacul?

— Tu i-ai da inamicului pe care l-ai cucerit medicamentul lui favorit?

Îmi umezesc buza superioară.

— Vacarmul revine?

— Ah, da. Primarul Ledger se întoarce din nou la mine. Dacă nu-ți iei doza zilnică, atunci revine în mod clar. Se duce în colțul lui și se așază încetișor. O să observi că nu există toalete, îmi spune. Îmi cer scuze anticipat pentru neplăcere.

Mă uit la el cum se așază și Vacarmul continuă să-mi huruie, învăpăiat, inflamat și plin de întrebări.

— *Tu* ai fost, nu-i așa? urmează el. Azi-dimineață, vreau să spun. Cel pentru care a fost golit orașul, cel pe care noul Președinte l-a primit de pe cal.

Nu-i răspund. O face însă Vacarmul meu.

— Așadar cine ești tu, Todd Hewitt? zice el. Ce anume te face atât de special?

Asta, gândesc eu, este o întrebare foarte bună.

Noaptea se lasă iute și deplină, iar Primarul Ledger vorbește tot mai puțin și se foiește tot mai mult, până ce, în cele din urmă, nu mai poate rezista și începe să umble, în tot acest timp, zumzetul lui se întețește, așa încât, chiar dacă am dori să discutăm, ar trebui să strigăm.

Eu stau în partea din față a turnului și mă uit cum se ivesc stelele, cum noaptea acoperă valea de dedesubt.

Și mă gândesc și-ncerc să nu mă gândesc, pen'că atunci când o fac, stomacul mi se ridică în gât și mi-e rău sau gâtlejul mi se-nclește ază și mi-e rău sau ochii mi se umezesc și mi-e rău.

Fiin'că ea este undeva pe-acolo.

(te rog, să fie undeva pe-acolo)

(te rog, să fie bine)

(te rog)

— Trebuie mereu să fii atât de-al naibii de *gălăgios*? se răstește Primarul Ledger.

Mă-ntorc spre el, gata să-i răspund în același fel, dar ridică brațele în semn de scuză.

— Îmi pare rău. Nu-i felul meu de-a fi. Începe să-și învârtă din nou degetele. E greu când ți se retrage atât de brusc medicamentul.

Mă uit din nou peste Noul Prentisstown și luminile pornesc să se aprindă în casele oamenilor. N-am văzut aproape pe nimeni toată ziua, toți stau în case, probabil din ordinul Primarului.

— Deci toți cei de-aici trec prin asta? îl întreb.

— Nu tocmai, răspunde Primarul Ledger, deoarece fiecare are ceva rezerve prin casă. Bănuiesc că vor trebui să le smulgă cu forța din mâinile lor.

— Nu cred că asta va fi o problemă după ce armata va ajunge aici, zic eu.

Lunile se ridică, târându-se sus pe cer ca și cum n-ar avea niciun motiv de grabă. Strălucesc îndeajuns de puternic pentru a lumina Noul Prentisstown și văd că râul trece prin oraș, dar că la nord de el nu există decât câmpii, pustii sub razele lunilor, apoi o coamă abruptă și stâncoasă care formează versantul de nord al văii. Spre nord se vede de asemenea un drum îngust, care iese printre dealuri după care se îndreaptă către oraș, celălalt drum pe care n-am pornit Viola și cu mine după Farbranch, celălalt drum pe care Primarul *a pornit* însă și a

ajuns mai repede aici.

Spre est, râul și drumul principal continuă, mergând Dumnezeu știe unde, după coturi și alte dealuri, iar casele sunt tot mai rare. Mai există și alt drum, nu tocmai pietruit, care pleacă spre sud din piață și trece pe lângă clădiri și case, pătrunde într-o pădure și suie un deal cu o crestătură pe culme.

Cam ăsta-i tot Noul Prentisstown.

Căminul a trei mii trei sute de oameni, care se ascund în casele lor, atât de tăcuți, încât ar putea fi morți.

Niciunul dintre ei nu clintește un deget pentru a se salva de ceea ce se apropie, sperând că dacă sunt destul de supuși, dacă sunt destul de *slabi,* monstrul nu-i va înfuleca.

Acesta este locul către care ne-am irosit timpul, alergând.

Zăresc mișcare în piață, o umbră fulgerând, dar nu-i decât un câine. *Casa, casă, casa,* îi aud slab gândurile. *Casă, casă, casă.*

Câinii n-au problemele oamenilor.

Câinii pot fi fericiți oricând.

Îmi treb'e un minut de respirație adâncă pentru a alunga cleștele ce-mi cuprinde pieptul, lacrimile din ochi.

Treb'e un minut ca să nu mă mai gândesc la propriul meu câine.

Când privesc din nou afară, văd pe cineva și nu-i deloc un câine.

Are capul plecat spre înainte și-și duce calul de frâu, fără grabă, prin piața orașului, copitele bocănesc pe caldarâm și, când se apropie, deși zumzetul Primarului Ledger e atât de enervant, încât nu știu cum o să pot adormi, îl pot auzi bine chiar de aici.

Vacarm.

În liniștea unui oraș care așteaptă, eu pot să aud Vacarmul bărbatului.

Și el îl poate auzi pe al meu.

Todd Hewitt? gândește el.

Și-i pot auzi și surâsul care i se lățește peste chip.

Am găsit ceva, Todd, rostește el peste piață, în sus, către vârful turnului, căutându-mă în lumina lunilor. *Am găsit ceva de-al tău.*

Nu rostesc nimic. Nu *gândesc* nimic.

Privesc doar cum el duce mâna la spate și ridică ceva spre

mine.

Chiar și de la distanta aceea, chiar și sub lumina lunilor, știu ce este.

Caietul mamei mele.

Davy Prentiss are caietul mamei mele.

2. Talpa pe grumaz

[Todd]

A doua zi dimineață devreme, lângă clopotniță se construiește repede și zgomotos o estradă cu microfon, iar pe măsură ce dimineața se preschimbă în după-amiază, locuitorii Noului Prentisstown se adună în fața ei.

— De ce? întreb eu, privindu-i.

— Tu de ce crezi? replică Primarul Ledger, stând într-un colț întunecos și masându-și tâmplele în vreme ce Vacarmul îi zumzăie fierbinte și metalic ca un ferăstrău. Ca să-l cunoască pe noul șef.

Bărbații nu vorbesc prea mult, chipurile le sunt palide și încruntate, deși cine poate ști ce gândesc ei dacă nu le poți auzi Vacarmul? Par mai curați decât erau cei din orașul meu, cu părul mai scurt, fețe bărbierite, haine mai bune. Mulți dintre ei sunt plinuți și moi, ca Primarul Ledger.

Haven treb'e să fi fost un loc confortabil, un loc unde oamenii nu trebuiau să se lupte zilnic pentru a supraviețui.

Poate că problema a fost tocmai confortul prea mare.

Primarul Ledger pufnește în barbă, dar nu spune nimic.

Bărbații Primarului Prentiss sunt călări, amplasați în puncte strategice din piață, zece sau doisprezece, cu puștile pregătite, pentru a se asigura că toți se comportă așa cum treb'e, deși se pare că amenințarea apropierii unei armate i-a domolit deja pe toți. Îi văd pe domnul Tate, pe domnul Morgan și pe domnul O'Hare, bărbați alături de care am crescut, bărbați pe care obișnuiam să-i văd trudind zilnic pe ogor, bărbați care erau doar bărbați, până ce, pe neașteptate, au devenit altceva.

Nu-l zăresc nicăieri pe Davy Prentiss și Vacarmul începe să-mi huruie iarăși, gândindu-mă la el.

Probabil că a coborât coasta dealului de unde-l târâse calul și a găsit traista. În ea nu erau decât niște haine murdare și caietul.

Caietul mamei mele.

Cuvintele lăsate de mama pentru mine.

Scrise când m-am născut eu. Scrise până în clipa dinaintea morții ei.

Dinaintea uciderii ei.

Fiul meu nemaipomenit care nădăjduiesc că va vedea lumea transformându-se în ceva bun.

Cuvinte pe care mi le-a citit Viola, pen'că eu nu știam...

Și acum *nemernicul de Davy Prentiss...*

— Te rog, șuieră Primarul Ledger printre dinții încleștați, ai putea măcar *să-ncerci...* Se oprește și mă privește cu o expresie de scuze pe chip. Îmi pare rău, zice el pentru a milioana oară de când domnul Collins ne-a trezit cu micul dejun.

Înainte de a-i putea răspunde ceva, simt o smucitură bruscă și violentă a inimii, atât de surprinzătoare, încât aproape icnesc.

Privesc iarăși afară.

Sosesc femeile din Noul Prentisstown.

Ele încep să apară în grupuri, de pe străzi lăturalnice, departe de masa principală de bărbați, ținute acolo de oamenii Primarului care patrulează călări.

Le simt tăcerea într-un fel în care n-o pot simți pe a bărbaților. Este ca o pierdere, ca niște grupări masive de tristețe împotriva sunetului lumii și treb'e să-mi șterg din nou ochii, însă mă lipesc mai tare de deschidere, încercând să le văd, încercând să le disting pe toate.

Încercând să văd dacă ea este acolo.

Dar nu este.

Nu este.

Femeile seamănă cu bărbații, majoritatea poartă pantaloni și cămăși cu croieli diferite, unele au rochii lungi, totuși cele mai multe arată curate, mulțumite și bine hrănite. Părul lor are mai multă varietate, strâns la spate sau în coc deasupra capului sau pieptănat peste urechi, scurt sau lung, și nu sunt chiar atât de multe blonde, pe cât apar în Vacarmul bărbaților de unde vin eu.

Și văd că multe dintre ele țin brațele încrucișate peste piept, multe dintre fețele lor arată bănuitoare.

Acolo există mai multă furie decât pe chipurile bărbaților.

— Ți s-a împotrivit cineva? îl întreb pe Primarul Ledger, fără să-mi desprind ochii de la ele. A fost cineva care n-a vrut să renunțe?

— Asta-i o democrație, Todd, oftează el. Știi ce înseamnă asta?

— Habar n-am, răspund eu continuând să caut, continuând să nu găsesc.

— Înseamnă că minoritatea este ascultată, dar că majoritatea conduce.

Mă uit la el.

— Toți oamenii ăia au vrut să se predea?

— Președintele, spune el și-și atinge buza despicată, a făcut o *propunere* Consiliului ales, promițând că orașul nu va suferi dacă noi vom fi de acord.

— Și l-ați crezut?

Ochii lui mă fulgeră.

— Fie că uiți, fie că nu știi, însă noi am dus deja un război însemnat, un război care să pună capăt *tuturor* războaielor, cam pe când te-ai născut tu. Dacă se poate evita orice repetare a lui…

— Ați fost de-acord să vă predați unui ucigaș.

El suspină din nou.

— Majoritatea Consiliului, condus de mine, a decis că era felul cel mai bun în care să salvăm majoritatea vieților. Își reazemă capul de peretele din cărămidă. Nu totul este alb și negru, Todd. De fapt, aproape nimic nu-i așa.

— Dar dacă…

Zdrang-bang. Zăvorul ușii bufnește și domnul Collins intră cu un pistol în mână.

Se uită drept la Primarul Ledger.

— Scoală-te, rostește el.

Eu privesc de la unul la celălalt.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

Primarul Ledger se ridică din colțul lui.

— Se pare că prețul trebuie plătit, Todd, spune el și glasul încearcă să-i sune nepăsător, totuși aud cum zumzetul i se întețește de frică. Acesta a fost un oraș frumos, îmi spune el. Iar eu am fost un om mai bun. Te rog să nu uiți asta.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Domnul Collins îl ia de braț și-l îmbrâncește pe ușă.

— Hei! strig eu din urmă. Unde-l duci?

Domnul Collins ridică pumnul să mă pocnească…

Și mă retrag iute.

(taci *din gură*)

El râde și zăvorăște ușa.

Zdrang-bang.

Și sunt lăsat singur în turn.

Și atunci, când *zumzetul* Primarului Ledger dispare în jos pe scări, aud.

Marș marș marș, hăt departe.

Mă duc la o deschidere din perete.

Ei sunt aici.

Armata cuceritoare mărșăluiește în Haven.

Ei curg în jos pe drumul în zigzag ca un râu negru, prăfos și murdar, și năvălesc ca dinapoia unui dig rupt. Sunt patru-cinci pe un rând și primii dintre ei dispar sub copacii îndepărtați de la poalele dealului, când ultimii abia suie coama. Mulțimea îi privește, bărbații se-ntorc cu spatele la estradă, femeile se uită de pe străzile laterale.

Marș marș marșul răsună tot mai tare, stârnind ecouri pe străzile orașului. Este ca un ceas care ticăie tot mai sonor.

Mulțimea așteaptă. Eu aștept cu ea.

Iar apoi, printre copaci, la cotul drumului…

Iat-o.

Armata.

Domnul Hammar este în fruntea ei.

Domnul Hammar care acasă locuia în benzinărie, domnul Hammar care gândea lucruri rele și violente pe care niciun băiat n-ar trebui să le-audă niciodată, domnul Hammar care i-a împușcat pe oamenii din Farbranch în spate pe când fugeau.

Domnul Hammar conduce armata.

Îl pot auzi acum, strigând comenzi de marș, cuvinte care să-i facă pe toți să meargă-n același pas. *Talpa,* răcnește el în ritmul marșului.

Talpa.

Talpa.

Talpa pe grumaz.

Ei pătrund în piață și înaintează de-a lungul drumului, trecând printre bărbați și femei ca o forță de nestăvilit. Domnul Hammar este îndeajuns de aproape ca să-i pot vedea zâmbetul, un zâmbet pe care-l știu prea bine, un zâmbet care ciomăgește, un zâmbet care bate, un zâmbet care domină.

Și pe măsură ce se apropie, devin tot mai sigur.

Este un zâmbet fără Vacarm.

Cineva, poate unul dintre bărbații călări, a ieșit în întâmpinarea armatei pe drum. Cineva care purta leacul la el. Armata nu scoate niciun sunet, doar tropăiturile bocancilor și incantația.

Talpa, talpa, talpa pe grumaz.

Ocolesc piața, spre estradă. Domnul Hammar se oprește la un colț și-i lasă pe oameni să se organizeze în formații îndărătul estradei, înșiruindu-se cu spatele la mine, stând cu fețele la mulțimea care acum s-a-ntors să-i privească.

Încep să-i recunosc pe soldați când se-nșiruie. Domnul Wallace. Domnul Smith cel tânăr. Domnul Phelps cel cu magazinul. Bărbați din Prentisstown și mulți, mulți alți bărbați pe lângă ei.

Armata care a crescut pe măsură ce s-a apropiat.

Îl zăresc pe Ivan, bărbatul din hambarul de la Farbranch, cel care mi-a spus în secret că nu toți oamenii gândeau la fel despre istorie. Se află în fruntea unei formații și înapoia lui stau bărbați în poziție de drepți, cu puștile pregătite.

Ultimul soldat pătrunde în piață, mărșăluind și răcnind.

Talpa pe GRUMAZ!

Și apoi nu mai există nimic, decât tăcere, care suflă ca un vânt peste Noul Prentisstown.

Până când aud ușile catedralei deschizându-se jos, mult sub mine.

Și Primarul Prentiss iese din clădire pentru a se adresa noului său oraș.

— În chiar clipa aceasta, rostește el în microfon, după ce l-a salutat pe domnul Hammar și a suit treptele estradei, vă temeți.

Bărbații din oraș îl privesc și nu spun nimic, nu scot niciun zgomot de Vacarm, niciun zumzet.

Femeile stau de asemenea tăcute pe străzile laterale.

Armata stă-n poziție de drepți, gata pentru orice.

Îmi dau seama că-mi țin răsuflarea.

— În chiar clipa aceasta, continuă el, credeți că ați fost cuceriți. Credeți că nu există speranță. Credeți că eu am urcat aici ca să vă citesc pieirea.

Stă cu spatele la mine, însă din difuzoarele ascunse în cele patru colțuri, glasul îi răsună clar peste piață, peste oraș, probabil peste toată valea și dincolo de ea. Fiin'că cine mai este

acolo ca să-l audă vorbind? Cine din toată Lumea Nouă nu se află fie aici, fie sub pământ?

Primarul Prentiss se adresează întregii planete.

— Și aveți dreptate, spune el și sunt sigur că-i aud râsul. *Ați fost* cuceriți. *Ați fost* învinși. Și eu vă citesc pieirea.

Tace câteva clipe, lăsând cuvintele să-și facă efectul. Vacarmul meu huruie și văd câțiva bărbați privind către vârful clopotniței. Încerc să-l păstrez tăcut, dar cine sunt oamenii ăștia? Cine sunt oamenii ăștia curați și mulțumiți și deloc flămânzi, care tocmai s-au predat?

— Însă nu eu v-am cucerit, spune Primarul. Nu eu v-am bătut sau învins sau înrobit.

Face iarăși o pauză și privește mulțimea. Este îmbrăcat complet în alb, cu pălărie albă și cizme albe, iar cu pânzeturile albe ce acoperă platforma și cu soarele după-amiezii strălucind peste ele, e practic orbitor.

— Sunteți înrobiți de lenevia voastră, rostește Primarul. Sunteți învinși de autosuficiența voastră. Sunteți sortiți *pieirii* – aici glasul lui crește brusc, rostind *pieirii* atât de sonor, încât jumătate din mulțime tresare – de bunele voastre intenții!

Se ambalează acum și răsuflă greoi în microfon.

— V-ați îngăduit să deveniți atât de *slabi,* atât de *firavi* în fața greutăților acestei planete, încât într-o singură generație ați devenit niște oameni gata să se predea înaintea *ZVONURILOR*!

Începe să umble pe estradă, cu microfonul în mână. Toate fețele speriate din public, toate fețele din armată se întorc pentru a-l urmări cum merge înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Și eu îl urmăresc.

— Ați lăsat o armată *să intre* în orașul vostru și în loc s-o obligați *să-l cucerească, îl oferiți de bunăvoie*! Continuă să umble și glasul îi suie întruna.

— Așa că știți ce am făcut eu. Am *luat.* V-am luat *pe voi.* V-am luat libertatea. V-am luat orașul. V-am luat viitorul.

Izbucnește în râs, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce noroc a avut.

— Mă așteptasem la un război, spune el.

Unii din mulțime pleacă ochii, evitându-și reciproc privirile.

Mă întreb dacă se simt rușinați.

Sper că da.

— Dar în locul unui război, zice Primarul, m-am ales cu o

conversație. Cu o conversație care a început cu *Te rugăm să nu ne faci rău* și s-a sfârșit cu *Te rugăm să iei orice dorești.*

Se oprește în mijlocul estradei.

— Mă așteptam la un RĂZBOI! răcnește el din nou, fluturându-și pumnul spre ei.

Iar ei tresar.

Dacă o mulțime poate să tresară, atunci ei tresar. Mai bine de o mie de bărbați se cutremură la amenințarea pumnului unui singur bărbat.

Nu pot să văd ce fac femeile.

— Și pentru că nu mi-ați răspuns cu un război, rostește Primarul cu glas potolit, veți suporta consecințele.

Aud ușile catedralei deschizându-se din nou și domnul Collins iese, împingându-l pe Primarul Ledger printre șirurile de soldați, cu mâinile legate la spate.

Primarul Prentiss îl privește apropiindu-se și ține brațele încrucișate peste piept. Murmure se aud în sfârșit printre bărbații din piață, chiar mai sonore în mulțimile de femei, iar călăreții își agită armele amenințător, pentru a le opri. Primarul nici măcar nu întoarce capul către zgomot, de parcă n-ar merita atenția. Se uită doar cum domnul Collins îl îmbrâncește pe Primarul Ledger în sus pe scara din spatele estradei.

Primarul Ledger se oprește în capul treptelor și privește peste mulțime. Bărbații îl privesc la rândul lor și unii se strâmbă înaintea stridenței zumzetului Vacarmului său, un zumzet despre care îmi dau seama că începe acum să strige cuvinte adevărate, cuvinte de frică, *imagini* de frică, imagini ale domnului Collins învinețindu-i ochiul și despicându-i buza, imagini ale sale acceptând să se predea și să fie închis în turn.

— Îngenunchează, rostește Primarul Prentiss și deși vorbește încet, deși vorbește departe de microfon, cumva îl percep la fel de clar ca un clinchet de clopoțel în mijlocul minții și, auzind icnetul brusc al mulțimii, mă întreb dacă și ei au perceput la fel.

Iar înainte de a se părea că știe măcar ce face, Primarul Ledger îngenunchează pe estradă, parcă surprins că se găsește acolo.

Întregul oraș îl privește.

Primarul Prentiss așteaptă un moment.

Apoi se apropie de el.
Și scoate un pumnal.

Este un pumnal ucigaș, mare, o armă care nu-i de joacă și strălucește în soare.
Primarul îl ține ridicat deasupra capului.
Se răsucește lent, pentru ca toți să poată vedea ce se va-ntâmpla.
Pentru ca toți să poată vedea pumnalul.
Stomacul îmi zvâcnește și pentru o clipă mă gândesc…
Însă nu-i al meu…
Nu-i…
Iar apoi cineva strigă „Ucigașule!” din cealaltă parte a pieței.
Un singur glas, care se aude perfect în tăcere.
A venit dinspre femei.
Inima îmi tresare pentru o secundă…
Dar, desigur, nu poate fi ea…
Dar cel puțin este cineva. Cel puțin este *cineva.*
Primarul Prentiss se apropie calm de microfon.
— Inamicul vostru victorios vi se adresează, spune el, aproape politicos, ca și cum persoana care strigase nu înțelesese pur și simplu. Conducătorii voștri vor fi executați ca urmare inevitabilă a înfrângerii voastre.
Se întoarce și-l privește pe Primarul Ledger, care stă îngenuncheat pe estradă. Chipul lui încearcă să pară calm, însă toți pot auzi cât de tare vrea să moară, cât de copilăros sună dorințele lui, cât de sonor se revarsă Vacarmul lui care n-a mai fost tratat.
— Iar acum veți afla, zice Primarul Prentiss revenind către mulțime, ce fel de om este noul vostru Președinte. Și la ce se așteaptă din partea voastră.
Tăcere, tot tăcere, cu excepția scâncetelor Primarului Ledger.
Primarul Prentiss pornește spre el, cu lama pumnalului scânteind. Alt murmur începe să se răspândească prin mulțime care înțelege finalmente ce va vedea. Primarul Prentiss pășește înapoia Primarului Ledger și ridică iarăși pumnalul. Rămâne așa, privind mulțimea care-l privește, privind chipurile oamenilor care se uită și ascultă cum fostul lor Primar încearcă și nu izbutește să-și ascundă Vacarmul.

— IATĂ, răcnește Primarul Prentiss, VIITORUL VOSTRU! Răsucește pumnalul sub un unghi de înjunghiere, de parcă ar vrea să repete, *iată…*

Murmurele mulțimii sporesc…

Primarul Prentiss înaltă brațul…

Un glas, un glas de femeie, poate același de mai devreme, strigă:

— Nu!

Și atunci, brusc, îmi dau seama că știu exact ce se va-ntâmpla.

Pe scaun, în camera cu cercul din sticlă colorată, el m-a învins, m-a adus în pragul morții, m-a făcut *să știu* că va sosi…

Apoi mi-a pus un bandaj.

Și *atunci* am făcut ce a vrut el.

Pumnalul șuieră prin aer și retează legăturile de pe mâinile Primarului Ledger.

Se aude un icnet mare cât un oraș, mare cât o *planetă.* Primarul Prentiss așteaptă o secundă, apoi rostește din nou:

— Iată viitorul vostru.

O face însă aproape șoptit și nici măcar în microfon. Dar fraza există din nou, înfiptă în minte.

El vâră pumnalul la spate, în centură, și revine la microfon.

Și începe să pună bandaje pe mulțime.

— Nu sunt omul care credeți voi că sunt, spune el. Nu sunt un tiran care a venit pentru a-și măcelări adversarii. Nu sunt un nebun care a venit pentru a distruge chiar și ceea ce l-ar putea salva. *Nu sunt* – și se uită la Primarul Ledger – călăul vostru.

Mulțimile, bărbați și femei, sunt atât de tăcute acum, încât piața ar putea fi la fel de bine pustie.

— Războiul s-a *terminat,* continuă Primarul. Iar în locul lui va sosi o pace nouă.

Arată spre cer. Oamenii ridică ochii, de parcă el ar putea să invoce ceva care să se abată asupra lor de acolo.

— Poate că ați auzit un zvon, zice el. Că sosesc noi coloniști.

Stomacul îmi zvâcnește din nou.

— Ca președinte al vostru, zice el, vă spun că zvonul este adevărat.

De unde știe? De unde naiba *știe*?

Mulțimea începe să murmure la vestea aceea, bărbați și femei. Primarul îi lasă să murmure și continuă să vorbească vesel, acoperindu-le rumoarea.

— Vom fi pregătiți să-i întâmpinăm! zice el. Vom fi o societate mândră, pregătită să-i primească într-un nou Eden! Glasul i se ridică iarăși. Le vom arăta că au părăsit Lumea Veche și au intrat în PARADIS!

Murmurele s-au înmulțit acum și se vorbește peste tot.

— Vă voi lua medicamentul, spune Primarul.

Și, măiculiță, cum *se opresc* murmurele.

Primarul nu continuă, ci lasă tăcerea să se acumuleze, după care adaugă:

— Deocamdată.

Bărbații se uită de la unul la altul, apoi la Primar.

— Intrăm într-o eră nouă, zice Primarul Prentiss. Veți câștiga încrederea mea, alăturându-vă mie în crearea unei noi societăți. Pe măsură ce societatea aceea nouă va fi clădită și ne vom înfrunta primele probleme și ne vom sărbători primele succese, voi veți câștiga dreptul de a fi numiți din nou „oameni”. Veți câștiga dreptul de a primi înapoi medicamentul, iar acela va fi momentul când toți oamenii vor fi cu adevărat frați.

Nu se uită către femei. Și nici bărbații din mulțime n-o fac. Pentru femei este inutilă răsplata leacului, nu?

— Va fi greu, urmează el. Nu pretind altceva. Dar *va fi* răsplătitor. Gesticulează spre armată. Vice-primarii mei au început deja să vă organizeze. Le veți urma instrucțiunile, însă vă asigur că ele nu vor fi niciodată prea împovărătoare și în scurt timp veți vedea că eu nu sunt cuceritorul vostru. Nu sunt pierirea voastră. Nu sunt – face din nou o pauză – inamicul vostru.

Își plimbă pentru ultima dată privirea peste mulțimea de bărbați.

— Sunt mântuitorul vostru, rostește el.

Și chiar fără să le aud Vacarmul, văd cum oamenii se întreabă dacă există vreo șansă ca el să spună adevărul, dacă situația va fi totuși bună în cele din urmă, dacă se poate ca, în ciuda temerilor lor, ei să fi scăpat din necaz.

Nici vorbă, gândesc eu. *Nici pe departe.*

Chiar înainte ca mulțimea să fi început să plece cu adevărat după ce Primarul a terminat de vorbit, la ușa mea se aude un *zdrang-bang.*

— Bună seara, Todd, spune Primarul intrând în închisoarea clopotniței și privind în jur, strâmbând ușor din nas înaintea mirosului. Ți-a plăcut discursul meu?

— De unde știi că vin coloniști? îl întreb. Ai vorbit cu ea? Este bine?

El nu-mi răspunde, dar nici nu mă lovește pentru întrebarea aceea. Se mulțumește să răspundă și zice:

— Totul la momentul potrivit.

Auzim Vacarm care suie pe scara dinapoia ușii. 1*fiu, Sunt viu,* spune Vacarmul, *viu, viu, viu,* și în încăpere intră Primarul Ledger împins de domnul Collins.

Se oprește brusc când îl zărește pe Primarul Prentiss, stând acolo.

— Așternuturi noi vor sosi mâine, zice Primarul Prentiss continuând să mă privească. Așa cum vor sosi și privilegiile pentru toaletă.

Primarul Ledger mișcă din buze, însă are nevoie de câteva încercări înainte să se audă vreun cuvânt.

— Domnule Președinte…

Primarul Prentiss îl ignoră.

— Iar prima ta sarcină va începe tot mâine, Todd.

— Sarcină? întreb eu.

— Toți trebuie să muncească, răspunde el. Munca este calea spre libertate. Și eu voi munci. La fel și domnul Ledger.

— Eu? întreabă Primarul Ledger.

— Dar suntem în temniță, îi atrag eu atenția.

El zâmbește din nou și pare chiar mai amuzat, așa că mă-ntreb cum voi fi lovit.

— La culcare, spune el, pornind către ușă, și mă privește în ochi. Fiul meu va veni să te ia mâine dimineață.

3. Noua viață

[Todd]

Nu însă Davy mă neliniștește când sunt târât în frigul dimineții următoare în fața catedralei. De fapt nici măcar nu mă uit la Davy.

Mă uit la cal.

Băiat mânz, zice el, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul și privindu-mă de sus, cu ochii holbați în nebunia obișnuită a cailor, ca și cum ar trebui să fiu călcat zdravăn în copite.

— Nu știu nimic despre cai, zic eu.

— Este o iapă din herghelia mea privată, spune Primarul Prentiss călare pe propriul lui cal, Morpeth. O cheamă Sup'rata și te va trata bine.

Morpeth se uită la calul meu și nu gândește decât *Supunere, supunere, supunere,* ceea ce-l face pe calul meu și mai nervos, iar acela este tonul nervos al unui animal pe care treb'e să-l călăresc.

— Care-i treaba? pufnește Davy Prentiss din șaua calului său. Ești speriat?

— Care-i treaba? replic eu. Încă nu ți-a dat tăticu' leacul?

Vacarmul îi creste imediat.

— Fir-ai să...

— Vai, vai, intervine Primarul. N-ați apucat să schimbați nici zece cuvinte și sunteți deja gata de încăierare.

— El a-nceput, zice Davy.

— Și pun prinsoare că tot el va termina, zice Primarul privindu-mă, citindu-mi starea agitată și înfocată a Vacarmului, care clocotește de întrebări urgente și înfocate despre Viola și de alte întrebări cu care i-aș pune pielea-n băț lui Davy Prentiss. Haide, Todd, urmează el și trage de frâul calului. Ești gata să fii un conducător al oamenilor?

— Este o separare simplă, spune el pe când călărim în zorii zilei, mult mai iute decât mi-ar plăcea. Bărbații se vor muta în capătul de vest al văii, în fața catedralei, iar femeile în capătul de est, în spatele ei.

Noi mergem acum spre est pe strada principală din Noul Prentisstown, cea care începe de la drumul în zigzag de lângă

cascadă, traversează piața, ocolește catedrala și continuă apoi prin vale. Grupuri mici de soldați mărșăluiesc înainte și înapoi pe drumuri laterale, iar bărbații din Noul Prentisstown trec pe lângă noi în sens invers, mergând pe jos, purtând ranițe și alte lucruri.

— Nu văd nicio femeie, zice Davy.

— Așa este, aprobă Primarul, căpitanul Morgan și căpitanul Tate s-au ocupat de transferul lor azi-noapte.

— Ce-o să faci cu ele? întreb eu și degetele mele strâng atât de puternic oblâncul, încât încheieturile lor mi se albesc.

El se întoarce către mine.

— Nimic, Todd. Vor fi tratate cu toată grija și demnitatea cuvenită importanței lor pentru viitorul Lumii Noi. Revine cu fața înainte. Deocamdată însă separarea este calea cea mai bună.

— Cățelele treb’e puse la locul lor, pufnește Davy.

— David, nu vei folosi limbajul acesta în prezența mea, rostește Primarul calm, dar pe un ton care arată că nu glumește. Femeile vor fi mereu respectate și li se va oferi tot confortul necesar. Deși ai dreptate, însă într-un sens non-vulgar. Fiecare om are locul său. În Lumea Nouă bărbații au uitat care le este locul și de aceea ei trebuie să fie departe de femei, până ne reamintim toți cine suntem și cine am fost meniți să fim.

Glasul i se luminează puțin.

— Oamenii vor saluta asta. Eu ofer claritate acolo unde până acum a fost doar haos.

— Viola este cu femeile? întreb eu. E bine?

El se întoarce iarăși către mine.

— Ai făcut o promisiune, Todd Hewitt, îmi spune. Trebuie să ți-o reamintesc? *Salveaz-o și-o să fac tot ce spui,* cred că au fost cuvintele tale exacte.

Îmi umezesc buzele, nervos.

— Cum pot să știu dacă-ți respecți partea din învoială?

— Nu poți, răspunde el fără să-și desprindă ochii de la mine ca și cum ar sfredeli prin orice minciună ce i-aș putea spune. Todd, vreau să te-ncrezi în mine, totuși credința dublată de dovezi nu mai este credință.

Revine cu fața la drum și eu rămân cu Davy care chicotește lângă mine, așa că-i șoptesc iepei:

— Ușor, fata.

Pielea ei are culoare maroniu-închis, cu o dungă albă ce-i coboară pe bot și o coamă atât de frumos țesălată, încât încerc să nu mă prind de ea, ca să n-o enervez. *Băiat mânz,* gândește ea.

Ea, îmi spun. Ea. Apoi mă gândesc la o întrebare pe care n-am mai avut ocazia s-o pun până acum. Fiin'că oile de la ferma noastră avuseseră de asemenea Vacarm, iar dacă femeile n-au Vacarm…

— Femeile nu sunt animale, zice Primarul, citindu-mă, indiferent ce ar spune alții. Pur și simplu, ele din naștere nu au Vacarm.

Își coboară glasul.

— Ceea ce le face diferite.

Pe partea asta de drum se înșiruie în majoritate prăvălii, presărate printre copaci; sunt închise și cine știe când se vor redeschide, iar casele se-ntind de pe străzile laterale atât spre râul din stânga, cât și spre dealul ce mărginește valea-n dreapta. Cele mai multe, dacă nu toate, se află la distanțe mari una de cealaltă și cred că-i modul firesc de-a clădi un oraș mare înainte de a fi găsit un leac pentru Vacarm.

Trecem pe lângă alți soldați, care mărșăluiesc în grupuri de câte cinci sau zece, alți bărbați care merg către vest cu lucrurile lor, dar tot nu vedem nicio femeie. Mă uit la fețele lor și-n general privirile le sunt ațintite în jos; niciunul nu pare gata să lupte.

— Ușor, fetițo, șoptesc din nou deoarece călăritul se dovedește al naibii de inconfortabil pentru părțile intime.

— Ăsta-i Todd, spune Davy venind în dreptul meu. Deja se plânge.

— Tacă-ți fleanca, îi zic eu.

— Vă veți adresa unul celuilalt cu domnul Prentiss Jr. Și domnul Hewitt! strigă Primarul peste umăr către noi.

— *Poftim*? zice Davy, și Vacarmul îi sporește. El încă nu-i bărbat! Nu-i decât…

Primarul îl reduce la tăcere cu o privire.

— La primele ore ale dimineții, spune el, în râu a fost descoperit un cadavru. Un corp cu multe răni teribile și un pumnal mare înfipt în gât – nu murise de mai mult de două zile.

Se uită la mine, privindu-mi iarăși în Vacarm. Ridic imaginile pe care vrea să le vadă, făcându-le să pară reale, fiin'că asta-i Vacarmul, este tot ce gândești, nu numai adevăru', și dacă te gândești destul de tare c-ai făcut ceva, ei bine, atunci poate că l-ai făcut într-adevăr.

Davy se strâmbă.

— *Tu* l-ai omorât pe predicatorul Aaron? Nu cred asta.

Primarul nu răspunde, ci doar îl îmboldește pe Morpeth să meargă mai repede. Davy pufnește spre mine, apoi dă pinteni calului și-l urmează.

— Urmează, nechează Morpeth.

— Urmează, nechează calul lui Davy.

Urmează, gândește propriul meu cal, pornind la trap după ei și zgâlțâindu-mă încă și mai tare.

În timp ce merg mă uit întruna după ea, deși nu există nicio șansă s-o văd. Chiar dacă-i în viață, ar fi prea suferindă ca să poată umbla, și dacă n-ar fi prea suferindă ca să poată umbla, ar fi-ncuiată cu restul femeilor.

Totuși continui s-o caut din priviri…

(fiin'că poate că ea a evadat)

(poate că mă caută)

(poate că…)

Și atunci aud.

EU SU/VTCERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Limpede ca un clopot, chiar în mintea mea, vocea Primarului se împletește cu propria-mi voce, ca și cum ar vorbi direct în Vacarmul meu, atât de brusc și de real, încât tresar și aproape cad de pe cal. Davy pare surprins, iar Vacarmul lui se-ntreabă ce m-a speriat.

Dar Primarul continuă să călărească mai departe de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Orașul devine mai puțin strălucitor pe măsură ce ne îndepărtăm de catedrală spre est și în scurt timp călărim pe pietriș. Clădirile devin de asemenea mai simple, case lungi din lemn amplasate la distanțe mari una de alta, ca niște cărămizi așezate în poienițe.

Case din care radiază tăcerea femeilor.

— Corect, încuviințează Primarul. Intrăm în noul Cartier al

Femeilor.

Inima îmi stă în loc când trecem pe-acolo, iar tăcerea se înalță ca o mână gata să-nhațe.

Încerc să mă ridic mai sus în sa.

Pen'că aici ar trebui să fie ea, aici ar fi trebuit să fie adusă ca să se vindece.

Davy revine-n dreptul meu și așa-zisa lui mustață caraghioasă se strâmbă într-un rânjet hâd*. O să-ți zic io unde ți-e târfa,* spune Vacarmul lui.

Primarul Prentiss se rotește brusc în sa.

Iar dinspre el fulgeră un sunet ciudat, ca un strigăt, dar tăcut și departe de mine, deloc în lumea asta, ca un milion de cuvinte spuse toate laolaltă, atât de iute, încât jur că simt cum părul mi-este împins spre spate ca suflat de vânt.

Însă Davy este cel care reacționează…

Capul îi zvâcnește înapoi de parcă ar fi fost lovit și treb'e să se prindă bine de frâu ca să nu cadă, așa că-nvârte calu-n loc, cu ochii căscați și amețiți, și gura deschisă din care îi picură salivă.

Ce dracu'…?

— El nu știe, Todd, spune Primarul. Orice ți-ar spune Vacarmul lui despre ea este o minciună.

Mă uit la Davy, care-i tot buimăcit și clipește des de durere, apoi îl privesc pe Primar.

— Asta-nseamnă că ea e-n siguranță?

— Asta înseamnă că el nu știe. Știi ceva, David?

Nu, tată, spune Vacarmul lui Davy, încă tremurat.

Primarul Prentiss arcuiește sprâncenele.

Îl văd pe Davy încleștând dinții.

— Nu, tată, zice el cu glas tare.

— Știu că fiul meu este un mincinos, spune Primarul. Știu că este agresiv și brutal și că ignoră lucrurile care-mi sunt dragi. Dar este fiul meu. Revine cu fața către drum. Și eu cred în mântuire.

Vacarmul lui Davy este tăcut când îl urmăm, însă clocotește roșu-ntunecat.

Noul Prentisstown se pierde-n depărtare și casele dispar aproape complet de pe laturile drumului. Ogoarele fermelor încep să se vadă verzi și roșii printre copaci și-n sus pe dealuri,

acoperite de culturi pe care le recunosc și-altele care nu știu ce sunt. Tăcerea femeilor se destramă puțin și valea devine un loc mai sălbatic, flori cresc pe luncile pâraielor, veverițe trăncănesc, azvârlindu-și insulte, iar soarele strălucește limpede și indiferent, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic altceva.

La un meandru al râului, ocolim un deal și zăresc un turn mare din metal care se ridică de pe coama lui și străpunge cerul.

— Ce-i ăsta? întreb eu.

— Ai vrea să știi, așa-i? replică Davy, deși e clar că nici el nu știe.

Primarul nu răspunde.

Imediat după turn, drumul cotește din nou și urmează un zid lung din piatră care iese dintre copaci. Puțin mai departe, zidul continuă printr-o poartă mare, arcuită, cu două uși de lemn uriașe. Este singura deschidere din zidul foarte lung pe care-l văd. Mai departe, drumul este din pământ și se pare că am ajuns la capăt.

— Prima și ultima mănăstire din Lumea Nouă, spune Primarul oprindu-se la poartă. A fost construită ca refugiu de contemplare liniștită pentru cei mai pioși dintre oamenii noștri. A fost construită pe când mai exista credința că putem învinge virusul Vacarmului prin autonegare și disciplină. Vocea i se înăsprește. A fost abandonată înainte de a fi măcar terminată.

Se răsucește către noi. Aud o scânteie ciudată de fericire înălțându-se în Vacarmul lui Davy. Primarul Prentiss îi aruncă o privire de avertizare.

— Te întrebi, mi se adresează el, de ce l-am desemnat pe fiul meu ca supraveghetor al tău.

Mă uit la Davy, care continuă să surâdă.

— Todd, zice Primarul, tu ai nevoie de o mână fermă. Chiar și acum te gândești doar cum ai putea să evadezi cu prima ocazie și să încerci s-o găsești pe iubita ta Viola.

— Unde-i ea? întreb, știind că nu voi primi niciun răspuns.

— Nu mă îndoiesc, urmează Primarul, că David va fi cu adevărat o mână fermă pentru tine.

Atât chipul, cât și Vacarmul lui Davy rânjesc superior.

— La rândul său, David va învăța ce înseamnă curajul adevărat. Rânjetul lui Davy dispare. Va învăța ce înseamnă să te comporți cu onoare, ce înseamnă să te comporți ca un bărbat

adevărat. Pe scurt, ce înseamnă să te comporți ca tine, Todd Hewitt. Își privește pentru ultima dată fiul, apoi îl întoarce pe Morpeth în drum. Voi fi extrem de doritor să aud cum a decurs prima voastră zi împreună.

Fără alt cuvânt, pornește înapoi spre Noul Prentisstown. Mă întreb de ce s-a mai obosit să vină până aici. Cu siguranță are lucruri mai importante de făcut.

— Bineînțeles că am! strigă el fără să se întoarcă. Totuși nu te subestima, Todd.

Se îndepărtează. Davy și cu mine așteptăm până iese din raza noastră auditivă.

Eu vorbesc primul.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat cu Ben, altfel îți rup capul.

— Io-s șefu' tău, băiețaș, zice Davy și rânjește iarăși, apoi sare de pe cal și-și aruncă rucsacul pe pământ. Ar fi bine să mă tratezi cu respect, altfel tata n-o să…

Eu însă am coborât deja de pe Sup'rata și-l lovesc cât pot de tare în față, țintind exact spre imitația aia jalnică de mustață. El încasează pumnul, dar răspunde fulgerător. Ignor durerea, și el face la fel, și cădem pe jos într-un vălmășag de pumni, picioare, coate și genunchi. Este mai voinic decât mine, însă doar puțin, într-un chip care nu mi se mai pare că joacă de acum un rol important, totuși este suficient ca după un timp să mă țintuiască pe spate, apăsându-mi beregata cu brațul.

Buza îi sângerează, la fel și nasul, ca și chipul meu amărât, dar nu asta mă-ngrijorează acum. Davy duce mâna la spate și scoate din toc un pistol.

— Taică-tău n-o să te lase să mă-mpuști, îi spun eu.

— Da, zice el, dar io am o armă și tu n-ai.

— Ben te-a bătut, icnesc de sub brațul său. Te-a oprit pe drum. Am scăpat de tine.

— Nu m-a oprit, pufnește Davy. L-am luat prizonier, da? Și l-am dus înapoi la tata, care m-a lăsat să-l torturez. M-a lăsat să-l torturez până la *moarte.*

Și Vacarmul lui Davy…

Nu…

Nu pot spune ce-i în Vacarmul lui Davy (minte, *minte),* însă îmi dă putere să-l răstorn de pe mine. Ne luptăm iarăși și Davy mă lovește cu patul armei, până când, în cele din urmă, îl

dobor, izbindu-l cu cotul în gât.

— Să nu uiți *asta,* băiete, zice Davy tușind totuși fără să lase din mână pistolul, când tata spune toate lucrurile alea frumoase despre tine – el m-a pus să-l torturez pe Ben al tău.

— Iești un mincinos, îi zic. Ben te-a bătut.

— Serios? Și unde-i el atunci? Vine cumva să te salveze?

Fac un pas înainte, cu pumnii ridicați fiin'că are dreptate, bineînțeles, nu-i așa? Vacarmul meu tălăzuiește cu pierderea lui Ben, ca și cum s-ar întâmpla din nou, chiar aici.

Davy hohotește și se trage pe fese, îndepărtându-se iute de mine, până ajunge lângă ușa uriașă din lemn.

— Tata te poate citi, spune el și ochii i se lărgesc după aceea în zeflemea. Te citește ca pe o *carte.*

Intensitatea Vacarmului îmi sporește și mai mult.

— Să-mi *dai* caietul ăla – dacă nu, jur că te-omor!

— N-o să-mi faci nimic, *domnule Hewitt,* spune Davy și se ridică, cu spatele lipit de ușă. N-ai vrea să-ți pui în pericol iubita tocmai acum, este?

Așa este.

Ei știu că m-au prins.

Pen'că eu n-o s-o pun într-un pericol încă și mai mare.

Mâinile îmi sunt pregătite să-i facă și mai mult rău lui Davy Prentiss, așa cum făcuseră înainte, când el o rănise, când o *împușcase…*

Dar nu vor s-o facă acum…

Chiar dac-ar *putea…*

Fiin'că el e slab.

Și amândoi o știm.

Rânjetul lui Davy dispare.

— Te crezi special, așa-i? scuipă el. Crezi că tata o să te țină-n palme?

Încleștez pumnii, apoi îi descleștez.

Însă rămân pe loc.

— Tata te cunoaște, zice Davy. Tata te *citește.*

— El nu știe, îi răspund. Nici tu nu știi.

Davy pufnește din nou.

— Serios? Mâna i se-ntinde spre clanța din fier forjat a ușii. Atunci vino și fă cunoștință cu noii tăi supuși, Todd Hewitt.

Greutatea lui deschide ușa, iar el pășește în padoc și apoi se trage într-o parte, oferindu-mi o imagine clară.

A peste o sută de spacși care se holbează la mine.

4. Clădirea unei Lumi Noi

[Todd]

Primul meu gând este să mă-ntorc și să fug. Să fug, să fug, să fug și să nu mă mai opresc niciodată.

— Mi-ar plăcea să văd *asta,* zice Davy stând imediat dincolo de poartă și surâzând larg, de parcă tocmai a câștigat un trofeu.

Spacșii sunt foarte mulți, foarte multe chipuri lunguiețe și albe care se uită la mine cu ochi prea mari, cu guri prea mici și dințoase, situate prea sus pe fețele lor, cu urechi ce nu seamănă defel cu ale oamenilor.

Totuși poți încă recunoaște chipul unui om acolo, nu-i așa? Poți încă vedea un chip care simte și se teme…

Și suferă.

E greu de spus care-s masculi și care-s femele, pen'că toți au aceiași licheni și mușchi care le cresc direct din piele în loc de haine, dar par să fie *familii* întregi de spacși, spacși mai voinici care-și protejează copiii spacși și probabil soți spacși care protejează neveste spacse, care se țin unii pe alții în brațe, cu capetele lipite laolaltă. Toți sunt tăcuți…

Tăcuți.

— *Știu*! zice Davy. Îți vine să crezi c-au dat leacul *animalelor* astea?

Ei îl privesc pe Davy acum și clicuri stranii încep să se schimbe între ei, însoțite de priviri și încuviințări din capete, care se propagă prin mulțime. Davy ridică pistolul și avansează pe terenul mănăstirii.

— Vă gândiți să-ncercați ceva? scuipă el. Dați-mi doar un motiv! Haideți! DAȚI-MI DOAR UN MOTIV!

Spacșii se strâng mai mult laolaltă în grupurile lor mici, retrăgându-se din preajma lui dacă pot.

— Vino-ncoace, Todd, zice Davy. Avem treabă de făcut.

Nu mă clintesc din loc.

— Am zis să vii-ncoace! Ei sunt animale. N-o să facă *nimic.*

Tot nu mă clintesc.

— El l-a omorât pe-unul de-al vostru, le spune Davy spacșilor.

— *Davy*! strig eu.

— I-a tăiat capu' cu cuțitu'. L-a tăiat așa, ca ferăstrăul…

— Termină!

Pornesc în fugă spre el, să-i închid dracu' gura. Nu știu de unde știe, însă știe, și-o să tacă *dracu' imediat.*

Spacșii cei mai apropiați de poartă se trag dinaintea mea, îndepărtându-se cât pot de repede, privindu-mă cu fețe înspăimântate, părinții ascunzându-și copiii înapoia lor. Îl îmbrâncesc puternic pe Davy, dar el se mulțumește să hohotească și eu îmi dau seama că sunt acum între zidurile mănăstirii.

Și văd cât de mulți spacși sunt aici.

* * *

Zidul din piatră al mănăstirii înconjoară o porțiune *uriașă* de pământ, dar există o singură clădire micuță, un fel de magazie. Restul este împărțit în loturi mici, separate între ele prin garduri vechi din lemn cu porți scunde. Cele mai multe sunt acoperite de buruieni, și poți vedea iarbă deasă și tufișuri ce se întind tocmai până la zidurile din spate, aflate la peste o sută de metri depărtare.

Însă poți vedea în primul rând spacșii.

Sunt sute și sute, răspândiți pe tot domeniul.

Poate că sunt peste o mie.

Sunt lipiți de zidurile mănăstirii, ghemuiți îndărătul gardurilor putrede, adunați în grupuri sau în șiruri.

Și toți mă privesc, tăcuți ca mormintele, când Vacarmul mi se revarsă peste tot.

— I-un mincinos! le spun. N-a fost așa! N-a fost deloc așa!

Dar cum a fost? Cum a fost, ca să pot explica?

Fiin'că eu *am făcut-o,* nu?

Nu așa cum a spus Davy, totuși aproape la fel de rău și oricum la fel de mare în Vacarmul meu, prea mare ca să fie acoperit sub privirile lor, prea mare ca să ascund adevărul în minciuni și să-l încețoșez, prea mare ca să nu mă pot gândi la el când o mulțime de spacși mă privesc fix.

— A fost un accident, continui și vocea mi se stinge; mă uit de la un chip straniu la următorul chip straniu, fără să văd nicio imagine de Vacarm spacs, fără să le înțeleg clicurile, așa că neînțelegerea mea este de două ori mai mare. N-am vrut s-o fac, adaug eu.

Însă niciunul dintre ei nu răspunde. Nu fac altceva decât să se uite fix la mine.

* * *

Se aude un scârțâit și poarta dinapoia noastră se deschide iarăși. Ne întoarcem să privim.

Este Ivan din Farbranch, cel care s-a alăturat armatei în loc să lupte-mpotriva ei.

Și uite câtă dreptate a avut.

— Domnule Prentiss Jr., rostește el și înclină din cap spre Davy care-i răspunde în același fel. Se întoarce apoi către mine și nu-i pot descifra privirea din ochi și nu aud niciun Vacarm. Mă bucur să te văd teafăr, domnule Hewitt.

— Voi doi *vă știți*? întreabă imediat Davy.

— Ne-am cunoscut mai demult, spune Ivan continuând să se uite la mine.

Eu însă nu-i adresez nicio vorbă.

Sunt prea ocupat să arăt imagini în Vacarmul meu.

Imagini din Farbranch. Imagini cu Hildy și Tam, și Francia. Imagini cu masacrul care s-a petrecut acolo. Masacrul care nu l-a inclus pe el.

O expresie de nemulțumire îi traversează fața.

— Te duci acolo unde este puterea, rostește el. Așa supraviețuiești.

Arăt o imagine a orașului lui arzând, bărbați și femei, și copii care ard odată cu el.

Se încruntă și mai apăsat.

— Bărbații aceștia vor sta aici ca gardieni. Misiunea voastră este să-i puneți pe spacși să curețe ogoarele și să aveți grijă să fie hrăniți și adăpați.

Davy dă ochii peste cap.

— *Asta* știm și noi…

Dar Ivan se-ntoarce deja și iese pe poartă, lăsând în urmă zece bărbați înarmați cu puști. Ei ocupă poziții pe zidul mănăstirii și-ncep deja treaba, derulând colaci de sârmă ghimpată pe marginea lui.

— Zece bărbați cu puști, plus noi doi, împotriva tuturor spacșilor ăștia, rostesc eu în barbă însă peste Vacarmul meu.

— N-o să pățim nimic, spune Davy.

Ridică pistolul spre spacsul cel mai apropiat, probabil o femelă, care ține în brațe un prunc. Ea întoarce pruncul într-o parte, pentru a-l proteja cu trupul.

— Oricum adaugă Davy, în ei n-a mai rămas spiritul de luptă.

Văd chipul spacsei care-și protejează pruncul.

Mă gândesc că-i înfrântă și resemnată. Toți sunt așa. Și ei o știu prea bine.

Știu cum simt ei.

— Ia fii atent, băi, porc-pișăcios, zice Davy, apoi ridică brațele în aer, astfel încât toți spacșii întorc ochii către el. Oameni din Noul Prentisstown! strigă el, fluturând din brațe. Vă voi citi *pieireeea*!

Și izbucnește în râs, și râde, și iar râde.

Davy decide să-i supravegheze pe spacșii care vor curăța ogoarele de buruieni, dar asta înseamnă că eu va trebui să scot mâncarea din magazie cu lopata pentru ei și apoi să le umplu troaca din care să bea.

Sunt însă îndeletniciri care, de la fermă, mi-au intrat în obișnuință. Sunt corvezile pe care Ben și Cillian mă puneau să le fac zilnic. Sunt treburile de care obișnuiam să mă plâng.

Îmi șterg ochii și m-apuc de treabă.

În timp ce trudesc, spacșii se țin cât pot mai departe de mine. Ceea ce, trebuie să spun, îmi convine.

Fiin’că descopăr că nu mă pot uita-n ochii lor.

Rămân cu capul plecat și continui să dau la lopată.

Davy zice că tatăl lui i-a spus că spacșii lucrau ca servitori sau bucătari, dar unul dintre primele ordine ale Primarului a fost ca toți să-i țină încuiați în casele lor, până când armata i-a strâns azi-noapte, în timp ce eu dormeam.

— Oamenii-i lăsau să stea în propriile lor *grădini,* zice Davy uitându-se cum lucrez cu lopata, în timp ce dimineața se transformă în după-amiază, și înfulecând mâncarea noastră de prânz. Îți vine să crezi așa ceva? Ca și cum ar fi fost membri ai *familiei.*

— Poate c-așa au fost, răspund eu.

— Ei bine, nu mai sunt așa, se ridică Davy și scoate pistolul. Îmi rânjește. Înapoi la muncă.

Golesc aproape complet magazia de mâncare, totuși nu mi se pare tocmai suficientă. În plus, trei din cele cinci pompe de apă nu funcționează și până la apusul soarelui nu reușesc să repar decât una.

— E timpu’ să plecăm, spune Davy.

— N-am terminat încă.

— Perfect, zice el și pornește spre poartă. Rămâi atunci singur aici.

Mă întorc și mă uit la spacși. Acum, după ce ziua de muncă a luat sfârșit, s-au înghesuit cât mai departe de soldați și de porțile din față.

Și cât mai departe de mine și de Davy.

Privesc înainte și înapoi, de la ei, la Davy care pleacă. N-au destulă mâncare. N-au destulă apă. Nu există niciun fel de toalete și absolut niciun fel de adăposturi.

Îmi întind mâinile goale către ei dar asta nu-i nici pe departe o explicație care să rezolve ceva. Se uită la mine inexpresivi, iar eu cobor mâinile și-l urmez pe Davy prin poartă.

— Deci ăsta ți-a fost curajul de bărbat, porc-pișăcios? zice Davy, dezlegându-și calul, căruia îi spune Capcană, însă care răspunde doar la numele Ghindă.

Îl ignor, pen'că mă gândesc la spacși. Mă gândesc că mă voi purta frumos cu ei. Așa voi face. Voi avea grijă să capete suficientă apă și mâncare și voi face tot ce pot ca să-i protejez.

Așa *voi face.*

Îmi făgăduiesc asta.

Fiin'că asta ar fi vrut ea.

— He-he, rânjește Davy, o să-ți zic io ce vrea ea *de fapt.*

Și ne luăm iarăși la bătaie.

Așternuturi noi au fost aduse în turn când ajung acolo, o saltea și un cearșaf, întinse pe o parte pentru mine, și pe cealaltă parte pentru Primarul Ledger, care stă deja pe salteaua lui, cu Vacarmul strident, înfulecând dintr-un blid cu tocană.

A dispărut și mirosul neplăcut.

— Da, zice Primarul Ledger. Ia ghici cine a făcut curățenie?

Se dovedește c-a fost pus la treabă ca gunoier.

— O muncă cinstită, îmi zice și ridică din umeri, dar în Vacarmul lui cenușiu există și alte sunete care mă fac să gândesc că el nu crede că-i deloc cinstită. Este simbolic, presupun, continuă Primarul Ledger. Am ajuns din vârf la bază. Ar fi aproape poetic, dacă n-ar fi atât de evident.

Pe pat mă așteaptă un blid cu tocană și-l iau cu mine la fereastră, ca să privesc orașul.

Care a-nceput să *zumzăie.*

Poți s-auzi, pe măsură ce leacul iese din trupurile bărbaților din oraș. Din interiorul caselor și clădirilor, de pe străzile laterale și dinapoia copacilor.

Vacarmul revine în Noul Prentisstown.

Mie-mi venea greu să merg prin *vechiul* Prentisstown, iar acolo nu locuiau decât 146 de bărbați. În Noul Prentisstown trăiesc probabil de zece ori mai mulți. Și băieți, de asemenea.

Nu știu cum voi fi-n stare să rezist.

— O să te obișnuiești, zice Primarul Ledger terminându-și tocana. Nu uita că eu am trăit aici vreme de douăzeci de ani, înainte să descoperim medicamentul.

Închid ochii, însă nu văd decât o turmă de spacși care mă privește.

Care mă judecă.

Primarul Ledger mă bate pe umăr și arată spre blidul meu.

— N-ai de gând să mănânci?

În noaptea aceea visez…

Cu ea…

Soarele strălucește înapoia ei, așa că nu-i pot vedea chipul, și suntem pe coasta unui deal și ea spune ceva, dar vuietul cascadei dinapoia noastră este prea puternic, și eu zic „Ce?” și când mă-ntind către ea, n-o ating, ci mâna mi se retrage acoperită de sânge…

— Viola! rostesc și mă scol în capul oaselor pe saltea, gâfâind.

Mă uit spre Primarul Ledger, care-i întins pe salteaua lui cu spatele la mine, însă Vacarmul lui nu-i Vacarm de somn, ci Vacarmul cenușiu pe care-l are când este treaz.

— Știu că nu dormi, zic eu.

— Visezi destul de gălăgios, îmi răspunde fără să se-ntoarcă. Ea este cineva important?

— Nu-i treaba ta.

— Trebuie doar să o scoatem la capăt, Todd, spune el. Asta-i tot ce trebuie să facem deocamdată. Să rămânem în viață și s-o scoatem la capăt.

Mă-ntorc către perete.

Nu pot face nimic. Nu pot face nimic cât timp ea este-n mâinile lor.

Nu pot face nimic cât timp nu știu.
Nu pot face nimic cât timp ei o pot răni.
Rămâi în viață și scoate-o la capăt, îmi spun.
Și mă gândesc la ea, acolo unde este.
Și-i șoptesc, îi șoptesc oriunde s-ar găsi:
— Rămâi în viață și scoate-o la capăt.
Rămâi în viață.

Partea a II-a.
Casa de tămăduire

5. Viola se trezește

[Viola]

— Potolește-te, fata mea.

O voce…

În strălucirea…

Clipesc și deschid ochii. Totul este alb pur, atât de strălucitor, încât este aproape un sunet, iar acolo, în albul strălucitor, există o voce, și eu mă simt amețită și mă doare într-o parte și este prea strălucitor și nu mă pot concentra…

Stai…

Stai…

El mă purta în brațe, coborând dealul…

Adineauri mă purta în brațe, coborând dealul în Haven după ce…

— Todd? rostesc și glasul îmi este un șuierat răgușit, plin de vată și salivă, dar fug spre el cât pot de repede, silindu-l să iasă în luminile strălucitoare care mă orbesc. *TODD*?

— Am zis să te potolești.

Nu recunosc vocea, este a unei femei…

O femeie.

— Cine ești? întreb și încerc să mă scol în capul oaselor, întind palmele, pentru a pipăi ce mă înconjoară, simt răcoarea aerului, moliciunea…

Un pat?

Panica începe să crească.

— *Unde-i el?* strig. *TODD*?

— Nu știu niciun Todd, fato, rostește vocea și forme încep să se distingă, pe măsură ce strălucirea se separă în străluciri mai slabe, însă știu că nu ești atât de zdravănă ca să ceri informații.

— Ai fost *împușcată,* spune altă voce, altă femeie, mai tânără decât prima, de undeva din dreapta mea.

— Ține-ți gura, Madeleine Poole, zice prima femeie.

— Da, Stăpână Coyle.

Continui să clipesc repede din ochi și încep să văd ce se află

în fața mea. Sunt întinsă într-un pat alb și îngust într-o cameră albă și îngustă. Port o cămașă de noapte, albă și subțire, încheiată la spate. O femeie înaltă și durdulie stă în fața mea, purtând pe umeri un halat alb pe care este brodată o mână albastră întinsă; gura îi este o linie dreaptă și expresia chipului nemișcată. Stăpâna Coyle. Înapoia ei, lângă ușă, o fată cam de vârsta mea ține un lighean cu apă aburindă.

— Eu sunt Maddy, rostește fata și surâde pe furiș.

— Afară, spune Stăpâna Coyle fără să întoarcă măcar capul.

Maddy îmi caută privirea când iese și-mi zâmbește din nou.

— Unde sunt? o întreb cu răsuflarea întretăiată pe Stăpâna Coyle.

— Te referi la încăpere, fata mea? Sau la *oraș?* Mă privește drept în ochi. Sau chiar la planetă?

— Te rog, spun eu și ochii încep pe neașteptate să mi se umple de lacrimi și asta mă înfurie, totuși continui să vorbesc. Eram cu un băiat.

Ea oftează și pentru o secundă își desprinde privirea de la mine, apoi țuguie buzele și se așază pe un scaun lângă pat. Chipul sever, părul pieptănat spre spate și împletit strâns în cozi, de parcă te-ai putea cățăra pe ele și trupul îndesat dau impresia unei persoane pe care n-ar fi bine să o superi.

— Îmi pare rău, zice ea aproape cu afecțiune; aproape. Nu știu nimic despre vreun băiat. Se încruntă. Mă tem că nu știu nimic despre nimic, doar că ai fost adusă în casa aceasta de tămăduire ieri dimineață, atât de aproape de moarte, încât n-am fost deloc sigură că te vom putea readuce înapoi. Atât doar că am fost informate, în termeni foarte clari, că supraviețuirea *noastră* depinde direct de supraviețuirea *ta.*

Așteaptă să vadă ce comentez.

Habar n-am ce să comentez.

Unde *este* el? Ce i-au făcut?

Mă întorc de la ea, încercând *să gândesc,* dar am mijlocul atât de strâns în bandaje, încât nu pot sta în capul oaselor.

Stăpâna Coyle își freacă fruntea cu două degete.

— Iar acum după ce ți-ai revenit, spune ea, nu sunt deloc sigură că ne vei mulțumi pentru lumea în care te-am readus.

Ea îmi povestește despre sosirea Primarului Prentiss în Haven înaintea armatei despre care se zvonea, o armată mare,

îndeajuns de mare pentru a zdrobi orașul fără efort, îndeajuns de mare pentru a da întreaga lume pradă focului. Ea îmi povestește despre predarea unui anume Primar Ledger, despre cum i-a intimidat pe puținii care voiau să lupte, despre cum majoritatea oamenilor au fost de acord să-l lase „să dea orașul pe tavă legat cu fundă”.

— După care casele de tămăduire, continuă ea și în glas i se simte mânie adevărată, au devenit brusc temnițe pentru femeile dinăuntru.

— Așadar, ești doctoriță? întreb eu, însă tot ce pot simți este pieptul care mi se prăbușește parcă apăsat de o greutate enormă, se prăbușește fiindcă noi am dat greș, se prăbușește fiindcă se dovedește că a fost inutil s-o luăm înaintea armatei.

Buzele i se curbează într-un zâmbet abia schițat, discret, de parcă m-aș fi trădat cu ceva. Nu-i totuși un zâmbet crud și descopăr că mi-este mai puțin frică de ea, de ceea ce ar putea însemna camera aceasta, mi-este mai puțin teamă pentru mine, mă tem, în schimb, pentru *el.*

— Nu, fata mea, răspunde ea și înclină ușor capul. Așa cum sunt sigură că știi, în Lumea Nouă nu există femei medici. Eu sunt o tămăduitoare.

— Care-i deosebirea?

Își freacă iarăși fruntea cu degetele.

— Într-adevăr, care-i deosebirea? Își coboară mâinile în poală și le privește. Chiar dacă suntem închise, continuă după aceea, zvonurile ajung până la noi. Zvonuri despre bărbații care sunt separați de femei în tot orașul, zvonuri despre armata care va sosi poate chiar azi, zvonuri despre masacrul care se va ivi de peste deal pentru a ne ucide pe toți, deși *ne-am predat.*

Mă pironește cu ochii.

— Și apoi tu.

Îmi feresc privirea.

— Nu sunt o persoană specială.

— Nu ești? Nu pare convinsă. O fată pentru a cărei sosire a trebuit să fie golit tot orașul? O fată a cărei viață mi s-a poruncit s-o salvez, sub amenințarea cu moartea? O fată – și se apleacă spre mine, ca să se asigure c-o ascult – abia sosită din vidul cel mare și negru?

Pentru o clipă încetez să mai respir și sper că ea nu observă.

— Ideea asta de unde mai provine?

Îmi surâde din nou, nu neprietenos.

— Sunt o tămăduitoare. Primul lucru pe care-l văd de fiecare dată este pielea, așa că o cunosc foarte bine. Pielea spune povestea oricărui om: unde a fost, ce a mâncat, cine este. Fata mea, tu ai câteva bătături superficiale, însă restul pielii tale este cea mai moale și mai albă pe care am văzut-o în douăzeci de ani de când fac faptele bune. Este prea moale și prea albă pentru o planetă de fermieri.

Continui să n-o privesc.

— Apoi mai sunt, desigur, zvonurile aduse de refugiați, potrivit cărora și alți coloniști au pornit încoace. Mii de coloniști.

— Te rog, șoptesc și ochii mi se umplu iarăși de lacrimi.

Încerc să le silesc să se oprească.

— Și nicio fată de pe Lumea Nouă n-ar întreba-o vreodată pe o femeie dacă este doctoriță, sfârșește ea.

Înghit un nod. Duc o palmă la gură. Unde-i el? Nu-mi pasă despre nimic din toate astea *decât unde-i el?*

— Știu că ești speriată, spune Stăpâna Coyle, însă noi suferim de un *exces* de frică aici, în oraș, și nu pot face nimic în privința asta. Întinde o palmă aspră cu care îmi atinge brațul. Dar poate că tu ai putea face ceva să *ne ajuți.*

Înghit un nod, totuși nu spun nimic.

Există un singur om în care pot avea încredere.

Iar el nu-i aici.

Stăpâna Coyle se lasă pe spate în scaun.

— Noi ți-am salvat într-adevăr viața, zice ea. Câteva informații ne-ar liniști în mare măsură.

Inspir profund și privesc în jurul încăperii, mă uit la razele de soare ce se strecoară printr-o fereastră care dă spre copaci și un râu, este râul *acela,* pe care l-am urmat către presupusa securitate. Pare imposibil ca într-o zi atât de luminoasă să se poată întâmpla ceva rău, să poată exista vreun pericol iminent, să vină o armată.

Dar într-adevăr *vine* o armată.

Vine.

Și nu va fi niciun prieten pentru Stăpâna Coyle, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu…

Simt o durere mică în piept.

Însă inspir profund.

Și încep să vorbesc.

— Mă numesc Viola Eade.

— Mai mulți coloniști, da? repetă Maddy, surâzând.

Stau întinsă pe o parte și ea desface pansamentul lung care-mi bandajează mijlocul. Partea de dedesubt a fost însângerată și pielea parcă îmi este acoperită cu praf ruginiu acolo unde s-a uscat sângele. În abdomen am o gaură micuță, care a fost cusută cu fir subțire.

— De ce nu mă doare? întreb eu.

— Am pus pe pansamente rădăcina lui Jeffers, răspunde Maddy. Un opiat natural. Nu vei simți nicio durere, dar nici nu vei putea merge o lună la toaletă. În plus, te adoarme adânc în cinci minute.

Ating ușor, ușor pielea din jurul rănii. Am o altă rană în spate, pe unde a intrat glonțul.

— De ce n-am murit?

— Ai fi preferat să fi murit? Îmi oferă din nou un zâmbet, care se transformă în încruntătura cea mai lipsită de zâmbet pe care am văzut-o vreodată. N-ar trebui să glumesc. Stăpâna Coyle spune mereu că n-am *seriozitatea cuvenită* pentru a fi tămăduitoare. Afundă o cârpă într-un lighean cu apă fierbinte și începe să spele rănile. N-ai murit, pentru că Stăpâna Coyle este cea mai bună tămăduitoare din Haven, mai bună decât oricare dintre așa-zișii *doctori* care există în orașul ăsta. Până și ăia răii o știu. De ce crezi că te-au adus aici, nu la o clinică?

Poartă același fel de halat alb și lung ca Stăpâna Coyle, însă are și o bonetă albă pe care-i brodată mâna albastră întinsă, despre care mi-a spus că o poartă toate ucenicele. Indiferent cum s-ar măsura vârstele pe planeta asta, nu poate fi mai mare ca mine decât cu un an sau doi, totuși, când lucrează, mâinile îi sunt sigure, blânde și ferme.

— Așadar, rostește ea cu glas amăgitor de vesel, cât de răi sunt *cu adevărat* răii ăia?

Ușa se deschide. O fată scundă, tot cu bonetă de ucenică, de vârsta lui Maddy, dar cu piele cafeniu-întunecată și un nor de furtună întipărit pe față, strecoară capul înăuntru.

— Stăpâna Coyle spune că trebuie să termini imediat.

Maddy nu ridică ochii de la bandajele curate cu care îmi pansează pieptul și abdomenul.

— Stăpâna Coyle știe că n-am avut timp decât să fac

jumătate din treabă.

— Am fost convocate, zice fata.

— Corinne, spui asta de parcă am fi *convocate* tot timpul.

Bandajele sunt aproape la fel de bune precum cele pe care le aveau în nava mea și substanțele lor îmi răcoresc deja trupul, și-mi îngreunează deja pleoapele. Maddy termină partea din față și se răsucește ca să taie alte bandaje pentru spate.

— Sunt în toiul unei tămăduiri, spune ea.

— A venit un bărbat cu un pistol, zice Corinne.

Maddy se oprește din pansat.

— Toți am fost convocați în piața orașului, continuă Corinne. Iar asta te include și pe tine, Maddy Poole, indiferent dacă tămăduiești sau nu. Își încrucișează brațele peste piept cu un gest ferm. Pun prinsoare că sosește armata.

Maddy se uită drept în ochii mei. Îmi feresc privirea.

— Vom vedea în cele din urmă cum arată sfârșitul nostru, adaugă Corinne.

Maddy dă ochii peste cap.

— Îmi place de tine că ești mereu optimistă, replică ea. Spune-i Stăpânei Coyle că vin în două secunde.

Corinne îi azvârle o uitătură acră, dar pleacă. Maddy termină să mă panseze pe spate, iar eu abia mai pot sta trează.

— Dormi acum, zice ea. O să fie bine, ai să vezi. De ce te-ar mai fi salvat, dacă voiau să… Nu-și termină gândul, își mușcă interiorul unei buze și apoi zâmbește. Am spus *mereu* despre Corinne că are mai multă seriozitate cuvenită decât noi toate laolaltă.

Surâsul ei este ultima imagine pe care o văd înainte să adorm.

— *TODD!*

Mă trezesc iarăși brusc, coșmarul dispare iute și Todd alunecă pe lângă mine…

Aud un bufnet și văd cum o carte cade din poala lui Maddy, care clipește și se trezește în scaunul de lângă pat. S-a lăsat noaptea și camera devine întunecată; doar o lămpiță este aprinsă, la lumina căreia Maddy dorea să citească.

— Cine-i Todd? întreabă ea căscând și surâde înainte de a termina căscatul. *Prietenul* tău? Privirea de pe chipul meu o face să renunțe imediat la tachinări. Cineva important?

Încuviințez din cap, încă gâfâind de pe urma coșmarului, cu părul lipit de transpirație pe frunte.

— Cineva important.

Ea îmi umple un pahar cu apă din carafa de pe noptieră.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreb după ce beau o gură. Ați fost convocate.

— Ah, da, chestia aia. Maddy se așază înapoi pe scaun. A fost interesant, să știi.

Îmi povestește că toți locuitorii orașului – care nu se mai numește Haven, ci Noul Prentisstown, o denumire care-mi creează un nod în stomac – s-au adunat să urmărească sosirea armatei cotropitoare și executarea vechiului Primar de către cel nou.

— Atâta doar că nu l-a executat, spune Maddy, ci i-a cruțat viața. A spus că ne va cruța de altfel pe toți. Că va retrage medicamentul împotriva Vacarmului, iar bărbații n-au fost deloc încântați de asta și Dumnezeu mi-e martor c-a fost minunat să nu-l auzim urlând în ultimele șase luni, dar că toți trebuie să știm care ne este locul și să ținem minte cine am fost, și că vom clădi un cămin nou laolaltă ca să ne pregătim pentru coloniștii care sosesc.

Lărgește ochii și așteaptă să comentez ceva.

— N-am înțeles jumătate din ce mi-ai spus, recunosc eu. Există un medicament împotriva Vacarmului?

Ea clatină din cap, însă nu în semn de negație.

— Doamne, dar tu chiar nu ești de pe-aici, așa-i?

Pun pe noptieră paharul cu apă, mă aplec înainte și șoptesc:

— Maddy, există vreun centru de comunicații prin apropiere?

Mă privește de parcă aș fi întrebat-o dacă vrea să se mute cu mine pe unul dintre sateliții planetei.

— Ca să pot contacta navele, îi explic. Poate fi o antenă mare și concavă ca un lighean. Sau poate fi un turn.

Cade pe gânduri, apoi îmi răspunde tot în șoaptă:

— Sus pe dealuri este un turn metalic vechi, totuși nu-s sigură dacă este pentru comunicații. Nici nu se mai știe de când a fost abandonat. În plus, n-o să poți ajunge la el. A sosit o armată întreagă, Vi.

— Cât de mare este?

— Destul de mare. Amândouă continuăm să vorbim în șoaptă. Se zvonește că la noapte le vor separa pe ultimele femei.

— Pentru ce?

Maddy strânge din umeri.

— Corinne a zis că o femeie din mulțime i-a spus că i-au strâns laolaltă și pe toți spacșii.

Mă scol în capul oaselor, forțându-mi bandajele.

— Spacși?

— Ei sunt specia nativă de pe planetă.

— Știu ce sunt. Mă foiesc, forțând și mai mult bandajele. Todd mi-a spus câte ceva, mi-a povestit ce s-a întâmplat în trecut. Maddy, dacă Primarul le separă pe femei și spacșii, atunci suntem în pericol. Suntem în *cel mai mare* pericol.

Dau la o parte cearșaful, ca să cobor, dar un fulger neașteptat îmi sfâșie abdomenul. Scot un strigăt și cad pe spate.

— Ți-ai desfăcut o copcă, țâțâie Maddy și se ridică de pe scaun.

— Te rog. Scrâșnesc din dinți de durere. Trebuie să ieșim de-aici. Trebuie *să fugim.*

— Tu nu ești în stare să fugi nicăieri, spune ea și se întinde spre bandajul meu.

Și în momentul acela pe ușă intră Primarul.

6. Părți ale poveștii

[Viola]

Stăpâna Coyle îl conduce înăuntru. Fața ei este mai severă ca oricând, fruntea încruntată, maxilarele încordate. Deși n-am văzut-o decât o dată până acum, îmi pot da seama că nu-i mulțumită.

Primarul stă în spatele ei. Înalt, subțire, dar cu umeri lați, îmbrăcat complet în alb, cu o pălărie pe care nu și-a scos-o de pe cap.

Nu l-am văzut niciodată cum se cuvine. Sângeram, muream, când s-a apropiat de noi în piața orașului.

Însă este el.

Nu poate fi decât el.

— Bună seara, Viola, rostește Primarul. Doream de mult să te cunosc.

Stăpâna Coyle mă vede luptându-mă cu cearșaful, o vede pe Maddy întinzându-se către mine.

— Este vreo problemă, Madeleine?

— Un coșmar, mă privește scurt Maddy. Cred că și-a desfăcut o copcă.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu, zice Stăpâna Coyle și tonul ei calm și serios o face pe Maddy să-i acorde întreaga atenție. Deocamdată fă-i patru sute de unități de Jeffers.

— Patru sute? repetă Maddy, părând surprinsă, dar, văzând expresia de pe chipul femeii, încuviințează imediat. Da, Stăpână.

Mă strânge ușor de mână și părăsește încăperea.

Cei doi se uită la mine câteva momente ce par interminabile, după care Primarul rostește:

— Asta va fi tot, Stăpână.

Stăpâna Coyle mă privește fără un cuvânt când pleacă, poate pentru a mă liniști, poate pentru a-mi cere ceva sau a-mi *spune* ceva, însă sunt prea speriată ca să înțeleg despre ce-i vorba înainte ca ea să iasă, închizând ușa în urmă.

După care rămân singură cu el.

El îngăduie tăcerii să crească până este clar că eu trebuie să spun ceva. Strâng cearșaful la piept cu o mână și continui să

simt durerea arzătoare fulgerându-mă dacă mă clintesc.

— Tu ești Primarul Prentiss, rostesc în cele din urmă.

Glasul îmi tremură când o spun, dar o spun.

— *Președintele* Prentiss, zice el, însă, desigur, tu mă cunoști ca Primar.

— Unde-i Todd? Îl privesc drept în ochi. Nu clipesc. Ce-ați făcut cu el?

Zâmbește din nou.

— Inteligentă în prima ta frază, curajoasă în a doua. Am putea fi într-adevăr prieteni.

— E rănit? Îmi alung arsura care mi se ridică prin piept. Este viu?

Pentru o secundă pare că nu-mi va spune, că nici măcar nu se va sinchisi să arate că mi-a auzit întrebarea, însă apoi zice:

— Todd este sănătos. Todd este viu și sănătos și se interesează de tine cu fiecare ocazie.

Îmi dau seama că-mi ținusem răsuflarea în așteptarea răspunsului.

— Este adevărat?

— Bineînțeles că este adevărat.

— Vreau să-l văd.

— Și el vrea să te vadă, spune Primarul Prentiss, dar toate lucrurile trebuie să fie la momentul cuvenit.

Surâsul nu-i dispare de pe chip. Este aproape prietenos.

Acesta este bărbatul dinaintea căruia am fugit atâtea săptămâni și care stă acum chiar în camera mea, unde abia mă pot clinti de durere.

Iar el *surâde.*

Și este aproape prietenos.

Dacă l-a rănit pe Todd, dacă l-a atins măcar cu un *deget…*

— Primarule Prentiss…

— *Președinte* Prentiss, repetă el după care glasul i se animă. Dar îmi poți spune David.

Nu rostesc nimic, ci doar apăs mai tare cu degetele pe bandaj împotriva durerii.

Primarul îmi lasă o impresie. Ceva ce nu pot defini cu exactitate…

— Desigur, urmează el, dacă și eu îți pot spune Viola.

Se aude o ciocănitură la ușă și Maddy o deschide, cu un flacon în mână.

— Jeffers, spune ea rămânând cu ochii fixați în podea. Pentru durerile ei.

— Da, sigur că da, încuviințează Primarul și se îndepărtează de pat, cu mâinile la spate. Te rog!

Maddy îmi umple un pahar cu apă și mă privește înghițind patru capsule galbene gelatinoase, cu două în plus decât luasem înainte. Îmi ia apoi paharul și, stând cu spatele la Primar, mă privește apăsat, ferm, fără niciun zâmbet, totuși plină de curaj, ceea ce mă face să mă simt puțin mai bine, puțin mai puternică.

— Va obosi foarte repede, se adresează Maddy Primarului, tot fără să-l privească.

— Înțeleg, zice Primarul.

Maddy pleacă, închizând ușa după ea. Abdomenul începe imediat să mi se încălzească, însă va mai trece un minut până ca durerea să înceapă să dispară, ori să îndepărteze fiorii ce mă străbat.

— Pot, așadar? rostește Primarul.

— Ce anume?

— Să-ți spun Viola.

— Nu te pot opri, dacă asta dorești.

— Este bine, zice el, fără să se așeze, fără să se clintească, cu același zâmbet fix. Aș dori foarte mult să stăm de vorbă, după ce te vei simți mai bine.

— Despre ce?

— Păi, despre navele voastre, bineînțeles. Care se apropie dintr-o clipă în alta.

Înghit un nod.

— Care nave?

— Ah, nu, nu, nu. Scutură din cap, dar surâsul nu i-a dispărut. Ai început cu inteligență și curaj. Ești speriată, totuși asta nu te-a oprit să mi te adresezi cu calm și claritate. Toate, absolut admirabile. Pleacă ușor capul. Însă la toate acestea trebuie să adăugăm onestitatea. *Trebuie* să începem să fim onești unul cu celălalt, Viola, pentru că altfel nu putem înainta.

Unde să înaintăm? îmi spun.

— Ți-am zis că Todd este viu și sănătos, continuă el, iar cuvintele mele sunt adevărate. Pune o mână pe bara metalică a tăbliei de la picioarele patului. Și el *va rămâne* în siguranță. Primarul face o pauză. Iar tu vei fi onestă cu mine.

Și înțeleg, fără să fie nevoie să mi-o spună, că una depinde de cealaltă.

Căldura începe să se răspândească de la abdomenul meu, făcând ca totul să pară mai lent și mai difuz. Arsura din corp se diminuează, dar poartă și trezia cu ea. De ce *două* doze, când aveau să mă adoarmă atât de repede? Atât de repede, încât n-aveam nici măcar să pot vorbi cu…

Ah.

Ah.

— Ca să te cred, trebuie să-l văd, zic eu.

— În curând, spune Primarul. Mai întâi însă sunt multe de făcut în Noul Prentisstown. Și multe de desfăcut.

— Indiferent dacă cineva le dorește sau nu.

Pleoapele îmi devin grele. Mă silesc să le țin deschise.

Abia atunci îmi dau seama că am vorbit cu glas tare.

El zâmbește iarăși.

— Constat că spun asta foarte frecvent, Viola. Războiul s-a terminat. Eu nu sunt inamicul tău.

Surprinsă, îmi ridic spre el ochii amețiți.

Mă tem de el. Da, mă tem.

Dar…

— Ai fost inamicul femeilor din Prentisstown, rostesc eu. Ai fost inamicul tuturor din Farbranch.

Se încordează puțin, deși încearcă să nu mă lase s-o văd.

— Azi dimineață, zice el, în râu a fost găsit un cadavru. Un cadavru cu un pumnal în beregată.

Încerc să-mi opresc ochii să se holbeze, în ciuda rădăcinii lui Jeffers. Primarul mă privește foarte atent.

— Poate că moartea bărbatului acela, spune el, a fost justificată. Poate că bărbatul acela a avut *inamici.*

Mă văd făcând-o…

Mă văd împlântând pumnalul…

Închid ochii.

— În privința mea, zice Primarul, războiul s-a terminat. Zilele mele de armată au luat sfârșit. Acum vin zilele de conducere, de aducere a oamenilor laolaltă.

Separându-i, gândesc eu, însă respirația îmi încetinește. Albul încăperii devine tot mai luminos, dar într-un fel foarte lin, care mă face să vreau să cad în el și să dorm, și să dorm, și să dorm. Mă las greu pe pernă.

— Te las acum, urmează el. Ne vom reîntâlni.

Încep să respir pe gură. Somnul devine imposibil de evitat.

Mă vede că încep să picotesc.

Și face ceva cu totul surprinzător.

Înaintează un pas și trage ușor cearșaful peste mine, aproape ca și cum m-ar pregăti pentru culcare.

— Înainte de a pleca, îmi spune, am o rugăminte.

— Care? întreb, luptându-mă să nu adorm.

— Aș vrea să-mi spui David.

— *Poftim*? rostesc cu glas răgușit.

— Aș vrea să-mi spui *Noapte bună, David.*

Jeffers m-a deconectat în asemenea măsură, încât cuvintele ies înainte de a ști măcar că le rostesc.

— Noapte bună, David.

Prin ceața sedativului, îl văd părând ușor surprins, chiar puțin dezamăgit.

Dar își revine repede.

— Și ție, Viola.

Încuviințează din cap către mine și pășește spre ușă, ca să iasă.

Iar eu îmi dau seama ce anume este diferit la el.

— Nu te aud, șoptesc din pat.

El se oprește și se întoarce.

— Am zis, *Și ție…*

— Nu, vorbesc cu limba abia mișcându-mi-se. Vreau să spun că nu te pot *auzi.* Nu te pot auzi gândind.

Primarul arcuiește sprâncenele.

— Sper.

Și cred că adorm înainte ca el să fi ieșit.

Nu mă trezesc mult, mult timp, dar în cele din urmă clipesc din nou sub lumina soarelui și mă întreb ce a fost real și ce a fost vis.

(… tata, întinzându-mi mâna ca să mă ajute să urc pe scară, prin trapă, zâmbind, spunând: „Bun sosit la bord, căpitane”…)

— Sforăi, rostește un glas.

Corinne stă în scaun și degetele ei aleargă cu un ac și ață printr-o țesătură, atât de iute, încât parcă nici n-ar fi de fapt mișcările ei, ci parcă mâinile furioase ale altcuiva i-ar folosi poala.

— Ba nu, răspund eu.

— Ca o vacă în estru.

Dau la o parte cearșaful. Bandajele mi-au fost schimbate și durerea arzătoare a dispărut, ceea ce înseamnă că s-a absorbit copca.

— Cât timp am dormit?

— Mai bine de o zi. Are un ton dezaprobator. Președintele a trimis deja oameni în două rânduri ca să se intereseze de starea ta.

Duc mâna în dreptul rănii și apăs cu grijă. Durerea este aproape inexistentă.

— N-ai așadar nimic de spus la asta, fata mea? zice Corinne și acul se zbate feroce.

Încrețesc fruntea.

— Ce-ar fi de spus? Nu l-am mai întâlnit niciodată până acum.

— El însă a fost tare doritor să te cunoască *pe tine,* nu? Au! Trage aer sonor printre buze, cu un șuierat, și-și vâră un deget în gură. Și-n vremea asta ne ține pe noi închise, vorbește ea cu degetul în gură. Și-n vremea asta nu putem nici măcar să ieșim din clădire.

— Nu înțeleg în ce ar consta vina mea.

— Nu este vina ta, fata mea, rostește Stăpâna Coyle, intrând în cameră. O privește încruntată pe Corinne. Și nimeni de aici nu crede că ar fi vina ta.

Corinne se ridică, face o plecăciune scurtă înaintea ei și pleacă fără un cuvânt.

— Cum te simți? întreabă Stăpâna Coyle.

— Amețită.

Mă scol în capul oaselor și constat că de data asta o fac mult mai ușor. Observ de asemenea că vezica îmi este inconfortabil de plină. O anunț pe Stăpâna Coyle.

— Bine, atunci, rostește ea, ia să vedem dacă poți sta singură în picioare pentru a face ceva în privința asta.

Trag aer în piept și mă răsucesc, ca să-mi cobor tălpile pe podea. Picioarele nu vor să mi se îndoaie foarte repede, dar într-un final ajung acolo și cu chiu, cu vai pot să mă ridic și chiar să merg până la ușă.

— Maddy *a zis* că ești cea mai bună tămăduitoare din oraș, mă minunez eu.

— Maddy nu minte.

Mă însoțește pe un coridor lung și alb până la o toaletă. După ce am terminat și m-am spălat, deschid ușa, iar Stăpâna Coyle îmi întinde o cămașă de noapte albă mai groasă, mai lungă și mult mai frumoasă decât cea cu legături la spate pe care o port acum. O trag peste cap și ne întoarcem pe coridor; mă mai clatin uneori, totuși merg neajutată.

— Președintele s-a interesat de sănătatea ta, îmi spune Stăpâna Coyle sprijinindu-mă discret cu brațul.

— Mi-a zis Corinne. O privesc cu coada ochiului. Asta-i doar din cauza navelor cu coloniști. Eu nu-l cunosc. Nu sunt de partea lui.

— Aha, spune Stăpâna Coyle conducându-mă în camera mea și apoi la patul meu. Recunoști așadar că există părți și părți?

Mă întind pe pat și apăs cu limba pe baza dinților.

— Mi-ai dat două doze de Jeffers ca să nu fiu nevoită să vorbesc mult timp cu el? întreb după aceea. Sau ca să nu fiu în stare să-i spun prea multe?

Ea aprobă din cap, ca și cum m-ar felicita pentru istețime.

— Ar fi lucrul cel mai rău din lume, dacă a fost câte nițel din fiecare?

— Ai fi putut să mă întrebi.

— N-am avut timp, zice ea așezându-se pe scaunul de lângă pat. Noi îl cunoaștem doar după trecutul lui, fata mea, iar trecutul lui este rău, rău, rău. Indiferent ce ar putea spune despre o nouă societate, există motive întemeiate de a dori să fii mai bine pregătită dacă el începe altă conversație.

— Nu-l cunosc, repet eu. Nu știu nimic.

— Dar, spune ea surâzând ușor, dacă procedezi cu atenție, poți *afla* lucruri de la cineva interesat de tine.

Încerc s-o citesc, să citesc ce încearcă să-mi spună, însă, desigur, nici femeile de aici nu au Vacarm, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? o întreb.

— Vreau să spun că este momentul să mănânci hrană solidă. Se ridică și îndepărtează niște scame invizibile de pe halatul ei alb. Madeleine va veni să-ți aducă micul dejun.

Merge la ușă și pune mâna pe clanță, dar încă n-o apasă.

— Vreau să știi însă ceva, rostește ea fără să se întoarcă spre mine. Dacă *există* părți diferite și Președintele nostru este în una din ele... îmi aruncă o privire peste umăr. Atunci eu mă

situez în mod clar în cealaltă parte.

7. Stăpâna Coyle

[Viola]

— Sunt șase nave, rostesc eu din pat, pentru a treia oară în tot atâtea zile, timp în care Todd continuă să fie undeva prin oraș, clipe în care nu știu ce se întâmplă nici cu el, nici cu alții din afara casei în care mă găsesc.

De la ferestrele camerei mele, văd mereu soldați care se deplasează în marș, dar care nu par să facă nimic altceva. Toate femeile din casa de tămăduire se așteaptă pe jumătate ca ei să năvălească pe ușă în orice clipă, gata să facă lucruri teribile, gata să-și reafirme victoria.

Totuși soldații n-o fac. Trec pur și simplu mai departe. Alți bărbați ne livrează mâncare la ușile din spate și tămăduitoarele sunt lăsate să-și vadă de munca lor.

Tot nu putem pleca, însă lumea din exterior nu pare să-și trăiască ultimele clipe. Nu tocmai ce s-ar fi așteptat cineva, nu în cele din urmă, se pare, Stăpâna Coyle, care este convinsă că asta înseamnă doar că se va întâmpla altceva, și mai îngrozitor.

Nu pot să nu mă gândesc că probabil are dreptate.

Ea se încruntă și-și recitește notițele.

— Numai șase?

— Cu câte opt sute de coloniști adormiți și trei familii de îngrijitori în fiecare, precizez eu. Îmi este foame, dar de acum știu că nu voi căpăta nimic de mâncare până când ea nu anunță că a terminat consultația. Stăpână Coyle…

— Ești sigură că familiile de îngrijitori au optzeci și unu de membri?

— Ar trebui s-o știu, îi răspund. Am fost la școală cu copiii lor.

Ea ridică ochii.

— Viola, știu că este plictisitor, însă informațiile înseamnă putere. Informațiile pe care i le vom da lui. Informațiile pe care le vom afla *de la* el.

Oftez nerăbdătoare.

— Nu mă pricep *deloc* la spionaj.

— Nu este spionare, spune ea revenind cu ochii la notițe. Este simpla aflare a unor lucruri. Scrie ceva pe blocnotes. Patru mii opt sute optzeci și unu de oameni, zice apoi parcă pentru

sine.

Știu la ce se referă. Sunt mai mulți oameni decât toată populația planetei. Îndeajuns ca să schimbe totul.

Dar cum vor schimba?

— Când va mai vorbi cu tine, rostește ea, nu trebuie să-i spui despre nave. Lasă-l să ghicească. Nu-i spune numărul exact.

— Și în același timp ar trebui să aflu tot ce pot.

Stăpâna Coyle închide blocnotesul de consultații.

— Informațiile înseamnă putere, repetă ea.

Mă ridic în capul oaselor în pat, plictisită până peste cap să fiu pacientă.

— Pot să te întreb ceva?

Ea se scoală și se întinde către halat.

— Bineînțeles.

— De ce ai încredere în mine?

— Pentru că ți-am văzut fața când el a intrat în cameră, îmi răspunde fără șovăială. Păreai că tocmai îți întâlniseși inamicul cel mai groaznic.

Închide nasturii halatului sub bărbie. O urmăresc cu atenție.

— Dacă aș putea să-l găsesc pe Todd sau să ajung la turnul acela de comunicații…

— Ca să fii arestată de armată? Nu se încruntă, însă ochii ei scapără. Să ne pierzi unicul nostru atu? Deschide ușa. Nu, fata mea, Președintele va sosi în vizită și ce vei afla de la el va fi în folosul nostru.

Strig după ea când iese pe ușă:

— Ce vrei să spui prin *nostru*?

Dar a plecat deja.

— …și ultimul lucru pe care mi-l reamintesc cu adevărat este că el m-a luat în brațe și am coborât un deal foarte, foarte lung, și el îmi spunea că n-o să mor, c-o să mă salveze.

— Uau, murmură Maddy; șuvițe de păr i se strecoară de sub bonetă, în timp ce mergem fără grabă pe coridoare, pentru a-mi recăpăta puterile. Și într-adevăr te-a salvat.

— Dar el nu poate ucide, îi spun, nici chiar pentru a se salva pe sine. Asta-i problema lui și de aceea îl doreau neapărat. Nu-i ca ei. A ucis odată un spacs și să fi văzut cum a suferit după aceea. Iar acum *au pus mâna* pe el…

Trebuie să mă opresc, să clipesc mult și să mă uit în podea.

— Trebuie *să ies* de aici, șuier apoi printre dinți. Eu nu sunt o iscoadă. Trebuie să-l găsesc pe el și să ajung la turnul acela și *să avertizez* coloniștii. Poate că ei pot trimite ajutoare. Mai au nave-cercetaș care pot ajunge aici. Au arme…

Chipul lui Maddy pare încordat, așa cum se întâmplă de câte ori îi vorbesc în felul acesta.

— Deocamdată n-avem voie să ieșim.

— Maddy, nu poți să accepți pur și simplu ce-ți spun alții. Nu poți *să faci* pur și simplu ceva, pentru că ei pot greși.

— Și nici *tu* nu poți să lupți singură împotriva unei armate. Mă răsucește cu blândețe, ca să pornim în sens invers pe coridor și-mi zâmbește. Chiar dacă ești faimoasa și curajoasa Viola Eade.

— Am mai făcut-o și înainte, îi spun. Am făcut-o cu *el.*

Ea își coboară glasul.

— Vi..!

— Mi-am pierdut părinții, spun eu și glasul îmi este răgușit. Și n-am cum să-i mai aduc înapoi. Iar acum l-am pierdut pe el. Și dacă există o șansă, dacă există măcar o șansă…

— Stăpâna Coyle nu va accepta, zice Maddy, însă ceva din glasul ei mă face să ridic ochii.

— Dar…?

Nu mai spune nimic și mergem amândouă până la fereastra coridorului care dă spre drum. O trupă de soldați mărșăluiește sub razele puternice ale soarelui, o căruță plină cu grâne purpurii și prăfuite trece în direcția opusă, iar Vacarmul pe care-l putem auzi dinspre oraș sosește pe drum ca o armată în sine.

La început nu seamănă cu niciun Vacarm pe care l-am auzit vreodată, ci este un zumzet straniu de metal care scrâșnește pe metal. După aceea devine încă și mai puternic, ca o mie de bărbați care răcnesc simultan, ceea ce bănuiesc că și este, prea gălăgios și haotic pentru a putea desluși un glas individual.

Prea gălăgios pentru a desluși un băiat.

— Poate că nu-i chiar atât de rău pe cât credem noi. Maddy vorbește fără grabă, cântărind fiecare cuvânt, ca și cum l-ar testa în prealabil. Vreau să spun că orașul arată pașnic. *Gălăgios,* de acord, totuși cei care ne aduc mâncare spun că magazinele se vor redeschide. Pun prinsoare că Todd al tău este pe acolo, că lucrează undeva, teafăr și în siguranță, și

așteptând să te revadă.

Nu-mi dau seama dacă zice toate astea fiindcă le crede, sau fiindcă încearcă să mă facă *pe mine* să cred. Îmi șterg nasul cu mâneca.

— Asta poate fi adevărat.

Mă privește îndelung, gândindu-se evident la ceva, dar fără să spună nimic. Apoi revine către geam.

— Ia auzi-i cum urlă, zice ea.

Pe lângă Stăpâna Coyle aici mai sunt trei tămăduitoare. Stăpâna Waggoner, o femeie scundă, rotofeie și înfoiată, cu riduri și mustață, Stăpâna Nadari, care tratează cancerele și pe care am văzut-o doar o singură dată închizând ușa după ea, și Stăpâna Lawson care tratează copii în altă casă de tămăduire, dar pe care predarea orașului a prins-o aici în timp ce se consulta cu Stăpâna Coyle și care de atunci își face griji întruna despre copiii bolnavi pe care i-a lăsat.

Mai sunt de asemenea ucenice, câteva în afară de Maddy și Corinne, care – pentru că lucrează cu Stăpâna Coyle – par să fie cele mai bune ucenice din toată casa, poate chiar din tot Havenul. Rareori le văd pe celelalte, cu excepția cazurilor când urmează vreo tămăduitoare, cu stetoscoapele legănându-se, cu halatele albe fluturând, grăbindu-se să-și caute de treabă.

Adevărul este că pe măsură ce zilele trec și orașul își vede de treburile lui neștiute care se desfășoară dincolo de ușile noastre, majoritatea pacientelor se înzdrăvenesc, iar altele nu mai apar. Maddy mi-a spus că toți pacienții bărbați au fost evacuați de aici în prima noapte, indiferent dacă puteau sau nu să se deplaseze pe propriile lor picioare, iar alte femei n-au mai fost aduse, deși invazia și predarea nu sunt obstacole în calea bolilor.

Stăpâna Coyle este îngrijorată în privința asta.

— Păi dacă nu poate vindeca, ce să facă atunci? întreabă Corinne, strângând puțin prea tare garoul elastic din jurul brațului meu. Ea a condus toate casele de tămăduire, nu doar pe asta. Toți o cunoșteau și o respectau. Pentru o vreme a fost chiar Președinta Consiliului Orașului.

Clipesc repede din ochi.

— A condus orașul?

— Cu ani în urmă. Nu te mai fâțâi atâta! Înfige acul în brațul

meu ceva mai apăsat decât ar fi fost necesar. Spune mereu că a fi conducător înseamnă a-i face pe cei care te iubesc să te urască nițel mai mult cu fiecare zi. Mă privește drept în ochi. Și eu cred în chestia asta.

— Dar ce s-a-ntâmplat? o întreb. De ce nu mai este la conducere?

— A făcut o greșeală, răspunde Corinne și strâmbă din nas. Cei care n-o plăceau au profitat de asta.

— Ce fel de greșeală?

Încruntătura ei permanentă se intensifică.

— A salvat o viață, răspunde și desface garoul care a fost strâns atât de tare, încât mi-a lăsat o urmă pe braț.

Trece altă zi, și alta, și nimic nu se schimbă. Tot nu avem voie să ieșim din casă, mâncarea continuă să ne fie adusă, iar Primarul tot n-a cerut să mă vadă. Oamenii lui se interesează de starea mea, însă discuția promisă nu mai are loc. Deocamdată pare că m-ar fi abandonat aici.

Cine știe de ce?

Cu toate acestea, el este subiectul tuturor discuțiilor.

— Și știți ce a făcut? spune Stăpâna Coyle la cină, prima masă pe care am avut voie s-o iau în cantină. Catedrala nu-i doar baza lui de operații, ci a transformat-o în *casa* lui.

Dinspre femeile din jur se aude un țâțâit general de dezgust. Ba chiar Stăpâna Waggoner își împinge farfuria cât colo.

— Acum își închipuie că este *Dumnezeu,* zice ea.

— N-a incendiat totuși orașul, rostesc eu tare din capătul opus al mesei.

Maddy și Corinne cască ochii din farfuriile lor, însă eu continui netulburată:

— Toți am crezut că așa va face, dar n-a făcut-o.

Stăpânele Waggoner și Lawson o privesc cu subînțeles pe Stăpâna Coyle.

— Îți dovedești tinerețea, Viola, spune Stăpâna Coyle. Și n-ar trebui să-ți contrazici superiorii.

Clipesc din ochi, surprinsă.

— N-am făcut așa ceva, zic eu. Am spus doar că n-a fost ceea ce ne așteptam noi.

Stăpâna Coyle ia o îmbucătură și mă privește.

— El le-a ucis pe toate femeile din orașul lui pentru că nu le

putea auzi, pentru că nu le putea *cunoaște* în felul în care bărbații puteau fi cunoscuți înainte de medicament.

Celelalte Stăpâne schițează un gest aprobator. Deschid gura să răspund, dar ea mi-o ia înainte.

— De asemenea, fata mea, este adevărat că toate prin care am trecut de la asolizarea pe planeta aceasta – surpriza Vacarmului, haosul care a urmat – rămân necunoscute prietenilor tăi de sus. Mă privește acum cu atenție. Tot ce ni s-a întâmplat nouă li se va întâmpla și lor.

Nu răspund, ci doar mă uit la ea.

— Și cine ai dori tu să se ocupe de procesul respectiv? mă întreabă. El?

A terminat de vorbit cu mine și revine la discuții cu Stăpânele, cu glas mai scăzut. Corinne reîncepe să mănânce, cu un surâs mulțumit pe față. Maddy continuă să mă privească cu ochi mari, însă eu nu mă pot gândi decât la cuvintele ce au rămas atârnate în aer.

Când a spus *El?* a intenționat de asemenea să implice *Sau ea?*

În a noua zi de când suntem încuiate în casă, nu mai sunt pacientă.

Stăpâna Coyle mă cheamă în cabinetul ei.

— Hainele tale, îmi întinde un pachet peste biroul ei. Dacă vrei, poți să le îmbraci chiar acum. Te vor face să te simți din nou ca o persoană reală.

— Mulțumesc, îi spun cu sinceritate.

Mă îndrept către paravanul pe care mi l-a indicat. Ridic cămașa de noapte și mă uit pentru o secundă la rana mea, aproape vindecată, atât în față, cât și în spate.

— Ești într-adevăr tămăduitoarea cea mai extraordinară, îi spun.

— Încerc, îmi răspunde de la birou.

Desfac pachetul și-mi găsesc înăuntru toate hainele, proaspăt spălate, care miros atât de curat, încât simt ceva ciudat care-mi trage colțurile gurii și descopăr că zâmbesc.

— Să știi că ești o fată curajoasă, Viola, spune Stăpâna Coyle când încep să mă îmbrac. În ciuda faptului că nu știi când trebuie să-ți ții gura.

— Mulțumesc, răspund ușor iritată.

— Prăbușirea navei tale, moartea părinților, uimitoarea ta călătorie până aici – toate au fost abordate cu inteligență și ingeniozitate în privința resurselor.

— Am avut și ajutor, îi răspund și mă așez ca să încalț șosete curate.

Îi zăresc pe o măsuță laterală blocnotesul atât de plin de însemnări în urma micilor noastre consultații. Ridic ochii, dar ea este tot de partea cealaltă a paravanului. Mă întind și-l deschid.

— Simt lucruri de seamă în tine, fata mea, rostește ea. Simt potențial de conducătoare.

Blocnotesul este așezat invers față de mine și nu vreau să fac vreun zgomot mutându-l, așa că încerc să mă mișc eu pentru a vedea ce scrie.

— În tine, mă văd pe mine în tinerețe.

Pe prima pagină, înainte de a începe însemnările, există o singură literă, scrisă cu albastru.

D.

Nimic altceva.

— Noi suntem alegerile pe care le facem, Viola, spune Stăpâna Coyle. Și tu poți să fii foarte valoroasă pentru noi. Dacă alegi asta.

Ridic capul din blocnotes.

— Care „noi”?

Ușa se deschide atât de brusc și atât de violent, încât tresar și scot capul pe după paravan. Este Maddy.

— A venit un mesager, spune ea gâfâind. De acum femeile au voie să iasă din case.

— Ce gălăgie este aici, rostesc eu și mă strâmb înaintea *MUGETULUI* pe care-l fac Vacarmurile care se întrețes în Noul Prentisstown.

— O să te obișnuiești, răspunde Maddy.

Stăm pe o bancă din fața unui magazin, în timp ce Corinne și altă ucenică, pe nume Thea, cumpără provizii și materiale medicale, întrucât casa de tămăduire se așteaptă la un aflux de pacienți noi.

Mă uit în jurul meu pe stradă. Magazinele sunt deschise și oamenii circulă, majoritatea pe jos, dar și cu biciclete cu fisiune și cai. Dacă nu te uiți foarte atent, aproape că ai putea să crezi

că nu-i nimic în neregulă.

Apoi însă vezi că bărbații care merg pe drum nu vorbesc niciodată între ei. Iar femeilor li se permite să circule doar în grupuri de câte patru, doar în timpul zilei, și doar pentru o oră. Iar grupurile de câte patru nu interacționează niciodată. Nici chiar bărbații din Haven nu se apropie de noi.

De asemenea, la toate colțurile sunt soldați cu armele în mâini.

Un clopoțel sună când ușa magazinului se deschide. Corinne iese în trombă afară, cu brațele pline de cumpărături și chipul plin de fulgere, urmată de Thea.

— Vânzătorul zice că nimeni n-a mai auzit nimic despre spacși de când au fost luați, spune Corinne și-mi trântește o sacoșă în poală.

— Corinne și spacșii ei, dă Thea ochii peste cap și-mi întinde altă sacoșă.

— Dacă *noi* nu-i putem trata niciodată așa cum se cuvine, zice Corinne, ce crezi că va face *el?*

— Îmi pare rău, rostește Maddy înainte ca eu să pot întreba ce a vrut Corinne să spună, dar nu crezi că este mai rațional să ne facem griji despre noi în momentul de față?

Ochii ei privesc niște soldați care au remarcat tonul ridicat al Corinnei. Ei nu se mișcă, nici măcar nu s-au clintit de pe veranda unui magazin alimentar.

Totuși se uită la noi.

— A fost inuman ce le-am făcut, zice Corinne.

— Da, însă ei *nu sunt* oameni, murmură Thea trăgând cu coada ochiului de asemenea la soldați.

— *Thea Reese*! *O* venă se umflă pe fruntea Corinnei. Cum poți să-ți spui tămăduitoare și să zici…

— Gata, gata, spune Maddy străduindu-se s-o calmeze. A fost teribil. Sunt de acord. Știi că noi suntem *toate* de acord, dar ce-am fi putut face-n privința asta?

— Despre ce vorbiți? întreb eu. *Ce* le-ați făcut?

— *Medicamentul*, rostește Corinne și scuipă cuvântul acela de parcă ar fi un blestem.

Maddy se întoarce către mine și suspină frustrată.

— Au descoperit că medicamentul împotriva Vacarmului funcționa și asupra spacșilor.

— Pentru că l-au *testat* pe ei, zice Corinne.

— Însă nu face numai atât, urmează Maddy. Vezi tu, spacșii *nu vorbesc.* Gurile lor pot emite niște clicuri, dar nu sunt cu nimic mai mult decât pocniturile noastre din degete.

— Vacarmul era unicul lor mijloc de comunicare, spune Thea.

— Și s-a dovedit că de fapt noi nu aveam nevoie ca ei să ne vorbească pentru a le spune ce să facă, zice Corinne și glasul îi crește întruna. Atunci de ce i-ar păsa cuiva că aveau nevoie să vorbească *între ei?*

Încep să înțeleg.

— Și medicamentul…

Thea încuviințează din cap.

— Îi face docili.

— Niște sclavi mai buni, adaugă Corinne cu amărăciune.

Fără să vreau, rămân cu gura căscată.

— Ei au fost *sclavi*?

— Șșș.

Maddy sâsâie apăsat și arată din cap spre soldații care ne privesc; lipsa Vacarmului lor în *MUGETUL* pe care-l fac ceilalți bărbați îi face amenințător de inexpresivi.

— Este ca și cum le-am fi tăiat limbile, spune Corinne care și-a redus nivelul glasului, deși rămâne la fel de arzător.

Maddy ne împinge însă deja la drum, privind peste umăr către soldați.

Care ne urmăresc din ochi.

Parcurgem în tăcere distanța scurtă până la casa de tămăduire și intrăm prin ușa din față, pe sub mâna albastră întinsă zugrăvită deasupra buiandrugului. După ce au intrat Corinne și Thea, Maddy mă prinde ușor de braț pentru a mă reține locului.

Se uită un minut în pământ și între sprâncene îi apare o gropiță.

— Felul cum ne-au privit soldații aceia… rostește ea.

— Da?

Își încrucișează brațele peste piept și se înfioară.

— Nu știu dacă-mi place foarte mult versiunea asta de pace.

— Înțeleg, spun eu încet.

Ea mai așteaptă un moment, după care mă privește drept în ochi.

— Oamenii tăi ne-ar putea ajuta? Ar putea opri ce se

întâmplă aici?

— Nu știu, îi răspund, dar ar fi mai bine să încercăm să aflăm, decât să stăm pur și simplu, așteptând să se petreacă tot ce poate fi mai rău.

Maddy privește în jur, ca să vadă dacă ne poate auzi cineva.

— Stăpâna Coyle este sclipitor de inteligentă, spune ea, însă uneori nu-și poate auzi decât propriile opinii.

Așteaptă, mușcându-și buza superioară.

— Da…? zic eu.

— Vom fi cu ochii în patru.

— La ce?

— *Dacă* apare momentul potrivit, dar *numai* dacă apare – se uită din nou în jur –, vom vedea ce putem face în privința contactării navelor tale.

8. Cea mai nouă ucenică

[Viola]

— Dar sclavia este un lucru rău, rostesc eu ridicând alt bandaj.

— Tămăduitoarele i s-au opus dintotdeauna. Stăpâna Coyle bifează altă căsuță pe inventar. Chiar și după Războiul Spacșilor, noi am considerat-o inumană.

— Atunci de ce nu i-ați pus capăt?

— Dacă vei vedea vreodată un război, spune ea fără să ridice ochii de pe clipboard, vei afla că el distruge. Nimeni nu scapă neatins de război. Nimeni, nici chiar supraviețuitorii. În război accepți lucruri care te-ar îngrozi în orice alt moment, fiindcă viața și-a pierdut temporar înțelesul.

— *Războiul face din bărbați monștri,* rostesc eu citându-l pe Ben din noaptea petrecută în locul bizar în care Lumea Nouă își îngropa morții.

— Și din femei, adaugă Stăpâna Coyle.

Răpăie cu degetele pe cutii de seringi, numărându-le.

— Totuși Războiul Spacșilor s-a încheiat de mult, nu-i așa?

— Acum treisprezece ani.

— În treisprezece ani ați fi putut îndrepta un rău.

Ea mă privește în cele din urmă.

— Viața este atât de simplă doar când ești tânără, fata mea.

— Însă erai la conducere. Ai fi putut să faci ceva.

— Cine ți-a spus că eram la conducere?

— Corinne…

— Ah, rostește ea și revine la clipboard. Corinne, care se străduiește atât de mult să mă iubească, indiferent care ar fi realitățile.

Deschid alt sac de materiale.

— Dacă ai condus Consiliul acela, insist eu, în mod clar ai fi putut face *ceva* în privința spacșilor.

— Uneori, fata mea, spune ea și-mi aruncă o privire nemulțumită, îi poți conduce pe oameni acolo unde nu vor ei să meargă, dar în majoritatea cazurilor *n-o poți face.* Spacșii n-aveau să fie eliberați, în niciun caz după ce îi învinseserăm într-un război groaznic și brutal, în niciun caz când aveam nevoie de brațe de muncă pentru a reconstrui. Însă puteau fi tratați

mai bine, nu-i așa? Puteau fi hrăniți corespunzător, puși să lucreze după un program omenos și lăsați să trăiască alături de familiile lor. Iar toate victoriile acelea *eu* le-am obținut pentru ei, Viola.

Scrisul ei pe clipboard este mai energic decât până atunci. O privesc o secundă.

— Corinne a spus că ai fost dată afară din Consiliu pentru că ai salvat o viață.

Nu-mi răspunde, ci lasă hârtiile din mână și examinează unul dintre rafturile cele mai de sus. Se întinde și ia de acolo o bonetă și un halat împăturit de ucenică. Se întoarce și mi le aruncă.

— Pentru cine sunt? întreb eu, prinzându-le.

— Vrei să afli ce-nseamnă să fii conducător? zice ea. Să te punem atunci pe făgașul cuvenit.

Mă uit la fața ei.

Mă uit apoi la halat și bonetă.

Din clipa aceea, abia dacă mai am timp să mănânc.

A doua zi după ce femeile au recăpătat dreptul de a ieși din case, au sosit optsprezece pacienți noi, exclusiv femei, care suferiseră diverse afecțiuni – apendicită, probleme cardiace, tratamente împotriva cancerului întrerupte, fracturi – și rămăseseră captive în casele unde se aflaseră după separarea de soți și fii. Peste încă o zi, au mai sosit alte unsprezece paciente. Imediat ce a fost în stare, Stăpâna Lawson a revenit la casa de tămăduire pentru copii, dar Stăpânele Coyle, Waggoner și Nadari au început să alerge dintr-o cameră în alta, strigând ordine și salvând vieți. Nu cred că cineva a mai fost în stare să doarmă de atunci.

Desigur eu și Maddy n-am avut timp să ne căutăm momentul prielnic, n-am avut timp nici măcar să observăm că Primarul tot nu mă vizitase. Eu alergam o mulțime, învârtindu-mă printre picioarele altora, ajutând unde puteam și deprinzând lecții de ucenicie.

S-a dovedit că nu eram o tămăduitoare înnăscută.

— Nu cred că voi reuși să fac asta vreodată, rostesc eu, nereușind din nou să iau tensiunea arterială a bătrânei și amabilei doamne Fox.

— Sunt convinsă că așa ți se pare, răspunde Corinne și ridică

ochii spre ceas.

— Răbdare, drăguțo, spune doamna Fox și chipul i se zbârcește într-un surâs. Un lucru care merită învățat merită să fie bine învățat.

— Aveți dreptate, doamnă Fox, încuviințează Corinne și mă privește. Mai încearcă o dată.

Pompez aer în manșonul de braț, pentru a-l umfla, ascult prin stetoscop tipul corect de *vuș, vuș* din sângele doamnei Fox, după care privesc cadranul mic.

— Șase cu doi? ghicesc eu nesigură.

— Ia să vedem, zice Corinne. Ați murit azi dimineață, doamnă Fox?

— Vai de mine, scumpo, sigur că nu, răspunde doamna Fox.

— Atunci probabil că nu-i șase cu doi, spune Corinne.

— Fac asta doar de trei zile, mă apăr eu.

— Eu o fac de șase ani, replică Corinne, de când eram *mult* mai tânără decât tine, fata mea. Și uită-te la tine – nu poți să folosești nici măcar un tensiometru, totuși ai ajuns brusc ucenică. Interesante sunt căile vieții, nu-i așa?

— Te descurci foarte bine, scumpo, îmi zice doamna Fox.

— Nu, nu se descurcă bine, doamnă Fox, rostește Corinne. Îmi pare rău că vă contrazic, dar unele dintre noi privesc tămăduirea ca pe o îndatorire sacră.

— Eu o privesc ca pe o îndatorire sacră, răspund aproape reflex.

A fost o greșeală.

— Tămăduirea este mai mult decât o *slujbă,* fata mea, spune Corinne, și *fata mea* sună ca o insultă teribilă. În viața aceasta nu există nimic mai important decât păstrarea ei. Noi suntem mâinile Domnului pe planeta asta. Noi suntem opusul prietenului tău, tiranul.

— El nu-i…

— A îngădui suferința unei făpturi, *oricare* ar fi ea, este cel mai mare păcat din lume.

— Corinne…

— Tu nu-nțelegi nimic, vorbește ea cu glas scăzut și aprig. Încetează să te mai prefaci că ai înțelege.

Doamna Fox s-a ghemuit toată, aproape la fel de mult ca mine.

Corinne se uită la ea, după aceea la mine, apoi își îndreaptă

boneta și trage de reverele halatului, răsucindu-și gâtul de la stânga la dreapta. Închide ochii și expiră foarte prelung.

Fără să mă privească, rostește:

— Încearcă din nou.

— Deosebirea între o clinică și o casă de tămăduire? întreabă Stăpâna Coyle, bifând căsuțe pe o foaie.

— Principala deosebire este că toate clinicile sunt conduse de doctori bărbați, pe când casele de tămăduire sunt conduse de femei tămăduitoare, recit eu în timp ce număr pastilele zilnice în flaconașe separate pentru fiecare pacientă.

— Și de ce există deosebirea aceasta?

— Pentru ca pacientul, bărbat sau femeie, să poată alege între a ști sau nu gândurile medicului său.

Ea arcuiește o sprânceană.

— Dar care este adevăratul motiv?

— Politica, spun eu propriul ei cuvânt.

— Corect. Termină cu hârtiile și mi le întinde. Te rog, du-i Madeleinei astea și medicamentele.

Pleacă, iar eu termin de umplut tava cu medicamente. Când ies cu tava în mâini, o văd pe Stăpâna Coyle la capătul coridorului, trecând pe lângă Stăpâna Nadari.

Și jur că o zăresc strecurându-i Stăpânei Nadari un bilețel, fără ca vreuna dintre ele să se fi oprit din mers.

* * *

Potrivit regulilor, nu putem ieși din casă decât pentru o oră, tot numai în grupuri de câte patru, însă asta-i îndeajuns pentru a vedea cum își revine Noul Prentisstown. Când prima mea săptămână de ucenicie se apropie de sfârșit, se aude că unele femei sunt trimise chiar să lucreze pe ogoare în grupuri speciale, fără bărbați.

Mai auzim că spacșii sunt ținuți undeva la marginea orașului, toți laolaltă, ca un singur grup, așteptând „procesarea”, indiferent ce ar însemna asta.

Auzim că vechiul Primar muncește ca gunoier.

Nu auzim nimic despre vreun băiat.

— I-am ratat aniversarea, îi zic lui Maddy în timp ce exersez legarea pansamentelor pe un picior din cauciuc, atât de ridicol de realist, încât toți îi spun Balerina. A fost acum patru zile. Am pierdut socoteala timpului cât am fost adormită și…

Nu mai pot adăuga nimic, ci doar strâng bandajul mai tare…
Și-mi amintesc când el mi-a pus un bandaj…
Și când eu l-am bandajat la rândul meu.
— Sunt sigură că-i teafăr, îmi spune Maddy.
— Nu, nu ești sigură.
— Nu, zice ea, privind pe fereastră spre drum, dar împotriva tuturor probabilităților, orașul nu se află în război, împotriva tuturor probabilităților, noi suntem în viață și muncim. Așa că, împotriva tuturor probabilităților, s-ar putea ca Todd să fie viu și teafăr.
Strâng și mai tare bandajul.
— Știi ceva despre un *D* albastru?
Se răsucește către mine.
— Ce anume?
Strâng din umeri.
— Ceva ce am văzut în blocnotesul Stăpânei Coyle.
— Habar n-am, zice ea și revine cu ochii la fereastră.
— După ce te uiți?
— Număr soldații, îmi răspunde. Se uită iarăși la mine și la Balerină. Este un bandaj bun.
Zâmbetul ei face ca răspunsul să pară aproape adevărat.

Pornesc pe coridorul principal, bălăngănind-o pe Balerină într-o mână. A trebuit să exersez injecțiile în coapsa ei. Deja îmi pare rău de biata femeie a cărei coapsă va încasa prima mea injecție adevărată.
Ocolesc un colț după care coridorul ajunge în centrul clădirii, de unde cotește perpendicular în cealaltă aripă, și aproape că mă ciocnesc de un grup de Stăpâne, care se opresc când mă văd.
Stăpâna Coyle, urmată de patru, cinci, *șase* alte tămăduitoare. Le recunosc pe Stăpâna Waggoner și Stăpâna Nadari, și o zăresc și pe Stăpâna Lawson, dar pe celelalte trei nu le-am mai văzut niciodată și nici măcar nu le-am

t

văzut intrând în casa de tămăduire.
— Tu n-ai treabă, fata mea? întreabă Stăpâna Coyle pe un ton aspru.
— Balerina, mă bâlbâi eu, ridicând piciorul.
— Ea este? întreabă una dintre tămăduitoarele pe care nu le

cunosc.

Stăpâna Coyle nu mă prezintă.

Se mulțumește să spună:

— Da, ea este fata.

Abia la sfârșitul zilei o revăd pe Maddy, însă înainte s-o pot întreba despre episodul acela, ea zice:

— Am pus totul cap la cap.

— Vreuna dintre ele avea o cicatrice pe buza superioară? șoptește Maddy în beznă.

Este trecut cu mult de miezul nopții, cu mult de ora stingerii luminilor, cu mult de momentul când ar trebui să se afle în propria ei cameră.

— Așa cred, șoptesc și eu. Au plecat foarte repede.

Privim altă pereche de soldați care trece pe drum.

După socotelile lui Maddy, mai avem trei minute.

— Ea trebuie să fi fost Stăpâna Barker, îmi spune. Ceea ce înseamnă că celelalte erau probabil Stăpâna Braithwaite și Stăpâna Forth. Se uită iarăși pe fereastră. Asta-i o nebunie, să știi. Dacă ne prind, o s-o-ncasăm serios.

— Ținând seama de circumstanțe, îmi vine greu să cred c-o să te concedieze.

Fața ei capătă o expresie gânditoare.

— Ai auzit ce vorbeau Stăpânele?

— Nu, au tăcut când au dat cu ochii de mine.

— Însă tu erai *fata.*

— Da, încuviințez eu. Iar Stăpâna Coyle m-a evitat tot restul zilei.

— Stăpâna Barker… zice Maddy tot gânditoare. Totuși cum ar fi putut realiza ceva în felul ăsta?

— Cum ar fi putut realiza… ce anume?

— Ele trei au făcut parte din Consiliu împreună cu Stăpâna Coyle. Stăpâna Barker *încă* face parte. Sau a făcut parte, înainte de toate astea. Dar de ce ar fi venit ele… Se oprește și se apropie mai mult de fereastră. Ăștia-s ultimii patru.

Privesc afară și văd patru soldați mărșăluind pe drum.

Dacă șablonul pe care l-a sesizat Maddy este corect, acum este momentul.

Dacă șablonul este corect.

— Ești pregătită? îi șoptesc.

— *Bineînțeles* că nu, răspunde ea cu un surâs îngrozit, însă voi merge.

Văd cum își îndoaie degetele, pentru a le împiedica să tremure.

— Mergem doar să ne uităm, îi spun. Doar atât. Am ieșit și ne-am întors înainte să-ți dai măcar seama.

Maddy continuă să pară îngrozită, dar încuviințează.

— În viața mea n-am mai făcut așa ceva.

— Nu te teme, zic eu și ridic complet fereastra. Eu sunt expertă.

MUGETUL orașului, chiar și când doarme, ne acoperă binișor pașii, când ne furișăm pe peluza întunecată. Singura lumină provine de la cei doi sateliți naturali care strălucesc deasupra noastră, ca niște seceri pe cer.

Ajungem la șanțul de lângă drum, unde ne ghemuim în tufișuri.

— Ce facem acum? șoptește Maddy.

— Ai zis că după două minute apare altă pereche.

Ea încuviințează în semiîntuneric.

— După aceea avem o pauză de șapte minute.

În pauza respectivă Maddy și cu mine ne vom furișa de-a lungul drumului, ascunzându-ne pe după copaci, și vom vedea dacă putem ajunge la turnul de comunicații, dacă e *așa ceva.*

Abia când vom ajunge acolo, vom vedea ce reprezintă de fapt.

— Ești bine? îi șoptesc.

— Da, îmi răspunde în același fel. Speriată, dar și incitată.

Știu ce vrea să spună. Aici, afară din casă, ghemuite într-un șanț la adăpostul nopții, este o nebunie, este periculos, însă eu simt în sfârșit că *fac* ceva, simt în sfârșit că-mi iau viața în propriile mâini pentru prima dată de când am fost adusă și întinsă pe patul acela.

Simt în sfârșit că fac ceva pentru Todd.

Auzim scrâșnetul pietrișului pe drum și ne ghemuim și mai mult când așteptata pereche de soldați trece pe lângă noi și se pierde în depărtare.

— Haidem, spun eu.

Ne ridicăm pe cât de mult îndrăznim și avansăm repede prin

șanț, îndepărtându-ne de oraș.

— Tu mai ai rude în nave? șoptește Maddy. Pe altcineva decât părinții tăi?

Mă strâmb ușor înaintea zgomotului pe care-l face, dar știu că vorbește doar pentru a-și camufla agitația.

— Nu, însă îi cunosc pe toți. Bradley Tench este șeful îngrijitorilor din *Beta,* iar Simone Watkin din *Gama* este o tipă cu adevărat inteligentă.

Șanțul cotește odată cu drumul și înaintea noastră apare o răspântie pe care trebuie s-o traversăm.

Maddy reia șirul întrebărilor.

— Deci Simone este cea pe care ai…

— Șșș, șuier eu fiindcă mi se pare că am auzit ceva.

Maddy se apropie atât de mult, încât se lipește de mine. Tremură din tot corpul și răsuflă scurt și întretăiat. A fost nevoită să vină cu mine de data aceasta, deoarece știe unde este turnul, totuși nu-i mai pot cere să mai facă asta. Când voi reveni pe aici, o voi face pe cont propriu.

Pentru că dacă se întâmplă ceva…

— Cred că-i în regulă, rostesc eu.

Ieșim încetișor din șanț, ca să traversăm răspântia, privind împrejurul nostru, pășind ușurel pe pietriș.

— Mergeți undeva? rostește un glas.

Înapoia mea, Maddy icnește scurt. Un soldat stă rezemat de un copac, cu picioarele încrucișate, cu un aer de relaxare totală.

Chiar și în lumina sateliților pot vedea arma care-i atârnă leneș din mână.

— Cam târzie ora ca să fiți afară din casă, nu credeți?

— Ne-am rătăcit, mă bâlbâi eu. Am fost separate de…

— Da, mă întrerupe el, pun prinsoare.

Freacă un chibrit de fermoarul tunicii uniformei lui și în lumina flăcăruii văd că deasupra buzunarului scrie SERGENT HAMMAR. Folosește chibritul ca să aprindă țigara pe care o ține între buze.

Țigările au fost interzise de Primar.

Dar cred că dacă ești gradat…

Un gradat fără Vacarm, care se poate ascunde în beznă.

Înaintează un pas și-i vedem chipul. Zâmbește deasupra țigării, un rânjet hâd, cel mai hâd pe care l-am văzut vreodată.

— Tu? rostește și în glasul lui se aude recunoașterea, când se apropie.

Când ridică pușca.

— Tu ești fata, spune el privindu-mă.

— Viola? șoptește Maddy, aflată la un pas înapoia mea și în dreapta.

— Primarul Prentiss mă cunoaște, zic eu. Nu-mi poți face niciun rău.

El trage din țigară și o scutură, iar jarul strălucitor lasă o dâră peste câmpul meu vizual.

— *Președintele* Prentiss te cunoaște.

Apoi se uită la Maddy și o indică cu arma.

— Nu cred însă că te știe și pe tine.

Și înainte să pot spune ceva…

Fără nici cel mai mic semn de avertizare…

Ca și cum ar fi fost ceva la fel de firesc ca o răsuflare… Sergentul Hammar apasă pe trăgaci.

9. Războiul s-a terminat

[Todd]

— E rându’ tău la budă, zice Davy aruncându-mi canistra cu var nestins.

Nu i-am văzut niciodată pe spacşi folosind colţul în care au săpat o budă ca să-şi facă nevoile, dar în fiecare dimineaţă este niţel mai mare şi pute niţel mai tare şi treb’e să turnăm var peste ea ca să nu mai miroasă şi să nu fie pericol de infecţie.

Sper că are efect mai bun pentru infecţie decât are pentru miros.

— Şi de ce nu-i niciodată rându’ tău? îl întreb.

— Pen’că tata crede că tu eşti *bărbatu’ mai bun,* porc-pişăcios, zice Davy, însă tot pe mine mă pune şef.

Şi-mi rânjeşte.

Pornesc spre budă.

Zilele au trecut şi continuă să treacă, până s-au făcut două săptămâni întregi, ba şi mai bine.

Am rămas în viaţă şi am scos-o la capăt.

(dar ea?)

(dar ea?)

Davy şi cu mine mergem în fiecare dimineaţă la mănăstire şi el „supraveghează” spacşii care demolează garduri şi curăţă terenul de crengi uscate, iar eu îmi petrec ziua dând la lopată insuficientă mâncare, încercând, fără succes, să repar ultimele două pompe de apă, şi făcând de serviciu regulat la budă.

Spacşii au rămas tăcuţi şi n-au făcut nimic care i-ar fi putut salva, o mie cinci sute de fiinţe, după ce i-am numărat în cele din urmă, ticsiţi pe o suprafaţă pe care n-aş fi înghesuit două sute de oi. Au sosit şi mai mulţi gardieni, care stau pe zidul din piatră, cu armele aţintindu-i printre rânduri de sârmă ghimpată, însă spacşii n-au făcut nimic măcar apropiat de o ameninţare.

Au rămas în viaţă. Au scos-o la capăt.

La fel ca Noul Prentisstown.

În fiecare zi Primarul Ledger îmi povesteşte ce a văzut în expediţiile lui de strângere a gunoiului. Bărbaţii şi femeile continuă să fie separaţi şi există mai multe taxe, mai multe

reguli privind îmbrăcămintea, o listă de cărți ce treb'e predate și arse, și obligativitatea participării la slujbe bisericești, deși nu în catedrală, bineînțeles.

În același timp orașul a început să funcționeze ca unul adevărat. Prăvăliile s-au redeschis, căruțele și bicicletele cu fisiune, ba chiar și una-două mașini cu fisiune au revenit pe drumuri. Bărbații s-au întors la muncă. Reparatorii au început să repare, brutarii au început să coacă pâine, fermierii au început să lucreze pe câmpuri, pădurarii au început să taie lemne, ba chiar unii dintre ei au semnat să se alăture armatei, deși poți spune care-s noii soldați, fiin'că deocamdată n-au primit leacul.

— Știi, a spus Primarul Ledger într-o seară și am putut vedea în Vacarmul lui înainte s-o spună, am putut vedea gândul care se forma, gândul pe care eu însumi nu-l gândisem, gândul la care nu-mi *îngăduisem* să gândesc, nu-i chiar așa de rău pe cât crezusem. Mă așteptasem la masacre. Mă așteptasem ca eu însumi să fiu ucis, sigur că da, și poate ca întregul oraș să fie incendiat. Predarea a fost în cazul cel mai bun șansa prostului, dar poate că el n-a mințit.

S-a ridicat și a privit peste Noul Prentisstown.

— Poate, a adăugat el, că războiul s-a terminat într-adevăr.

— Hei! îl aud pe Davy strigând, când sunt cam pe la jumătatea drumului spre budă.

Mă întorc. Un spacs a venit la el.

Și-a întins brațele lungi și albe în ceea ce poate fi un gest pașnic, apoi începe să clicăie și arată un grup de spacși care tocmai a terminat de demolat un gard. Clicăie și iar clicăie, arătând o troacă goală pentru apă, dar este imposibil să-nțelegi ceva, în niciun caz dacă nu-i poți auzi Vacarmul.

Davy se apropie de el, cu ochii lărgiți, capul încuviințând înțelegător surâsul periculos.

— Da, da, vă este sete de cât ați muncit, zice el. Sigur că da, sigur că da, mulțumesc că mi-ai atras atenția, mulțumesc tare mult. Răspunsul meu este ăsta.

Izbește cu patul pistolului în fața spacsului. Se aude trosnetul osului și spacsul cade la pământ, ținându-se de maxilar, iar picioarele lui lungi se zbat în aer.

În jurul nostru se aude un val de clicuri și Davy ridică din nou

pistolul, cu țeava îndreptată spre mulțime. Puștile sunt armate și pe coama zidului, iar soldații ochesc. Spacșii se retrag încet, iar cel cu falca ruptă continuă să se zvârcolească în iarbă.

— Știi ceva, porc-pișăcios? zice Davy.

— Ce-i? spun eu, privind spacsul de pe sol și Vacarmul meu tremură ca o frunză pe cale să cadă.

El se răsucește către mine, fără să coboare pistolul.

— E *grozav* să fii șef.

În fiecare minut m-am așteptat ca viața să explodeze.

Dar nu s-a-ntâmplat așa nicicând.

Și-n fiecare zi m-am uitat după ea.

M-am uitat după ea prin deschiderile din vârful clopotniței, însă n-am văzut decât armata mărșăluind și bărbații muncind. Niciodată o față pe care s-o recunosc, niciodată o tăcere pe care s-o pot simți ca a ei.

M-am uitat după ea când Davy și cu mine ne-am deplasat călări înainte și înapoi la mănăstire, căutând-o în ferestrele Cartierului Femeilor, totuși n-am zărit-o niciodată.

Ba chiar m-am uitat după ea, pe jumătate, în mulțimile de spacși, întrebându-mă dacă se ascunde înapoia unuia, gata să apară și să țipe la Davy fiin'că-i bate, pen'că după aceea să-mi spună mie, ca și cum totul ar fi în regulă:

— Hei, sunt aici, eu sunt.

Însă ea nu-i aici.

Ea nu-i acolo.

L-am întrebat pe Primarul Prentiss despre ea de fiecare dată când l-am văzut, iar el a spus că treb'e să mă-ncred în el, a spus că nu-i inamicul meu, a spus că dacă am încredere în el totul va fi bine.

Dar eu m-am uitat.

Și ea nu-i acolo.

— Hei, fată, îi șoptesc lui Sup'rata, când o-nșeuez la sfârșitul zilei.

Am devenit acum mai priceput s-o călăresc, mai priceput să-i vorbesc, mai priceput să-i descifrez toanele. Sunt mai puțin nervos că mă aflu pe spinarea ei, iar ea este mai puțin nervoasă că se află sub mine. În dimineața asta, după ce i-am dat să mănânce un măr, și-a trecut dinții prin părul meu, o dată, de

parcă aș fi fost alt cal.

Băiat mânz, zice ea când o încalec și pornesc împreună cu Davy spre oraș.

— Sup'rata, rostesc eu, aplecându-mă între urechile ei, fiin'că se pare că așa le place cailor, să le reamintești în mod constant că toți sunt acolo, să le reamintești în mod constant că sunt tot în herghelie.

Mai mult ca orice, caii detestă să fie singuri.

Băiat mânz, repetă Sup'rata.

— Sup'rata, spun eu.

— Iisuse, porc-pișăcios, geme Davy, de ce nu te-nsori cu… Se oprește. Să fiu al naibii, zice el și glasul i se preschimbă brusc într-o șoaptă, ia uite-aici!

Ridică ochii.

Dintr-o prăvălie ies femei.

Un grup de patru. Știam c-au fost lăsate să iasă, dar întotdeauna în timpul zilei, când eu și Davy suntem la mănăstire, așa că de fiecare dată ne-ntoarcem într-un oraș de bărbați, de parcă femeile n-ar fi decât fantome și zvonuri.

A trecut mult timp de când n-am mai zărit o femeie altfel decât înapoia unei ferestre sau din vârful turnului.

Ele poartă mâneci mai lungi și fuste mai lungi decât am văzut până acum și toate au părut legat la spate în același fel. Se uită agitate la soldații înșiruiți pe stradă, la mine și la Davy, de asemenea, și toți le privim cum coboară treptele din fața prăvăliei.

Și simt aceeași tăcere, aceeași durere în piept, și treb'e să-mi șterg ochii când sunt sigur că Davy nu-i atent.

Fiin'că niciuna din ele nu-i ea.

— Au întârziat, zice Davy și vorbește atât de încet, încât bănuiesc că nici el n-a văzut o femeie de săptămâni. Ele ar trebui să fie-n case cu mult înainte de apus.

Capetele ni se întorc, privindu-le cum trec, cu pachete, și merg pe drumul către Cartierul Femeilor, iar pieptul mi se strânge și gâtlejul mi se-nclestează.

Fiin'că *niciuna* din ele nu-i *ea.*

Și-mi dau seama…

Îmi dau seama din nou cât de mult…

Și Vacarmul mi se-ncețoșează.

Primarul Prentiss s-a folosit de ea ca să mă controleze.

Da.

Orice idiot și-ar fi dat seama. Dacă nu fac ce-mi spun ei, o s-o omoare. Dacă-ncerc să evadez, o omoară. Dacă-i fac orice lui Davy, o omoară.

Dacă ea nu-i deja moartă.

Vacarmul mi se întunecă.

Nu.

Nu, gândesc eu.

Fiin'că ea nu poate să moară.

Ea poate să fie afară, aici, chiar pe strada asta, în alt grup de patru.

Rămâi în viață, gândesc. *Te rog te rog te rog rămâi în viață.*

(te rog fii în viață)

* * *

Stau înaintea unei deschideri, în timp ce Primarul Ledger și cu mine mâncăm cina, privind iarăși după ea, încercând să-mi astup urechile înaintea MU*GETULUI.*

Pen'că Primarul Ledger a avut dreptate. Sunt atât de mulți bărbați, încât după ce leacul le-a ieșit din trupuri, nu mai poți s-auzi Vacarmuri individuale. Ar fi ca și cum ai încerca s-auzi zgomotul făcut de o singură picătură de apă în mijlocul unui râu. Vacarmurile lor au devenit un singur zid sonor, toate contopite laolaltă într-o asemenea măsură, încât nu mai zice nimic decât

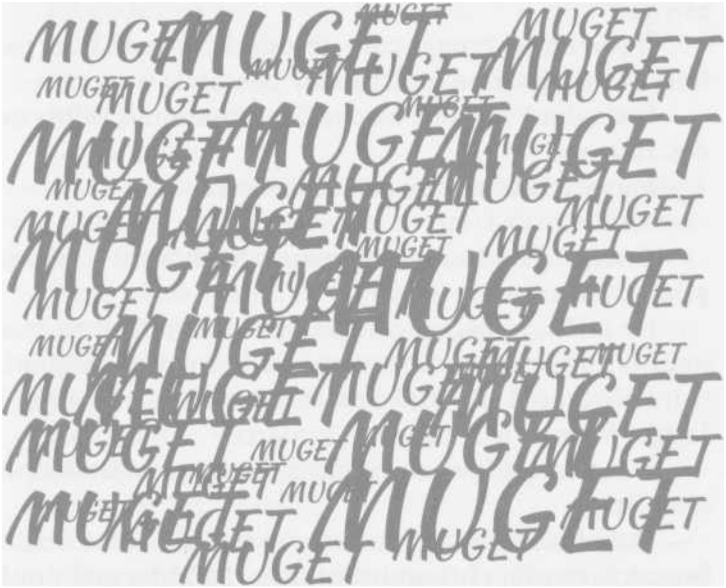

Însă de fapt este ceva cu care te poți obișnui cumva. Dintr-un punct de vedere, cuvintele Primarului Ledger și gândurile, și sentimentele ce fierb în jurul propriului său Vacarm personal cenușiu distrag într-o măsură mai mare.

— Destul de corect, spune el și se lovește ușor cu palma peste stomac. Un bărbat este capabil de gânduri. O mulțime nu este capabilă.

— O armată este, zic eu.

— Doar dacă are drept creier un general.

Privește afară, prin deschiderea vecină, când spune asta. Primarul Prentiss traversează piața călare, urmat de domnul Hammar, domnul Tate, domnul Morgan și domnul O’Hare, care-i ascultă ordinele.

— Cercul interior, rostește Primarul Ledger.

Și pentru o secundă mă-ntreb dacă Vacarmul lui nu este gelos.

Îl privim pe Primar cum descalecă, întinde frâul calului domnului Tate și dispare în catedrală.

Peste două minute, *zdrang-bang,* domnul Collins ne deschide ușa.

— Președintele te vrea, mi se adresează el.

— O clipă, Todd, spune Primarul deschizând o ladă și privind înăuntru.

Ne aflăm în beciul catedralei; domnul Collins m-a împins aici pe scara din spatele sălii principale. Aștept, întrebându-mă cât din cina mea va mânca Primarul Ledger înainte de a mă putea întoarce.

Îl privesc pe Primarul Prentiss examinând interiorul altei lăzi.

— *Președinte* Prentiss, rostește el fără să ridice ochii, încearcă, te rog, să-ți amintești asta. Se îndreaptă după aceea. Aici se depozita vinul. Mai mult decât ar fi fost vreodată nevoie pentru împărtășanie.

Nu spun nimic. El mă privește, intrigat.

— Nu o să întrebi, așa-i?

— Ce să-ntreb? spun eu.

— Despre medicament, Todd, zice el lovind o ladă cu pumnul. Oamenii mei au recuperat toate rezervele de medicament din toate casele din Noul Prentisstown și acum ele se află aici.

Se apleacă și ia un borcănel cu pilule. Deschide căpăcelul, scoate o pilulă albă și mică și-o ține între degetul mare și arătător.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu ți-am dat medicamentul ție sau lui David?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ca pedeapsă?

El clatină din cap.

— Domnul Ledger se mai agită?

Ridic din umeri.

— Uneori. Nițel.

— Ei au produs medicamentul, spune Primarul, după care au ajuns să aibă *nevoie* de el. Arată șirurile interminabile de lăzi și cutii. Iar dacă aș avea *tot* ce au ei nevoie…

Pune pilula înapoi în borcănel, se întoarce complet spre mine și surâde mai larg.

— Voiai ceva? murmur eu.

— Chiar nu știi, așa-i? întreabă el.

— Ce să știu?

Primarul face altă pauză, apoi rostește;

— La mulți ani, Todd.

Deschid gura. După aceea o deschid și mai larg.

— A fost acum patru zile, zice el. Mă mir că n-ai pomenit-o.

Nu-mi vine să cred. Am uitat complet.

— Nu-i nevoie de sărbătorire, spune Primarul, pentru că,

desigur, amândoi știm că tu erai *deja* bărbat, nu-i așa?

Arăt din nou imagini cu Aaron.

— Ai fost realmente impresionant în ultimele două săptămâni, zice el, ignorându-le. Știu că a fost tare greu pentru tine, neștiind ce să crezi despre Viola, neștiind exact cum ar trebui să te comporți ca s-o păstrezi pe ea în siguranță. Îi pot simți glasul zumzăindu-mi prin cap, scotocind. Cu toate acestea, ai muncit susținut, ba chiar ai fost o influență bună pentru David.

Nu pot să nu mă gândesc la felurile în care l-aș bate pe Davy Prentiss, transformându-l într-un maldăr de carne sângerândă, dar Primarul Prentiss spune:

— Drept răsplată, îți aduc două cadouri întârziate de aniversare.

Vacarmul îmi sporește.

— Pot s-o văd pe ea?

El zâmbește ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

— Nu poți, îmi răspunde, însă uite ce-ți promit. În ziua când vei putea să te convingi să ai încredere în mine, să te convingi realmente că eu vreau binele acestui oraș și binele tău, în ziua aceea vei vedea că sunt într-adevăr un om în care se poate avea încredere.

Îmi pot auzi clar respirația. A fost prima dată când s-a apropiat atât de mult de a spune că ea este teafără.

— Nu, zice Primarul, primul tău cadou este unul pe care l-ai câștigat prin merit. Începând de mâine, vei avea o slujbă nouă. Tot cu prietenii noștri spacși, dar cu responsabilități sporite și o parte importantă a noului nostru proces. Mă privește sfredelitor. Este o slujbă care te-ar putea duce departe, Todd Hewitt.

— Până la a fi un conducător al oamenilor? rostesc eu și vocea îmi este mai sarcastică decât i-ar plăcea probabil.

— Așa este, încuviințează el.

— Și al doilea cadou? întreb, continuând să sper că ar putea fi ea.

— Al doilea cadou al meu pentru tine, Todd, înconjurați de atâtea rezerve de medicament, indică el din nou către lăzi, este să nu ți-l dau deloc.

— Poftim? mă încrunt eu derutat.

Însă el vine deja spre mine, de parcă ar fi terminat de vorbit.

Și trece de mine…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Îmi răsună prin minte, doar o singură dată, venind direct din centrul meu, al celui care sunt.

Tresar de surprindere.

— De ce pot s-aud, dacă tu iei leacul? îl întreb.

El se mulțumește să-mi arunce un surâs viclean și dispare în sus pe scară, lăsându-mă acolo.

La mulți ani întârziat pentru mine.

Sunt Todd Hewitt, gândesc, când stau întins în pat, privind în sus, în beznă. *Sunt Todd Hewitt și acum patru zile am devenit bărbat.*

În tot cazul nu simt nicio diferență.

Toată surescitarea legată de evenimentul respectiv, toată importanța acordată datei, iar eu sunt același Todd Hewitt prost și cretin, lipsit de puterea de a face orice, lipsit de puterea de a mă salva pe mine însumi, cu atât mai puțin pe ea.

Todd Hewitt, cretinul.

Și stând așa, întins în beznă, cu Primarul Ledger sforăind pe salteaua lui, aud un *poc* slab afară, undeva departe, vreun tâmpit de soldat care a tras cine știe-n ce (sau cine știe-n cine) și-atunci îmi vine gândul.

Atunci îmi vine gândul că nu-i îndeajuns s-o scoți la capăt.

Nu-i îndeajuns să rămâi în viață, dacă abia trăiești.

Ei mă vor manipula atâta timp cât îi voi lăsa.

Și ea ar fi putut să fie acolo.

Ea ar fi putut să fie acolo *azi.*

Voi pleca s-o caut…

Voi profita de prima ocazie și-o voi căuta…

Iar când o voi găsi…

Atunci observ că Primarul Ledger nu mai sforăie.

Îmi ridic glasul în beznă.

— Ai ceva de zis?

Însă el sforăie din nou și Vacarmul lui este cenușiu și neclar și mă-ntreb dacă nu cumva mi-am imaginat.

10. În casa Domnului

[Viola]

— Nu-ți pot spune cât de rău îmi pare.

Nu iau ceașca de cafea de rădăcină pe care mi-o oferă.

— Te rog, Viola, spune el întinzându-mi-o.

O iau. Mâinile continuă să-mi tremure.

Nu s-au oprit din tremurat de azi-noapte.

De când am văzut-o căzând.

Mai întâi în genunchi, apoi pe o parte, jos, pe pietriș, cu ochii încă deschiși.

Deschiși, însă deja fără să mai vadă.

Am privit-o căzând.

— Sergentul Hammar va fi pedepsit. Primarul se așază vizavi de mine. El nu mi-a urmat în niciun caz și în nicio circumstanță ordinele.

— A ucis-o, rostesc eu și vocea mea aproape că nu are sunet.

Sergentul Hammar m-a târât înapoi la casa de tămăduire, a bătut cu patul puștii în ușă, le-a trezit pe toate și le-a trimis să ia trupul lui Maddy.

Eu n-am putut vorbi, n-am putut nici măcar plânge.

Ele nu m-au privit, nici Stăpânele, nici celelalte ucenice. Până și Stăpâna Coyle a refuzat să mă privească în ochi.

Ce credeai că faci? Unde credeai că o duceai?

Apoi Primarul Prentiss m-a chemat în dimineața asta, aici, în catedrala lui, în casa lui, în Casa Domnului.

Apoi ele *cu adevărat* n-au mai vrut să mă privească.

— Îmi pare rău, Viola, spune el. Unii bărbați din Prentisstown, *vechiul* Prentisstown, încă le poartă ranchiună femeilor pentru cele întâmplate cu ani în urmă.

Îmi surprinde privirea îngrozită.

— Povestea pe care crezi că o știi, zice el, nu este cea adevărată.

Continui să mă holbez la el. Primarul oftează.

— Războiul Spacșilor s-a petrecut și în Prentisstown, Viola, și a fost teribil, dar femeile și bărbații au luptat cot la cot pentru a ne salva. Își adună vârfurile degetelor laolaltă, în piramidă, cu glasul tot calm, tot blând. Deși am fost victorioși, în micul nostru avanpost a existat totuși o diviziune. O diviziune între

bărbați și femei.

— E clar c-a existat.

— Ele și-au făcut propria lor armată, Viola. S-au desprins, neavând încredere în bărbați ale căror gânduri le puteau citi. Am încercat să raționăm cu ele, dar, finalmente, au dorit război. Și mă tem că asta s-a întâmplat.

Se ridică în picioare și mă privește trist.

— O armată de femei e totuși o armată dotată cu arme, o armată care te poate înfrânge.

Îmi pot auzi propria respirație.

— Le-ai omorât pe toate.

— Nu le-am omorât eu. Multe au căzut în bătălie, însă când au văzut că războiul era pierdut, au răspândit zvonul că noi am fost ucigașii lor, apoi s-au sinucis pentru ca bărbații rămași să fie oricum sortiți pieirii.

— Nu te cred, zic eu amintindu-mi că Ben ne spusese altă versiune. Nu așa s-a întâmplat.

— Eu am fost acolo, Viola. Îmi amintesc totul mai clar decât aș dori. Îmi prinde căutătura. Eu sunt de asemenea omul care dorește cel mai mult ca istoria să nu se repete. Mă înțelegi?

Cred că-l înțeleg și simt un ghem în stomac și nu mă pot împotrivi – încep să plâng, gândindu-mă cum au adus corpul lui Maddy înapoi, cum Stăpâna Coyle a insistat ca eu s-o ajut să-i pregătească trupul pentru înmormântare, cum a dorit să văd îndeaproape ce sacrificii a însemnat încercarea de a găsi turnul.

— Stăpâna Coyle, rostesc eu străduindu-mă să mă controlez, dorește să te întreb dacă o putem îngropa în după-amiaza asta.

— Am trimis deja vorbă că puteți, zice Primarul. Tot ce dorește Stăpâna Coyle îi este trimis chiar acum, în timp ce noi vorbim.

Așez cafeaua pe o măsuță de lângă scaunul meu. Ne aflăm într-o încăpere uriașă, mai mare decât orice spațiu închis, pe care l-am văzut vreodată, cu excepția hangarelor de lansare din nava mea. Este prea mare ca să conțină doar două scaune confortabile și o masă din lemn. Singura lumină pătrunde printr-o fereastră rotundă cu vitralii, care zugrăvește planeta aceasta și cei doi sateliți naturali ai ei.

În rest, totul se află în penumbră.

— Cum ți se pare? întreabă Primarul. Mă refer la Stăpâna

Coyle.

Povara de pe umerii mei, povara lui Maddy care nu mai este, povara lui Todd care e încă undeva pe afară, devine atât de grea, încât pentru un minut uitasem complet de prezența lui aici.

— Ce vrei să spui?

El ridică scurt din umeri.

— Cum muncești alături de ea? Cum este ca profesoară?

Înghit un nod.

— Este cea mai bună tămăduitoare din Haven.

— Și acum cea mai bună tămăduitoare din Noul Prentisstown, mă corectează el. Oamenii îmi spun că avea destul de multă putere pe aici. Că este o forță de care trebuie ținut seama.

Îmi mușc buza și revin cu ochii asupra covorului.

— N-a putut-o salva pe Maddy.

— Haide s-o iertăm pentru asta, nu vrei? Glasul lui sună încet, domol, aproape blând. Nimeni nu-i perfect.

Își lasă jos ceașca.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, repetă Primarul. Și îmi pare rău că a durat atât de mult ca noi doi să stăm iarăși de vorbă. A fost foarte multă treabă de făcut. Eu doresc *să curm* suferințele pe planeta asta și de aceea moartea prietenei tale mă îndurerează în așa măsură. Aceasta a fost misiunea mea. Războiul s-a terminat, Viola, s-a terminat cu adevărat. Acum este vremea pentru tămăduire.

Nu răspund nimic.

— Dar Stăpâna ta nu vede lucrurile în felul acesta, nu-i așa? întreabă el. Ea mă vede ca fiind inamicul.

În primele ore ale dimineții, pe când o îmbrăcam pe Maddy în straiele albe de înmormântare, Stăpâna Coyle a zis *Dacă el vrea război, atunci va căpăta război. Noi încă nici măcar* n-am început *lupta.*

Apoi însă, când am fost chemată aici, mi-a zis să nu-i spun asta, să întreb doar de funeralii.

Și să aflu tot ce pot.

— Și tu mă vezi ca fiind inamicul, urmează Primarul, și îmi doresc realmente să nu fi fost așa. Sunt foarte dezamăgit că incidentul acesta teribil te-a făcut și mai suspicioasă în privința mea.

O simt pe Maddy ridicându-se din nou prin pieptul meu. Îl simt și pe Todd ridicându-se. Vreme de un minut, trebuie să respir pe gură.

— Știu cât de atrăgătoare pare a fi existența unor tabere opuse, iar tu faci parte din tabăra ei, spune Primarul. Nu te învinuiesc. Nici măcar nu te-am întrebat despre navele tale, fiindcă știu că m-ai minți. Știu că ea ți-ar fi cerut asta. Dacă aș fi fost în postura Stăpânei Coyle, aș fi procedat absolut la fel. Te-aș fi manipulat ca să mă ajuți. Aș fi folosit un capital care mi-a căzut în brațe.

— Ea nu mă manipulează, rostesc eu încet.

Poți să fii foarte valoroasă pentru noi, îmi amintesc, *dacă alegi asta.*

El se apleacă în față.

— Viola, pot să-ți spun ceva?

— Ce? îl întreb.

Înclină capul pe un umăr.

— Aș dori realmente tare mult să-mi spui David.

Îmi plec ochii din nou spre covor.

— Ce vrei să-mi spui, David?

— Mulțumesc, zice el. Este cu adevărat foarte important pentru mine. Mă așteaptă să ridic privirea. M-am întâlnit cu cei care au făcut parte din Consiliul conducător al Havenului. Și cu fostul Primar. M-am întâlnit cu fostul șef al poliției, cu medicul-șef al orașului și cu mai-marele peste școli. M-am întâlnit cu toți cei care au avut vreun rol important în orașul acesta. Unii dintre ei lucrează acum pentru mine. Unii dintre ei nu s-au potrivit în noua administrație, dar nu-i nimic, pentru că este mult de muncit pentru a reclădi orașul, pentru a-l pregăti pentru oamenii *tăi,* Viola, pentru a-l transforma în paradisul de care ei au nevoie, pe care și-l doresc și pe care-l așteaptă.

Continuă să mă privească drept în ochi. Sunt albastru întunecat, ca apa curgând peste ardezie.

— Iar dintre toți cei cu care m-am întâlnit în Noul Prentisstown, Stăpâna Coyle a ta este singura care știe cu adevărat ce înseamnă a conduce. Conducerea nu este ceva înnăscut, Viola. Ea se *ia cu forța* și este posibil ca Stăpâna Coyle să fie singura persoană de pe planetă, în afară de mine, care să dețină suficientă putere, suficientă *voință* pentru a o lua.

Mă uit întruna la ochii lui și-mi vine un gând.

Vacarmul lui este tot tăcut, ca vidul negru, și nici fața și ochii nu-i trădează nimic.

Totuși încep să mă întreb…

Undeva departe, în străfundul minții mele…

Oare el *se teme* de ea?

— De ce crezi că te-am dus la ea pentru rana de glonț? întreabă Primarul.

— Este cea mai bună tămăduitoare. Ai spus-o chiar tu.

— Da, însă nu este nici pe departe singura tămăduitoare. Bandajele și medicamentele fac aproape toată treaba. Stăpâna Coyle doar le aplică, este adevărat, cu foarte multă iscusință.

În mod reflex duc mâna la cicatricea din față.

— Nu-i doar asta.

— Ai dreptate. Se apleacă și mai mult spre mine. Viola, vreau ca ea să fie de partea mea. *Am nevoie* de ea de partea mea, pentru a reuși să am succes în clădirea acestei societăți noi. Dacă eu și Stăpâna Coyle – și acum se lasă pe spate – am acționa împreună, am putea realiza o lume cu adevărat minunată.

— Ai zăvorât-o în casă.

— Dar nu aveam *s-o țin* zăvorâtă. Granițele dintre femei și bărbați deveniseră încețoșate, iar reintroducerea lor este un proces lent și dureros. Dezvoltarea încrederii reciproce durează, însă este important să ne reamintim, așa cum am mai spus, că războiul *s-a terminat,* Viola. S-a terminat realmente. Eu nu mai doresc lupte, nu mai doresc vărsare de sânge.

Ca să fac ceva, ridic ceașca de cafea, care s-a răcit. O duc la buze, totuși nu beau.

— Todd este bine? întreb, fără să-l privesc.

— Este fericit și sănătos, și muncește sub soare, răspunde Primarul.

— Îl pot vedea?

El tace, ca și cum s-ar gândi.

— Ai face ceva pentru mine? mă întreabă.

— Ce? Altă idee începe să mi se formeze în minte. Vrei să o spionez pentru tine.

— Nu, răspunde el. Nu s-o *spionezi,* câtuși de puțin. Vreau doar să mă ajuți s-o conving că nu sunt tiranul pe care-l crede ea, că istoria nu este așa cum o știe ea, că dacă vom lucra

împreună, vom putea transforma locul acesta în căminul pe care *amândoi* l-am dorit când ai noștri au plecat de pe Lumea Veche cu atâția ani în urmă. Eu nu sunt inamicul ei. Și nici inamicul tău.

Pare foarte sincer. Pare cu adevărat sincer.

— Te rog să mă ajuți, îmi spune.

— Deții controlul absolut, îi răspund. Nu ai nevoie de ajutorul meu.

— Ba da, afirmă el apăsat. Tu te-ai apropiat de ea mai mult decât m-aș putea eu apropia vreodată.

Oare așa este? mă întreb.

Ea este fata, îmi amintesc.

— Știu de asemenea că te-a drogat în acea primă seară, ca să adormi înainte de a-mi putea spune orice.

Sorb din cafeaua rece.

— Tu n-ai fi procedat la fel?

Primarul surâde.

— Deci ești de acord că ea și cu mine nu suntem chiar așa diferiți?

— Cum pot să am încredere în tine?

— Cum poți să ai încredere în ea, dacă te-a drogat?

— Ea mi-a salvat viața.

— După ce i te-am adus eu.

— Ea nu m-a ținut zăvorâtă în casa de tămăduire.

— Ai venit aici neînsoțită, nu-i așa? Restricțiile au fost diminuate chiar azi.

— Ea mă instruiește ca tămăduitoare.

— Și cine sunt celelalte tămăduitoare cu care s-a întâlnit? Își alipește din nou vârfurile degetelor ca într-un con. Tu ce crezi că au ele de gând?

Mă uit în ceașca de cafea și sorb, întrebându-mă de unde știe.

— Și ce au plănuit pentru *tine*? continuă el.

Tot nu-l privesc.

El se ridică.

— Vino cu mine, te rog.

Mă conduce afară din încăperea uriașă și traversăm anticamera micuță din partea de față a catedralei. Ușile sunt larg deschise spre piața orașului. Soldații fac exerciții de marș

și *bum bum bum*-ul bocancilor pătrunde înăuntru, iar *MUGETUL* bărbaților care nu mai iau medicamentul se revarsă imediat după aceea.

Fac o grimasă scurtă.

— Privește aici, spune Primarul.

Dincolo de soldați, în mijlocul pieței, câțiva bărbați asamblează o estradă mică din lemn simplu, pe care se află un stâlp îndoit.

— Ce-i asta?

— Acolo va fi spânzurat după-amiază sergentul Hammar pentru crima lui teribilă.

Amintirea lui Maddy, a ochilor ei fără viață îmi suie din nou prin piept. Trebuie să-mi apăs palma peste gură, ca s-o înăbuș.

— L-am cruțat pe vechiul Primar al acestui oraș, rostește el, dar nu-i voi cruța pe unii dintre sergenții cei mai vechi și mai loiali. Mă privește. Chiar crezi că aș recurge la asemenea măsuri doar pentru a-i face plăcere unei fete care deține informații pe care le-aș putea folosi? Chiar crezi că mi-aș bate într-atât capul, când, așa cum spui, dețin controlul complet?

— Atunci de ce o faci? îl întreb.

— Pentru că el a încălcat legea. Pentru că aceasta este o lume civilizată și nu vor fi tolerate actele de barbarie. Pentru că *războiul s-a terminat.* Se răsucește către mine. Mi-ar plăcea tare mult s-o convingi pe Stăpâna Coyle în privința asta. Se apropie un pas de mine. O s-o faci? O să-i spui măcar acțiunile pe care le întreprind pentru a remedia situația aceasta tragică?

Îmi fixez pantofii cu privirea. Mintea îmi este învolburată, se rotește ca o stea căzătoare.

Lucrurile pe care le spune ar putea fi adevărate.

Însă Maddy este moartă.

Și este vina mea.

Și Todd tot lipsește.

Ce să fac?

(ce să fac?)

— O s-o faci, Viola?

Cel puțin, gândesc eu, *sunt informații pe care i le pot da Stăpânei Coyle.*

Înghit un nod.

— O să-ncerc?

El zâmbește din nou.

— Minunat. Mă atinge ușor pe braț. Fugi acum. Vor avea nevoie de tine la serviciul funerar.

Încuviințez și ies pe treptele din față, îndepărtându-mă de el, și fac câțiva pași în piață, iar *MUGETUL* general mă izbește la fel de puternic ca soarele. Mă opresc și încerc să-mi trag răsuflarea, care pare să mă fi părăsit.

— Viola. Primarul continuă să mă privească de pe treptele casei lui, catedrala. Ce ai spune să cinezi mâine seară, aici, cu mine?

Surâde larg, văzând cum încerc să ascund cât de mult nu vreau să vin.

— Bineînțeles, spune el, va fi prezent și Todd.

Holbez larg ochii. Alt talaz mi se înalță din piept, readucând lacrimile și surprinzându-mă atât de tare, încât sughiț.

— Adevărat?

— Adevărat, zice el.

— Vorbești serios?

— Vorbesc serios, zice el.

Apoi desface brațele spre mine ca să mă îmbrățișeze.

11. Ți-am salvat viața

[Todd]

— Treb’e să-i numerotăm, zice Davy și ridică o geantă grea din prelată care fusese lăsată în magazia mănăstirii, pe care o lasă apoi să cadă cu un bufnet pe iarbă. Asta-i noua noastră preocupare.

Este a doua zi după ce Primarul mi-a urat „la mulți ani” cu întârziere, a doua zi după ce am jurat c-o voi găsi.

Dar nimic nu s-a schimbat.

— Să-i numerotăm? repet și-i privesc pe spacșii, care se uită mereu la noi în tăcerea lipsită de sens. Cu siguranță, efectele medicamentului ar fi trebuit să fi trecut de acum. De ce?

— Tu nu-l asculți *niciodată* pe tata? spune Davy și începe să scoată scule din geantă. Toți treb’e să-și cunoască locul. Și-n plus treb’e s-avem o evidență a animalelor.

— Ei nu sunt animale, rostesc nu prea iritat pen’că am mai avut de vreo două ori discuția asta contradictorie. Sunt pur și simplu extratereștri.

— Cum zici tu, porc-pișăcios, rostește el și pune pe iarbă o pereche de clești pentru tăiat. Scotocește iarăși prin geantă. Ia asta!

Îmi întinde un pumn de benzi metalice legate laolaltă în mănunchi, cu altă bandă mai lungă. Le iau.

Apoi îmi dau seama ce țin în mână.

— Nu, rostesc eu.

— Ba da, zice el și ridică altă sculă pe care o recunosc.

Așa marcam noi oile în Prentisstown. Iei cleștele de nituit pe care-l ține Davy acum și-nfășori o bandă metalică în jurul unui picior al oii. Cleștele prinde capetele strâns, prea strâns, așa de strâns că intră-n piele, așa de strâns că pornește o infecție. Însă metalul este tratat cu un leac care să oprească infecția, așa că pielea infectată se vindecă-n jurul benzii, crește *în* ea și-nlocuiește bucățica aia de piele chiar cu banda metalică.

Ridic ochii și mă uit la spacși, care se uită la noi.

Fiin’că șmecheria este că dac-o scoți, nu se mai vindecă. Dac-o scoți, oaia sângerează până moare. Îi pui banda aia și-i a ta, până la moarte. N-o mai poți lua înapoi.

— Tot ce treb’e să faci este să te gândești la ei ca la niște oi,

zice Davy, apoi se ridică, ținând cleștele în mână, și-i privește pe spacși. Alinierea!

— O să facem câte un lot pe rând, strigă el și gesticulează spre spacși cu cleștele într-o mână și pistolul în mâna cealaltă. Soldații de pe zidurile din piatră ațintesc turma cu puștile. După ce v-am numerotat, rămâneți pe lotul ăla și nu-l mai părăsiți, ați înțeles?

Și ei par să înțeleagă.

Asta-i chestia.

Ei înțeleg mult mai multe decât ar înțelege niște oi.

Mă uit la mănunchiul de benzi metalice pe care-l țin.

— Davy, asta-i...

— Dă-i drumu', porc-pișăcios, zice el iritat. Azi treb'e să facem două sute.

Înghit un nod. Primul spacs din rând se uită de asemenea la benzile metalice. Cred că-i o femelă, pen'că uneori îți poți da seama după culoarea lichenilor ce cresc pe ei în loc de haine. De asemenea, e mai scundă decât spacșii obișnuiți. Cam de înălțimea mea sau mai puțin.

Și mă gândesc că dacă n-o s-o fac, dacă nu voi fi eu cel care să facă asta, atunci ei vor aduce pur și simplu pe altul căruia nu-i va păsa dacă-i dureros. Mai bine să fiu eu, care să mă port frumos cu ei. Mai bine decât să fie doar Davy.

Așa-i?

(așa-i?)

— Pune-i dracu' banda aia pe braț, fiin'că altfel o să stăm aici toată dimineața, spune Davy.

Îi fac semn spacsei să-ntindă brațul. Îl întinde, privindu-mă în ochi, fără să clipească. Înghit alt nod. Desfac mănunchiul de benzi și o scot pe cea însemnată 0001. Spacsa continuă să se holbeze, continuă să nu clipească.

Îi apuc mâna întinsă.

Pielea este caldă, mai caldă decât mă așteptasem, pen'că ei par foarte albi și reci.

Petrec banda în jurul încheieturii ei.

Îi pot simți pulsul bătându-mi sub buricele degetelor.

Continuă să mă privească drept în ochi.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Davy se apropie, introduce capetele benzii în cleștele pentru

nituit, pe care-l răsucește atât de brusc și brutal, încât spacsa scoate un șuierat de durere, după care nituiește apăsat capetele, fixându-i banda metalică pe încheietură, făcând-o 0001 pe vecie.

Ea sângerează de sub bandă. 0001 sângerează roșu.

(ceea ce știu deja)

Ținându-și încheietura cu cealaltă mână, se îndepărtează de noi, tot privind, tot fără să clipească, tăcută ca un blestem.

Niciunul dintre ei nu se-mpotrivește. Se mulțumesc să se-nșiruie și privesc, privesc și privesc. La răstimpuri clicăie unul spre altul, dar nu există Vacarm, nu există opunere, nu există rezistență.

Ceea ce-l înfurie tot mai mult pe Davy.

— Ai dracu’, zice el ținând banda răsucită și strânsă pentru o secundă înainte s-o nituiască, doar ca să vadă cât de mult îi poate face să șuiere.

Și o secundă sau două în plus.

— Cum îți place *asta,* eh? răcnește la un spacs, care se-ndepărtează, ținându-și încheietura uitându-se la noi.

Următorul este 0038. Este înalt, probabil mascul, slab ca toți și devenind tot mai slab, fiin’că numai un prost nu poate să vadă că hrana pe care le-o dăm în fiecare dimineață n-ajunge pentru o mie cinci sute de spacși.

— Pune-i banda-n jurul gâtului, zice Davy.

— Ce? mă holbez eu. *Nu!*

— Pune-i-o dracului în jurul gâtului!

— N-o să...

El se repede brusc la mine, mă lovește în cap cu cleștele de nituit și-mi smulge benzile de metal din mână. Cad într-un genunchi, ținându-mă cu mâinile de țeastă și durerea mă-mpiedică să privesc în sus pentru câteva secunde.

Iar când o fac, este prea târziu.

Davy l-a silit pe spacs să-ngenuncheze în fața lui, banda 0038 e-nfășurată strâns pe gâtul lui, și folosește cleștele de nituit pentru a o răsuci și strânge încă mai tare. Soldații de pe coama zidului râd, iar spacsul icnește, încercând să respire, râcâie cu degetele banda și sânge îi curge din jurul gâtului.

— Termină! strig eu, căznindu-mă să mă scol.

Însă Davy apasă puternic fălcile cleștelui, nituind banda, și spacsul se rostogolește în iarbă, horcăind sonor, și capul începe

să-i capete o culoare roz-crud. Davy stă deasupra lui, fără să se miște, privindu-l cum moare, sufocându-se.

Văd cleștele pentru tăiat pe care Davy l-a lăsat pe iarbă și mă-mpleticesc spre el, îl iau și mă grăbesc spre 0038. Davy încearcă să m-oprească, dar rotesc cleștele către el și sare-napoi, iar eu îngenunchez lângă 0038 și-ncerc să scot banda de metal, totuși Davy a strâns-o atât de tare și spacsul se zvârcolește atât de mult, sufocându-se, că până la urmă treb’e să-l liniștesc c-un pumn.

Tai banda, care se desprinde însoțită de sânge și bucăți de piele. Spacsul trage aer în piept cu forță, producând un sunet asurzitor, și eu mă retrag un pas, fără să las cleștele din mână.

Și pe când îl privesc cum se străduiește să respire din nou, și posibil nu reușește, și pe când Davy se-nvârte prin spatele meu cu cleștele de nituit, îmi dau seama cât de multe *clicuri* aud printre spacși și tocmai acum, din toate momentele posibile, din toate motivele posibile…

Tocmai acum ei decid să atace.

Primul pumn îmi șterge ușor creștetul capului. Spacșii sunt slabi și ușori, așa că lovitura n-are cine știe ce forță.

Dar ei sunt o mie cinci sute.

Și vin într-un val, atât de gros, încât parcă te acoperă o apă…

Mai mulți pumni, mai multe lovituri, zgârieturi pe față și pe ceafă, după care sunt doborât pe pământ și greutatea lor mă apasă, sunt înhățat de brațe și de picioare, sunt înhățat de haine și de păr, iar eu strig și răcnesc, și unul dintre ei mi-a luat cleștele din mână și mă lovește cu putere în cot, iar durerea pe care o simt este mai mare decât pot îndura…

Și unicul meu gând, unicul meu gând stupid este…

De ce mă atacă *pe mine*? Eu am încercat să-l *salvez* pe 0038.

(dar ei știu, ei știu…)

(ei știu că sunt un ucigaș…)

Davy strigă și tot atunci aud primele focuri de arme de pe zidurile din piatră. Mai multe lovituri și mai multe zgârieturi, însă de asemenea mai multe focuri de arme și spacșii încep să se-mprăștie, ceea ce mai degrabă aud decât văd, din cauza durerii care-mi radiază din cot.

Și apoi doar unul mai este pe mine, zgâriindu-mă din spate, eu zac cu fața-n jos pe iarbă și izbutesc să mă-ntorc și deși

armele continuă să tragă și izul de praf de pușcă a umplut aerul, iar spacșii fug în toate părțile, ăsta a rămas cu mine, zgâriindu-mă și lovindu-mă.

Și-n aceeași clipă în care-mi dau seama că-i 0001, prima din linie, prima pe care am atins-o, se aude o detunătură și spacsa se răsucește și cade pe iarbă lângă mine. Moartă.

Davy stă deasupra mea, cu pistolul din țeava căruia se ridică un firicel de fum. Nasul și o buză îi sângerează, este la fel de zgâriat ca mine și stă aplecat mult într-o parte.

Dar zâmbește.

— Ți-am salvat viața, este?

Detunăturile puștilor continuă. Spacșii fug, însă n-au unde să se ducă. Cad și cad, și cad.

Îmi privesc cotul.

— Cred că mi-am rupt brațul.

— Eu cred că mi-am rupt *picioru',* zice Davy, da' tu-ntoarce-te la tata. Spune-i ce s-a-ntâmplat. Spune-i că *ți-am salvat viața.*

Davy nu mă privește, ci ridică pistolul și trage, menținându-și straniu greutatea pe picioare.

— Davy...

— Du-te! spune, și dinspre el se degajă un soi de bucurie sinistră. Io am de terminat o treb'șoară aici.

Trage din nou cu pistolul. Alt spacs cade. Ei cad peste tot.

Fac un pas spre poartă. Și încă unul.

Apoi o iau la fugă.

Brațul îmi zvâcnește la fiecare pas, dar Sup'rata zice *Băiat mânz,* când ajung la ea și-mi amușină fața cu un bot umed. Îngenunchează, ca să pot cădea în față pe șaua ei. Așteaptă până stau drept, după care pornește în galopul cel mai rapid pe care l-am văzut vreodată la ea. Mă țin de coama ei cu o mână, brațul rănit este curbat sub mine și-ncerc să nu vomit de durere.

Din când în când, ridic ochii și văd femei care mă privesc trecând pe lângă ferestrele lor, tăcute și îndepărtate. Văd bărbați privind calul care galopează, uitându-se la chipul meu însângerat și schimonosit.

Și mă-ntreb pe cine cred ei că văd.

Văd oare pe unul dintre ei?

Sau văd inamicul lor?

Cine cred ei că sunt eu?

Închid ochii, dar sunt gata să-mi pierd echilibrul, așa că-i redeschid.

Sup’rata mă poartă pe drumul de lângă catedrală și potcoavele scapără scântei pe caldarâm, când dă colțul ca s-ajungă la intrare. Soldații sunt în piață și fac exerciții de marș. Majoritatea tot n-au Vacarm, însă tropăiturile bocancilor sunt îndeajuns de sonore ca să deformeze aerul.

Fac o grimasă și ridic ochii către locul unde mergem, către ușa din față a catedralei…

Și Vacarmul meu răcnește atât de șocat, încât Sup’rata se oprește brusc, derapând pe caldarâm, cu crupa înspumată de la goana în care m-a adus.

Eu abia observ…

Inima a-ncetat să-mi mai bată…

Eu am încetat să mai respir…

Pen’că ea este-acolo.

În fața ochilor mei, suind treptele catedralei…

Ea *este* acolo.

Și inima-mi pornește iarăși și Vacarmul meu este gata să-i răcnească numele și durerea-mi dispare…

Fiin’că ea este în viață…

Ea este *în viață…*

Dar apoi văd mai multe…

O văd suind treptele…

Spre Primarul Prentiss…

În brațele lui deschise…

Și el *o-mbrățișează…*

Și ea *îl lasă…*

Și tot ce pot gândi…

Tot ce pot spune…

Este…

— Viola?

Partea a III-a.
Războiul s-a terminat

12. Trădare

[Viola]

Primarul Prentiss stă acolo.
Conducătorul acestui oraș, al acestei planete.
Cu brațele deschise.
Ca și cum acesta ar fi prețul.
Să îl plătesc?
Este doar o îmbrățișare, mă gândesc.
(nu-i așa?)
O îmbrățișare pentru a-l vedea pe Todd.
Fac un pas înainte…
(doar o îmbrățișare)
…și el mă cuprinde în brațe.
Încerc să nu mă încordez sub atingerea lui.

— Nu ți-am spus niciodată, îmi șoptește el în ureche, în timpul marșului încoace, ți-am găsit nava în mlaștină. Ți-am găsit părinții.

Icnesc scurt, mă simt podidită de lacrimi și încerc să le înghit.

— I-am înmormântat așa cum se cuvenea. Îmi pare foarte rău, Viola. Știu cât de singură trebuie să te simți și nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât dacă, într-o bună zi, poate, m-ai considera ca pe…

Pe neașteptate peste *MUGET* se aude un sunet…

O fărâmă de Vacarm care zboară mai sus decât restul, limpede ca o săgeată…

O săgeată trasă direct spre mine…

Viola! răcnește, risipind cuvintele din gura Primarului.

Mă retrag din îmbrățișarea lui și brațele îi cad pe lângă trup…

Mă întorc…

Și acolo, în lumina soarelui după-amiezii, în piață, pe un cal la nici zece metri depărtare…

Acolo este el.

E el.
E *el.*

— TODD! strig eu și deja am pornit în goană.

El stă în locul în care s-a lăsat să lunece de pe cal, ținându-și brațul sub un unghi nefiresc, și aud *Viola*! Vuindu-i prin Vacarm, dar pot auzi de asemenea și durerea din brațul lui și deruta, care se întrețes printre toate, însă propria mea minte gonește prea rapid și inima îmi bubuie prea tare ca să aud ceva clar.

— TODD! strig din nou și ajung la el și Vacarmul lui se deschide încă și mai mult și mă cuprinde ca o pătură și îl trag spre mine, îl trag spre mine ca și cum nu-i voi mai da drumul niciodată și el țipă de durere, totuși celălalt braț al lui mă trage spre el, mă trage spre el, mă trage spre el…

— Crezusem c-ai murit, spune el și-i simt răsuflarea pe gât. Crezusem c-ai murit.

— Todd, rostesc eu și plâng și nu pot spune nimic altceva decât numele lui. *Todd.*

El icnește din nou, pătrunzător, și durerea îi fulgeră atât de sonor în Vacarm, încât aproape mă orbește.

— Brațul tău, zic eu și mă retrag.

— Rupt, gâfâie el, l-au rupt…

— Todd? spune Primarul, chiar dinapoia noastră, sfredelindu-l cu privirea. Te-ai întors mai devreme.

— Brațul meu, rostește Todd. Spacșii…

— *Spacșii*? repet eu.

— Nu arată deloc bine, Todd, zice Primarul acoperindu-ne vorbele. Trebuie să te vadă imediat un medic.

— Poate veni la Stăpâna Coyle!

— Viola, spune Primarul și-l aud pe Todd gândind *„Viola”* întrebându-se cum de-mi vorbește Primarul în felul acesta. Casa ta de tămăduire este prea departe pentru ca Todd să meargă cu o rană așa gravă.

— Vin cu tine! zic eu. Sunt instruită ca ucenică!

— Ce? spune Todd. Durerea îi zbiară ca o sirenă, totuși continuă să se uite de la mine la Primar. Ce se-ntâmplă? De unde știi…

— O să-ți explic totul, rostește Primarul și-l prinde de brațul teafăr, după ce te vindecăm. Se întoarce către mine. Invitația rămâne valabilă pentru mâine. Acum însă trebuie să te duci la înmormântare.
— Înmormântare? repetă Todd. Ce-nmormântare?
— Mâine, îmi spune Primarul din nou, ferm, trăgându-l pe Todd de acolo.
— Stai... zic eu.
— Viola! strigă Todd, smucindu-se din strânsoarea Primarului, însă mișcarea îi zguduie brațul fracturat și cade într-un genunchi din cauza durerii, o durere atât de ascuțită, atât de sonoră și atât de clară în Vacarmul lui, încât soldații se opresc să-l asculte.
Mă reped să-l ajut, dar Primarul întinde o mână și mă oprește.
— Du-te, rostește el și nu-i un glas care să accepte contrazicere. O să-l ajut eu pe Todd. Tu du-te la înmormântare și cinstește-ți prietena. O să-l vezi pe Todd mâine seară, aproape ca nou.
Viola? repetă Vacarmul lui Todd, înăbușindu-și plânsul de durere, care-i atât de intensă acum, încât nu cred că el poate să vorbească.
— Mâine, Todd, rostesc cu glas tare încercând să-i pătrund prin Vacarm. Ne vedem mâine.
Viola! strigă el iarăși, dar Primarul îl îndepărtează deja.
— Ai promis! strig după ei. Nu uita că ai promis!
Primarul îmi zâmbește.
— Nu uita că și tu ai promis.
Am promis oare?
Apoi îi văd cum se îndepărtează, atât de repede de parcă nici nu s-ar fi întâmplat nimic, nicicând.
Însă Todd...
Todd este în viață.
Trebuie să mă las pe vine, să stau așa ghemuită, și să sper că totul va fi adevărat.

— Și cu inimi împovărate, te încredințăm pământului.
— Ia! Stăpâna Coyle mă apucă de mână după ce preoteasa a terminat de vorbit și-mi pune în palmă câțiva bulgări de țărână. Noi îi aruncăm peste sicriu.

Mă holbez la pământul din palma mea.

— De ce?

— Pentru ca să fie îngropată de eforturile noastre ale tuturor.

Mă conduce către șirul de tămăduitoare care s-au strâns lângă mormânt. Trecem una câte una pe lângă groapă și aruncăm pumnul de pământ uscat pe lada din lemn în care se odihnește acum Maddy. Toate stau cât mai departe de mine.

Nimeni, cu excepția Stăpânei Coyle, nu-mi adresează nici măcar un cuvânt.

Ele mă învinovățesc.

Și eu mă învinovățesc.

Aici se află peste cincizeci de femei, tămăduitoare, ucenice, paciente. Soldați sunt dispuși în cerc în jurul nostru, mai mulți decât ai crede necesari pentru o înmormântare. Bărbații, printre care tatăl lui Maddy, sunt ținuți de cealaltă parte a mormântului. Vacarmul plânsului tatălui fetei este lucrul cel mai trist pe care l-am auzit vreodată.

Iar în mijlocul tuturor, eu nu pot decât să mă simt și mai vinovată pentru că mă gândesc aproape doar la Todd.

Acum când sunt departe de el, pot să-i văd mai clar deruta din Vacarm, pot să înțeleg cum a fost pentru el să mă găsească în brațele Primarului, cât de prietenoși trebuie să fi arătat noi doi împreună.

Deși pot să explic absolut totul, mă simt rușinată.

Iar după aceea el a dispărut.

Arunc pumnul meu de pământ pe sicriul lui Maddy, după care Stăpâna Coyle mă prinde de braț.

— Trebuie să vorbim, spune ea.

* * *

— El vrea *să colaboreze* cu mine? întreabă Stăpâna Coyle, deasupra unei cești cu ceai în dormitorul meu micuț.

— A spus că te admiră.

Sprâncenele ei se arcuiesc.

— Chiar așa?

— Știu cum sună, zic eu, dar poate că dacă l-ai *auzi*...

— Oho, cred că am auzit suficiente de la Președintele nostru cât să-mi ajungă pentru o vreme.

Mă las pe spate în pat.

— El ar fi putut... nu știu... să mă *silească* să-i spun despre nave, însă nu m-a silit să fac nimic. Îmi feresc ochii. Ba chiar

îmi îngăduie ca mâine să mă întâlnesc cu prietenul meu.

— Cu Todd?

Aprob din cap. Fața ei este inexpresivă ca stânca.

— Bănuiesc că de aceea îi ești recunoscătoare, nu?

— Nu, îmi frec chipul cu palmele. Am văzut ce au făcut soldații lui în timpul marșului. Am văzut cu propriii mei ochi.

Urmează o tăcere ce pare nesfârșită.

— Dar…? spune în cele din urmă Stăpâna Coyle.

N-o privesc.

— Dar el îl spânzură pe bărbatul care a împușcat-o pe Maddy. Îl execută mâine.

Ea șuieră disprețuitor.

— Ce înseamnă încă o crimă pentru unul ca el? Ce înseamnă să ia încă o viață? Este tipic să creadă că așa ceva ar rezolva problema.

— Părea că regretă cu adevărat ce s-a întâmplat.

Stăpâna Coyle mă privește pieziș.

— Sunt convinsă. Sunt convinsă că exact așa *părea.* Își coboară vocea. El este Președintele Minciunilor, fata mea. Va minți atât de bine, încât vei crede că este adevărul. Diavolii spun poveștile cele mai bune. Mama ta nu te-a învățat asta?

— El nu crede că-i Diavolul, îi răspund. El crede că-i doar un soldat care a câștigat un război.

Ea mă privește cu atenție.

— Împăciuitorism, rostește după aceea. Așa se numește, împăciuitorism. Este o pantă alunecoasă.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că vrei să conlucrezi cu inamicul. Înseamnă că ai prefera să i te alături, decât să-l înfrângi și este un mod absolut sigur prin care vei fi învins.

— Nu vreau *asta*! strig eu. Vreau doar *să se termine* totul! Vreau ca locul ăsta să fie un cămin pentru toți oamenii aflați pe drum, căminul pe care-l așteptam toți. Vreau să existe pace și fericire. Vocea începe să mi se înfunde. Nu mai vreau să moară nimeni.

Ea pune jos ceașca de ceai, își așază palmele pe genunchi și mă privește aspru.

— Ești sigură că asta vrei? Sau mai degrabă că ești în stare să faci orice pentru băiatul tău?

Pentru o clipă mă întreb dacă îmi poate citi gândurile.

(pentru că, da, vreau să-l văd pe Todd…)
(vreau să-i *explic*)
— În mod clar, spune Stăpâna Coyle, loialitatea ta nu este alături de *noi.* După ceea ce ai făcut cu Maddy, unele dintre noi nu sunt sigure că nu ești mai degrabă un pericol, decât un capital.
Capital, gândesc eu.
Ea suspină, prelung și apăsat.
— Îți reamintesc, urmează Stăpâna Coyle, că eu nu te învinovățesc pentru moartea lui Maddy. Era o fată îndeajuns de mare pentru a lua propriile decizii și dacă a ales să te ajute pe tine – asta a fost. Își trece degetele peste frunte. În tine, mă văd pe mine în tinerețe, Viola. Chiar dacă n-aș dori-o. Se scoală ca să plece. De aceea vreau să știi că nu te învinovățesc. Indiferent ce se va întâmpla.
— Ce vrei să spui prin *indiferent ce se va întâmpla*?
Dar ea nu mai zice nimic.

În noaptea aceea, ele organizează un eveniment căruia îi spun „priveghi”, la care toate femeile din casa de tămăduire beau multă bere slabă, cântă melodii care-i plăcuseră lui Maddy și povestesc despre ea. Se varsă lacrimi, inclusiv ale mele, și nu sunt lacrimi fericite, dar nu sunt nici pe atât de triste pe cât ar putea fi.
Iar eu îl voi revedea pe Todd mâine.
Și asta-i tot ceea ce pot simți ca o senzație de bine în clipa asta.
Rătăcesc prin casa de tămăduire, pe lângă celelalte tămăduitoare, ucenice și paciente, care discută între ele. Niciuna nu vorbește cu mine. O văd pe Corinne singură într-un scaun lângă fereastră, părând teribil de tulburată. După moartea lui Maddy a refuzat să stea de vorbă cu oricine, ba chiar a refuzat să spună vreun cuvânt la înmormântare. Ar fi trebuit să fi stat chiar lângă ea, ca să vezi câte dâre de lacrimi avea pe obraji.
Probabil că de vină este berea pe care am băut-o, totuși mi se pare atât de zdruncinată, încât mă duc și mă așez lângă ea.
— Îmi pare rău… încep să rostesc, însă ea se ridică înainte să fi putut măcar termina și se îndepărtează, lăsându-mă acolo.
Stăpâna Coyle se apropie cu două pahare de bere în mâini.

Îmi întinde un pahar. Amândouă o privim pe Corinne, care părăsește odaia.

— Nu te nelinişti în privința ei, zice Stăpâna Coyle și se așază.

— M-a urât dintotdeauna.

— Nu-i adevărat. Atât doar că evenimentul a afectat-o mai tare, asta-i tot.

— Cât de tare?

— Asta ea trebuie s-o spună, nu eu. Haide, bea.

Sorb din bere. Este dulce și are gust de grâu, și bulele mă pișcă de cerul gurii, dar nu neplăcut. Pentru un minut sau două bem în tăcere.

— Viola, rostește Stăpâna Coyle, tu ai văzut vreodată un ocean?

Tușesc, fiindcă m-am înecat puțin cu berea.

— Ocean?

— Pe Lumea Nouă există oceane mari de tot, spune ea.

— Eu m-am născut în nava coloniștilor, îi răspund, dar le-am văzut de pe orbită, când am lansat cercetașul.

— Aha, deci n-ai stat niciodată pe o plajă, când vin valurile și se sparg, cu apa întinzându-se din dreptul tău până ce se pierde în depărtare, mișcându-se albastră și vie și părând mai uriașă chiar decât vidul negru, pentru că oceanul își ascunde profunzimile. Clatină din cap cu un gest de fericire. Dacă vei dori vreodată să vezi cât de neînsemnată ești în planurile Domnului, ajunge să stai pe țărmul unui ocean.

— Nu am fost decât pe malul unui râu.

Ea își răsfrânge buza inferioară și mă privește.

— Râul acesta merge către ocean, să știi. Și de altfel nu este foarte departe. Cel mult două zile de mers călare. Cu un automobil cu fisiune, ai ajunge până la prânz, deși drumul nu-i tocmai grozav.

— Este un drum?

— De acum n-a mai rămas mare lucru din el.

— Și acolo există ceva?

— Acolo a fost casa mea, îmi zice și-și schimbă poziția în scaun. Când am asolizat noi, adică acum douăzeci și trei de ani. Trebuia să fie o așezare pescărească, cu bărci și toate celelalte. Peste o sută de ani, poate că ar fi devenit chiar un port.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat pe toată planeta asta, când planurile noastre mărețe au apucat-o cumva pe căi greșite în primii doi ani din cauza dificultăților. Începerea unei civilizații noi a fost mai grea decât crezuserăm. Trebuie să umbli de-a bușilea înainte de a putea merge în picioare. Soarbe din bere. Și apoi, uneori, să revii la umblatul de-a bușilea. Surâde în barbă. Probabil însă că tot răul a fost spre bine. S-a dovedit că oceanele de pe Lumea Nouă nu sunt de fapt bune pentru pescuit.

— De ce?

— Peștii sunt mari cât barca, înoată pe lângă tine, te privesc în ochi și-ți spun cum te vor înghiți. Râse încet. Iar apoi te înghit.

Râd și eu, de asemenea încet. Apoi îmi amintesc tot ce s-a întâmplat.

Ea mă privește iarăși și-mi caută ochii.

— Oceanul este totuși frumos. Nu seamănă cu nimic din ce ai văzut vreodată.

— Îi duci dorul.

Îmi termin berea.

— Dacă vezi oceanul o singură dată, înveți să-i duci dorul, rostește ea și-mi ia paharul. Dă-mi voie să-ți aduc altul.

În noaptea aceea visez.

Visez oceane și pești care mă vor înghiți. Visez armate care înoată pe lângă mine și pe Stăpâna Coyle, care le conduce. O visez pe Maddy, luându-mă de mână și ridicându-mă din apă.

Visez tunetul care face un singur *BUUUM!* puternic, care aproape că despică cerul în două.

Maddy zâmbește când eu tresar la zgomotul acela.

— Mă duc să-l văd pe el, îi spun.

Ea se uită peste umărul meu și rostește:

— Uite-l.

Mă întorc să privesc.

Mă trezesc, dar soarele pare în neregulă. Mă ridic în capul oaselor, îmi simt capul ca un bolovan și trebuie să strâng din ochi, pentru ca totul să înceteze să se mai învârtă.

— Așa se simte mahmureala? întreb cu glas tare.

— Berea aceea n-a avut alcool, răspunde Corinne.

Deschid ochii brusc, ceea ce este o greșeală, fiindcă pete negre îmi apar peste tot înaintea lor.

— Ce faci aici?

— Aștept să te trezești, ca să te poată lua oamenii Președintelui.

— Poftim? întreb, când ea se ridică în picioare. Ce se-ntâmplă?

— Ea te-a drogat. Ți-a pus Jeffers în bere, plus rădăcină strâmbă, ca să acopere gustul. Ți-a lăsat asta. Ridică o bucată de hârtie. După ce citești, trebuie s-o distrugi.

Iau hârtia. Este un bilet de la Stăpâna Coyle.

Iartă-mă, fata mea, scrie pe bilet, *dar Președintele greșește. Războiul nu s-a terminat. Rămâi de partea binelui, continuă să culegi informații, continuă să-l induci în eroare. Vei fi contactată.*

— Au aruncat în aer vitrina unui magazin și au plecat, profitând de confuzie, spune Corinne.

— *Ce* au făcut? Glasul începe să-mi crească în intensitate. Corinne, *ce se-ntâmplă*?

Ea nici măcar nu mă privește.

— Le-am spus că-și abandonau îndatorirea sfântă, că *nimic* nu-i mai important decât salvarea vieților.

— Cine mai este aici?

— Doar tu și cu mine, răspunde ea. Și soldații care așteaptă afară ca să te ducă la Președintele tău. Își coboară privirea spre pantofi și pentru prima dată observ mânia, *furia* care clocotește în ea. Mă aștept să fiu interogată de cineva mai puțin *chipeș.*

— Corinne...

— De acum îmi vei spune Stăpâna Wyatt, zice ea și se întoarce către ușă. Asta în eventualitatea improbabilă că amândouă vom reveni tefere aici.

— Ele au plecat? întreb, tot nevenindu-mi să cred.

Corinne tace și mă fulgeră din priviri, așteptând să mă ridic.

Ele au plecat.

Ea m-a lăsat aici singură cu Corinne.

Ea *m-a lăsat* aici.

Ca să plece și să pornească un război.

13. Așchii

[Todd]

— Combustibil de fisiune, domnule Președinte, amestecat cu pulbere de argilă ca să facă o pastă…

— Știu cum se construiește o bombă artizanală, caporal Parker, rostește Primarul privind dezastrul de pe șaua calului. Nu știu însă cum a reușit un grup de femei neînarmate să *amplaseze* o asemenea bombă sub ochii soldaților aflați sub comanda ta.

Îl vedem pe caporalul Parker înghițind un nod, îi vedem chiar nodul care i se mișcă în gât. Nu-i din vechiul Prentisstown, așa că trebuie să fi fost adunat de pe drum. *Te duci acolo unde este puterea*, a spus Ivan. Dar ce faci când puterea dorește răspunsuri pe care nu le ai?

— Poate să nu fi fost doar femei, domnule Președinte, zice Parker. Oamenii vorbesc despre ceva numit…

— Ia uite-aici, porc-pișăcios, îmi spune Davy.

L-a călărit pe Capcană/Ghindă până la un trunchi de copac, în apropiere de locul unde ne-am oprit, de cealaltă parte a drumului față de prăvălia aruncată în aer.

O îndemn pe Sup'rata, folosindu-mi brațul teafăr pentru a trage ușor de frâu. Ea înaintează cu grijă printre bucățile de lemn și tencuială, sticlă și alimente care sunt împrăștiate peste tot, ca și cum prăvălia ar fi eliberat un strănut pe care-l tot înăbușea. Ajung la Davy, care îmi arată un mănunchi de așchii spălăcite, ce ies direct din trunchiul copacului.

— Explozia a fost așa de mare, că le-a-nfipt în copac, zice el. Cățelele naibii.

— A fost în toiul nopții, zic eu aranjându-mi brațul în bandulieră. N-au rănit pe nimeni.

— Cățelele, repetă Davy clătinând din cap.

— O să-ți predai doza de medicament, caporal, îl auzim pe Primar rostind, îndeajuns de tare pentru ca și oamenii caporalului Parker s-audă pedeapsa. Toți le veți preda. Intimitatea este un privilegiu pentru cei care îl câștigă.

Primarul ignoră mormăitul aprobator al caporalului Parker și se întoarce pentru a schimba în șoaptă câteva cuvinte cu domnul O'Hare și domnul Morgan, care pleacă apoi călări în

direcții diferite. Primarul se apropie apoi de noi, fără un cuvânt, încruntat la chip de parc-ar fi fost pălmuit. Și Morpeth se uită cu răutate la caii noștri. *Supunere,* spune Vacarmul lui. *Supunere, supunere.* Capcană și Sup'rata lasă capetele în jos și se retrag.

Toți caii sunt cam nebuni.

— Vrei să le vânez eu, tată, pe cățelele care-au făcut asta? întreabă Davy.

— Ai grijă cum vorbești, răspunde Primarul. Amândoi aveți treabă de terminat.

Davy îmi aruncă o privire piezișă și-și ridică piciorul stâng. Toată jumătatea de jos a piciorului este-n ghips.

— Tată, spune el, în caz că n-ai observat, abia dacă pot să umblu, iar porcul-pișăcios are brațul rupt și...

Nici măcar nu-și termină fraza, când se aude *vâjjj*-ul acela, care zboară dinspre Primar mai iute ca gândul, ca un glonț făcut din Vacarm. Davy tresare-n șa și smucește atât de tare de frâu, încât Capcană se cabrează și aproape că-l trântește pe pământ. Davy se redresează, răsuflând greoi, cu ochii defocalizați.

Ce dracu-i *asta*?

— Ți se pare ca o zi în care să-ți poți lua liber? întreabă Primarul, arătând ruinele prăvăliei ce se-ntind în jurul nostru și scheletul clădirii, care încă mai fumegă pe alocuri.

Explodată.

(l-am pitit în Vacarmul meu, străduindu-mă să-l țin cât mai jos...)

(dar i-acolo, ascuns, clocotind sub suprafață...)

(gândul la podul care a explodat cândva...)

Mă uit în urmă și-l văd pe Primar, privindu-mă atât de sfredelitor, încât vorbesc înainte ca măcar să pot gândi.

— N-a fost ea, zic eu. Sunt sigur că n-a fost ea.

El continuă să mă fixeze.

— Nici nu m-am gândit vreodată că ar fi putut să fi fost ea, Todd.

Tămăduirea brațului meu n-a durat foarte mult ieri, odată ce m-a tras după el de cealaltă parte a pieței, unde bărbați în halate albe m-au vindecat cu două injecții de lipire a oaselor care m-au durut mai tare decât fractura, însă el plecase de-acum, făgăduind c-o voi vedea pe Viola în seara următoare

(disearǎ, diseară) și deja aveam un milion și una de-ntrebări despre cum ajunsese s-o-mbrățișeze și să-i spună așa prietenos pe nume și cum de lucra ea ca doctoriță sau așa ceva și de ce a treb'it ea să plece la o-nmormântare și...

(și cum inima mi-a explodat pur și simplu din piept când am văzut-o...)

(și cum m-a durut din nou tot trupul, când a plecat...)

Și-apoi ea a plecat cumva la o viață a ei pe care o trăia deja undeva fără mine, și-am rămas doar eu și brațul, revenind la catedrală cu sedativele care mă făcuseră atât de somnoros, că abia am mai avut timp să cad pe saltea înainte s-adorm imediat.

Nu m-am trezit când Primarul Ledger a venit cu plângerile lui de Vacarm cenușiu despre ziua de gunoier. Nu m-am trezit când a sosit cina și Primarul Ledger a-nfulecat ambele porții. Nu m-am trezit când am fost zăvorâți peste noapte *zdrang-bang.*

Dar m-am trezit când tot orașul a fost zguduit de un *BUUUM*!

Și chiar pe când m-am sculat în capul oaselor în beznă și am simțit greața sedativelor în stomac, chiar fără să știu ce era *BUUUM* sau de unde venise sau ce-nsemna, chiar atunci am știut că lucrurile se schimbaseră iarăși, că brusc lumea devenise din nou diferită.

Și bineînțeles, am ieșit cu Primarul și cu oamenii lui la prima geană de lumină, rănit sau nu, și am mers direct la locul exploziei. Îl privesc, călare pe Morpeth. Soarele dimineții strălucește înapoia lui, proiectându-i umbra peste tot.

— O s-o mai văd diseară? întreb eu.

Urmează un moment prelung de tăcere, în care el mă privește fix.

— Domnule Președinte! strigă caporalul Parker, când oamenii lui îndepărtează o scândură lungă de lemn, care a fost azvârlită de suflu lângă alt copac.

Ceva a fost desenat pe trunchiul copacului ăla. Chiar și neștiind cum să...

Ei bine, chiar și neștiind mare lucru, pot spune ce este.

O singură literă, mânjită cu albastru pe trunchi.

D. Doar litera D.

— Nu-mi vine să cred că ne trimite dracului înapoi, a doua zi

după ce-am respins atacul, mormăie Davy pe când mergem pe drumul lung spre mănăstire.

Să fiu sincer, nici mie nu-mi vine să cred. Davy abia poate să umble, și chiar cu cleiul de oase care acționează-n brațul meu, vor mai trece două zile până va reveni la normal. Deja pot să-l îndoi, da-n niciun caz nu mă pot lupta c-o armată de spacși.

— I-ai zis că ți-am salvat viața? întreabă Davy, părând în același timp furios și timid.

— Nu i-ai spus *tu?*

Gura lui se strâmbă, așa că perișorii mustăcioarei alea jalnice par și mai subțiri.

— Pe mine nu mă crede când îi zic chestii de-astea. Oftez.

— I-am spus. Oricum a văzut-o-n Vacarmul meu. Călărim în tăcere o vreme, după care Davy rostește în cele din urmă:

— A zis ceva?

Eu șovăi.

— A zis *Bravo lui.*

— Doar atât?

— A zis că și eu merit să-mi zică bravo.

Davy își mușcă buza.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost tot.

— Am înțeles.

Nu mai spune nimic, ci doar îl îndeamnă pe Capcană să meargă mai repede.

Chiar dacă o singură clădire fusese aruncată-n aer în toiul nopții, întregul oraș pare diferit când trecem călări. Patrulele de soldați sunt mai numeroase și mai dese, mărșăluind în sus și-n jos pe drumuri și pe străzi laterale, așa de repede, că parc-ar alerga. Acum sunt soldați și pe acoperișuri, ici-colo, cu puști în mâini, privind privind privind.

Singurii bărbați care nu-s soldați se grăbesc cât pot dintr-un loc în altul, ferindu-se, fără să ridice ochii. N-am văzut nicio femeie în dimineața asta. Nici măcar una.

(nici pe ea)

(ce făcea ea cu *el?)*

(îl minte?)

(el o crede?)

(ea are vreo legătură cu explozia?)

— *Cine* s-aibă vreo legătură cu ea? întreabă Davy.

— Tacă-ți fleanca!

— Silește-mă dacă poți, replică el, dar o face fără tragere de inimă.

Trecem pe lângă un grup de soldați care escortează un bărbat care pare să fi fost bătut, cu încheieturile mâinilor legate. Îmi lipesc și mai tare de piept brațul în bandulieră și ne urmăm drumul. Soarele dimineții este sus pe cer până trecem de dealul cu turnul metalic și ajungem în cele din urmă la cotul final spre mănăstire.

Nu mai putem întârzia ajungerea acolo.

— Ce s-a-ntâmplat după plecarea mea? întreb eu.

— I-am bătut, zice Davy, icnind de durerea ce-i suie prin picior, durere pe care i-o pot vedea în Vacarm. Le-am tras o bătută pe cinste, așa cum meritau.

Ceva aterizează pe coama Sup'ratei. Îl îndepărtez cu dosul palmei și altceva aterizează pe brațul meu. Ridic ochii.

— Ce dracu'? spune Davy.

Ninge.

În toată viața mea am văzut doar o singură dată zăpada, când eram prea mic ca să-mi dau seama cu-adevărat că n-o s-o mai văd niciodată.

Fulgi albi cad prin copaci și pe drum, agățându-se de hainele și de părul nostru. Coboară fără zgomot și-i curios cum fac ca totul să pară tăcut, de parc-ar încerca să-ți spună un secret, un secret teribil.

Totuși soarele arde pe cer.

Și asta nu-i zăpadă.

— Cenușă, scuipă Davy când un fulg îi poposește în preajma gurii. Ard leșurile.

Ard leșurile. Soldații sunt tot pe coamele zidurilor din piatră, cu puștile, și-i silesc pe spacșii supraviețuitori să aducă laolaltă morții. Grămada care arde este uriașă, mai înaltă decât cel mai înalt spacs în viață și tot mai multe cadavre sunt aruncate peste ea de către spacși cu capetele plecate și gurile-nchise.

Mă uit cum un trup este azvârlit pe vârful mormanului. Aterizează strâmb și se rostogolește în jos, căzând peste alte leșuri, prin flăcări, pân-ajunge pe noroiul de dedesubt și se

oprește cu fața-n sus, cu găuri în piept, sânge uscat pe răni…

(un spacs cu ochi morți, cu fața-n sus într-un loc de popas…)

(un spacs cu-n pumnal în piept…)

Inspir adânc și-mi feresc ochii.

În afară de niște clicuri, spacșii supraviețuitori tot n-au Vacarm. Nu există sunete de jelire, nici de furie, absolut nimic față de mizeria pe care trebuie s-o curețe.

E ca și cum le-ar fi retezat cineva limbile.

Ivan i-acolo, așteptându-ne, cu pușca sprijinită pe articulația cotului. În dimineața asta-i mai tăcut și chipul lui nu-i fericit.

— Treb’e să continuați cu numerotarea, ne anunță și lovește cu piciorul geanta în care se află benzile metalice cu numere și sculele. Deși acum e mai puțin de lucru.

— Câți avem? întreabă Davy, zâmbind.

Ivan strânge din umeri, nervos.

— Trei sute, trei sute cincizeci, nu știu sigur.

Simt alt ghem grețos în stomac la auzul cuvintelor acelea, însă rânjetul lui Davy se lățește încă și mai mult.

— Acolo, înăuntru, e-ncinsă treaba.

— Treb’e să-ți dau asta, spune Ivan și-mi întinde pușca.

— Îl *înarmezi* pe el? spune Davy și Vacarmul îi crește brusc.

— Ordinele Președintelui, latră Ivan. Când pleci, mi se adresează, treb’e s-o dai paznicilor de noapte. Este doar pentru protecția ta cât ești aici. Se încruntă la mine. Președintele a zis să-ți spun că știe c-o să faci lucrul cuvenit.

Eu rămân cu ochii la pușcă.

— Nu-mi vine dracului să cred, zice Davy în barbă și clatină din cap.

Știu cum să folosesc o pușcă. Ben și Cillian m-au învățat cum se face, ca să nu-mi zbor creierii, m-au

Învățat cum să vânez în siguranță cu ea, cum s-o folosesc doar când este necesar.

Lucrul cuvenit.

Ridic ochii. Majoritatea spacșilor sunt hăt încolo pe loturi, cât mai departe de intrare. Restul târăsc trupuri inerte și mutilate spre focul care arde în mijlocul lotului cel mai apropiat.

Însă cei care mă pot vedea se uită la mine.

Și se uită la mine cum mă uit la pușcă.

Și nu gândesc nimic care să pot auzi.

Așa că cine poate ști ce plănuiesc?

Iau pușca.

Nu-nseamnă nimic. N-o voi folosi. Doar o iau.

Ivan se-ntoarce și se-ndreaptă către poartă ca să plece, iar atunci îmi dau seama.

Un *zumzet* slab, abia-abia audibil, dar clar. Și care crește.

Nu-i de mirare că arăta așa nervos.

Primarul i-a luat și *lui* leacul.

Petrecem restul dimineții, scoțând mâncare cu lopețile, umplând troacele cu apă și punând var nestins în bude, eu c-un singur braț, Davy c-un singur picior, însă mergând chiar mai încet decât ar fi de-nțeles pentru rana lui, fiin'că, deși i-un lăudăros, cred că nu vrea nici el să revină chiar acum la numerotare. Poate c-avem amândoi arme, totuși nu-i tocmai ușor s-atingi un inamic care-a fost cât pe-aici să te-omoare.

Dimineața se transformă în începutul după-amiezii. Pentru prima dată, în loc să-nfulece singur ambele noastre prânzuri, Davy îmi aruncă un sendviș, lovindu-mă cu el în piept.

Mâncăm și-i privim pe spacși cum ne privesc, privim mormanul de trupuri cum arde, îi privim pe cei o mie o sută cincizeci de spacși rămași în viață după atacul care a mers prost, prost, prost. S-au strâns pe laturile loturilor pe care le-am curățat și-n lungul zidului mănăstirii, cât mai departe de noi și de rugul de cadavre.

— Corpurile-ar trebui aruncate într-o mlaștină, rostesc eu mâncându-mi sendvișul și simțindu-mi brațul obosit. Asta-i rostul corpurilor spacșilor. Le arunci-n apă și-apoi…

— Focu-i suficient de bun pentru ele, zice Davy rezemându-se de geanta cu unelte pentru numerotare.

— Da, dar…

— Fără niciun dar, porc-pișăcios. Se-ncruntă. Și oricum, de ce le plângi soarta? Toată blândețea ta binecuvântată nu i-a oprit să-ncerce să-ți smulgă brațu', nu-i așa?

Are dreptate, însă nu spun nimic în privința asta, ci doar continui să-i privesc și-mi simt pușca pe spate.

Aș putea s-o iau din spate. L-aș putea împușca pe Davy. Aș putea fugi de-aici.

— Ai fi mort înainte s-ajungi la poartă, mormăie Davy privindu-și sendvișul. La fel ca scumpa ta fată.

Nu răspund nici la cuvintele acelea, ci-mi termin prânzul. Toate grămezile de mâncare au fost scoase, toate troacele au fost reumplute, toate budele au fost dezinfectate. N-a mai rămas nimic de făcut, decât lucrul care treb’e făcut.

Davy se ridică din locul unde stătea rezemat de geantă.

— Unde rămăsesem? zice el și-o deschide.

— 0038, răspund fără să-mi iau ochii de la spacși.

El privește benzile metalice și vede c-am dreptate.

— Cum de mai ții mine? mă întreabă uimit.

— Uite-așa.

Ei toți se uită la noi acum. Fețele le sunt scofâlcite, învinețite, inexpresive. Ei știu ce facem. Știu ce urmează. Știu ce-i în geantă. Știu că nu pot face absolut nimic în privința asta, decât să moară dacă ni se-mpotrivesc.

Pen’că eu am o pușcă pe spate cu care să fac asta.

(ce-i lucrul cuvenit?)

— Davy, dau să spun, dar nu apuc să rostesc mai multe, fiin’că…

BUUUM!

…în depărtare, aproape deloc un sunet, ci mai degrabă ca detunătura îndepărtată a unei furtuni despre care știi că va ajunge repede aici și care-ți poate sfărâma casa.

Ne-ntoarcem, de parcă am putea vedea peste ziduri, de parcă fumul s-ar ridica deja peste vârfurile copacilor dinafara porții.

Noi nu putem vedea și fumul încă nu se ridică.

— Cățelele-alea, șoptește Davy.

Dar eu mă gândesc…

(ea este?)

(ea este?)

(ce *face?)*

14. A doua bombă

[Viola]

Soldații așteaptă până la amiază ca să ne ia pe mine și pe Corinne. Practic trebuie să ne smulgă de la tratamentele pe care le acordăm pacientelor rămase și ne escortează pe drum, opt soldați care păzesc două fete micuțe. Nici măcar nu se uită la noi; cel de lângă mine este foarte tânăr, cu puțin mai mare decât Todd, atât de tânăr încât are un coș mare pe gât, de la care, dintr-un motiv stupid și de neînțeles, nu-mi pot desprinde ochii.

Apoi o aud pe Corinne icnind. Soldații ne-au dus pe lângă magazinul unde a explodat bomba; fațada clădirii s-a prăbușit complet și soldații păzesc resturile ei. Escorta noastră încetinește, ca să se uite.

Și atunci se întâmplă.

BUUUM!

Un sunet atât de puternic, încât conferă soliditate aerului ca un pumn, ca un talaz de cărămizi, de parcă lumea întreagă ți s-ar fi prăbușit de sub tălpi și ai cădea într-o parte și în sus, și în jos, toate în același timp, ca imponderabilitatea din vidul negru.

Urmează un neant din care nu-mi pot aminti nimic, apoi deschid ochii și văd că zac pe pământ și în jurul meu se învolburează fum în panglici care se rotesc, plutind, iar fărâme de foc coboară din cer ici și colo, și pentru un minut pare aproape pașnic, aproape frumos, după care îmi dau seama că nu pot să aud nimic, decât un țiuit foarte ascuțit care acoperă toate zgomotele pe care oamenii din jurul meu le fac în timp ce se scoală, împleticindu-se, sau deschid gurile, probabil țipând, iar eu mă ridic încet în capul oaselor, și lumea este tot cuprinsă în tăcerea țiuitoare și-l văd pe soldatul cu coș pe gât, zace pe pământ lângă mine, acoperit de așchii din lemn, și probabil că m-a ferit de suflul exploziei, fiindcă eu sunt în general întreagă, dar el nu se mișcă.

El nu se mișcă.

Și sunetele încep să revină și eu încep să aud țipetele.

— Este exact genul de istorie care *nu vreau* să se repete,

rostește Primarul privind gânditor în sus, către fuiorul de lumină care coboară prin vitraliul ferestrei.

— N-am știut nimic despre nicio bombă, spun eu din nou, iar mâinile continuă să-mi tremure și urechile îmi țiuie atât de tare, încât îi aud cu greu cuvintele. Despre niciuna.

— Te cred, spune el. Ai fost pe punctul de a fi ucisă tu însăți.

— Corpul unui soldat m-a protejat în mare parte, mă bâlbâi, amintindu-mi trupul lui, și sângele lui și așchiile care i se înfipseseră practic peste tot…

— Ea te-a drogat din nou, așa-i? întreabă el, continuând să privească vitraliul colorat al ferestrei, ca și cum răspunsurile ar fi acolo. Te-a drogat și te-a abandonat.

Cuvintele acelea mă izbesc cu forța unui pumn.

Ea m-a abandonat într-adevăr.

Și a amplasat o bombă care a ucis un soldat tânăr.

— Da, rostesc în cele din urmă. A plecat. Toate au plecat.

— Nu toate. Trece înapoia mea și devine doar un glas în încăpere, vorbind îndeajuns de tare și de sonor ca să-l pot auzi. În orașul acesta există cinci case de tămăduire. Una a rămas cu personalul complet, alte trei au fost parțial descompletate de tămăduitoare și ucenice. Numai casa ta a înregistrat o dezertare completă.

— Corinne a rămas, murmur eu și apoi, brusc, continui pe un ton de implorare. I-a îngrijit pe soldații care au fost răniți de a doua bombă. N-a șovăit. S-a dus la cei mai grav răniți, a pus garouri, a degajat căi respiratorii și…

— S-a notat, mă întrerupe el, deși este adevărat, ea m-a strigat s-o ajut și am făcut împreună tot ce am putut, până când soldații idioți, care nu puteau sau care *nu voiau* să vadă ce făceam, ne-au înșfăcat și ne-au tras de acolo.

Corinne s-a luptat cu ei, li s-a împotrivit, dar au lovit-o în față și ea s-a oprit.

— Te rog să nu-i faci rău, repet eu. Ea n-are nicio legătură cu asta. A rămas în casa de tămăduire, întrucât așa a ales. A încercat să-i ajute pe cei…

— N-o să-i fac niciun *rău!* strigă el pe neașteptate. Termină cu *înjosirea* asta! Femeile nu vor suferi niciun rău cât timp voi fi eu Președinte! Ce-i atât de greu să-nțelegi?

Mă gândesc la soldații care au lovit-o pe Corinne. Mă gândesc la Maddy căzând pe pământ.

— Te rog să nu-i faci rău, șoptesc iarăși.

El suspină și-și coboară glasul.

— Avem doar nevoie de răspunsuri de la ea, atât și nimic mai mult. Aceleași răspunsuri de care voi avea nevoie de la tine.

— Nu știu unde s-au dus ele, îi spun. Ea nu mi-a zis. N-a menționat nimic.

Apoi mă opresc și el observă asta. Pentru că, de fapt, ea a menționat ceva, nu-i așa?

Mi-a spus o poveste despre…

— Este ceva ce ai dori să-mi împărtășești, Viola? întreabă Primarul și mă ocolește pentru a veni în fața mea, părând brusc interesat.

— Nimic, răspund eu repede. Nimic, atât doar…

— Doar… ce?

Ochii lui mă fixează cu atenție, îmi cercetează tot chipul, încercând să mă citească, deși eu n-am Vacarm și înțeleg fulgerător cât de mult *detestă* el asta.

— Atât doar că și-a petrecut primii ani de pe Lumea Nouă în dealuri, mint eu înghițind un nod. În vestul orașului, dincolo de cascadă. Atunci mi se păruse o conversație banală.

El continuă să se uite în adâncul meu și urmează o tăcere prelungă, timp în care privește și privește, înainte de a-și relua plimbarea prin cameră.

— Întrebarea cea mai importantă, zice Primarul, este dacă a doua bombă a fost o greșeală sau o parte din prima bombă, care a detonat mai târziu, accidental? Mă ocolește din nou ca să-mi privească fața. Sau a fost cu intenție? A fost reglată în mod deliberat pentru a exploda mai târziu, când oamenii mei se aflau la locul primei explozii, ca să asigure în felul acela un număr cât mai mare de pierderi de vieți?

— Nu, clatin eu din cap. Ea n-ar fi făcut așa ceva. Este o tămăduitoare. N-ar omorî…

— Un general ar face orice pentru a câștiga un război, spune el. De aceea este război.

— Nu, repet eu. Nu, nu cred…

— Știu că nu crezi. Se îndepărtează iarăși de mine, întorcându-mi spatele. De aceea nu te-au luat cu ele.

Se duce la măsuța de lângă scaunul lui și ia o bucată de hârtie. O ridică și mi-o arată.

Pe foaie este scris un *D* albastru.

— Asta înseamnă ceva pentru tine?

Mă străduiesc să-mi golesc chipul de orice expresie.

— N-am mai văzut-o niciodată. Înghit alt nod și mă blestem pentru asta. Ce este?

Mă privește din nou prelung și pătrunzător, apoi pune hârtia pe masă.

— Ea te va contacta. Se uită la fața mea și încerc să nu-i ofer nimic. Da, rostește apoi, vorbind parcă pentru sine. O va face, iar atunci te voi ruga să-i transmiți un mesaj anume.

— Eu nu…

— Spune-i că putem opri imediat vărsarea asta de sânge, că putem sfârși totul chiar înainte să înceapă, înainte să moară mai mulți oameni și ca pacea să fie abandonată pentru totdeauna. Spune-i asta, Viola.

Mă privește atât de sfredelitor, încât spun:

— Bine.

Nu clipește și ochii lui sunt găuri negre de la care nu mă pot desprinde.

— Și mai spune-i că dacă vrea totuși război, atunci va căpăta război.

— Te rog… încep eu.

— Asta-i tot. Îmi face semn să mă ridic și îmi arată ușa. Întoarce-te la casa de tămăduire. Tratează ce pacienți poți.

— Dar…

Îmi deschide ușa.

— După-amiază nu va mai fi nicio execuție, îmi spune, în lumina recentelor activități teroriste, unele prerogative cetățenești vor trebui reduse.

— Teroriste…?

— Și mă tem că voi fi prea ocupat pentru a curăța mizeria făcută de Stăpâna ta, ca să mai găzduiesc cina pe care am promis-o pentru diseară.

Deschid gura, însă nu iese niciun sunet.

El închide ușa după mine.

Capul mi se învârte, în timp ce mă împleticesc pe drumul principal. Todd este undeva pe aici și nu mă pot gândi decât la faptul că nu-l pot vedea și nu-i voi putea spune nimic despre ce se întâmplă, ori să-i explic faptele mele, ori nimic altceva.

Și este vina ei.

Așa este. Detest s-o spun, dar este vina ei. Tot ce s-a întâmplat. Chiar dacă a fost din motive pe care le-a considerat întemeiate, este numai vina ei. Este vina ei că nu-l voi vedea pe Todd diseară. Este vina ei că se apropie războiul. Este vina ei…

Ajung din nou la locul exploziei.

Pe drum zac patru trupuri acoperite cu cearșafuri albe, care nu ascund complet bălțile de sânge de dedesubt. Cel mai aproape de mine, înapoia unui cordon de soldați ce păzesc locul, este cearșaful sub care se află soldatul care m-a salvat din întâmplare.

Nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Iar apoi, pe neașteptate, el a murit.

Dacă ea ar fi așteptat, dacă ar fi văzut ce dorea Primarul să facă ea…

După aceea îmi amintesc însă, *împăciuitorismul, fata mea, este o pantă alunecoasă.*

Totuși corpurile de aici, de pe drum…

Totuși moartea lui Maddy…

Totuși cel tânăr care m-a salvat…

Totuși Corinne care a fost lovită pentru a fi oprită să ajute…

(oh, Todd, unde ești?)

(ce să fac? ce-i bine?)

— Mișcă! latră un soldat la mine și mă face să tresar.

Pornesc în grabă pe drum și înainte să-mi dau seama, o iau la fugă.

Revin gâfâind în casa de tămăduire aproape pustie și trântesc ușa în urma mea. Pe drum erau încă și mai mulți soldați, mai multe patrule, bărbați înarmați cu puști pe acoperișuri, care m-au privit cu multă atenție în timp ce alergam, ba chiar unul m-a fluierat într-un mod vulgar când am trecut pe lângă el.

De acum nu mai pot ajunge la turnul de comunicații, este imposibil.

Alt lucru distrus din cauza ei.

În timp ce-mi trag răsuflarea, îmi dau seama că acum sunt singura de aici cât de cât apropiată de o tămăduitoare. Multe paciente erau îndeajuns de înzdrăvenite ca s-o urmeze pe Stăpâna Coyle acolo unde a plecat ea și, cine știe, poate chiar ele au plasat bombele, totuși în paturi zac cel puțin alte două

duzini și zilnic sosesc altele.

Iar eu sunt probabil cea mai proastă tămăduitoare pe care a văzut-o vreodată Noul Prentisstown.

— Doamne-ajută, îmi șoptesc în barbă.

— Unde-au dispărut toate? întreabă doamna Fox imediat ce-i deschid ușa camerei. N-am primit nici mâncare, nici medicamente…

— Îmi pare rău, spun eu luându-i plosca de sub pat. O să vă aduc de mâncare imediat ce pot.

— Doamne Dumnezeule, scumpo! rostește ea când mă întorc și ochii i se lărgesc.

Mă uit la spatele halatului meu alb, pe care doamna Fox îl pironește cu privirea. Este mânjit până jos, la tiv, de sângele tânărului soldat.

— Ai pățit ceva? mă întreabă bătrâna.

Mă uit la sânge și tot ce pot spune este:

— O să vă aduc mâncarea.

Orele următoare trec într-o ceață. A plecat și personalul auxiliar și mă străduiesc pe cât pot să pregătesc mâncare pentru pacientele rămase, să le servesc și în același timp să le întreb ce medicamente iau, când și câte, și, deși toate se întreabă ce se întâmplă, văd totuși cum arăt eu și încearcă să mă ajute în măsura în care pot.

Noaptea s-a lăsat de mult, când ocolesc un colț cu o tavă plină cu farfurii murdare de la cină și o zăresc pe Corinne, care a intrat în casă, este imediat lângă ușă și se ține cu o mână de perete ca să nu cadă.

Arunc tava pe jos și fug spre ea. Corinne ridică cealaltă mână pentru a mă opri s-o ating. Face o grimasă când mă apropii.

Și văd umflăturile din jurul ochilor ei.

Și buza inferioară tumefiată.

Și felul cum își ține corpul, foarte rigid, ca și cum ar avea dureri, ca și cum ar avea dureri foarte mari.

— Oh, Corinne, rostesc eu.

— Ajută… începe ea, apoi inspiră adânc. Ajută-mă doar să ajung în camera mea.

O prind de mână ca s-o ajut și simt ceva ascuns în palma ei, pe care mi-l strecoară în palmă. Își duce un deget la buze, ca să-mi oprească orice întrebare.

— O fată, îmi șoptește. Ascunsă în tufișurile de lângă drum. Scutură furios din cap. Pur și simplu o fetiță.

Nu mă uit la ce mi-a strecurat Corinne în palmă, decât după ce o duc în camera ei și plec după bandaje pentru față și comprese pentru coaste. Aștept până sunt singură în magazia de medicamente și atunci deschid palma.

Este un bilet, împăturit, cu litera *V* scrisă pe exterior, înăuntru sunt doar câteva rânduri ce nu spun aproape nimic.

Fata mea. Acum este timpul când trebuie să alegi.

Apoi o singură întrebare.

Ne putem bizui pe tine?

Ridic ochii.

Înghit un nod.

Ne putem bizui pe tine?

Împăturesc biletul și-l strecor în buzunar, apoi iau bandajele și compresele și mă duc s-o ajut pe Corinne.

Care a fost bătută de bărbații Primarului.

Dar care n-ar fi fost bătută dacă n-ar fi trebuit să vorbească în numele Stăpânei Coyle.

Ne putem bizui pe tine?

Și nu era semnat cu niciun nume.

Scria doar Riposta.

Și cuvântul Riposta era scris cu *R* albastru-strălucitor.

15. Zăvorât

[Todd]

BUUM!

…și cerul se sfâșie-ndărătul nostru și un val de vânt gonește pe drum și Sup’rata se cabrează de frică și eu cad din șa pe pământ și este praf și țipete și-o pulsație-n urechile mele, când zac și-aștept să văd dacă-s mort sau nu.

Altă bombă. A treia săptămâna asta, după primele două. De data asta la nici două sute de metri de noi.

— Cățelele, îl aud pe Davy scuipând, apoi se ridică în picioare și privește în lungul drumului.

Urechile-mi țiuie și tot trupu-mi tremură când mă scol. Bombele-au explodat la ore diferite din zi și din noapte, în locuri diferite din oraș. O dată a fost un apeduct care-aducea apă în partea de vest a Noului Prentisstown, o dată au fost cele două poduri principale către ogoarele din nordul râului. Azi e…

— E cantina aia, zice Davy încercând să-l oprească pe Capcană/Ghindă s-o rupă la fugă. Unde mănâncă soldații.

Îl trage pe Capcană lângă el și suie în șa.

— Haide! latră el. Să vedem dac-au nevoie de-ajutor.

Pun palmele pe Sup’rata, care este încă speriată, care continuă să repete întruna *băiat mânz, băiat mânz.* Îi rostesc numele de câteva ori și-n cele din urmă o-ncalec.

— Să nu-ți vină vreo idee năstrușnică, zice Davy. Scoate pistolul și-l ațintește spre mine. Treb’e să stai mereu sub ochii mei.

Pen’că așa a fost viața de când au început să cadă bombele.

Davy ațintindu-mă cu o armă cât sunt treaz, în fiecare minuțel al fiecărei zile.

Ca să nu pot pleca vreodată s-o caut.

— În mod limpede, femeile nu-și ajută deloc propria cauză, vorbește Primarul Ledger cu gura plină de friptură de pui.

Eu nu spun nimic, ci mă mulțumesc să-mi mănânc cina și să resping semnele de-ntrebare ce vin dinspre Vacarmul lui. Cantina a fost aruncată-n aer într-un moment când era-nchisă, la fel ca tot ce explodează Riposta, însă numai fiin’că trebuia să fie pustie, nu-nseamnă c-așa-i mereu. Când am ajuns acolo,

Davy și cu mine am găsit doi soldați morți și un civil mort, care probabil făcea curățenie sau altceva. Alți trei soldați muriseră în celelalte explozii.

Toate astea-l irită rău de tot pe Primarul Prentiss.

Eu nu l-am mai văzut aproape deloc din ziua când mi-am rupt brațul, din ziua când am reușit cumva s-o revăd pe Viola. Primarul Ledger zice c-arestează oameni și-i aruncă-n închisorile din vestul orașului, dar că n-a aflat nimic de la ei. Domnul Morgan, domnul O'Hare și domnul Tate conduc unități de soldați în dealurile din vestul orașului, căutând tabere ale celor care plasează bombe, adică femeile alea care-au dispărut în noaptea primei explozii.

Însă armata nu găsește nimic și Primarul se-nfurie tot mai rău, anunță tot mai multe interdicții, ia tot mai multe leacuri de la soldații lui.

Noul Prentisstown devine tot mai zgomotos de la o zi la alta.

— Primarul refuză până și existența Dovezii, spun eu.

— *Președintele* poate spune orice vrea. Primarul Ledger împunge cu o furculiță în farfurie. Dar oamenii vorbesc. Mai ia o îmbucătură. Oho, și încă ce mai vorbesc.

Pe lângă saltelele care-au fost fixate pe platforma de pe perimetrul turnului, au adus un lighean căruia îi schimbă apa-n fiecare dimineață, și-o toaletă chimică micuță, pe care-au montat-o-n spate, în colțul cel mai întunecat. Căpătăm de asemenea mâncare mai bună pe care ne-o aduce domnul Collins, care ne încuie după aceea.

Zdrang-bang.

Ăsta-i locu-n care sunt, zăvorât aici în fiecare minut cât nu sunt cu Davy. E clar că Primarul nu vrea ca eu s-o caut pe Viola, în ciuda spuselor lui despre *încredere.*

— Nu știm că-s numai femei, zic eu încercând s-o țin pe Viola în afara Vacarmului meu. Nu știm sigur.

— În Războiul Spacșilor, un grup care se autointitula Riposta a jucat un rol major, Todd. Bombe plasate sub acoperire, operațiuni nocturne, genul ăsta de acțiuni.

— Și?

— Și era alcătuit exclusiv din femei. Înțelegi, ele nu au Vacarm care să fie auzit de inamic. Clatină din cap. Însă în cele din urmă au scăpat de sub orice control și au devenit o lege în sine. După stabilirea păcii, au atacat până și orașul nostru. În

cele din urmă am fost nevoiți să executăm câteva. O chestie urâtă.

— Dar dacă le-ați executat, cum pot fi ele?

— Pentru că o idee trăiește și după moartea persoanei. Primarul Ledger râgâie încetișor. Deși nu știu ce cred ele că vor obține. Este numai o chestiune de timp până le va găsi Președintele.

— Au dispărut și bărbați, rostesc eu pen'că-i adevărat, dar de fapt mă gândesc că…

(ea a plecat cu ele?)

Îmi umezesc buzele.

— Casele astea de tămăduire unde lucrează femeile, întreb eu, sunt marcate în vreun fel? Există vreun mod prin care să poți ști care sunt?

Primarul Ledger soarbe din cana cu apă și mă privește peste marginea ei.

— De ce vrei să știi așa ceva?

Îmi foșnesc Vacarmul nițel, ca s-ascund orice m-ar putea trăda.

— Fără motiv, îi răspund. Nu contează. Îmi pun cina pe măsuța pe care ne-au dat-o, semnul prin care am convenit că el poate mânca restul. Mă duc să mă culc.

Mă-ntind în pat cu fața la perete. Ultimele raze ale soarelui care apune pătrund prin deschizăturile din turn. Nu sunt astupate cu geamuri și iarna se-apropie. Nu știu cum vom putea rezista-naintea frigului. Îmi strecor brațul sub pernă și-mi trag genunchii la piept, încercând să nu gândesc prea sonor. Îl aud pe Primarul Ledger mâncând restul cinei mele.

În schimb mai apoi o imagine apare plutind din Vacarmul lui, plutind drept spre mine, imaginea unei mâini întinse, colorată în albastru.

Mă întorc să-l privesc. Am mai văzut mâna aceea pe cel puțin două clădiri diferite în drum către mănăstire.

— Sunt cinci, zice el cu glas scăzut. Îți pot spune unde sunt. Dacă vrei.

Mă uit în Vacarmul lui. El se uită în al meu. Amândoi acoperim ceva, ascundem ceva sub toate celelalte ițe ale gândurilor noastre. Suntem închiși de atâtea zile împreună și tot nu știm dacă ne putem încrede reciproc.

— Spune-mi, rostesc eu.

— 1017, îi citesc cu glas tare lui Davy, care rotește cleștele de nituit și fixează banda pe un spacs, care devine instantaneu 1017.

— Ajunge pentru azi, spune el și aruncă cleștele în geantă.

— Mai avem…

— Am zis c-ajunge.

Șchiopătează până la sticla noastră de apă și bea o dușcă. Piciorul ar fi trebuit să i se fi vindecat de acum. *Brațul* meu s-a vindecat, însă el tot șchiopătează.

— Ar fi treb'it să terminăm cu asta-ntr-o săptămână, îi spun. De acum se fac *două* săptămâni.

— N-am văzut pe nimeni care să ne grăbească, îmi răspunde el. Scuipă o parte din apă. Tu vezi pe cineva?

— Nu, dar…

— Nici alte instrucțiuni, nici sarcini noi… Mai ia o gură de apă și scuipă o parte. Se uită în stânga mea. La ce te holbezi?

1017 este tot acolo, strângându-și banda cu mâna cealaltă, și ne privește. Cred că-i un mascul și cred că-i tânăr, nu tocmai adult. Clicăie o dată spre noi, apoi încă o dată și, deși n-are Vacarm, clicurile alea par o obscenitate.

Și lui Davy i se par la fel.

— Chiar așa?

Se-ntinde către arma care-i atârnă pe spate și Vacarmul lui trage glonț după glonț în spacși care fug.

1017 rămâne pe loc. Mă privește drept în ochi și clicăie iarăși.

Da, e clar o obscenitate.

Se retrage apoi, se îndepărtează, totuși continuă să ne privească în timp ce-și freacă banda de metal. Mă răsucesc spre Davy care și-a luat pușca și o îndreaptă către 1017.

— Nu, îi spun.

— De ce nu? Cine-o să ne-oprească?

Nu-i răspund, fiin'că se pare că-ntr-adevăr n-are cine să ne oprească.

Bombele explodează cam la fiecare trei-patru zile. Nimeni nu știe unde vor fi sau cum sunt amplasate, dar *BUUUM!BUUUM! BUUUM!* În seara celei de-a șasea bombe, de data aceasta un reactor de fisiune mic, Primarul Ledger se întoarce în turn cu

un ochi vânăt și nasul umflat.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întreb.

— Soldați, scuipă el.

Își ia farfuria, avem tot tocană, și face o strâmbătură când mușcă prima dată.

— Ce-ai făcut?

Vacarmul lui crește puțin și el mă privește furios.

— N-am *făcut* nimic.

— Știi la ce mă refer.

Mormăie ceva, mai mănâncă, după care răspunde:

— Unii dintre ei au avut ideea sclipitoare că *eu* sunt Riposta. *Eu.*

— Tu? rostesc, poate nițel prea surprins.

Se scoală, lăsându-și tocana pe masă, aproape neatinsă, așa că știu că are *într-adevăr* dureri.

— Nu le pot găsi pe femeile responsabile, așa încât caută pe cineva pe care să arunce vina. Privește afară printr-o deschizătură, uitându-se cum noaptea coboară peste orașul care i-a fost cândva cămin. Și a intervenit Președintele nostru ca să oprească bătaia mea? rostește el, aproape pentru sine. Nu, n-a intervenit.

Continui să mănânc, străduindu-mă să-mi țin Vacarmul tăcut în privința lucrurilor la care nu vreau să mă gândesc.

— Oamenii vorbesc, spune Primarul Ledger cu glas scăzut, despre o nouă tămăduitoare, una tânără pe care nimeni n-o mai văzuse până acum, care a vizitat chiar catedrala asta cu ceva timp în urmă și care lucrează acum în casa de tămăduire condusă anterior de Stăpâna Coyle.

Viola, gândesc eu, sonor și clar înainte să pot acoperi gândul.

Primarul Ledger se răsucește spre mine.

— Casa aceea n-ai văzut-o. Este în afara drumului principal, pe o colină către râu, cam la jumătatea distanței până la mănăstire. Sunt două hambare alipite pe drum și acolo trebuie să cotești. Privește din nou afară. N-ai cum să greșești.

— Nu pot să scap de Davy, îi spun.

— Sunt sigur că nu știu despre ce vorbești, rostește Primarul Ledger și se întinde pe pat. Eu doar îți povestesc despre locuri din orașul nostru frumos.

Răsuflarea mi se întețește, mintea și Vacarmul îmi gonesc prin posibilități despre cum aș putea ajunge acolo, cum aș

putea scăpa de Davy, ca să găsesc casa de tămăduire.

(ca s-o găsesc pe ea)

Abia mult mai târziu mă gândesc să-ntreb:

— Cine-i Stăpâna Coyle?

Deși este întuneric, pot simți cum Vacarmul Primarului Ledger devine ceva mai învăpăiat.

— Ah, da, rostește el în noapte. Ea ar fi Riposta ta, nu-i așa?

— Ăsta-i ultimul, spun eu și o privesc pe spacsa 1182 îndepărtându-se și frecându-și încheietura.

— Era și timpu', fir-ar al dracu', zice Davy și se trântește pe iarbă.

Aerul este destul de răcoros, dar soarele strălucește și ceru-i aproape complet senin.

— Ce-ar treb'i să facem acum? îl întreb.

— Să dea dracii dacă știu.

Stau locului și mă uit la spacși. Dacă n-ai avea habar, n-ai crede într-adevăr că sunt mai isteți decât oile.

— Nici *nu sunt,* spune Davy și-nchide ochii înaintea soarelui.

— Tacă-ți fleanca, îi răspund eu.

Totuși, așa este, *uită-te* la ei.

Stau pur și simplu pe iarbă, tot fără Vacarm, fără să zică nimic, jumătate din ei ne privesc, iar jumătate se privesc între ei, clicăie la răstimpuri, dar aproape că nici nu se mișcă, nu fac nimic, nici cu mâinile, nici cu timpul lor. Chipuri albe, ce par golite de viață, care stau așezate lângă ziduri, așteptând și tot așteptând *ceva,* indiferent ce va fi acel ceva.

— A sosit clipa Todd, bubuie un glas înapoia noastră.

Davy se ridică iute în picioare când Primarul pătrunde prin poartă, după ce și-a legat calul afară.

El se uită însă la mine, doar la mine.

— Ești pregătit pentru noua ta sarcină?

— De săptămâni întregi abia dacă vorbește cu mine, fumegă Davy în timp ce revenim spre casă.

Lucrurile n-au mers prea bine între el și tatăl lui.

— Doar *fii cu ochii pe Todd* și *dă bătaie cu spacșii.* Strânge cu putere frâul în mâini. Primesc și eu măcar un *mulțumesc*? Primesc și eu măcar un *ai făcut bine, David*?

— Treb'ia să-i fi numerotat pe spacși într-o săptămână,

rostesc eu repetând cuvintele Primarului. Am avut nevoie de două ori mai mult timp.

El se întoarce către mine și Vacarmul îi crește cu-adevărat aprins.

— Am fost *atacați*! Ce vină am *eu?*

— N-am zis c-ai fi avut vreo vină, îi răspund deși Vacarmul meu își amintește banda din jurul gâtului lui 0038.

— Deci și *tu* mă-nvinovățești pe mine, da?

Își oprește calul și mă fulgeră din ochi, aplecându-se înainte în șa, gata să sară.

Deschid gura să-i răspund, dar apoi văd drumul din spatele lui.

Două hambare lângă un drumeag secundar care se desprinde din drumul principal și coboară spre râu.

Mă uit iute la Davy.

Pe chipul lui a apărut un surâs afurisit.

— Ce-i acolo?

— Nimic.

— Fata ta, așa-i? rânjește el.

— 'Te dracu', Davy.

— Nu, porc-pișăcios, spune el, lunecând din șa pe pământ, cu Vacarmul crescându-i tot mai învăpăiat. 'Te *tu* dracu'.

N-a mai rămas nimic de făcut decât să ne luăm la bătaie.

— Soldați? întreabă Primarul Ledger, văzându-mi sângele și vânătăile, când intru în turn pentru cină.

— Nu-i treaba ta, mormăi eu.

A fost bătaia cea mai cruntă pe care am purtat-o vreodată cu Davy. Tot corpul mă doare în asemenea hal, încât abia pot ajunge la pat.

— Nu mănânci asta? se interesează Primarul Ledger.

Un cuvânt anume din Vacarmul meu îl anunță că nu, n-o să mănânc asta. Îmi ia farfuria și-ncepe să-mi înfulece cina fără să zică măcar „mulțumesc”.

— Încerci să-ți câștigi libertatea mâncând cât mai mult? îl întreb.

— Asta o spune un băiat care și-a primit mereu mâncarea de la alții.

— Nu-s un băiat.

— Proviziile pe care le-am adus când am asolizat au ținut doar un an, vorbește el printre îmbucături, iar în momentul

acela vânătoarea și agricultura noastră încă nu ajunseseră la nivelul necesar. Mușcă din nou și mestecă. Sărăcia te face să apreciezi o masă caldă, Todd.

— De ce oare bărbații simt mereu nevoia să transforme totul în lecții de viață?

Îmi acopăr fața cu brațul, dar apoi îl îndepărtez pen'că ochiul învinețit mă doare rău de tot.

Se lasă iarăși noaptea. Aerul este încă și mai rece și nu-mi dau jos nicio haină de pe mine, când mă strecor sub pătură. Primarul Ledger începe să sforăie, visând că umblă printr-o casă cu nesfârșit de multe odăi și că nu reușește să găsească ieșirea.

Acesta este momentul cel mai sigur în care să mă gândesc la ea.

Este ea într-adevăr acolo?

Și face ea parte din chestia asta cu Riposta?

Și alte chestii.

De pildă, ce ar zice ea dacă m-ar vedea?

Dac-ar vedea ce fac zi de zi?

Și cu *cine*?

Înghit aerul rece al nopții și clipesc iute, ca s-alung umezeala din ochi.

(mai ești cu mine, Viola?)

(mai ești?)

A trecut o oră și tot n-am adormit. Ceva mă sâcâie și mă foiesc în așternut, străduindu-mă să-mi curăț Vacarmul de tot ce-l irită, străduindu-mă să mă calmez îndeajuns ca să fiu pregătit pentru noua sarcină pe care Primarul ne-a planificat-o pentru mâine, una care, ca să fiu sincer, nu pare chiar așa rea.

Dar este ca și cum n-aș vedea ceva, ceva evident, care se-află drept în fața mea.

Ceva…

Mă scol în capul oaselor și ascult Vacarmul sforăitor al Primarului Ledger, mugetul somnului Noului Prentisstown de-afară, păsările nopții ciripind, până și râul clipocind în depărtare.

După ce domnul Collins m-a lăsat să intru în turn, n-a fost niciun *zdrang-bang.* Încerc să-mi amintesc exact.

E clar că n-a fost.

Privesc prin întuneric spre ușă.
A uitat s-o-ncuie.
Chiar acum, chiar în clipa asta.
E descuiată.

16. Cine ești

[Viola]

— Aud zgomote afară, spune doamna Fox când îi umplu carafa cu apă pentru noapte.

— Ar fi remarcabil doar dacă *n-ați auzi,* doamnă Fox.

— Imediat lângă fereastră…

— Soldați care fumează.

— Nu, sunt sigură că era…

— Doamnă Fox, dacă nu vă supărați, am foarte multă treabă.

Îi înlocuiesc pernele și-i golesc plosca. Ea nu-mi mai vorbește decât când sunt pe punctul să ies din cameră.

— Lucrurile nu mai sunt cum obișnuiau să fie, zice încetișor bătrâna.

— Aici aveți foarte multă dreptate.

— Haven era un loc mult mai bun. Nu era perfect, dar era mai bun ca ăsta.

Și privește afară pe fereastră.

Mor de oboseală la sfârșitul vizitelor făcute prin camere, totuși mă așez pe pat și scot biletul pe care-l port, fără să mă desprind de el, în buzunar. Îl citesc pentru a mia oară.

Fata mea,

Acum este timpul când trebuie să alegi.

Ne putem bizui pe tine?

Riposta

Nici măcar un nume, nici măcar numele *ei.*

Am biletul acesta de aproape trei săptămâni. Trei săptămâni și nu s-a mai întâmplat nimic, așa că poate atâta consideră ei că se pot bizui pe mine. Niciun alt bilet, niciun alt semn, așa că am rămas împotmolită aici cu Corinne – sau Stăpâna Wyatt, așa cum trebuie să mă adresez ei acum – și pacientele. Femei care s-au îmbolnăvit în chip firesc, da, însă și femei care au revenit de la „discuții” cu bărbații Primarului despre Ripostă, femei cu vânătăi și tăieturi, femei cu coaste rupte, degete rupte, brațe rupte. Femei cu arsuri.

Iar acelea sunt norocoasele, cele care nu sunt în închisoare.

Iar la fiecare trei-patru zile, *BUUUM! BUUUM! BUUUM!*

Și mai multe sunt arestate, și mai multe sunt trimise aici.

Și niciun cuvânt de la Stăpâna Coyle.
Și niciun cuvânt de la Primar.
Niciun cuvânt despre motivul pentru care sunt lăsată singură. Ar fi fost de crezut că voi fi arestată prima, și anchetată în mod repetat, că eu aș fi cea care ar putrezi într-o celulă.
— Dar nimic, șoptesc. Absolut nimic.
Și niciun cuvânt de la Todd.
Închid ochii. Sunt prea obosită ca să mai simt ceva. În fiecare zi caut moduri prin care să ajung la turnul de comunicații, dar acum soldații sunt *peste tot,* sunt prea mulți ca să pot găsi un șablon de patrulare și situația se înrăutățește cu fiecare bombă.
— Trebuie să fac *ceva,* rostesc cu glas tare. Trebuie să fac ceva, altfel o să înnebunesc. Încep să râd. O să înnebunesc și o să încep să vorbesc de una singură.
Râd din nou, mai mult decât ar justifica amuzamentul situației.
După care în fereastră se aude o ciocănitură.

Mă scol și inima îmi bubuie.
— Stăpâna Coyle? spun eu.
Acesta este? A sosit momentul?
Acesta este momentul când trebuie să aleg?
Se pot ei bizui pe mine?
(dar ceea ce aud este *Vacarm...?)*
Mă urc în genunchi pe pat și trag draperia doar atât cât să pot privi afară printr-o crăpătură, așteptându-mă la încruntătura aceea, la degetele acelea care freacă fruntea...
Însă nu este ea.
Nu este deloc ea.
— Todd!

Și prind rama ferestrei și o ridic și el se apleacă înăuntru și Vacarmul lui îmi rostește numele și-l cuprind în brațe și-l trag înăuntru, îl ridic *cu adevărat* de la pământ și-l trag prin fereastra mea și el suie și cădem amândoi pe patul meu și eu sunt pe spate și el este deasupra mea iar fața mea este lângă a lui și-mi amintesc cum am fost așa după ce am sărit sub cascadă cu Aaron imediat în urma noastră și eu l-am privit în ochi.

Și am știut că vom fi în siguranță.

— *Todd.*

În lumina camerei mele văd că are un ochi învinețit și are sânge pe nas și rostesc:

— Ce s-a-ntâmplat? Ești rănit? Pot…

Însă el nu spune decât:

— Tu ești.

Nu știu cât timp trece cu noi doi stând așa, simțind pur și simplu că celălalt chiar se află aici, că este adevărat, realmente *viu,* simțind siguranța și greutatea lui peste mine, asprimea degetelor sale care-mi ating chipul, căldura lui și mirosul lui, praful de pe hainele sale, și abia vorbim și Vacarmul îi clocotește de sentimente, de lucruri complicate, de amintirea împușcării mele, de ce a simțit el când credea că muream, de felul cum mă simte acum sub vârfurile degetelor, dar în fața tuturor el spune doar *Viola, Viola, Viola.*

Și este Todd.

La dracu', este *Todd.*

Și totul este bine.

Apoi se aud pași pe coridor.

Pași care se opresc înaintea ușii camerei mele.

Amândoi privim spre ușă. O umbră se proiectează pe sub ea, picioarele cuiva care stă de cealaltă parte a ușii.

Aștept ciocănitura.

Aștept ordinul de a-l da afară de aici.

Aștept ca el să se lupte împotrivindu-se.

Dar picioarele se îndepărtează.

— Cine-a fost? întreabă Todd.

— Stăpâna Wyatt, răspund și pot auzi surprinderea din propria mea voce.

* * *

— Și apoi au început să explodeze bombele, termin eu, și el m-a chemat doar de două ori, la început, ca să mă întrebe dacă știam ceva, dar eu nu știam, cu adevărat nu știam, și asta a fost. Nimic. Asta-i tot ce știu despre el, îți jur.

— Nici cu mine aproape că n-a vorbit după ce-au început bombele, zice Todd privindu-și picioarele. Mi-a fost teamă că tu le detonezi.

Văd podul explodând în Vacarmul lui. Mă văd pe mine,

aruncându-l în aer.

— Nu, rostesc gândindu-mă la biletul din buzunar, n-am fost eu.

Todd înghite un nod, după care spune simplu, clar:

— Să fugim?

— Da, zic eu trădând-o pe Corinne atât de iute, încât simt cum mă cuprinde deja un pojar arzător de rușine, da, ar trebui să fugim, ar trebui să fugim și să fugim.

— Dar unde? întreabă el. Unde-am putea merge?

Deschid gura să răspund…

Însă ezit.

— Unde se ascunde Riposta? întreabă el. Putem merge acolo?

Și observ o încordare în Vacarmul lui, dezaprobare și șovăială.

Bombele. Nici lui nu-i plac bombele.

Văd o imagine cu soldați morți în minele unei cantine.

Dar nu-i numai atât, nu-i așa?

Ezit din nou.

Mă întreb, pentru o clipă foarte scurtă, ca și cum aș îndepărta o muscă, mă întreb…

Mă întreb dacă îi pot spune lui.

— Nu știu, răspund. Realmente nu știu. Nu mi-au spus, pentru că nu știau dacă se puteau încrede în mine.

Todd mă privește.

Și pentru o secundă zăresc îndoiala și pe fața lui.

— Nu ai încredere în mine, zic eu înainte de a mă gândi să mă opresc.

— Nici tu n-ai încredere-n mine, spune el. Te-ntrebi dacă nu cumva lucrez pentru Primar chiar acum. Și te-ntrebi de ce-a durat așa mult până să te găsesc. Privește iarăși podeaua, cu tristețe. Încă te pot citi. Aproape la fel de bine ca pe mine însumi.

Mă uit la el, mă uit în Vacarmul lui.

— Te întrebi dacă eu fac parte din Ripostă. Crezi că este ceva ce as face.

Nu ridică fruntea, însă încuviințează din cap.

— Am încercat doar să rămân în viață, am căutat feluri în care să te găsesc, sperând că nu m-ai părăsit.

— Niciodată, rostesc eu. Absolut niciodată.

El mă privește.

— Nici eu n-o să te părăsesc niciodată.

— Promiți?

— Pe cuvânt de-onoare, zice Todd și surâde sfios.

— Și eu îți promit, îi spun și-i zâmbesc. Nu te voi părăsi, Todd Hewitt, n-o s-o fac niciodată.

El surâde mai larg când zic *n-o s-o,* dar zâmbetul i se destramă și apoi îl văd adunându-și Vacarmul ca să-mi spună ceva, ceva dificil, ceva de care îi este rușine, însă înainte s-o facă, vreau ca el *să știe,* vreau ca el să știe *clar.*

— Cred că ele sunt la ocean, îi zic. Înainte de-a pleca, Stăpâna Coyle mi-a spus o poveste despre ocean. Cred că încerca să-mi spună că acela era locul spre care se îndreptau.

Todd se uită la mine.

— Spune-mi acum că n-am încredere în tine, Todd Hewitt.

Și atunci îmi înțeleg greșeala.

— Poftim? spune el, văzându-mi expresia feței.

— Este în Vacarmul tău, zic eu și mă ridic în picioare. Todd, este în tot Vacarmul tău. *Ocean,* peste tot, peste tot, peste tot.

— Nu-i cu intenție, spune el dar ochii i se lărgesc și văd ușa celulei lui întredeschisă și văd un bărbat cu el în celulă care-i spune unde se află și văd ridicându-se semne de întrebare…

— Cât de *idiot* sunt, zice Todd și se ridică de asemenea. *Idiotul* dracului! Treb'e să plecăm. Imediat!

— Todd…

— Cât de departe-i oceanul?

— Două zile de mers călare…

— Așadar, patru zile de mers pe jos.

Se plimbă în sus și-n jos prin cameră. Vacarmul lui spune *Ocean* din nou, la fel de clar ca bomba însăși. Mă vede privindu-l, mă vede văzându-l.

— Nu te spionez, spune el. *N-o fac,* dar el treb'e să fi lăsat ușa deschisă ca să… își smulge părul din cap de frustrare. O să-l ascund. Am ascuns adevărul despre Aaron și-l pot ascunde și pe-ăsta.

Simt un ghem în stomac, amintindu-mi ce mi-a zis Primarul despre Aron.

— Însă treb'e să plecăm, continuă Todd. Ai ceva mâncare să putem lua cu noi?

— Pot face rost, îi zic.

— Grăbește-te.

Când mă întorc să ies, îmi aud numele în Vacarmul lui. *Viola,* spune și este acoperit de neliniște, de neliniștea că am fost atrași în cursă, de neliniștea că eu cred că a fost trimis aici deliberat, de neliniștea că eu cred că el minte, și tot ce pot face este să-l privesc și să-i gândesc numele.

Todd.

Și sper că știe ce vreau să spun.

Mă reped în cantină și mă duc la dulapuri. Las majoritatea luminilor stinse și mă străduiesc să nu fac zgomot, când înșfac pâine și de-ale gurii.

— Așa repede, deja? spune Corinne.

Stă la o masă, departe, în întuneric, cu o ceașcă de cafea în față.

— Prietenul tău abia a venit și ești gata de plecare?

Se ridică și vine spre mine.

— Trebuie, îi răspund. Îmi pare rău.

— Îți pare rău? repetă ea și-și arcuiește sprâncenele. Și ce se va întâmpla aici după aceea? Ce se va întâmpla cu toate pacientele care au nevoie de tine?

— Corinne, sunt o tămăduitoare *jalnică,* nu fac altceva decât să le hrănesc și să le spăl…

— Pentru ca eu să pot dispune de timpul pentru a face foarte puțina tămăduire de care sunt în stare.

— Corinne…

Ochii ei scapără.

— Stăpâna Wyatt.

Oftez.

— Stăpână Wyatt, rostesc, apoi îmi vine un gând pe care-l spun chiar în timp ce-l gândesc. Vino cu noi!

Ea pare uluită, aproape amenințată.

— Poftim?

— Nu-ți dai seama încotro se îndreaptă toate astea? Femei în închisoare, femei bătute. Nu-ți poți da seama că situația nu se va îmbunătăți?

— Nu se va îmbunătăți, dacă bombele vor continua să explodeze zilnic.

— Președintele este Inamicul, spun eu.

Ea încrucișează brațele pe piept.
— Crezi că poți să ai un singur inamic?
— Corinne…
— O tămăduitoare nu ia vieți, urmează ea. O tămăduitoare nu ia *niciodată* vieți. Primul nostru jurământ este să nu facem rău.
— Bombele sunt ațintite asupra unor obiective pustii.
— Care nu sunt totdeauna pustii, așa-i? Clatină din cap și chipul îi devine pe neașteptate trist, mai trist decât l-am văzut vreodată. Viola, eu știu cine sunt. În *sufletul* meu, o știu. Eu îi tămăduiesc pe bolnavi, îi tămăduiesc pe răniți, asta-i menirea mea.
— Dacă rămânem aici, vor veni în cele din urmă și după noi.
— Dacă plecăm, vor muri pacienții.
Nici măcar nu mai sună furioasă, ceea ce mă sperie mai mult.
— Și dacă te vor lua? întreb eu cu glas provocator. Atunci cine-i va mai tămădui?
— Sperasem ca tu să fii aceea.
Pentru o secundă doar respir.
— Nu-i așa simplu.
— Pentru mine este.
— Corinne, dacă pot pleca, dacă pot lua legătura cu oamenii mei…
— Ce va fi atunci? Ai spus că ei mai au încă cinci luni până la noi. Cinci luni înseamnă mult timp.
Mă întorc spre dulapuri și continui să umplu ranița cu alimente.
— Trebuie să încerc, îi spun. Trebuie să fac *ceva.* Revin la ea, cu ranița plină. Asta sunt *eu.* Mă gândesc la Todd care mă așteaptă și inima îmi bate mai repede. Oricum, asta sunt ceea ce am devenit.
Ea mă privește în tăcere, apoi rostește ceva ce mi-a spus odată Stăpâna Coyle:
— Noi suntem alegerile pe care le facem.
Am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că tocmai a spus „la revedere”.

— De ce-a durat așa mult? spune Todd, privind neliniștit pe fereastră.
— Nimic important, îi răspund. O să-ți povestesc mai târziu.
— Ai luat mâncare?

Îi arăt ranița.

— Și bănuiesc c-o s-o luăm de-a lungul râului? întreabă el.

— Așa cred.

După o secundă mă privește, stângaci, străduindu-se să nu zâmbească.

— Pornim din nou la drum, rostește el.

Iar eu simt o senzație ciudată și știu că, indiferent cât de mare ar fi pericolul în care ne găsim, senzația aceea este *fericire* și Todd o simte de asemenea, și ne strângem mâinile puternic, doar pentru o secundă, după care el suie pe pat, trece un picior peste pervaz și sare afară.

Îi întind ranița cu mâncare și ies după el, iar pantofii îmi bufnesc pe noroiul întărit.

— Todd, șoptesc eu.

— Da.

— Cineva mi-a spus că pe lângă oraș există un turn de comunicații. Probabil că este înconjurat de soldați, dar mă gândeam că dacă l-am putea găsi…

— Un turn mare din metal? mă întrerupe el. Mai înalt decât copacii?

Clipesc repede.

— Probabil, spun și ochii mi se lărgesc. Știi unde este? Todd încuviințează din cap.

— Trec zilnic pe lângă el.

— Serios?

— Da, serios, zice și-l văd în Vacarmul lui, văd drumul…

— Și cred că, în cele din urmă, ajunge, se aude un glas din beznă.

Un glas pe care îl recunoaștem amândoi.

Primarul apare din întuneric, urmat de un șir de soldați.

— Bună seara la amândoi, rostește el.

Și aud un fulger de Vacarm dinspre Primar.

Iar Todd se prăbușește.

17. Muncă silnică

[Todd]

Este un sunet și totuși nu-i un sunet, e mai puternic decât oricare altul, așa că ți-ar sparge timpanele, dacă l-ai auzi cu urechile, nu cu mintea, și totul devine alb și nu-i ca și cum aș fi orb, ci și surd, idiot și-nghețat, iar durerea provine din adâncurile tale, așa că nu există nicio parte a ta pe care s-o poți înhăța ca să te aperi, ci doar o izbitură arzătoare și usturătoare exact în centrul a ceea ce ești.

Asta simțea Davy, de fiecare dată când era lovit de Vacarmul Primarului.

Și sunt cuvinte…

Totul nu-i altceva decât *cuvinte…*

Dar sunt *toate* cuvintele ticsite în capul tău în același timp și-ntreaga lume urlă la tine că IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC și-ți smulge-n același timp toate cuvintele tale, de parcă ți-ar smulge părul din rădăcini și ți-ar lua și pielea odată cu el…

O fulgerare de cuvinte și-s un nimic…

Un nimic…

IEȘTI UN NIMIC…

Și cad la pământ și Primarul poate face cu mine ce vrea el.

Nu vreau să vorbesc despre ce se-ntâmplă-n continuare.

Primarul lasă soldați care să supravegheze casa de tămăduire, iar ceilalți mă târăsc înapoi la catedrală și el nu spune nimic în timp ce mergem, niciun cuvânt în timp ce eu îl implor să nu-i facă ei niciun rău, așa cum am promis și urlu, și zbier (taci din gură) că voi face orice dorește atâta timp cât nu-i face ei niciun rău.

(taci din gură, taci din gură)

După ce ne-am întors, mă leagă iarăși de scaun.

Și-l lasă pe domnul Collins să se dezlănțuie.

Și-

Și nu vreau să vorbesc despre asta.

Pen’că plâng și vomit, și implor, și strig numele ei și implor din nou, și totul mă rușinează într-atât, încât nici măcar n-o pot spune.

Și-n tot timpu-ăla, Primarul nu spune nimic. Se plimbă doar

în jurul meu, din nou și din nou, ascultându-mă cum urlu, ascultându-mă cum implor.

Ascultându-mi Vacarmul de sub zbierete.

Și eu îmi spun că de aceea zbier, de aceea implor, ca s-ascund în Vacarmul meu ce mi-a spus ea, ca s-o apăr pe ea, ca să-l opresc pe el să știe. Îmi spun că trebuie să plâng și să implor cât pot de tare, ca el să nu m-audă.

(taci din gură)

Asta-mi spun.

Și nu vreau să mai vorbesc despre asta.

(doar taci dracului odată)

Când revin în turn, este aproape dimineață și Primarul Ledger m-așteaptă și deși nu-s în stare de absolut nimic, mă-ntreb dacă nu cumva el a jucat un rol în toate astea, dar grija lui bruscă față de mine, oroarea lui față de cum arăt, toate sună adevărate în Vacarmul lui, atât de adevărate, încât mă mulțumesc să mă-ntind încetișor pe saltea și nu știu ce gândesc.

— Nici măcar nu au intrat, spune el stând înapoia mea. Collins a deschis doar ușa, s-a uitat înăuntru, apoi m-a zăvorât. A fost de parcă ei ar fi știut.

— Da, mormăi în pernă. E clar c-au știut.

— Eu nu am avut nicio legătură cu asta, Todd, zice el citindu-mă. Îți jur. Nu l-aș ajuta niciodată pe omul acela.

— Lasă-mă-n pace, îi spun eu.

Și el mă lasă.

Eu nu adorm.

Ard.

Ard de stupizenia ușurinței cu care m-au prins, a ușurinței cu care au folosit-o pe ea împotriva mea. Ard de rușinea că am țipat când am fost bătut (taci *din gură).* Ard de durerea că am fost iarăși îndepărtat de ea, de durerea promisiunii pe care mi-a făcut-o ea, de durerea de a nu ști ce se va-ntâmpla cu ea acum.

Nu-mi pasă deloc ce vor face cu mine.

În cele din urmă soarele răsare și eu îmi aflu pedeapsa.

— Pune osu’ la treabă, porc-pișăcios.

— Tacă-ți fleanca, Davy.

Noua noastră sarcină este să-i punem pe spacși să

muncească în grupuri, să sape fundații pentru clădirile noi de pe terenul mănăstirii, clădiri noi în care vor locui ei peste iarnă.

Pedeapsa mea este că lucrez alături de ei.

Pedeapsa mea este că Davy este șeful absolut.

Pedeapsa mea este că el are o biciușca nouă.

— Haide, zice el și mă șfichiuiește peste umeri. Muncește!

Mă răsucesc și mă dor toate părticelele trupului.

— Dacă mă mai lovești o singură dată cu aia, îți smulg capu’ de pe umeri.

Davy rânjește larg, dezvelindu-și toți dinții, și Vacarmul lui este un strigăt voios de triumf.

— Aș vrea să te văd încercând, *domnule Hewitt.*

Și *hohotește.*

Mă-ntorc la hârlețul meu. Toți spacșii din grupul meu se holbează la mine. N-am dormit și degetele-mi sunt înghețate sub soarele tăios al dimineții, și nu mă pot abține și răcnesc la ei:

— ’Napoi la muncă!

Schimbă câteva clicuri între ei și reîncep să sape cu mâinile în pământ.

Toți, mai puțin unul care mă privește mai intens.

Îl fulger cu ochii, clocotind, cu Vacarmul iritat și înfuriat pe el. Îl încasează în tăcere și răsuflarea îi iese în aburi pe gură, iar ochii lui mă sfidează. Ridică încheietura, ca și cum s-ar identifica, ca și cum eu n-aș ști care este, apoi se întoarce și sapă cât poate de încet în pământul rece.

1017 este singurul care nu se teme de noi.

Îmi iau hârlețul și-l înfig apăsat în sol.

— Te distrezi? strigă Davy.

Pun în Vacarmul meu cel mai grosolan lucru la care mă pot gândi.

— Ah, zice el, maică-mea a murit demult. La fel ca și maică-ta. Apoi râde. Mă-ntreb dacă ea vorbea așa mult în viață pe cât scria-n caiețelul ăla.

Îmi îndrept spatele și Vacarmul îmi crește scăpărător.

— Davy…

— Fiin’că, băi băiete, a scris nu știu câte *pagini.*

— Într-o bună zi, Davy, rostesc eu și Vacarmul îmi este atât de sălbatic, încât aproape că-l pot zări îndoind aerul ca tremurul căldurii, într-o bună zi, și foarte curând, o să…

— Ce vei face, dragă băiete? spune Primarul, apărând călare pe Morpeth. V-am auzit certându-vă încă de pe drum. Își întoarce privirea spre Davy. Iar cine se ceartă nu muncește.

— Ba i-am pus la muncă, tată, zice Davy arătând din cap spre loturi.

Este adevărat. Eu și spacșii suntem împărțiți în echipe de zece sau douăzeci, răspândite pe tot domeniul dintre zidurile mănăstirii, unde îndepărtăm pietrele din zidurile interioare scunde și smulgem buruienile. Alții adună pământul săpat pe alte loturi, iar grupul meu de aici, din partea din față, a săpat deja părți ale șanțurilor pentru fundațiile primei clădiri. Eu am căpătat un hârleț. Spacșii trebuie să sape cu mâinile goale.

— Nu-i rău, spune Primarul. Nu-i rău deloc.

Vacarmul lui Davy este atât de încântat, încât e stânjenitor. Nimeni nu se uită la el.

— Și tu, Todd? se întoarce Primarul către mine. Cum merge dimineața ta?

— Te rog să nu-i faci niciun rău, rostesc eu.

— Te rog să nu-i faci niciun rău, mă maimuțărește Davy.

— Pentru ultima dată, Todd, zice Primarul, îți spun că n-o să-i fac niciun rău. Doar *voi discuta* cu ea. De altfel chiar acum mă duceam să discut cu ea.

Inima îmi tresare și Vacarmul îmi crește.

— Hopa, *asta* nu-i place, tată, comentează Davy.

— Șșș, spune Primarul. Todd, există ceva ce ai vrea să-mi spui – care ar putea face ca vizita mea la ea să decurgă mai repede și să fie mai plăcută pentru toți?

Înghit un nod.

Iar Primarul *mă privește,* privește în Vacarmul meu și cuvintele TE ROG SĂ NU-I FACI NICIUN RĂU mi se formează în creier, rostite cu glasul meu și cu glasul lui întrețesute, apăsând pe lucrurile pe care le gândesc, pe lucrurile pe care le știu și este altceva decât pălmuirea Vacarmului, glasul acesta iscodește acolo unde eu nu vreau, încercând să deschidă uși încuiate, să ridice pietre și să proiecteze lumină acolo unde lumina n-ar trebui s-ajungă niciodată și-n tot acest timp spune TE ROG SĂ NU-I FACI NICIUN RĂU și pot simți cum încep *să vreau* să spun *(ocean),* cum încep *să vreau* să descui ușile acelea *(oceanul),* cum încep *să vreau* să fac exact ce spune el, pen’că are dreptate, are dreptate despre toate și cine-s eu ca să

mă-mpotrivesc lui…

— Ea nu știe nimic, rostesc cu voce tremurătoare, aproape icnind.

El arcuiește o sprânceană.

— Pari tulburat, Todd.

Îi dă pinteni lui Morpeth să se apropie. *Supunere,* zice Morpeth. Davy privește atenția cu care mă-nconjoară Primarul și chiar de aici îl pot auzi cum devine gelos.

— Todd, spune Primarul, când pasiunile mele trebuie liniștite, îmi place să fac ceva.

Mă privește-n ochi.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Înfipt drept în mijlocul creierului meu, ca un vierme-ntr-un măr.

— Îmi reamintește cine sunt, zice Primarul. Îmi reamintește cum mă pot controla.

— Ce anume? zice Davy si-nțeleg că el nu poate s-audă.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Din nou, drept înăuntrul meu.

— Ce-nseamnă asta?

Aproape că icnesc, fiin’că-mi apasă atât de tare creierul, încât îmi vine greu să vorbesc.

Și atunci auzim.

Un țiuit în văzduh, un zumzet care nu-i Vacarm, ci mai degrabă bâzâitul unui bondar mare și purpuriu care vine să te-nțepe.

— Ce dra…? spune Davy.

Și ne-ntoarcem toți și privim către capătul îndepărtat al mănăstirii, ne uităm peste capetele soldaților în lungul coamei zidului.

Bzzzzz…

Este pe cer, o formă care descrie un arc, înalt, care suie printre copacii dinapoia mănăstirii, lăsând în urmă o dâră de fum, însă bâzâitul este tot mai puternic și fumul începe să se-ndesească negru.

Apoi Primarul scoate binoclul Violei din buzunarul cămășii, ca să vadă mai bine.

Privesc binoclul și Vacarmul îmi clocotește, revărsându-se cu semne de întrebare pe care el le ignoră.

Probabil că tot Davy l-a adus de pe deal.
Încleștez pumnii.
— Indiferent ce-o fi, zice Davy, vine-ncoace.
Mă uit din nou pe cer. Obiectul a ajuns în vârful arcului său și acum coboară spre pământ.
Coboară spre mănăstirea unde stăm.
Bzzzzz…
— În locul vostru, m-aș feri, spune Primarul. Aceea este o bombă.

Davy fuge așa repede către poartă, că scapă biciușca. Soldații de pe zid încep să sară în exterior. Primarul își pregătește calul, dar deocamdată nu se clintește, așteptând să vadă unde va cădea bomba.
— Trasor, zice el cu glas interesat. Antic și practic inutil. Noi le-am utilizat în Războiul Spacșilor.
Bzzzzz răsună tot mai tare. Bomba continuă să cadă, însă viteza i-a crescut.
— Primarule Prentiss?
— Președinte, mă corectează el și privește prin binoclu de parcă ar fi hipnotizat. Zgomotul și fumul sunt prea evidente pentru a fi utilizate ca arme-surpriză.
— Primarule Prentiss!
Vacarmul meu crește de nervozitate.
— În tot orașul s-au utilizat bombe artizanale, așa că de ce…
— FUGIȚI! urlu eu.
Morpeth tresare și Primarul mă privește.
Dar eu nu mă adresez lui.
— FUGIȚI! urlu și agit din brațe și din hârleț către spacșii aflați cel mai aproape de mine, spacșii din lotul meu.
Lotul spre care se-ndreaptă bomba.
Bzzzzz…
Ei nu-nțeleg. Majoritatea se uită pur și simplu la bomba care vine direct către ei.
— FUGIȚI! continui să zbier și emit explozii în Vacarmul meu, arătându-le ce se va-ntâmpla când va cădea bomba aia, imaginând sânge și măruntaie și *BUUUM* care-i pe drum. *FUGIȚI*, LUA-V-AR DRACU'!
Ei înțeleg în sfârșit și unii încep să se-mprăștie, poate doar ca să scape de mine care urlu și-mi flutur hârlețul, totuși fug și eu

îi alung tot mai departe pe câmp. Privesc în urmă. Primarul a plecat la intrarea în mănăstire și-i pregătit să se îndepărteze și mai mult dacă-i necesar.

Dar el mă privește.

— FUGIȚI! răcnesc întruna și-i determin pe spacși să plece, să părăsească centrul lotului ăsta.

Ultimii sar peste cel mai apropiat zid interior despărțitor și eu sar împreună cu ei, gâfâind și întorcându-mă să văd căderea bombei…

Și-l zăresc pe 1017 în mijlocul lotului, holbându-se la cer.

La bomba care-l va omorî pe loc, acolo unde stă.

Sar înapoi peste zidul despărțitor înainte ca măcar să-mi dau seama…

Tălpile îmi răpăie pe iarbă…

Sar peste șanțurile pe care le-am săpat…

Alerg atât de tare, încât în Vacarmul meu nu există nimic…

Doar *BZZZZZ* al bombei…

Tot mai tare și tot mai jos…

Și 1017 ridică palma ca să-și ferească ochii de lumina soarelui…

De ce nu fuge?

Și *bum bum* tălpile mele…

Și psalmodiez întruna:

— Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu'…

BZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ…

Și 1017 nu mă vede sosind…

Mă izbesc în el cu atâta putere, încât îl ridic de pe sol, simt cum plămânii i se golesc de aer, când zburăm peste iarbă, când cădem pe pământ și ne rostogolim, când ne dăm peste cap prin țărână și-ntr-un șanț puțin adânc, și când un titanic…

BUUUM

înghite-ntreaga planetă dintr-o singură mușcătură de sunet

pulverizând toate gândurile și bucățelele de Vacarm

ridicându-ți creierul și făcându-l praf

și tot aerul este absorbit și-apoi suflat pe lângă noi
și pământ, și iarbă ne izbesc cu bulgări grei, tari
și fumul ne umple plămânii

Iar apoi se lasă liniștea.

O liniște *sonoră.*

— Ești rănit? îl aud pe Primar răcnind, de parcă ar fi la mulți kilometri adânc sub apă.

Mă ridic în picioare în șanț, văd craterul uriaș și fumegător din mijlocul lotului, cu fumul deja destrămându-se pen'că nu există nimic care să ardă, șir după șir de spacși care privesc, ghemuiți, de pe loturile îndepărtate.

Respir, însă nu-mi pot auzi răsuflarea.

Mă-ntorc la 1017, care-i în mare parte sub mine-n șanț, străduindu-se să se scoale, și deschid gura ca să-l întreb dacă-i întreg, deși el n-are cum să-mi răspundă…

Și el mă izbește puternic cu palma, lăsându-mi pe față o mulțime de zgârieturi.

— Hei! strig, deși abia dacă mă pot auzi…

Se zbate ca să iasă de sub mine si-ntind o mână ca să-l țin acolo…

Și el o mușcă violent cu șirurile lui de dințișori ascuțiți…

Și o retrag, deja însângerată…

Și-s gata să-l pocnesc, gata să-l *învinețesc…*

Și el iese de sub mine și fuge peste crater spre ceilalți spacși…

— Hei! strig din nou și Vacarmul îmi crește aprins.

El fuge și aruncă priviri îndărăt, iar șirurile de spacși privesc de asemenea către mine, fețele lor idioate și tăcute sunt încă și mai inexpresive decât oaia cea mai proastă pe care-am avut-o la fermă și mâna îmi sângerează, și urechile-mi țiuie, și fața mă ustură de la zgârieturi, și i-am salvat viața lui de doi bani, și asta-i mulțumirea pe care-o capăt?

Animale, gândesc eu. *Animalele dracului, tâmpite și inutile.*

— Todd? repetă Primarul și se apropie călare de mine. Ești

rănit?

Ridic fața spre el, nici măcar nu-s sigur dacă sunt îndeajuns de calm ca să răspund, dar când deschid gura…

Pământul se zguduie.

Auzul tot nu mi-a revenit, așa că-l simt mai degrabă decât îl aud, simt uruitul prin sol, simt aerul pulsând cu trei vibrații, ce se succed cu repeziciune, și-l văd pe Primar întorcând capul brusc către oraș, îi văd pe Davy și pe spacși făcând la fel.

Mai multe bombe.

În depărtare, spre oraș, cele mai mari bombe care-au explodat vreodată în istoria acestei planete.

18. A trăi înseamnă a lupta

[Viola]

Sunt atât de terminată după ce Primarul și soldații lui l-au luat pe Todd, încât Corinne trebuie să-mi dea în cele din urmă un sedativ, deși simt înțepătura acului în braț la fel de puțin cum îi simt palma pe spate, fără să se miște, fără să mă mângâie, fără să facă nimic pentru ca să mă simt mai bine, ci doar ținându-mă aici, păstrându-mă pe pământ.

Îmi pare rău să o spun, nu sunt recunoscătoare.

Când mă trezesc în patul meu, abia s-a luminat de ziuă și soarele este atât de jos, încât nu s-a ridicat deocamdată deasupra orizontului și totul plutește în umbrele dimineții.

Corinne stă pe scaunul de lângă pat.

— Oricât de bine ți-ar face să dormi mai mult, rostește ea, mă tem că nu poți.

Mă aplec înainte în pat, până sunt aproape împărțită în două. Simt în piept o greutate atât de mare, încât parcă sunt trasă în pământ.

— Știu, șoptesc, știu.

Nu știu nici măcar de ce s-a prăbușit el. Era amețit, aproape inconștient, cu spume în colțurile gurii, iar apoi soldații l-au ridicat și l-au târât.

— Vor veni după mine, rostesc eu după ce-mi înghit nodul din beregată. După ce vor termina cu Todd.

— Da, mă aștept c-o vor face, spune Corinne simplu, privindu-și mâinile, privindu-și bătăturile galbene de pe buricele degetelor, privindu-și pielea cenușie care i se exfoliază pe dosul palmelor din cauză că sunt ținute atât de mult în apă fierbinte.

Dimineața este rece, surprinzător, ba chiar aspru de rece. Până și cu fereastra închisă, pot simți apropierea unui fior. Îmi încrucișez brațele peste abdomen, cuprinzându-l.

El nu mai este.

El nu mai este.

Și nu știu ce se va întâmpla în continuare.

— Eu am crescut într-o așezare care se numea Poarta Kentish, rostește Corinne pe neașteptate, continuând să nu mă privească, la marginea unei păduri mari.

Ridic ochii.

— Tatăl meu a murit în Războiul Spacșilor, continuă ea, dar mama era o supraviețuitoare. Din clipa în care am putut să stau în picioare, am muncit cu ea în livezile noastre, culegând mere, fructe de roisin și muguri de pini.

O țintuiesc cu privirea, întrebându-mă de ce-mi spune tocmai acum povestea aceasta?

— Răsplata mea pentru toată truda aceea, urmează Corinne, era o excursie cu popas peste noapte în fiecare an după recoltarea finală, doar eu și mama, pe cât de mult îndrăzneam să ne afundăm în pădure. Se uită afară, în zorile neguroase. Este foarte multă viață acolo, Viola. Foarte multă, în toate colțurile din toate pădurile și pâraiele, și râurile, și munții. Planeta asta *clocotește* pur și simplu de viață.

Își trece un deget peste bătăturile din cealaltă palmă.

— Ultima dată când am fost, eu aveam opt ani. Am mers trei zile spre sud – era un cadou pentru că devenisem atât de matură. Dumnezeu știe la câți kilometri depărtare am ajuns, însă eram singure, doar eu și cu ea și asta era tot ce conta.

Face o pauză îndelungată. N-o întrerup.

— Pe când își răcorea picioarele într-un pârâu, a mușcat-o de călcâi un șarpe roșu-vărgat. Corinne își freacă iarăși palmele laolaltă. Veninul șarpelui ăsta e fatal, dar acționează lent.

— Of, murmur eu.

Ea se ridică brusc, ca și cum simpatia mea ar fi aproape obscenă. Se duce la fereastră.

— I-au trebuit șaptesprezece ore ca să moară, rostește tot fără să se uite la mine. Și au fost groaznice, și dureroase, iar când a orbit, s-a prins de mine și m-a implorat s-o salvez, m-a implorat întruna s-o salvez.

Rămân tăcută.

— Ceea ce știm acum, ceea ce au descoperit tămăduitorii, este că *i-aș fi putut* salva viața, folosind pur și simplu o fiertură de rădăcină de xanthus. Încrucișează brațele peste piept. Plantă care creștea de jur-împrejurul nostru. Din abundență.

MUGETUL Noului Prentisstown abia începe să se ridice odată cu soarele. Lumina țâșnește de după orizontul îndepărtat, însă noi continuăm să rămânem tăcute.

— Îmi pare rău, Corinne, spun eu în cele din urmă. Dar de ce…?

— Fiecare femeie de aici este fiica unui om, rostește ea încet. Fiecare soldat de acolo este fiul unui om. Singura crimă, *singura* crimă este să curmi o viață. Nu există nimic altceva.

— De aceea nu lupți tu.

Se întoarce brusc către mine.

— Să trăiești *înseamnă* să lupți, se răstește ea. Să păstrezi viața înseamnă să lupți pentru *tot* ce reprezintă oamenii. Inspiră furioasă. Iar acum și ea, cu toate bombele. Mă lupt cu ele de fiecare dată când bandajez ochiul învinețit al unei femei, de fiecare dată când scot schije din victima unei bombe.

Glasul i se ridicase, însă acum îl coboară din nou.

— Ăsta-i războiul meu, zice ea. Ăsta-i războiul la care iau parte.

Revine la scaun și ridică de alături o bocceluță de haine.

— Și de aceea, îmi spune, vreau ca tu să te îmbraci cu astea.

Nu-mi lasă timp s-o contrazic sau măcar s-o întreb despre planul pe care-l are. Îmi ia uniforma de ucenică și propriile mele haine, puține și decolorate de atâta spălat, și mă silește să îmbrac altele, mai sărăcăcioase, o bluză cu mâneci lungi, o fustă lungă și o eșarfă care-mi acoperă complet părul.

— Corinne, rostesc eu legând eșarfa.

— Taci și grăbește-te.

După ce mă îmbrac, mă duce în capătul coridorului lung, care iese din casa de tămăduire lângă râu. În fața ușii este o raniță mare din prelată, plină cu medicamente și bandaje. Mi-o întinde și spune:

— Așteaptă sunetul. O să-l cunoști când o să-l auzi.

— Corinne…

— N-ai șanse foarte bune, trebuie s-o știi. Mă privește în ochi. Dar dacă vei ajunge la ascunzătoarea lor, folosește proviziile astea ca *tămăduitoare*, înțelegi? Ai abilitatea asta în tine, chiar dacă o știi sau nu.

Răsuflarea mea este apăsată, nervoasă, însă o privesc și spun:

— Da, Stăpână.

— *Stăpână* este corect, zice ea și privește afară prin ferestruica din ușă.

Putem vedea un singur soldat la colțul clădirii, care se scobește în nas. Corinne se întoarce către mine.

— Acum. Lovește-mă, te rog.

Eu clipesc din ochi.

— Poftim?

— Lovește-mă, repetă ea. Trebuie să-mi dai sângele pe nas sau măcar să-mi spargi buza.

— Corinne…

— Repede, fiindcă altfel vor fi prea mulți soldați pe străzi.

— În niciun caz *n-o să te lovesc*!

Ea mă prinde de braț cu un gest atât de aprig, încât tresar și mă trag îndărăt.

— Dacă Președintele trimite după tine, chiar crezi că te vei mai întoarce aici? El a încercat să afle adevărul de la tine întrebându-te, apoi întinzând o cursă prietenului tău. Chiar crezi că răbdarea unui asemenea om durează la nesfârșit?

— Corinne…

— În cele din urmă îți va face rău, spune ea. Dacă refuzi să-l ajuți, te va ucide.

— Dar *nu știu…*

— Lui *nu-i pasă* ce nu știi! șuieră ea printre dinți. Dacă pot împiedica pierderea unei vieți, o voi face, chiar dacă este o viață atât de iritantă ca a ta.

— Mă doare, spun eu încet când degetele i se afundă în brațul meu.

— Este bine, zice Corinne. Înfurie-te suficient de tare ca să mă lovești.

— Dar de ce…

— Fă-o odată! strigă ea.

Inspir adânc, apoi din nou, după care o lovesc peste față cât pot de tare.

Aștept, ghemuită lângă ferestruica din ușă, privindu-l pe soldat. Pașii Corinnei se pierd pe coridor, când ea fuge spre camera de gardă. Mai aștept puțin. Soldatul acesta este unul dintre cei mulți care n-au mai primit medicamentul și în liniștea relativă a dimineții pot să aud ce gândește. Gânduri despre plictiseală, gânduri despre satul în care a trăit înainte să fi invadat armata, gânduri despre armata căreia a fost silit să i se alăture.

Gânduri despre o fată despre care știe că a murit.

Apoi aud strigătul slab al Corinnei auzindu-se din cealaltă

parte a casei. Ea va țipa că Riposta s-a strecurat înăuntru în timpul nopții, că a bătut-o până și-a pierdut cunoștința și că m-a răpit chiar de sub nasurile lor, precum și că ne-a văzut dispărând în direcția opusă celei în care voi fugi eu.

Povestea mi se pare neconvingătoare, este imposibil să fie crezută, cum s-ar fi putut cineva furișa înăuntru, când erau paznici peste tot?

Eu însă știu pe ce se bizuie Corinne. Pe o legendă care crește, o legendă despre Ripostă.

Cum pot fi amplasate bombele fără ca nimeni să vadă?

Fără ca nimeni să fie prins?

Dacă cei din Ripostă pot amplasa bombe fără să fie văzuți, atunci nu se pot furișa și pe lângă paznici înarmați?

Oare sunt invizibili?

Aud asemenea gânduri imediat ce văd soldatul tresărind când aude hărmălaia. Sunt tot mai sonore în Vacarmul lui, când pornește în fugă către colț și dispare din vedere.

Și momentul a sosit, brusc.

Ridic ranița cu medicamente pe umăr.

Deschid ușa.

O iau la fugă.

Alerg spre o lizieră de copaci și cobor către râu. Pe malul râului este o cărare, dar eu rămân printre arborii de lângă ea și, în timp ce ranița îmi strivește umerii și mă izbește în spate cu colțuri ascuțite, nu pot să nu mă gândesc la mine și la Todd alergând pe lângă același râu, pe același mal, fugind din calea armatei, fugind și fugind, și fugind.

Trebuie să ajung la ocean.

Oricât de mult aș dori să-l salvez pe Todd, singura mea șansă este s-o găsesc mai întâi pe ea.

Iar apoi mă voi întoarce după el.

Așa voi face.

Nu te voi părăsi niciodată, Todd Hewitt.

Inima mi se sfâșie când îmi aduc aminte că am rostit cuvintele acelea.

În timp ce-mi încalc promisiunea.

(ține-te tare, Todd)

(rămâi în viață)

Și tot fug.

Înaintez pe malul râului, evitând patrulele, scurtând drumul prin grădinile din spate ale caselor, alergând înapoia gardurilor, stând cât mai departe de case și străzi.

Valea se îngustează din nou. Dealurile se apropie de drum și casele încep să se rărească. O dată aud tropăituri de marș și trebuie să mă arunc la pământ și să mă pitesc sub tufișuri când trec soldați, ținându-mi răsuflarea, ghemuindu-mă cât mai aproape de pământ. Aștept până aud doar strigăte de păsări *(Unde suntem în siguranță?)* și *MUGETUL,* acum îndepărtat, al orașului, aștept doar una sau două răsuflări, apoi înalț capul și privesc în lungul drumului.

Râul se curbează în depărtare și drumul dispare din vedere dincolo de alte dealuri unduitoare și păduri. Dincolo de drum, aici, atât de departe de oraș, sunt ferme și gospodării țărănești, care suie pe coastele line ale dealurilor, către alte păduri. Drept în fața mea un drumeag duce la o fermă cu un pâlc mic de copaci în grădina din față. Terenurile agricole se întind în dreapta, dar deasupra și înapoia fermei, reîncep păduri mai dese. Dacă pot sui pe drumeagul acesta, ar fi locul cel mai sigur pentru mine. Dacă va fi nevoie, mă voi ascunde până la căderea nopții și voi pleca apoi pe întuneric.

Mă uit iarăși înainte și înapoi pe drum, apoi încă o dată. Ascult sunete de marș, Vacarm umblător, scârțâitul unei căruțe.

Trag aer adânc în piept.

Și traversez în fugă drumul.

Stau cu ochii ațintiți asupra fermei, cu ranița izbindu-mi spinarea, cu brațele legănându-se energic pe lângă corp, cu plămânii șuierând, și alerg mai repede, și mai repede, și mai repede…

Sus pe drumeag…

Aproape că am ajuns la copaci…

Aproape…

Când un fermier iese dintre ei.

Mă opresc derapând, lunecând pe pământ și aproape cad. El tresare, evident surprins să mă vadă apărând brusc în fața lui.

Ne privim ochi în ochi.

Vacarmul lui este discret, disciplinat, ca de gentleman, și de

aceea nu l-am auzit din depărtare. Ține un coș sub un braț și o pară roșie în mâna liberă.

Mă cercetează din creștet până în tălpi, îmi vede ranița din spate, mă vede singură pe drum, încălcând legea, își dă seama după gâfâielile mele că fugeam.

Și în Vacarmul lui apare iute și limpede ca zorii de zi.

Riposta, gândește el.

— Nu, rostesc eu, nu sunt…

Însă el ridică un deget la buze.

Înclină din cap în direcția drumului.

Și atunci aud sunetele îndepărtate ale unor soldați în marș.

— Pe-acolo, șoptește fermierul. Îmi arată o potecă îngustă, o intrare strâmtă în pădurea de deasupra, pe care ai trece-o ușor cu vederea dacă n-ai ști că e acolo. Repede! mă îndeamnă el.

Îl privesc din nou, încercând să văd o capcană, încercând *să spun,* dar nu mai este timp. Nu mai este timp.

— Mulțumesc, îi zic și pornesc în fugă.

Poteca intră aproape imediat în pădurea deasă și suie întruna. Este îngustă și trebuie să împing în lături ramuri și iederă, pentru a-mi croi drum. Copacii mă înghit și nu pot decât să înaintez, să înaintez mereu, sperând că n-am fost atrasă într-o cursă. Ajung în vârful dealului și descopăr un coborâș scurt, după care alt deal pe care trebuie să-l urc. Alerg în sus pe el. Înaintez către est, dar nu am câmp vizual deschis ca să-mi dau seama unde-i drumul, sau râul, ori în ce direcție…

Ies aproape împleticindu-mă într-un luminiș.

În care se află un soldat, la nici zece metri depărtare.

Stă cu spatele la mine (slavă cerului, slavă cerului) și nu văd ce păzește decât după ce inima mi-a sărit din piept și mi-am regăsit cumpătul și m-am retras silențios în tufișuri.

Aici este.

În mijlocul unei poieni de pe coama dealului, ridicându-se aproape cincizeci de metri spre cer pe trei picioare metalice. Arborii din jur au fost tăiați și zăresc de cealaltă parte a spațiului defrișat de sub el o clădire mică și un drum care coboară pe cealaltă coastă a dealului, către râu.

Am găsit turnul de comunicații.

Este aici.

Iar în jurul lui nu sunt chiar foarte mulți soldați. Număr cinci,

ba nu, șase.

Doar șase. Cu spații mari între ei.

Inima mi se ridică spre gât.

Și se tot ridică.

L-am găsit.

Și un *BUUUM*! răsună în depărtare, dincolo de turn.

Tresar, la fel ca soldații. Altă bombă. Altă declarație a Dovezii. Altă…

Soldații pleacă.

Ei fug, aleargă spre sunetul exploziei, fug îndepărtându-se de mine și coboară pe celălalt versant al dealului, către locul unde se înalță acum o coloană de fum alb. Turnul se află în fața mea.

Pe neașteptate este complet nepăzit.

Nici măcar nu aștept să mă gândesc cât de idioată sunt…

O iau pur și simplu la goană…

Alerg spre turn…

Dacă asta-i șansa mea de a ne salva…

Nu știu…

Eu alerg…

Peste terenul deschis…

Spre turn…

Spre clădirea de sub el…

Eu pot să ne salvez pe toți…

Cumva eu pot să ne salvez pe toți…

Și cu coada ochiului, zăresc pe altcineva care iese de la adăpostul copacilor, în stânga mea…

Cineva care aleargă drept către mine…

Cineva…

Cineva care-mi strigă numele…

* * *

— Viola! aud eu. Întoarce-te!

Stăpâna Coyle îmi strigă:

— Viola, NU!

Nu mă opresc…

Nici ea nu se oprește…

— ÎNTOARCE-TE! strigă ea…

Și traversează poiana în fața mea…
Alergând și alergând, și alergând…
Și atunci înțeleg…
Ca o lovitură de pumn în stomac…
Motivul pentru care strigă…
Nu…
Chiar pe când mă opresc cu greu, lunecând pe iarbă…
Nu, gândesc eu…
Nu, nu poți să…
Iar Stăpâna Coyle ajunge la mine…
Nu POȚI…
Și mă trântește împreună cu ea la pământ…
NU!

Și picioarele turnului explodează în trei fulgere orbitoare de lumină.

Partea a IV-a.
Căderea nopții

19. Ce nu știi tu

[Viola]

— Lasă-mă!

Ea îmi astupă gura cu palma și o ține acolo, mă ține *pe mine* cu greutatea corpului ei, și în jurul nostru se învolburează nori de praf de la sfărâmăturile turnului de comunicații.

— *Nu mai țipa,* șuieră ea.

Îi mușc mâna.

Face o grimasă, fioroasă și mânioasă, dar nu-mi dă drumul, ci acceptă mușcătura și nu se clintește.

— Mai târziu poți să țipi și să zbieri cât vrei, fata mea, îmi spune, însă peste două secunde locul ăsta va roi de soldați și chiar speri că ei vor crede că treceai *întâmplător* pe aici?

Așteaptă să-mi vadă reacția. O privesc cu furie, dar în cele din urmă încuviințez din cap. Ea își îndepărtează palma.

— Să nu-mi mai zici *fata mea,* rostesc eu păstrându-mi glasul coborât, totuși la fel de fioros ca al ei. Să nu-mi mai zici așa niciodată.

* * *

O urmez în jos pe o pantă abruptă, revenind către drum, alunecând pe frunze căzute și rouă, dar fără să ne oprim din coborâre. Sar peste rădăcini și bușteni și ranița este ca un bolovan pe umerii mei.

Nu am alternativă decât să merg cu ea.

Dacă aș reveni în oraș, aș fi capturată și Dumnezeu mai știe ce altceva.

Iar ea mi-a luat alternativa.

Stăpâna Coyle ajunge la un perete de tufe de la baza unei adâncituri în pantă. Se strecoară iute pe sub ele și-mi face semn s-o urmez. Lunec lângă ea, abia mai putând să respir, și-mi spune:

— Indiferent ce faci, nu țipa.

Înainte de a putea măcar să deschid gura, se repede printre tufe. Ele se închid în urma ei și trebuie să-mi croiesc drum

printre frunze și crengi, ca să pot ține pasul, încă mai agit din brațe, împingându-le într-o parte și alta, când practic mă rostogolesc de partea cealaltă.

Pe drum.

Unde doi soldați stau lângă un bărbat cu o cotigă și toți se uită drept la mine și la Stăpâna Coyle.

Soldații par mai degrabă uluiți decât furioși, dar Vacarmul le este atât de mare, încât este imposibil de știut.

Sunt totuși înarmați cu puști.

Pe care le ridică spre noi.

— Și cine dracu-i *asta?* latră unul dintre ei, un bărbat de vârstă mijlocie cu țeasta rasă și o cicatrice care-i coboară pe maxilar.

— Nu trageți! zice Stăpâna Coyle, ridicând brațele și întinzându-le înainte.

— Am auzit explozia, spune celălalt soldat, mai tânăr, puțin mai mare ca mine, cu păr blond, lung până la umeri.

După care soldatul vârstnic spune ceva neașteptat:

— Ai *întârziat.*

— Ajunge, Magnus, zice Stăpâna Coyle, coborând brațele și înaintând către cotigă. Și lăsați armele, ea este cu mine.

— Poftim? rostesc eu, încremenită locului.

— Trasorul a funcționat complet greșit, îi spune soldatul tânăr. Nu suntem nici măcar siguri unde a căzut.

— Ți-am spus că erau prea vechi, zice Magnus.

— Indiferent unde ar fi căzut, și-a făcut treaba, spune Stăpâna Coyle agitându-se în jurul cotigii.

— Hei! vorbesc eu. Ce se-ntâmplă?

După care aud:

— Hildy?

Stăpâna Coyle se oprește brusc, la fel cei doi soldați, și toți îl privesc pe conducătorul cotigii.

— Mata ești, nu-i așa? zice el. Hildy, pe care o mai cheamă și Viola.

Mintea îmi gonise atât de rapid, atât de complet concentrată asupra soldaților, încât abia îl băgasem în seamă pe omul acela cu chip aproape inexpresiv, hainele lui, pălăria, glasul, Vacarmul neted și calm ca orizontul îndepărtat.

Bărbatul care, cândva, ne condusese pe mine și pe Todd

peste o mare de chestii.

— *Wilf,* icnesc eu.

Acum toți se uită la *mine* și sprâncenele Stăpânei Coyle se înalță atât de mult, încât par că încearcă să se unească cu părul.

— Hei, zice Wilf în semn de salut.

— Hei, spun eu prea consternată ca să mai adaug altceva.

El își atinge borul pălăriei cu două degete.

— Mă bucur să văd c-ai izbândit.

Buzele Stăpânei Coyle se mișcă, dar pentru o secundă sau două nu se aude niciun sunet.

— O să avem timp de discuții mai târziu, rostește ea în cele din urmă. *Acum* trebuie să plecăm.

— O să fie loc pentru două? întreabă soldatul tânăr.

— Trebuie să fie. Stăpâna Coyle se apleacă sub cotigă și trage un capac de dedesubt. Îmi face semn. Suie!

— Unde?

Mă aplec și văd un compartiment ascuns ca o iluzie optică în lățimea cotigii, îngust și scund cât un pătuț deasupra osiei din spate.

— Desaga n-o să intre, zice Wilf arătându-mi ranița din spate. O iau io.

O dau jos de pe umeri și i-o întind.

— Mulțumesc, Wilf.

— *Haide,* Viola, spune Stăpâna Coyle.

Încuviințez din cap spre Wilf, mă aplec sub cotigă și mă strecor înăuntru, împingându-mă prin compartimentul secret, până aproape ating cu capul peretele lui opus. Stăpâna Coyle nu pierde timpul și se înghesuie după mine. Soldatul tânăr avea dreptate. Nu-i loc destul. Ea este complet lipită de mine, față în față, genunchii îi intră în coapsele mele și nasurile ne sunt la niciun centimetru depărtare. Abia și-a tras picioarele înăuntru, când capacul este pus la loc și rămânem în beznă aproape completă.

— Unde o să… încep eu, însă ea sâsâie aspru.

Iar afară aud soldați care mărșăluiesc iute pe drum, conduși de bocănituri de copite de cai.

— Raportează! strigă unul dintre ei când se opresc lângă cotigă.

Vocea lui…

Răsună de undeva de sus și aud calul nechezând mai jos…

Totuși vocea lui…

— Am auzit explozia, domnule sergent, răspunde soldatul nostru vârstnic. Bărbatul acesta a zis că acum un ceas pe lângă el au trecut niște femei pe drumul spre râu.

Îl auzim pe soldatul adevărat scuipând.

— Cățele.

Îi recunosc vocea…

Este sergentul Hammar.

— Din ce unitate sunteți voi? întreabă el.

— Din unitatea Unu, domnule sergent, zice soldatul nostru tânăr după o pauză extrem de scurtă. A căpitanului O’Hare.

— Fătălăul *ăla*? scuipă sergentul Hammar. Dacă vreți să fiți soldați *adevărați,* transferați-vă în Patru. Atunci o să v-arăt eu care-i treaba.

— Da, domnul sergent e, spune soldatul nostru vârstnic, sunând mai agitat decât aș dori să fie.

Pot să aud Vacarmul soldaților din unitatea sergentului Hammar. Ei se gândesc la cotigă. Ei se gândesc la explozii. Ei se gândesc la împușcarea femeilor.

Dinspre sergentul Hammar nu vine însă niciun Vacarm.

— Arestați-l pe omul ăsta, rostește el în cele din urmă, referindu-se la Wilf.

— Chiar asta făceam, domnule sergent.

— Cățele, repetă sergentul Hammar și-l auzim îndemnându-și calul *(supunere,* gândește calul), apoi se îndepărtează în grabă cu oamenii lui.

Las să-mi iasă din plămâni respirația pe care nu-mi dădusem seama că o reținusem.

— El n-a fost nici măcar *pedepsit,* șoptesc mai mult pentru mine decât pentru Stăpâna Coyle.

— Mai târziu, murmură ea.

Îl aud pe Wilf pocnind din hățuri și ne legănăm, când cotiga pornește încet înainte.

Așadar Primarul a mințit. Tot timpul.

Bineînțeles că a mințit, *idioato.*

Iar asasinul lui Maddy umblă liber și gata să ucidă din nou, continuând să beneficieze de medicament.

Iar eu sunt zgâlțâită și izbită de femeia care a distrus unica

speranță de a contacta navele care ne-ar fi putut salva.

Iar Todd este în oraș. Pe undeva. Abandonat în urmă.

Nu m-am simțit în viața mea atât de singură.

Compartimentul este al naibii de strâmt. Inspirăm practic aerul pe care-l expiră cealaltă, coatele și umerii ni se acoperă de vânătăi în timp ce înaintăm și căldura ne îmbibă hainele.

Nu vorbim.

Trece un timp. Apoi mai mult. Și după aceea și mai mult. Lunec într-un soi de picoteală, cu căldura apropierii absorbindu-mi viața din corp. În cele din urmă legănarea cotigii îmi netezește toate grijile și închid ochii.

Sunt trezită de soldatul vârstnic, care ciocănește în lemn, și mă gândesc că vom coborî în sfârșit, dar el spune doar:

— Acum vine partea mai grea. Țineți-vă bine.

— De ce să mă țin? întreb eu și în clipa următoare simt cum cotiga cade parcă de pe o stâncă.

Fruntea Stăpânei Coyle mă izbește în nas și simt instantaneu gust de sânge. O aud pe ea icnind și horcăind, când brațul meu liber o apasă pe beregată, totuși cotiga continuă să se rostogolească și să se hurduce, și aștept momentul când ne vom răsturna.

Apoi Stăpâna Coyle își strecoară ambele brațe în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de ea și fixându-ne cumva în compartiment cu o mână și un picior apăsate de partea opusă. Mă împotrivesc ei, mă împotrivesc confortului implicit, însă poziția aceea este bine gândită, deoarece aproape imediat încetăm să ne mai izbim reciproc, deși cotiga se scutură și se zdruncină.

În felul acela, în brațele Stăpânei Coyle, parcurg ultima etapă a călătoriei mele. Și în brațele Stăpânei Coyle intru în tabăra Ripostei.

În cele din urmă cotiga se oprește și capacul este scos aproape imediat.

— Am ajuns, rostește soldatul tânăr și blond. Sunteți bine?

— De ce n-am fi? replică acru Stăpâna Coyle.

Îmi dă drumul din brațe și se strecoară grijuliu din compartiment, apoi întinde o mână să mă ajute să ies. O ignor, cobor singură și privesc în jur.

Am coborât pe o cărare abruptă și pietroasă, nici pe departe potrivită pentru o cotigă, în mijlocul unei văgăuni de stânci dintr-o pădure. Copaci unde vezi cu ochii, iar pe terenul plat din fața noastră se zărește o lizieră.

Probabil că oceanul se află în spatele lor. Fie că am moțăit mai mult decât crezusem, fie că Stăpâna Coyle a mințit și este mai aproape decât a zis ea.

Ceea ce nu m-ar surprinde.

Soldatul blond fluieră încetișor când ne vede fețele, iar eu simt sânge închegat sub nas.

— Să-ți aduc ceva pentru asta, spune el.

— Este tămăduitoare, zice Stăpâna Coyle. Se poate descurca și singură.

— Mă numesc Lee, îmi zâmbește el.

Pentru o fracțiune de secundă sunt perfect conștientă cât de groaznic trebuie să arăt cu nasul plin de sânge și în hainele astea ridicole.

— Mă numesc Viola, răspund cu ochii în pământ.

— Desaga ta, spune Wilf care a apărut pe neașteptate și-mi întinde ranița din prelată cu medicamente și bandaje.

Mă uit la el pentru o clipă și apoi mă arunc practic în brațele lui, îmbrățișându-l și strângându-l, simțindu-i corpul mătăhălos și protector.

— Mă bucur să te văd, Hildy, spune el.

— Și eu, Wilf, răspund cu glas sugrumat.

Îi dau drumul și iau ranița.

— Corinne a pregătit-o? întreabă Stăpâna Coyle.

Scot un bandaj și încep să-mi curăț sângele de la nas.

— De ce ți-ar păsa?

— Mă poți acuza de multe, replică ea, dar nu că aș fi nepăsătoare, fata mea.

— Ți-am spus, rostesc eu și o privesc drept în ochi, să nu-mi mai spui niciodată așa.

Stăpâna Coyle își umezește buzele. Privește scurt spre Lee și spre celălalt soldat, Magnus, care dispar imediat printre copacii din fața noastră.

— Și tu, Wilf.

Wilf se uită la mine.

— Ieșți bini?

— Așa cred, încuviințez eu și înghit un nod, totuși nu te

îndepărta prea mult.

El dă din cap, își atinge din nou borul pălăriei și pornește după soldați. Îl privim cum se îndepărtează.

— Bun, zice Stăpâna Coyle după care se întoarce către mine și-și încrucișează brațele peste piept. Ia s-auzim.

O privesc, mă uit la fața ei sfidătoare și-mi simt răsuflarea iuțindu-se, simt furia crescând iarăși, atât de iute, atât de nestingherită, încât pare gata să mă rupă în două.

— Cum *îndrăznești…*

Ea însă mă întrerupe, *deja.*

— Cei care îți contactează navele, indiferent cine ar fi ei, dețin un avantaj. Dacă el va fi primul, le va povesti despre o mică și neplăcută organizație teroristă care îi dă bătăi de cap și le va ruga să-și utilizeze echipamentele de ochire și țintire pentru a ne detecta și distruge de pe fața Lumii Noi.

— Însă dacă noi…

— Dacă noi am fi luat primii legătura cu navele, da, bineînțeles, le-am fi putut povesti totul despre tiranul nostru local, dar asta nu avea să se întâmple niciodată.

— Am fi putut încerca…

— Când ai pornit în fugă către turnul acela, știai ce vei face?

Încleștez pumnii.

— *Nu,* dar cel puțin aș fi putut…

— Ce ai fi putut să faci? Ochii ei mă provoacă să răspund. Să fi expediat un mesaj exact la coordonatele pe care le caută Președintele? Nu crezi că el se bizuia pe faptul că *vei încerca*? De ce crezi că n-ai fost arestată până acum?

Îmi înfig unghiile în palme, silindu-mă să nu-i aud cuvintele.

— Intrăm în criză de timp, rostește Stăpâna Coyle. Și dacă *noi* nu putem folosi turnul pentru a contacta ajutoare, atunci cel puțin îl putem împiedica pe el să facă același lucru.

— Și când vor asoliza? Care va fi atunci planul tău sclipitor?

— Ei bine, spune ea coborând brațele de pe piept și făcând un pas spre mine, dacă nu l-am răsturnat până atunci, va fi o întrecere cine va ajunge primul la ei, nu? Iar așa ceva mi se pare mai onest.

Scutur din cap.

— Nu ai niciun drept.

— Este război.

— Un război pe care tu l-ai început.

— *El* l-a început, fata mea.

— Iar tu l-ai escaladat.

— Deciziile grele sunt inevitabile.

— Și cine te-a numit pe tine la conducere, ca să iei decizii?

— Și cine l-a numit *pe el* la conducere, ca să întemnițeze jumătate din populația planetei?

— Tu arunci oameni în aer!

— Accidente, răspunde ea. Profund regretabile.

Este rândul meu să înaintez un pas către Stăpâna Coyle.

— Asta sună exact așa cum vorbește *el.*

Umerii i se ridică și, dacă ar avea Vacarm, probabil că mi-ar exploda capul.

— Tu *ai văzut* închisorile pentru femei, fata mea? Lucrurile pe care nu le știi ar putea umple un *crater…*

— Stăpână Coyle! Un glas strigă dintre stânci și Lee revine în văgăuna stâncoasă. Tocmai a sosit un raport.

— Ce este? întreabă Stăpâna Coyle.

Tânărul se uită de la ea la mine. Cobor din nou ochii în pământ.

— Trei divizii de soldați mărșăluiesc pe drumul de lângă râu, anunță el, îndreptându-se în direcția oceanului.

Ridic brusc ochii.

— Vin *aici*?

Stăpâna Coyle și Lee se uită la mine simultan.

— Nu, răspunde Lee. Se duc spre ocean.

Privesc de la unul la celălalt.

— Dar noi nu suntem…?

— Bineînțeles că nu, zice Stăpâna Coyle cu voce seacă, ironică. Ce te-a făcut să crezi așa ceva? Și mă întreb ce-l face pe *Președinte* să creadă că noi am fi acolo?

În ciuda soarelui, simt o mânie rece și constat că tremur sub mânecile mari, bufante, prostești.

Ea *mă testase.*

De parcă i-aș fi putut spune Primarului unde…

— Cum *îndrăznești…* încep iarăși.

După care furia dispare brusc, când mă inundă amintirile.

— Todd, șoptesc eu.

Ocean prin tot Vacarmul lui.

Cum a promis el că-l va ascunde.

Și cum știu că-și va ține promisiunea aceea…

Dacă va putea.

(of, Todd, el te-a…?)

(ești…?)

Oh, *nu.*

— Trebuie să mă întorc, rostesc eu. Trebuie să-l *salvez.*

Stăpâna Coyle clatină deja din cap.

— În clipa asta nu putem face nimic pentru el…

— Îl va omorî.

Ea mă privește, nu fără milă.

— Fata mea, probabil că este mort de acum.

Simt cum o gheară mă strânge de beregată, dar mă lupt cu ea.

— N-ai cum să știi asta.

— Dacă nu este mort, atunci probabil că i-a spus Președintelui în mod voluntar. Înclină capul spre un umăr. Care dintre astea două ipoteze ai prefera să fie adevărul?

— Nu, scutur eu din cap. Nu…

— Îmi pare rău, fata mea. Vocea îi este ceva mai calmă decât anterior, ceva mai blândă, totuși încă fermă. Îmi pare rău cu adevărat, dar în joc sunt mii de vieți. Și, chiar dacă îți place sau nu, ai ales partea cuiva. Se uită către Lee, care a rămas mai departe. De aceea, dă-mi voie să-ți arăt armata ta.

19. Sfărâmături

[Todd]

— Cățele, rostește domnul Hammar de pe șaua calului său.
— Nu ți-a cerut nimeni o analiză, sergent Hammar, spune Primarul călărindu-l pe Morpeth prin fum și metale contorsionate.
— Păi și-au lăsat semnul, zice domnul Hammar arătând trunchiul unui copac mare de la marginea luminișului.
R-ul albastru al Ripostei este vopsit pe el.
— Îngrijorarea ta față de acuitatea mea vizuală îți face cinste, spune Primarul îndeajuns de tăios pentru ca până și domnul Hammar s-amuțească.
Am venit aici direct de la mănăstire și ne-am întâlnit cu escadronul domnului Hammar care suia dealul și părea gata de bătălie. Când am ajuns în vârf, i-am găsit pe Ivan și pe soldații care trebuiau să păzească turnul. Cred că Ivan a fost numit aici după ce-au fost strânși toți spacșii, dar acum pare ca și cum ar fi vrut să nu fi auzit *niciodată* de vreun turn.
Fiin'că turnul nu mai este aici. Aici există doar un morman de metal fumegând, în majoritate într-o linie lungă, așa cum a căzut, ca un bețiv care s-a prăbușit pe pământ și a decis să rămână acolo și să doarmă.
(și mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc la ea, întrebându-mă cum se-ajunge aici)
(spunând că noi ar trebui s-ajungem primii aici)
(ah, Viola, nu tu…)
— Dac-au destule ca s-arunce-n aer ceva așa mare… spune Davy în dreapta mea privind peste câmp.
Nu-și termină cuvintele, pen'că același lucru îl gândim toți, lucrul care-i în Vacarmul tuturor.
Mai precis al tuturor care *au* Vacarm, fiin'că domnul Hammar pare să fie unul dintre norocoși.
— Hei, băiete, pufnește el spre mine. Nu ești încă bărbat?
— Sergent, nu trebuie să pleci nicăieri de urgență? întreabă Primarul fără să-l privească.
— De-ndată, domnule Președinte, spune domnul Hammar aruncându-mi o uitătură înnegurată, după care dă pinteni calului și-și strigă oamenii să-l urmeze.

Coboară toți dealul în goana cea mai mare pe care-am văzut-o vreodată, lăsându-ne cu Ivan și cu soldații lui, iar Vacarmul tuturor regretă c-au fugit către mănăstire după ce au auzit explozia bombei trasor.

Deși atunci când te gândești mai bine la cele-ntâmplate, totu-i clar. Explodezi o bombă mai mică undeva, ca oamenii să fugă din locul unde vrei să-ți plasezi bomba mai mare. Dar de ce dracu' să bombardeze mănăstirea?

De ce să-i atace pe spacși?

De ce să mă atace *pe mine1*

— Soldat Farrow, i se adresează Primarul lui Ivan.

— De fapt sunt *caporal,* dom… dă Ivan să răspundă. Primarul întoarce capul foarte încet spre el și Ivan tace brusc când înțelege.

— Soldat Farrow, repetă Primarul, mai întâi vei recupera tot metalul și materialele utile de aici, după care te vei prezenta la ofițerul tău comandant ca să-i predai provizia de medicamente…

Se oprește. Toți putem auzi Vacarmul lui Ivan, clar ca lumina zilei. Primarul privește în jur. Toți soldații din escadronul lui au Vacarm. Toți au fost deja pedepsiți pentru una sau alta.

— Te vei prezenta la ofițerul tău comandant ca să-ți primești pedeapsa cuvenită.

Ivan nu răspunde, dar Vacarmul lui mârâie.

— Este ceva neclar, soldat? spune Primarul și glasul lui este periculos de vesel. Privește în ochii lui Ivan, sfredelindu-i. Te vei prezenta la ofițerul tău comandant ca să-ți primești pedeapsa cuvenită, repetă el și în vocea lui se simte o vibrație ciudată.

Mă uit la Ivan. Ochii îi par încețoșați, nefocalizați, și gura îi pare strâmbă.

— Mă voi prezenta la ofițerul meu comandant ca să-mi primesc pedeapsa cuvenită, rostește el.

— Bravo, încuviințează Primarul și revine cu atenția la sfărâmături.

Ivan se gârbovește nițel când contactul vizual se-ntrerupe și clipește repede din ochi, de parcă abia s-a trezit din somn, iar fruntea i se-ncrețește.

— Totuși, domnule Președinte, spune el către spinarea Primarului.

Primarul se răsucește, părând *foarte* surprins că i se adresează.

Ivan continuă:

— Veneam în ajutorul vostru când…

Ochii Primarului fulgeră.

— Când Riposta a văzut că faceți exact ce dorea să faceți, după care a aruncat în aer *turnul meu.*

— Totuși, domnule Președinte…

Fără să-și schimbe expresia feței, Primarul scoate un pistol din toc și-l împușcă pe Ivan în picior.

Ivan se prăbușește, zbierând. Primarul îi privește pe ceilalți soldați.

— Mai vrea cineva să pună vreo întrebare înainte să începeți treaba?

Restul soldaților ignoră urletele lui Ivan și-ncep să curețe sfărâmăturile, iar Primarul îl apropie pe Morpeth de R-ul acela, clar și răspicat ca o proclamație.

— Riposta, rostește el cu glas încet de parcă ar vorbi pentru sine. Riposta.

— Tată, zice Davy, lasă-ne *pe noi* să ne ducem după ele.

— Cum?

Primarul întoarce capul încet, ca și cum uitase că noi eram acolo.

— Noi putem lupta, urmează Davy. Am dovedit-o. Da-n loc să ne lași, ne-ai pus s-avem grijă de niște animale deja învinse.

Primarul ne privește un minut, deși nu știu când sau cum ne-a transformat Davy pe el și pe mine în *noi.*

— Davy, spune el într-un târziu, dacă tu crezi că ei sunt deja învinși, atunci știi foarte puține despre spacși.

Vacarmul lui Davy se zbârlește nițel.

— Cred că de-acum am învățat câteva lucruri.

Și cu toate c-o detest, treb'e să fiu de-acord cu el.

— Da, zice Primarul, cred că ați învățat, amândoi.

Mă privește în ochi și nu pot să nu mă gândesc cum l-am salvat pe 1017 de bombă, riscându-mi viața ca să-l trag deoparte.

Și cum el m-a mușcat și m-a zgâriat în loc să-mi mulțumească.

— Ce ați spune atunci de un proiect nou? rostește Primarul și-l apropie pe Morpeth de noi. Un proiect în care v-ați putea

pune la treabă toate cunoștințele recent dobândite.

Vacarmul lui Davy nu-i sigur în privința asta. Există mândrie, dar și-ndoială.

În Vacarmul meu nu există decât groază.

— Ești pregătit să conduci, Todd? întreabă nepăsător Primarul.

— *Eu* sunt pregătit, tată, spune Davy.

Primarul continuă să se uite la mine. Știe că mă gândesc la ea, totuși îmi ignoră toate-ntrebările.

— Riposta, zice el întorcându-se către R. Dacă asta vor să fie, n-au decât. Ne privește iarăși pe noi. Însă ca să existe o Ripostă, atunci cineva trebuie mai întâi să…

Își lasă vorbele neterminate și pe chip îi apare un surâs îndepărtat, de parcă ar râde la o glumă știută numai de el.

Davy desface pe iarbă sulul mare și alb, fără să-i pese că se umezește de la rouă rece a dimineții. În partea de sus a hârtiei apar scrise niște cuvinte, iar sub ele sunt desenate schițe, dreptunghiuri și alte chestii.

— În mare parte măsurători, citește el. Prea al dracului de multe. Uită-te *și tu.*

Ridică sulul spre mine, încercând să mă facă să fiu de aceeași părere.

Și, da…

Păi, asta e, eu…

În sfârșit.

— Prea al dracului de multe, rostesc și simt cum îmi transpiră subsuorile.

Este a doua zi după prăbușirea turnului și noi am revenit la mănăstire, am revenit să supraveghem echipele de spacși care muncesc. Evadarea mea pare să fie dată uitării, ca și cum ar fi făcut parte din altă viață, iar acum avem chestii noi la care să ne gândim. Primarul nu vrea să vorbească cu mine despre Viola și eu lucrez din nou pentru Davy, care nu-i tocmai fericit.

Așadar e ca-nainte.

— Sunt lupte de dat și el ne pune să construim dracului un *palat,* se-ncruntă Davy cercetând planurile.

Nu-i un palat, dar are dreptate. Mai devreme trebuiau să fie doar niște barăci grosolane s-adăpostească spacșii peste iarnă, însă asta pare ca o clădire nouă și serioasă pentru bărbați, care

va ocupa majoritatea interiorului mănăstirii.
Are până și-un nume scris deasupra.
Un nume peste care ochii mei se poticnesc, străduindu-se să…
Davy se-ntoarce către mine și ochii i se lărgesc. Îmi fac Vacarmul cât mai zgomotos cu putință.
— Ar trebui să-ncepem, rostesc și mă scol în picioare.
Davy continuă să mă privească.
— Ce crezi despre ce scrie aici? întreabă el, punând degetul pe un bloc de cuvinte. Nu așa că-i extraordinar ce scrie?
— Da, strâng eu din umeri, cred că da.
Ochii i se lărgesc și mai mult de-ncântare.
— I-o listă de materiale, porc-pișăcios! Glasul lui aproape că jubilează. Nu știi să citești, așa-i?
— Tacă-ți fleanca, zic eu ferindu-mi ochii.
— Nu știi nici măcar să *citești*! Davy rânjește sub soarele rece și de jur-împrejur spacșii ne privesc. Ce fel de idiot poate să răzbată-n viață…
— Am zis *tacă-ți fleanca*!
Gura lui Davy se deschide larg când pricepe.
Și știu ce va spune chiar înainte de-a pronunța vreun cuvânt.
— Caietul mamei tale, zice el. Ea l-a scris pentru tine și tu nici nu știi să…
Și ce pot face decât să-l pocnesc peste botul lui de idiot?

Am mai crescut și m-am mai împlinit, așa că el iese mai prost din bătaia noastră, dar nu pare să-i pese prea mult. Chiar și după ce ne-ntoarcem la muncă, continuă să chicotească și să citească planurile cu afectare.
— Destul de complicate instrucțiunile astea, comentează Davy cu un zâmbet larg peste buzele însângerate.
— Zi dracului odată!
— Gata, gata, spune el. Primul pas este ceea ce făceam deja. Să demolăm toate zidurile interioare. Ridică ochii. Dacă vrei, îți pot scrie totul.
Vacarmul meu urlă aprins către el, totuși Vacarmul este inutil ca armă.
Asta dacă nu ești ca Primarul.
Nu credeam că viața poate fi și mai de rahat, însă așa se-ntâmplă mereu, este? Bombe și turnuri care se prăbușesc, sunt

nevoit să muncesc cu Davy, Primarul îmi acordă o atenție specială, și…

(și nu știu unde-i ea)

(și nu știu ce-i va face Primarul)

(și care ea a pus bombele?)

(ea?)

Revin cu ochii spre șantier.

1150 de perechi de ochi spacși ne urmăresc, *mă* urmăresc, de parcă n-ar fi decât niște animale nenorocite de la fermă, care ridică ochii de la rumegatul lor pen’c-au auzit un zgomot puternic.

Niște nenorocite de *oi* proaste.

— LA MUNCĂ! urlu către ei.

— Arăți ca naiba, zice Primarul Ledger când mă prăbușesc pe pat.

— Lasă-mă-n pace, spun eu.

— Te exploatează din greu, așa-i?

Îmi aduce cina, care ne aștepta deja. Se pare că nici măcar n-a mâncat prea mult din farfuria mea înainte s-ajung aici.

— *Pe tine* nu te exploatează din greu? îl întreb, începând să-nfulec.

— Să fiu sincer, cred că a uitat de mine. Se așază pe propriul lui pat. Nici nu mai știu de când n-am mai stat de vorbă cu el.

Îl privesc. Vacarmul îi este cenușiu, ca și cum ar ascunde ceva, deși asta nu-i tocmai neobișnuit.

— Eu îmi fac pur și simplu sarcinile de rahat, zice el și mă privește mâncând. Și-i ascult pe oameni vorbind.

— Și ce mai zic oamenii? întreb eu, fiin’că se pare c-ar dori să povestească.

— Păi…

Vacarmul i se foiește stingherit.

— Păi… ce?

Și atunci înțeleg de ce Vacarmul îi este atât de domolit, pen’că există ceva ce nu vrea să-mi zică, dar pe de altă parte simte c-ar trebui să-mi zică, așa c-o face acum.

— Casa de tămăduire, spune el. Mă refer la aceea anume…

— Ce-i cu ea? rostesc eu, străduindu-mă să nu par foarte interesat, însă dând greș.

— S-a închis. Este pustie.

Mă opresc din mâncat.

— Cum adică… pustie?

— Adică *pustie,* zice el blând fiin’că știe că-i o veste proastă. Înăuntru nu mai e nimeni, nici măcar pacientele. Au plecat toți.

— Au plecat? șoptesc eu.

Au plecat.

Mă ridic, deși n-am unde să mă duc, continuând să țin în mână ca un prost farfuria cu mâncare.

— Unde-au plecat? Ce-a făcut cu ea?

— El n-a făcut nimic, răspunde Primarul Ledger. Prietena ta a fugit. Asta am auzit. A fugit cu femeile imediat înainte de prăbușirea turnului. Își freacă bărbia. Toate celelalte din casă au fost arestate și duse la închisoare, însă prietena ta… a evadat.

Rostește *a evadat* de parcă nu asta ar vrea să zică, de parcă ar vrea să spună că ea a plănuit de la bun început evadarea.

— Nu poți să știi asta, îi răspund. Nu poți să știi dacă-i adevărat.

El strânge din umeri.

— Poate că nu, dar am auzit-o de la unul dintre soldații care au păzit casa de tămăduire.

— Nu, spun eu, totuși nu știu la ce mă refer. Nu.

— De fapt, întreabă Primarul Ledger, cât de bine o cunoșteai?

— Tacă-ți fleanca.

Răsuflu greoi, și pieptul mi se ridică și coboară.

E bine că ea a fugit, nu?

Nu?

Era în primejdie și-acum…

(dar)

(dar ea a aruncat turnu-n aer?)

(de ce nu mi-a spus c-o va face?)

(m-a mințit?)

Și n-ar trebui să mă gândesc la asta, n-ar trebui, însă o fac…

Ea a promis.

Și a plecat.

M-a părăsit.

(Viola?)

(m-ai părăsit?)

21. Mina

[Viola]

Deschid ochii înaintea zgomotului de aripi care fâlfâie dincolo de ușă, iar ceea ce știu deja, după cele câteva zile de când sunt aici, este că liliecii au revenit în peșteri după vânătoarea de noapte, că soarele este pe punctul de a răsări, că este timpul de a mă scula din pat.

Unele femei încep să se foiască, întinzându-se în paturile lor. Altele sunt ca și moarte pentru tot restul lumii, continuând să sforăie, să tragă vânturi, să plutească în neantul pustiu al somnului.

Petrec o clipă dorindu-mi să mă mai aflu și eu acolo.

Dormitorul este în esență o baracă simplă, lungă, cu podea din pământ, pereți din lemn, ușă din lemn, foarte puține ferestre și o singură sobă din fier în centru, care nu radiază suficientă căldură. Un șir de paturi se întinde de la un capăt la celălalt al barăcii, pline cu femei care dorm.

Fiind cea mai recent sosită, stau la unul dintre capete.

Și o privesc pe ocupanta patului din capătul opus. Ea se ridică în capul oaselor, perfect verticală, cu mișcări complet controlate, ca și cum n-ar fi dormit deloc, ci doar ar fi intrat în pauză până când va reîncepe să se pună în mișcare.

Stăpâna Coyle se răsucește în patul ei, își coboară tălpile pe podea și privește peste celelalte paturi drept spre mine.

Mă verifică mai întâi pe mine.

Pentru a vedea, neîndoios, dacă n-am fugit cumva în timpul nopții ca să-l caut pe Todd.

Nu cred că el este mort. Și de asemenea nu cred că i-a spus Primarului ceva despre noi.

Trebuie să existe alt răspuns.

Mă uit către Stăpâna Coyle fără să mă clintesc.

N-am plecat, gândesc eu. *Nu încă.*

Dar în primul rând pentru că nu știu nici măcar unde ne aflăm.

Nu suntem lângă ocean. Nici barem aproape de ocean, din câte îmi pot da seama, deși asta nu înseamnă mare lucru întrucât secretomania este cuvântul de ordine al taberei.

Nimeni nu oferă informații, decât dacă sunt absolut necesare. Asta pentru cazul în care cineva este capturat în timpul unei incursiuni de amplasare a bombelor sau al unei incursiuni pentru aprovizionare, deoarece Riposta a început să ducă lipsă de făină și medicamente.

Stăpâna Coyle păzește informațiile ca pe resursa ei cea mai valoroasă.

Tot ce știu este că tabăra se află într-o veche exploatare minieră, o mină care a început – așa cum par să fi început atât de multe pe planeta aceasta – cu mult optimism după primele asolizări, dar care a fost abandonată peste numai câțiva ani. În jurul intrărilor în două peșteri adânci există mai multe barăci; unele sunt recente, altele datează din perioada mineritului, și slujesc ca dormitoare comune, săli de întruniri, săli de mese și așa mai departe.

Peșterile – cele în care nu sunt lilieci – reprezintă magaziile de alimente și alte produse, mereu îngrijorător de puține, mereu păzite cu străşnicie de Stăpâna Lawson, care continuă să-și facă griji pentru copiii pe care i-a lăsat în Noul Prentisstown și care-și revarsă neliniștea asupra oricui îi cere încă o pătură ca să se apere de frig.

Mai adânc în peșteri sunt minele, săpate inițial pentru a exploata cărbune sau sare, iar când acestea n-au fost găsite, pentru diamante și apoi aur, care n-au fost nici ele descoperite, de parcă oricum ar fi fost utile pentru cineva, aici. În mine sunt ascunse acum armele și explozibilii. Nu știu cum au ajuns aici sau de unde au fost aduse, dar dacă tabăra va fi deconspirată, va fi detonată, ștergându-ne probabil pe toate de pe hartă.

Deocamdată însă este o tabără amplasată lângă un puț natural și ascunsă de pădurea din jur. Singurul acces se face printre copacii de la baza potecii pe unde Stăpâna Coyle și cu mine am fost hurducate până jos, și este atât de abruptă și de pietroasă, încât ai auzi intrușii de la mare depărtare.

— Ei vor veni, mi-a spus Stăpâna Coyle în chiar prima zi pe care am petrecut-o aici, iar noi trebuie să ne asigurăm că suntem pregătiți să-i întâmpinăm.

— De ce n-au venit deja? am întrebat-o. Oamenii ar trebui să știe că aici se găsește o mină.

Ea s-a mulțumit să-mi facă cu ochiul și să-și atingă cu un deget partea laterală a nasului.

— Ce vrea să însemne *asta*? am întrebat-o.

A fost însă tot ce mi-a spus, întrucât informațiile sunt resursa ei cea mai prețioasă, nu?

Ca de obicei, la micul dejun Thea și celelalte ucenice pe care le cunosc nu mă bagă în seamă și nu-mi adresează niciun cuvânt, și continuă să mă învinovățească pentru moartea lui Maddy, să mă învinovățească deoarece, cumva pentru ele, sunt o trădătoare, ba chiar, din câte știu, mă învinovățesc pentru tot războiul ăsta nenorocit.

Nu că mi-ar păsa.

Fiindcă nu-mi pasă.

Le las în sala de mese și-mi iau farfuria cu păsat afară, și ies în dimineața rece, pe niște stânci din apropierea intrării într-o peșteră. În timp ce mănânc, privesc cum începe să se trezească tabăra, cum începe să se adune laolaltă pentru treburile ce-i preocupă, în genere, pe teroriști.

Surpriza cea mai mare este numărul mic de persoane de aici. Poate o sută. Doar atât. Aceasta este marea Ripostă care cauzează atâta neliniște în Noul Prentisstown, aruncând în aer tot ce pot. O sută de persoane. Stăpâne și ucenice, foste paciente și altele, care dispar în noapte și revin dimineața, sau mențin tabăra funcțională pentru cele care vin și pleacă, îngrijind puținii cai pe care-i are Riposta, boii care trag carele și găinile de la care avem ouă, și ocupându-se de tot ce trebuie făcut.

Totuși numai o sută de persoane. Insuficient pentru măcar o șoaptă de rugăciune dacă *adevărata* armată a Primarului va porni în marș către noi.

— Iești bini, Hildy?

— Salut, Wilf, rostesc când el se apropie de mine, ținând în mâini la rândul său o farfurie cu păsat.

Mă trag într-o parte, ca să se poată așeza lângă mine. Nu spune nimic, ci își mănâncă păsatul și mă lasă să-l mănânc pe al meu.

— Wilf? auzim amândoi.

Jane, soția lui Wilf, vine spre noi cu două căni aburinde. Pășește cu grijă peste bolovani, se poticnește o dată și varsă puțină cafea, determinându-l pe Wilf să se ridice pe jumătate de la locul lui, dar apoi își regăsește echilibrul.

— Luați d-aicea! aproape că strigă ea, întinzându-ne cănile.
— Mulțumesc, spun eu și iau o cană.
Ea își vâră palmele la subsuori, ca să se încălzească, și zâmbește, cu ochi mari ce privesc de jur-împrejur, ca și cum ar înghiți cu ei.
— Al naibii di frig să mănânci afară, spune după aceea ca o cerere excesiv de prietenoasă de a-i oferi o explicație.
— Da, zice Wilf și revine la păsatul lui.
— Nu-i chiar așa rău, comentez eu mâncând în continuare.
— Ați auzit c-o intrat într-o magazie di grâni azi-noapti? zice ea, coborându-și glasul la nivelul unei șoapte, însă crescându-i cumva în același timp intensitatea. O s-avem din nou *pâinii*
— Da, repetă Wilf.
— Ție-ți placi pâinea? mă întreabă Jane.
— Da.
— Treb’e să mănânci pâini, vorbește ea către pământ, către cer, către stânci. Treb’e să mănânci pâini.
Apoi pleacă înapoi spre sala de mese, fără alt cuvânt, deși Wilf nu pare să fie prea afectat sau măcar să observe. Totuși eu știu, și o știu în mod *clar*, că Vacarmul limpede și egal al lui Wilf, tăcerile lui, aparenta lui indiferență nu-l descriu în totalitate, nici măcar vag.

Wilf și Jane erau refugiați, sosiseră în Haven în timp ce armata avansa în urma lor, trecând pe lângă noi în timp ce Todd zăcea cu febră în Carbonel Downs. Jane s-a îmbolnăvit în timpul călătoriei și, după ce a cerut îndrumări, Wilf a dus-o direct la casa de tămăduire a Stăpânei Forth, unde Jane era în convalescență când a invadat armata. Soldații l-au considerat un idiot pe Wilf, al cărui Vacarm este mai lipsit de înșelătorie decât al oricui altcineva de pe planeta asta, și de aceea i-au îngăduit să-și viziteze soția, pe când niciun alt bărbat nu putea s-o facă.
Când femeile au fugit, Wilf le-a ajutat. Când l-am întrebat de ce a făcut-o, s-a mulțumit să ridice din umeri și mi-a spus:
— Aveau s-o ia și pi Jani.
El le-a ascuns pe femeile mai nevolnice în cotiga lui când au fugit și a construit un compartiment secret, astfel încât și altele să se poată întoarce pentru misiuni, iar săptămâni la rând își riscase viața, deplasându-le înainte și înapoi, deoarece soldații

consideraseră mereu că un individ atât de transparent n-ar fi putut ascunde nimic.

Iar toate acestea fuseseră o surpriză pentru liderele Dovezii.

În același timp însă n-au fost o surpriză pentru mine.

Wilf m-a salvat pe mine și pe Todd odată, când nu avea nicio obligație s-o facă. L-a salvat apoi pe Todd din nou, când pericolul era încă și mai mare. Ba chiar în prima seară pe care eu am petrecut-o aici a fost pregătit să se întoarcă imediat pentru a mă ajuta să-l caut, totuși sergentul Hammar îi cunoaște acum chipul, știe că ar fi trebuit să fie arestat, așa încât orice călătorie înapoi este aproape echivalentul unei condamnări la moarte.

Iau o ultimă lingură de terci și oftez apăsat când o duc la gură. Aș putea să suspin din cauza frigului, să suspin din cauza păsatului fără gust, să suspin din cauza faptului că n-am nimic de făcut în tabără.

Dar, într-un fel sau altul, Wilf știe. Într-un fel sau altul, Wilf știe întotdeauna.

— Sunt sigur că iei ie bini, Hildy, spune el terminându-și păsatul. Todd al nostru ie unu' cari supraviețuiești.

Mă uit la soarele rece al dimineții și înghit iarăși, deși nu mi-a mai rămas terci în gât.

— Treb'i să ti ții tari, spune Wilf și se ridică în picioare. Tari pentru ce-o să vină.

Clipesc repede din ochi.

— Ce o să vină? îl întreb, însă el a pornit deja spre sala de mese, sorbind din cana de cafea.

Nu se oprește din mers.

Îmi termin cafeaua și-mi frec brațele, ca să mă încălzesc nițel, și mă gândesc ca azi s-o rog din nou, ba nu, o *să-i spun* că vin și eu în misiunea următoare, că trebuie să-l caut…

— Stai singură aici?

Ridic ochii. Lee, soldatul blond, este în fața mea și-mi surâde larg, arătându-și toți dinții.

Simt imediat că mă învăpăiez la chip.

— Nu, nu, îi răspund, mă ridic imediat, mă întorc cu spatele la el și iau farfuria.

— Nu trebuie să pleci… rostește el.

— Ba nu, am terminat…

— Viola…

— Poți să iei loc…

— Nu la asta mă refeream…

Dar eu am pornit deja către sala de mese, blestemându-mă că m-am înroșit.

Lee nu-i singurul bărbat. Mă rog, cu greu poate fi numit *bărbat,* dar, ca și Wilf, el și Magnus nu mai pot să pretindă că sunt soldați și să revină în oraș, acum când fețele le sunt cunoscute.

Există însă alții care o pot face. Pentru că acesta este cel mai mare dintre toate secretele despre Ripostă.

Cel puțin o treime din persoanele de aici sunt bărbați – bărbați care pretextează că sunt soldați pentru a duce și aduce femeile în oraș, bărbați care o ajută pe Stăpâna Coyle cu planificarea și țintele, bărbați specialiști în manipularea explozivilor, bărbați care cred în cauză și doresc să lupte împotriva Primarului și a tot ceea ce reprezintă el.

Bărbați care au pierdut neveste, fiice și mame și care luptă să le salveze sau luptă să le răzbune amintirea.

În majoritate este vorba despre amintiri.

Presupun că-i util ca toți să creadă că sunt numai femei; le îngăduie bărbaților libertatea de a veni și pleca, chiar dacă Primarul știe cu siguranță cum stă treaba și de aceea probabil că refuză să dea medicamentul la atâția soldați din armata lui, și de aceea rezervele de medicament ale Ripostei devin mai degrabă o povară decât o binecuvântare.

Mă uit în urmă, către Lee, care a rămas înapoia mea, după care privesc din nou înainte.

Nu sunt sigură ce caută el aici.

N-am putut…

N-am avut *ocazia* să-l întreb până acum…

Nu sunt atentă când ajung la ușa sălii de mese și aproape că nici nu observ că se deschide înainte să-i fi atins clanța.

Ridic ochii și văd fața Stăpânei Coyle.

Nici măcar n-o salut.

— Ia-mă cu tine în incursiunea următoare, îi spun.

Expresia ei nu se modifică.

— Știi de ce nu poți.

— Todd ni se va alătura, îi spun. Într-o secundă.

— Alții nu sunt atât de siguri în privința asta, fata mea. Deschid gura să replic, însă ea mă întrerupe: Asta în cazul în care el mai trăiește. Ceea ce nu contează de altfel, pentru că nu ne putem permite ca tu să fii capturată. Ești trofeul cel mai prețios dintre toate. Fata care-l poate ajuta pe Președinte când vor asoliza navele.

— Eu...

Ea ridică mâna.

— Nu vreau să mai purtăm din nou discuția asta. Există lucruri mult mai importante de făcut.

Întreaga tabără pare acoperită acum de o pătură de tăcere. Cei dinapoia Stăpânei Coyle nici nu clintesc, în vreme ce noi două ne fixăm cu privirile; nimeni nu dorește să-i ceară să se dea la o parte, nici chiar Stăpânele Forth și Nadari, care așteaptă răbdătoare. Ca și Thea, ele abia dacă mi-au adresat un cuvânt de când am sosit, toate acolitele astea ale Stăpânei Coyle, toate persoanele astea care n-ar cuteza să viseze să-i vorbească în felul în care o fac eu acum.

Mă tratează de parcă aș fi ușor periculoasă.

Sunt surprinsă să descopăr că asta îmi place.

Privesc în ochii ei, în inflexibilitatea lor.

— N-o să te iert, rostesc încet ca și cum m-aș adresa doar ei. Să știi asta. N-o să te iert niciodată.

— Nu vreau iertarea ta, îmi răspunde la fel de încet. Dar într-o bună zi, *vei înțelege.*

După care ochii îi scânteiază și buzele i se destind într-un surâs.

— Iar acum, continuă ea ridicând vocea, cred că a sosit momentul să primești o sarcină.

22. 1017

[Todd]

— Nu vă puteți mișca dracu’ mai repede?

Cei patru-cinci spacși de lângă mine tresar, deși nici măcar n-am vorbit prea tare.

— *Mișcați-vă!*

Și ca întotdeauna, niciun gând, niciun Vacarm, nimic.

Singurul fel prin care ei pot căpăta leacul împotriva Vacarmului este hrana pe care eu continui să le-o descarc cu lopata din magazie. Dar de ce? De ce, când alții nu-l primesc? Leacul face din ei o mare de clicuri tăcute și spinări albe aplecate în frig, de guri albe prin care ies norișori de aburi și de brațe albe care ridică pumni de pământ, însă când privești peste tot domeniul mănăstirii, toate corpurile astea albe care trudesc… ar putea fi foarte bine o turmă de oi, nu?

Deși dacă te-ai uita mai îndeaproape, ai putea zări grupuri de familii, soți, neveste, tați și fii. I-ai putea zări pe bătrâni ridicând mai încet cantități mai mici. I-ai putea vedea pe tineri ajutându-i, încercând să ne împiedice să vedem că bătrânii nu pot munci susținut. Ai putea zări un prunc prins peste pieptul mamei sale cu o bucată de cârpă veche. Ai putea zări un spacs foarte înalt, care-i îndrumă pe alții într-un lanț de muncă mai rapid. Ai putea zări o femelă micuță, care aplică noroi în jurul bandei identificatoare infectate a unei femele voinice. I-ai putea zări lucrând laolaltă, stând cu capetele plecate, străduindu-se să nu fie văzuți de mine, de Davy sau de gardienii dinapoia sârmei ghimpate.

Ai putea zări toate astea, dacă ai privi mai atent.

Dar este mai ușor să nu privești.

Bineînțeles, nu le putem da lopeți. Le-ar putea folosi ca arme, și soldații de pe ziduri devin nervoși doar dacă un spacs se întinde să se dezmorțească, ridicând brațele prea sus. Așa că toți stau gârboviți spre pământ, săpând, cărând bolovani, tăcuți ca norii, suferind și nefăcând nimic în privința asta.

Eu am în schimb o armă. Mi-au dat pușca înapoi.

Pen’că unde m-aș putea duce?

Acum după ce ea a plecat.

— *Mișcați-vă*! răcnesc la spacși, iar Vacarmul îmi crește

aprins la gândul ei.

Îl zăresc pe Davy privindu-mă, cu un rânjet surprins pe chip. Îi întorc spatele și traversez câmpul către alt grup. Am parcurs cam jumătate din distanța până acolo, când aud un clic sonor.

Mă uit în jur, până descopăr sursa.

Însă de fiecare dată este aceeași.

1017, care mă privește din nou cu uitătura aceea neiertătoare. Își mișcă ochii spre mâinile mele.

Abia atunci îmi dau seama că ambele sunt strâns încleștate pe pușcă.

Nici măcar nu-mi amintesc când am luat-o de pe umăr.

În ciuda muncii depuse de spacși, va dura vreo două luni să ne apropiem de terminarea acestei clădiri, indiferent ce va fi ea, iar până atunci va fi toiul iernii și spacșii nu vor avea adăpostul pe care ar fi treb'it să-l construiască pentru ei, iar eu știu că nu sunt obișnuiți mai mult decât oamenii să trăiască în exterior, și nu cred că ar putea trăi fără adăpost în gerul iernii iar pân-acum n-am auzit de vreun alt loc unde să se ducă.

Am reușit totuși să demolăm toate zidurile interioare în șapte zile, cu două zile mai devreme decât era stabilit, și n-a murit niciun spacs, deși avem câțiva cu brațele rupte. Ăia au fost luați de soldați.

De atunci nu i-am revăzut.

Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni de după detonarea turnului, am săpat aproape toate șanțurile și gropile în care vor fi turnate fundațiile, ceva ce Davy și cu mine ar treb'i să supervizăm, deși spacșii sunt cei care știu cum se face.

— Tata a spus că prin munca lor s-a reconstruit orașul după Războiul Spacșilor, zice Davy. Deși n-ai fi zis-o, uitându-te la ăștia.

Scuipă o coajă de la semințele pe care le ronțăie. Mâncarea s-a cam împuținat după ce Riposta a-nceput să întreprindă și raiduri de aprovizionare pe lângă amplasarea bombelor, însă Davy reușește mereu să șterpelească câte ceva. Stăm pe o movilă de pietre și privim câmpul mare, presărat acum de gropi pătrate și de șanțuri, atât de plin de grămezi de bolovani, încât spacșii abia dacă mai au loc pe unde să se înghesuie unii în alții.

O fac totuși, strângându-se laolaltă pe marginile săpăturilor

și ghemuindu-se în frig. Și nu spun nimic în privința asta.

Davy scuipă altă coajă de sământă.

— Ai de gând să mai vorbești vreodată?

— Vorbesc, spun eu.

— Ba nu, urli la ei și mârâi la mine. Asta nu înseamnă să vorbești.

Scuipă altă coajă, înalt și departe, lovindu-l în cap pe spacsul cel mai apropiat. El o îndepărtează cu mâna și continuă să sape într-un șanț.

— Ea te-a părăsit și gata, continuă Davy. Depășește momentul și treci mai departe.

Vacarmul meu se ridică.

— Tacă-ți fleanca.

— N-a fost un comentariu răuvoitor.

Mă întorc și-l privesc cu ochi largi.

— *Ce-i*? zice el. N-am spus nimic rău. Ea a plecat, da’ asta nu-nseamnă că-i moartă sau altceva. Scuipă. Din câte-mi aduc aminte, fătuca aia se poate descurca foarte bine de una singură.

În Vacarmul lui există amintirea electrocutării pe drumul de lângă râu. Ar trebui să-mi aducă un zâmbet pe chip, dar nu zâmbesc, fiin’că ea stă chiar acolo în Vacarmul lui, stă chiar acolo și-l doboară.

Stă acolo și nu stă aici.

(unde s-a dus?)

(unde dracu’ s-a *dus?)*

Imediat după explozia turnului, Primarul Ledger mi-a spus că armata plecase spre ocean, pen’că avea o informație că acolo s-ar fi ascuns Riposta…

(eu am fost oare? a auzit-o în mine? ard la gândul ăla…)

Însă când domnul Hammar și oamenii lui au ajuns acolo, n-au găsit decât clădiri de mult abandonate și bărci pe jumătate scufundate.

Fiin’că informația s-a dovedit falsă.

Și eu ard și la gândul acela.

(oare ea m-a mințit?)

(oare a făcut-o cu intenție?)

— Iisuse, porc-pișăcios! Davy scuipă iarăși. Să știi că nici noi, *ceilalți,* n-avem prietene. Ele-s toate în rahaturile alea *de-nchisori* sau pun bombe în fiecare săptămână, sau umblă-n

grupuri așa mari, că nici măcar nu poți vorbi cu ele.

— Ea nu-i prietena mea.

— Nu asta voiam să zic, replică el. Voiam să zic că și tu ești la fel de singur ca noi, ceilalți, așa că obișnuiește-te cu ideea.

În Vacarmul lui se simte brusc ceva urât, pe care Davy îl șterge-n clipa când mă vede privindu-l.

— La ce te uiți?

— La nimic, răspund eu.

— Așa să faci!

Se scoală, își ia pușca și revine greoi pe câmp.

Într-un fel sau altul, 1017 ajunge mereu în partea mea de șantier. Eu lucrez mai ales în spate, terminând de săpat șanțurile. Davy e mai în față, adică mai aproape de poarta mănăstirii, unde-i pune pe spacși să monteze laolaltă cofrajele pe care le vom folosi la turnarea betonului. Și 1017 ar trebui să facă asta, însă, de fiecare dată când ridic ochii, îl văd în preajma mea, indiferent de câte ori l-aș trimite înapoi.

El lucrează, nici vorbă, scoate din șanț pumni de sol sau aranjează pământul excavat în grămezi regulate, dar se uită mereu spre mine, caută mereu să-mi prindă privirea.

Emite clicuri către mine.

Pornesc spre el cu mâna pe patul puștii; pe cer încep să se adune nori cenușii.

— Te-am trimis la Davy! latru eu. Ce faci aici?

Auzindu-și numele, Davy strigă din depărtare:

— Ce s-a-ntâmplat?

— De ce-l lași pe-ăsta să se-ntoarcă mereu aici? întreb eu.

— Ce dracu’ tot vorbești? răcnește Davy. Toți arată la fel!

— Este 1017!

Davy înalță din umeri cu un gest exagerat.

— Și?

Aud înapoia mea un clic, obscen și sarcastic.

Mă-ntorc și jur că 1017 îmi *zâmbește.*

— Fir-ai… încep eu să zic și-mi aduc pușca în față.

Iar în clipa aceea văd o străfulgerare de Vacarm.

Care vine dinspre 1017.

Foarte scurtă, totuși în același timp foarte clară, eu stând în fața lui, aducându-mi pușca în față, nimic altceva decât ce vede el prin ochii lui…

Dar a existat și o clipită în care el îmi înșfacă pușca…

Și apoi dispare.

Eu am pușca în mâini, iar 1017 stă tot în șanț până la genunchi.

Niciun fel de Vacarm.

Îl măsor din cap până-n picioare. Este mai slăbănog, dar *toți* sunt așa, niciodată nu primesc suficientă hrană, și mă-ntreb dacă nu cumva 1017 a evitat să mănânce în mod deliberat.

Astfel ca să nu-nghită leacul.

— Ce vrei să faci? îl întreb.

El însă a revenit la treabă, brațele și mâinile sapă iarăși, și coastele i se întrevăd prin pielea albă, foarte albă.

Și nu spune nimic.

— De ce le mai dăm leacul spacșilor, dacă taică-tău îl ia de la toți soldații?

Eu și Davy prânzim în ziua următoare. Norii sunt grei pe cer și probabil că-n curând va-ncepe să plouă, prima ploaie după mult timp și va fi o ploaie rece, însă avem ordinul să continuăm oricum munca, așa că petrecem ziua privindu-i pe spacși cum încep să toarne beton.

Ivan a adus betoniera azi-dimineață, tămăduit, dar șchiopătând, cu Vacarmul urlându-i. Mă-ntreb unde mai crede *acum* că este puterea.

— Păi îi împiedică să comploteze, nu? zice Davy. Îi împiedică să trimită idei de la unul la altul.

— Dar pot face asta și prin clicuri. Cad pe gânduri câteva clipe. Nu pot?

Davy se mulțumește să strângă din umeri, *cui îi pasă, porc-pișăcios.*

— Nu mai mănânci sendvișul ăla?

Îi dau sendvișul meu, privind mereu cu un ochi spre spacși.

— N-ar trebui să știm ce gândesc ei? îl întreb. N-ar fi bine s-o știm?

Mă uit peste câmp, căutându-l pe 1017, care, bineînțeles, se uită la mine.

Pic. Prima picătură de ploaie mă lovește pe geană.

— Ce rahat! spune Davy privind cerul.

* * *

Ploaia nu se oprește timp de trei zile. Șantierul devine tot

mai noroios, însă Primarul vrea să continuăm, așa că zilele alea sunt petrecute lunecând și căzând prin noroi și ridicând prelate uriașe pe cadre din lemn ca să acoperim părți mari din câmp.

Davy se ocupă de munca de la interior, alergându-i pe spacși de colo-colo, ca să țină cadrele din lemn. Eu petrec majoritatea timpului afară, în ploaie, străduindu-mă să fixez marginile prelatelor cu pietre grele.

Este o muncă de rahat și *idioată.*

— Mișcați-vă! strig la spacșii care mă ajută să țintuiesc de sol una dintre ultimele margini.

Degetele-mi îngheață pen'că nimeni nu ne-a dat mănuși și Primarul n-a fost pe-aici, ca să-i cerem.

— Au! duc un deget însângerat la gură, după ce mi-am julit mâinile pentru a milioana oară.

Spacșii continuă să care pietre, părând indiferenți la ploaie, ceea ce-i bine fiin'că sub prelate nu-i loc destul ca să se-adăpostească toți.

— Hei! strig eu. Atenție la margine! Atenție la…

O rafală de vânt smulge prelata pe care tocmai o fixaserăm. Un spacs se ține de ea, dar prelata se ridică în aer, purtându-l, apoi îl trântește violent de sol. Sar peste el și pornesc în urmărirea prelatei, care se răsucește și se rostogolește peste câmpul noroios, apoi suie o pantă mică și aproape că pun mâna pe ea…

Când alunec urât, ducându-mă ca pe tobogan de cealaltă parte a pantei, pe turul pantalonilor…

Și-mi dau seama unde am alergat, unde am alunecat…

Mă-ndrept exact către budă.

Mă agăț cu degetele de noroi, ca să mă opresc, însă nu mă pot prinde de nimic și cad înăuntru cu un *pleosc.*

— Bleah! strig eu și-ncerc să mă ridic.

Sunt afundat până la coapse în rahat de spacși acoperit cu var nestins, sunt împroșcat complet pe piept și pe spate, iar duhoarea mă face să vomit…

Și văd alt fulger de Vacarm.

Mă arată pe mine, stând în budă.

Îl arată pe un spacs stând chiar deasupra mea.

Ridic ochii.

Acolo este un zid de spacși care privesc.

Și în fața lor, a tuturor.

1017.

Deasupra mea.

Cu un bolovan uriaș în mâini.

El nu spune nimic, ci stă cu bolovanul, arhisuficient pentru a face mult rău dacă-i bine aruncat.

— Da? îi spun eu. Asta doreai, așa-i?

El mă privește.

Nu mai văd Vacarmul.

Întind mâna spre pușcă, încet.

— Ce va fi? îl întreb și el poate vedea în Vacarmul meu cât de pregătit sunt, cât de pregătit sunt să ne luptăm.

Cât de pregătit sunt să…

Acum am mâna pe patul puștii.

Însă el doar mă privește.

Apoi lasă bolovanul să cadă pe pământ și se întoarce către prelată. Mă uit după el cum merge, cinci pași, apoi zece, și corpul mi se destinde puțin.

Când ies încet din budă, îl aud.

Clicul.

Clicul lui obscen.

Și mă pierd.

Alerg spre el și urlu, dar nu știu ce spun și Davy se răsucește șocat, când ajung la adăpostul prelatei imediat după 1017 și intru în goană cu pușca ridicată deasupra capului de parcă aș fi un nebun cretin și 1017 se întoarce către mine, însă nu-i las ocazia să facă nimic, și-l izbesc puternic în față cu patul puștii, și el cade pe spate pe pământ, și ridic pușca din nou, și din nou și o cobor, iar el ridică mâinile să se apere și-l lovesc din nou, și din nou, și din nou…

În mâini…

Și în față…

Și în coastele alea slăbănoage…

Și Vacarmul meu urlă…

Și lovesc…

Și lovesc…

Și lovesc…

Și zbier…

Zbier…

— DE CE-AI PLECAT?
— DE CE M-AI PĂRĂSIT?
Și aud *troscul* sec, rece, al brațului său, rupându-se.

Umple văzduhul, mai asurzitor decât ploaia sau vântul, îmi întoarce stomacul pe dos, îmi ridică un ghem gros în gâtlej.
Mă opresc, în mijlocul unei lovituri.
Davy se holbează la mine, cu gura căscată.
Toți spacșii se retrag, îngroziți.
De pe pământ, 1017 mă privește, cu sânge roșu revărsându-se din nasul lui nefiresc și din colțurile ochilor prea sus plasați pe chip, dar dinspre el nu se aude niciun sunet, niciun Vacarm, niciun gând, niciun clic, nimic…
(și suntem în locul de popas și pe pământ este un spacs mort și Viola pare groaznic de speriată și se retrage din fața mea și este sânge peste tot și-am făcut-o iarăși am făcut-o iarăși și de ce te-ai dus ah Iisuse la dracu’ Viola de ce *ai plecat…)*
Și 1017 doar mă privește.

Și mă jur pe numele Domnului, este o privire de triumf.

23. Ceva se apropie

[Viola]

— Pompa d-apă mergi iar, Hildy.

— Mulțumesc, Wilf. Îi întind o tavă cu pâine, care încă mai aburește. Poți, te rog, să-i duci asta lui Jane? Ea pregătește mesele pentru micul dejun.

Wilf ia tava și din Vacarmul lui răzbate încetișor un zumzet de refren. După ce iese din baraca bucătăriei, îl aud strigând:

— Nevastă!

— De ce-ți spune Hildy? întreabă Lee, apărând prin ușa din spate cu un coș de făină pe care tocmai a măcinat-o.

Până la coate de praful alb.

Mă uit pentru o clipă la brațele lui goale, apoi întorc iute privirea.

Stăpâna Coyle ne-a pus să lucrăm împreună, fiindcă nici el nu se mai poate întoarce în Noul Prentisstown.

Nu, în niciun caz *n-o voi* ierta.

— Hildy a fost numele cuiva care ne-a ajutat pe noi, îi explic. Cineva al cărei nume merita să-l porți.

Poartă un tricou fără mâneci și pielea îi este acoperită

— Și prin *noi,* te referi la…

— La mine și la Todd, da.

Îi iau coșul cu făină din mâini și-l trântesc cu un bufnet pe masă.

Urmează o tăcere așa cum pare să fie de câte ori se ivește numele lui Todd.

— Nu l-a mai văzut nimeni, Viola, rostește Lee cu blândețe. Pe de altă parte, ele merg în general noaptea acolo, așa că asta nu înseamnă…

— Ea nu mi-ar spune nici dacă ar ști. Încep să împart făina în castroane. Ea crede că Todd a murit.

Lee se foiește de pe un picior pe celălalt.

— Tu însă spui altceva.

Mă uit la el. Surâde și-mi este imposibil să nu-i zâmbesc de asemenea.

— Iar tu mă crezi, nu-i așa?

Tânărul ridică din umeri.

— Wilf te crede. Și ai fi surprinsă dacă ai ști cât de respectat

este cuvântul lui Wilf aici.

— Nu. Privesc pe fereastră către direcția în care a dispărut Wilf. Nu, de fapt n-aș fi surprinsă.

Ziua trece precum celelalte zile, și noi tot gătim. Aceasta este noua noastră sarcină, a mea și a lui Lee: gătitul mâncării. Toată mâncarea, pentru toată tabăra. Am învățat cum să facem pâine din *grâu* simplu, nici măcar din făină. Am învățat cum să jupuim veverițe, cum să scoatem carapacea broaștelor țestoase și să curățăm peștii. Am învățat ce cantități sunt necesare ca să pregătești supă pentru o sută de persoane. Am învățat să curățăm cartofi și pere, posibil mai repede decât oricine de pe planeta asta idioată.

Stăpâna Coyle jură că așa se câștigă războaiele.

— Nu chiar pentru asta am semnat eu, spune Lee smulgând alt pumn de pene din a șaisprezecea găinușă de pădure în după-amiaza asta.

— Cel puțin ideea semnării ți-a aparținut, îi răspund și degetele mi se strâng pe propria mea găinușă.

Penele plutesc prin aer ca un roi de muște lipicioase, prinzându-se peste tot. Am fulgi verzi minusculi sub unghii, în articulațiile coatelor, în coada ochilor.

Știu asta pentru că și Lee îi are pe toată fața, prin tot părul lui lung și auriu și în firișoarele de păr tot aurii de pe antebrațe.

Simt că mă învăpăiez din nou la chip și smulg furioasă un smoc de pene.

O zi s-a făcut două zile, care s-au făcut trei zile, care s-au făcut o săptămână, apoi încă o săptămână, gătind cu Lee, spălând cu Lee, stând în baraca asta cu Lee timp de trei zile, fiindcă afară a plouat neîntrerupt.

Și totuși. Și *totuși.*

Se apropie ceva, se fac pregătiri pentru ceva, nimeni nu-mi spune nimic.

Și eu continui să fiu împotmolită *aici.*

Lee aruncă pe masă o găinușă jumulită și ridică alta.

— Dacă nu suntem atenți, vom eradica specia asta.

— Este singura vietate pe care o poate împușca Magnus, răspund eu. Toate celelalte sunt prea iuți.

— O specie dispărută, comentează Lee, deoarece Riposta n-a avut un optician.

Izbucnesc în râs, prea sonor. Dau ochii peste cap față de mine însămi.

Termin de jumulit găinușa și iau alta.

— Fac câte trei, în timp ce tu faci abia două, îi spun. *Și* am copt mai multe pâini azi-dimineață *și*...

— Ai ars jumătate din ele.

— Pentru că *tu* ai încins cuptorul prea tare!

— Nu sunt făcut pentru gătitul mâncării, zâmbește el. Eu am fost făcut pentru militărie.

Icnesc furioasă.

— Adică tu crezi că *eu sunt făcută* pentru gătitul mâncării...

Însă Lee începe să râdă și continuă să râdă, chiar și când arunc în el cu un pumn de pene ude, lovindu-l drept în ochi.

— Au! exclamă și se șterge pe față. Nu ținteşti deloc rău. Ar trebui într-adevăr să-ți punem o armă în mâini.

Cobor iute ochii spre a milioana găinușă din poală.

— Sau poate că nu, continuă Lee cu glas mai scăzut.

— Tu ai...?

Mă opresc.

— Ce să am?

Îmi umezesc buzele, ceea ce-i o greșeală, întrucât după aceea trebuie să scuip o gură de fulgi, astfel încât, atunci când vorbesc până la urmă, tonul vocii pare mai exasperat decât aș fi vrut.

— Tu ai împușcat vreodată pe cineva?

— Nu. Tânărul își îndreaptă spatele. Tu ai împușcat? Clatin din cap și-l văd cum se destinde, ceea ce mă face să adaug imediat:

— Dar *am fost* împușcată.

Își îndreaptă din nou spatele.

— Vorbești serios?

O spun înainte să fi vrut, înainte să-mi fi dat măcar seama că o voi spune și apoi o spun și-mi dau seama că n-am mai spus-o niciodată până acum, nu cu voce tare, nu pentru mine, niciodată, deloc de când s-a întâmplat, și totuși iat-o acum, rostogolindu-se într-o cameră plină cu pene jumulite.

— Și am înjunghiat pe cineva. Mă opresc din jumulit.

Și l-am omorât.

Corpul mi se simte brusc de două ori mai greu în liniștea care urmează.

Când încep să plâng, Lee îmi întinde un prosop de bucătărie și mă lasă în pace, fără să se apropie de mine, fără să spună vreo prostie ori să mă întrebe cum s-a întâmplat, deși probabil că moare de curiozitate. Mă lasă pur și simplu să plâng.

Ceea ce este perfect.

— Da, însă câștigăm simpatie, spune Lee spre sfârșitul cinei pe care o luăm cu Wilf și Jane.

Eu amân sfârșitul, deoarece imediat după aceea va trebui să revenim în bucătărie și să începem să pregătim drojdia pentru pâinea de *mâine.* N-ați crede cât de multă pâine pot mânca o sută de oameni!

Înghit jumătate din ultimul meu dumicat.

— Eu am spus doar că voi nu sunteți foarte mulți.

— Vrei să spui *noi,* replică Lee privindu-mă cu seriozitate. Și avem spioni care acționează în oraș, iar oamenii ni se alătură când pot. Acolo situația este tot mai proastă. Acum se raționalizează *mâncarea* și nimeni nu mai capătă medicamentul pentru Vacarm. Vor începe să se întoarcă împotriva lui.

— Și foarti mulți îs în temniți, adaugă Jane. Șuti di femei, legați laolaltă, legați sub pământ, cari flămânzesc și mor di foami cu zecili.

— Nevastă! se răstește Wilf.

— Io zic numa' ce-am auzit!

— N-ai auzit așa ceva.

Jane pare îmbufnată.

— Nu-nseamnă că nu-i adevărat.

— Cu toate acestea, zice Lee, mulți din închisori ne vor susține. Iar asta poate declanșa…

Se oprește.

— Ce? întreb eu, ridicând ochii. Ce poate declanșa?

El nu-mi răspunde, ci privește către altă masă unde Stăpâna Coyle stă cu Stăpânele Braithwaite, Forth, Waggoner și Barker, plus Thea, așa cum sunt mereu, discutând chestii, șușotind, punând la cale ordine secrete pe care să le execute alții.

— Nimic, zice Lee văzând-o pe Stăpâna Coyle că se ridică și vine spre noi.

— Wilf, spune ea când ajunge la masa noastră, voi avea nevoie de cotigă diseară, te rog.

— Da, Stăpână, spune el și se ridică imediat.

— Termină de mâncat, spune ea, oprindu-l. Aici nu-i muncă silnică.

— Îmi faci plăceri, rostește Wilf, apoi își scutură pantalonii și pleacă.

— Pe cine mai arunci în aer la noapte? întreb eu.

Stăpâna Coyle își subțiază buzele.

— Cred că ajunge, Viola.

— Vreau să vin, spun eu. Dacă la noapte te duci în oraș, vreau să vin cu tine.

— Răbdare, fata mea. Va sosi și ziua ta.

— Care zi? întreb după ea în timp ce se îndepărtează. *Când*?

— Răbdare, repetă Stăpâna Coyle.

O spune însă pe un ton lipsit de răbdare.

În fiecare zi se întunecă tot mai devreme. Când se lasă noaptea, eu stau afară pe o grămadă de pietre și privesc cum cei care vor acționa în noaptea asta pleacă spre cotigi, cu ranițele ticsite de chestii secrete. Unii bărbați au Vacarm acum, luând doze reduse de medicament din propria noastră rezervă, tot mai mică, ascunsă în peșteră. Au luat destul ca să semene cu cei din oraș, dar nu îndeajuns ca să trădeze ceva. Este un echilibru delicat și devine tot mai periculos pentru bărbații noștri să iasă pe străzile orașului, totuși ei nu se dau în lături.

Și pe când dorm în noaptea asta, oamenii din Noul Prentisstown vor fi jefuiți și bombardați, totul în numele dreptății.

— Salut! rostește Lee, o simplă umbră în amurg, și se așază lângă mine.

— Salut, îi răspund.

— Ești bine?

— De ce n-aș fi?

— Da. Ridică o piatră și o azvârle în noapte. De ce n-ai fi?

Stele încep să apară pe cer. Navele mele sunt acolo sus, pe undeva. Oameni care poate ar fi fost în stare să ne ajute, ba nu, care *ne-ar fi ajutat* dacă i-am fi putut contacta. Simone Watkin și Bradley Tench, oameni buni, oameni *inteligenți,* care ar fi pus capăt stupizeniei acesteia și exploziilor și…

Simt din nou o gheară în jurul gâtului.

— Chiar ai omorât pe cineva, spune Lee azvârlind altă piatră.

— Da, zic eu și-mi trag genunchii la piept.

El mai așteaptă câteva clipe.
— Cu Todd?
— *Pentru* Todd, îi răspund. Ca să-l salvez. Ca să ne salvez pe *noi.*
Soarele a dispărut acum și frigul ne cuprinde iute. Își strânge genunchii și mai tare.
— Știi, spune Lee, ea se teme de tine. La Stăpâna Coyle mă refer. Crede că ești puternică.
Mă uit la el, încercând să-l disting în beznă.
— Asta-i o prostie.
— Am auzit-o spunând-o Stăpânei Braithwaite. Zicea că tu ai putea conduce armate întregi, dacă ți-ai pune mintea cu asta.
Clatin din cap, însă, desigur, el nu-mi poate vedea gestul.
— Ea nici măcar nu mă cunoaște.
— Nu, dar e inteligentă.
— Și toți cei de aici o urmează ca niște mielușei.
— Toți, cu excepția ta. Mă înghiontește ușor cu umărul în mod prietenos. Poate că la asta se referă ea.
Din interiorul peșterilor începe să se audă freamătul surd care anunță că liliecii se pregătesc.
— De ce ești *tu* aici? îl întreb. De ce ai urmat-o pe Stăpâna Coyle?
I-am mai pus întrebarea asta, dar a schimbat subiectul de fiecare dată.
Totuși poate că în seara aceasta va fi diferit. În tot cazul *se simte* diferit.
— Tatăl meu a murit în Războiul Spacșilor, rostește el.
— Mulți tați au murit, zic eu și mă gândesc la Corinne, mă întreb unde este, mă întreb dacă…
— De fapt, urmează Lee, nu mi-l amintesc foarte bine. Practic eu am crescut cu mama și cu sora mea mai mare. Și soră-mea… Izbucnește în râs. Ți-ar fi plăcut de ea. Avea limba ascuțită și era iute la mânie… n-ai crede ce dispute am avut.
Râde din nou, însă mai încetișor.
— Când a sosit armata, Siobhan a vrut să lupte, însă mama s-a împotrivit. Și eu am vrut să lupt, dar Siobhan și cu mama au intrat în conflict serios. Siobhan era gata să pună mâna pe arme și mama a fost nevoită să baricadeze ușa, ca s-o oprească să fugă pe stradă, când armata a intrat în oraș.
Freamătul se aude tot mai tare și Vacarmul liliecilor începe

să răsune prin deschiderea peșterii. *Zboară, zboară,* spun ei. *Departe, departe.*

— Apoi totul ne-a scăpat din mâini, nu? continuă tânărul. Armata ajunsese aici și în aceeași noapte soldații au luat toate femeile și le-au dus în casele din estul orașului.

Mama a zis să fie cooperante, înțelegi, „doar deocamdată, doar ca să vedem încotro merg lucrurile, poate că el nu-i așa rău”. Chestii de-astea.

Nu răspund și mă bucur că-i întuneric și el nu-mi poate vedea chipul.

— Dar Siobhan n-a vrut să cedeze fără împotrivire, înțelegi? A țipat și a zbierat la soldați și a refuzat să coopereze, iar mama a implorat-o să termine, să nu-i înfurie, însă Siobhan... Se oprește și aud dinspre el un plescăit de limbă. Siobhan l-a pocnit pe primul soldat care a încercat s-o ia pe sus.

Lee inspiră profund.

— După aceea a izbucnit nebunia. Am încercat să mă lupt, dar m-am trezit pe podea cu urechile țiuindu-mi și cu genunchiul unui soldat apăsându-mă în spate. Mama țipa, însă Siobhan nu se auzea, apoi mi-am pierdut cunoștința și când m-am trezit eram singur în casă.

Zboară, zboară, auzim dincolo de deschiderea peșterii. *Departe, departe, departe.*

— După terminarea restricțiilor, rostește el, le-am căutat, dar nu le-am găsit. Am întrebat în toate barăcile și dormitoarele comune și în toate casele de tămăduire. Și în sfârșit, în chiar ultima casă de tămăduire, mi-a răspuns Stăpâna Coyle.

Lee se oprește și ridică ochii.

— Uite-i că vin.

Liliecii roiesc afară din peșteră, de parcă lumea ar fi fost întoarsă cu susul în jos și ei au fost turnați peste capetele noastre, un potop de întuneric de nepătruns pe fundalul cerului nopții. *Vâjjjul* trecerii lor este atât de puternic, încât este imposibil să ne putem face auziți vreme de un minut, așa că stăm locului și-i privim.

Fiecare are anvergura de cel puțin doi metri, cu aripi îmblănite și urechi scurte ca niște cioturi și un punct verde strălucitor de fosfor la extremitatea fiecărei aripi întinse; punctele acelea le folosesc, cumva, pentru a deruta și ameți fluturii și gândacii pe care-i mănâncă. Punctele sclipesc în

noapte, creând deasupra noastră o pătură de stele care pâlpâie vremelnic. Stăm nemișcați, înconjurați de fâlfâiturile de aripi, de țipetele Vacarmului lor, *zboară zboară departe departe departe.*

Iar după cinci minute au dispărut, s-au pierdut în pădurea înconjurătoare, de unde nu vor reveni decât cu foarte puțin timp înaintea zorilor.

— Ceva se apropie, zice Lee în tăcerea care urmează. O știi și tu. Nu pot spune ce este, dar merg mai departe, fiindcă mai există un loc în care nu le-am căutat.

— Atunci o să merg și eu, îi spun.

— Ea nu te va lăsa. Lee se întoarce către mine. Îți promit însă că-l voi căuta pe Todd. Cu aceiași ochi cu care le voi căuta pe Siobhan și pe mama, îl voi căuta și pe el.

Un clopot sună încetișor în toată tabăra, anunțând că echipele de raiduri au plecat în oraș și că cei rămași aici trebuie să meargă la culcare. Lee și cu mine mai rămânem o vreme pe întuneric, cu umărul lui atingându-l pe al meu și umărul meu atingându-l pe al lui.

24. Ziduri de închisoare

[Todd]

— Nu-i rău pentru niște muncitori necalificați, zice Primarul de pe șaua lui Morpeth.

— Ar fi fost mai multe, spune Davy, dar a plouat și dup-aia totul s-a transformat în *noroi.*

— Ba nu, zice Primarul privind în jurul câmpului. V-ați descurcat admirabil, amândoi, ați realizat atât de multe în numai o lună.

Tăcem toți timp de-un minut și privim lucrurile pe care le-am rezolvat admirabil. Am turnat tot betonul pentru fundația unei clădiri lungi. Toate cofrajele au fost montate și unele au început chiar să fie umplute cu pietrele pe care le-am luat din zidurile interioare ale mănăstirii, iar prelata formează un soi de acoperiș. Arată deja ca o clădire.

Are dreptate, ne-am descurcat admirabil.

Noi și 1150 de spacși.

— Da, continuă Primarul. Foarte mulțumitor.

Vacarmul lui Davy capătă o strălucire rozalie, neplăcut de privit.

— Deci ce este? întreb eu.

Primarul mă privește.

— Ce este... ce anume?

— Asta, arăt eu spre clădire. Ce ar trebui să fie?

— Termină construirea ei, Todd, și-ți promit că te voi invita la marea inaugurare.

— Așadar nu-i pentru spacși?

Primarul se încruntă ușor.

— Nu, Todd.

Îmi frec ceafa cu o palmă și aud ceva zăngănind în Vacarmul lui Davy, zăngănituri care vor crește, dacă el crede că-i stric momentul de laudă.

— Atât doar, spun eu, că-n ultimele trei nopți a fost chiciură și vremea se tot răcește.

Primarul îl întoarce pe Morpeth către mine. *Băiat mânz,* gândește el. *Băiat mânz, înapoi.*

Mă retrag un pas fără măcar să mă gândesc.

Sprâncenele Primarului se arcuiesc.

— Vrei radiatoare pentru muncitorii tăi?

— Păi… Mă uit la teren și la clădire, și la spacșii care se străduiesc să stea în capătul opus, cât mai departe de noi trei, dar sunt foarte înghesuiți într-un spațiu atât de limitat. S-ar putea să ningă, continui eu, și nu știu dacă ei vor supraviețui.

— Sunt mai rezistenți decât ai crede, Todd. Primarul vorbește încet și în glasul lui există ceva pe care nu pot pune degetul. Mult mai rezistenți.

Cobor iarăși ochii.

— Da, încuviințez. Bine.

— O să-l pun pe soldatul Farrow să aducă niște radiatoare cu fisiune mici, dacă asta te va face să te simți mai bine.

Clipesc repede din ochi.

— Serios?

— *Serios*? spune Davy.

— Au făcut treabă bună, zice Primarul, sub conducerea voastră, iar tu ai dovedit dedicare reală în ultimele săptămâni, Todd. Calități reale de *conducere.*

Zâmbește, aproape cald.

— Știu că ai un suflet care detestă să-i vadă pe alții suferind. Se uită drept în ochii mei, aproape provocându-mă să-mi feresc privirea. Blândețea ta îți face cinste.

— *Blândețe,* pufnește Davy.

— Sunt mândru de tine. Primarul ridică frâul. Sunt mândru de voi *amândoi.* Și veți fi răsplătiți pentru eforturile voastre.

Vacarmul lui Davy radiază din nou când Primarul iese pe poarta mănăstirii.

— Ai auzit? zice el înălțându-și sprâncenele. Răsplată, porcul meu pișăcios și blând.

— Tacă-ți fleanca, Davy.

Am pornit deja pe lângă cofraje, către partea din spate a clădirii unde se găsește ultima porțiune de teren neconstruită și unde s-au îngrămădit toți spacșii. Se feresc din calea mea când înaintez printre ei.

— Sosesc radiatoare, le spun și pun imaginea aceea și în Vacarmul meu. Va fi mai bine.

Ei însă continuă să se străduiască din răsputeri să nu m-atingă.

— Am *zis* că va fi mai bine!

Nerecunoscători idioți…

Mă opresc. Inspir adânc. Merg mai departe.

Ajung în spatele clădirii, acolo unde am rezemat câteva cofraje nefolosite de scheletul construcției, formând un adăpost.

— Acum poți să ieși, rostesc eu.

Vreme de un minut nu se aude niciun sunet, după care răzbat niște foșnituri și apare 1017, cu brațul într-o bandulieră improvizată din una dintre puținele mele cămăși. Este mai costeliv ca oricând și o roșeață se poate distinge în sus pe braț, pornind din locul fracturii, totuși pare să pălească în cele din urmă.

— Am reușit să-ți fac rost de niște calmante, spun eu și le scot din buzunar.

Mi le smulge din mână, aproape lovindu-mă și zgâriindu-mi palma.

— Ai grijă, rostesc printre dinții încleștați. Vrei să fii luat și dus acolo unde-i duc pe spacșii schilozi?

O rafală de Vacarm răbufnește dinspre el, una pe care m-am învățat s-o aștept, și este cea obișnuită: el stând deasupra mea c-o pușcă, el lovindu-mă și lovindu-mă din nou, eu implorându-l să-nceteze, el rupându-mi *mie* brațul.

— Mda, zic eu. Mă rog…

— Te joci cu animalul tău? Davy apare de după colț și se reazemă de clădire cu brațele încrucișate peste piept. Știi că pe cai îi împușcă dacă-și rup un picior?

— El nu-i un cal.

— Nuuu. I-o oaie.

Îmi țugui buzele.

— Mulțumesc că nu i-ai spus tatălui tău.

Davy strânge din umeri.

— Nu-i problemă, porc-pișăcios, atâta timp cât nu ne afectează răsplata.

1017 emite clicurile lui obscene spre amândoi, dar în principal către mine.

— Nu pare totuși foarte recunoscător, comentează Davy.

— Mda, l-am salvat de două ori până acum. Mă uit la 1017, îl privesc direct în ochii care nu-i părăsesc niciodată pe ai mei. N-o s-o mai fac și-a treia oară.

— Așa zici acum, însă toți știu c-o s-o faci. Davy arată cu

bărbia spre 1017. Până și el. Lărgește după aceea ochii, batjocoritor. Pen’că ești *blând.*

— Tacă-ți fleanca.

Dar el râde deja și pleacă, iar 1017 mă privește și mă privește.

Iar eu îl privesc la rândul meu.

L-am salvat.

(l-am salvat pentru ea)

(dacă ea ar fi fost aici, ar fi putut vedea, ar fi putut vedea cum l-am salvat)

(dacă ea ar fi fost aici)

(dar nu-i)

Încleștez pumnii și apoi mă silesc să-i descleștez.

Noul Prentisstown s-a schimbat în ultima lună, o văd în fiecare zi când călăresc spre casă.

Pe de o parte, asta se datorează apropierii iernii. Frunzele de pe copaci au devenit purpurii și roșii, și au căzut pe pământ, lăsând în urma lor scheletele înalte pregătite pentru iarnă. Arborii veșnic verzi și-au păstrat cetina, dar s-au scuturat de conuri, iar întinzătorii și-au retras ramurile în trunchiuri, lăsând tulpini goale să se ridice în ger ca niște stâlpi. Toate astea plus cerul constant întunecat creează impresia că orașul flămânzește.

Și așa este. Armata a invadat la sfârșitul culesului, așa c-au existat provizii de alimente, totuși în așezările exterioare n-a mai rămas nimeni care să aducă hrană pentru troc, iar Riposta continuă cu exploziile și cu raidurile asupra magaziilor. Un depozit de cereale a fost golit atât de complet și cu atâta succes într-o noapte, încât acum este evident că în oraș și-n armată există bărbați care le-ajută pe femei.

Iar asta-i o veste proastă pentru oraș și pentru armată.

Acum două săptămâni, ora interdicției de ieșire din case a fost redusă, iar săptămâna trecută a fost redusă din nou, astfel că nimeni nu mai are voie să circule după lăsarea întunericului, cu excepția patrulelor. Piața din fața catedralei a devenit un loc pentru ruguri de cărți, de obiecte personale ale celor despre care s-a descoperit că ajută Riposta, de uniforme de tămăduitoare ridicate când Primarul a închis ultima casa de tămăduire. Și practic nimeni nu mai ia leacul, cu excepția

câtorva bărbați foarte apropiați de Primar, domnul Morgan, domnul O’Hare, domnul Tate, domnul Hammar, bărbați din vechiul Prentisstown, care sunt de mulți ani alături de el. I-ai putea spune loialitate.

Eu și Davy nu l-am căpătat niciodată, așa că n-a avut nicio ocazie să ni-l ia-napoi.

— Poate c-asta-i răsplata noastră, spune Davy în timp ce călărim. Poate c-o să-l scoată din beci și-o să vedem și noi în sfârșit cum este.

Răsplata noastră, gândesc eu. *Noi.*

Îmi trec palma pe crupa Sup’ratei și-i simt pielea rece.

— Aproape c-am ajuns, fato, îi șoptesc între urechi. În grajd, unde-i cald și bine.

Cald, gândește ea. *Băiat mânz.*

— Sup’rata, zic eu.

Caii nu sunt ca animalele de companie și sunt tot timpul pe jumătate nebuni, dar am învățat că dacă-i tratezi bine, ajung să te cunoască.

Băiat mânz, gândește ea din nou și-i ca și cum aș face parte din herghelia ei.

— Poate că răsplata-nseamnă femei! rostește Davy brusc. Da! Poate c-o să ne dea niște femei și-o să facă-n sfârșit un bărbat adevărat din tine.

— Tacă-ți fleanca, spun eu, însă nu ne luăm la bătaie.

Dacă stau să mă gândesc, nu ne-am mai bătut de foarte mult timp.

Cred că ne-am obișnuit pur și simplu unul cu celălalt.

Rareori mai vedem femei. După prăbușirea turnului de comunicații, toate au fost încuiate iarăși în case și nu ies decât în echipe, când lucrează pe ogoare, pregătindu-le pentru însămânțările de la anul, păzite de soldați înarmați. Vizitele din partea soților, fiilor și taților sunt acum cel mult o dată pe săptămână.

Auzim povești despre soldați și femei, povești despre soldați care intră noaptea-n dormitoarele comune, povești despre lucruri teribile care se-ntâmplă și pentru care nu-i nimeni pedepsit.

Iar poveștile alea nici măcar nu țin seama de femeile din închisori, închisori pe care le-am văzut doar din turnul catedralei, un grup de clădiri transformate în extremitatea de

vest a orașului, în apropierea bazei cascadei. Cine știe ce se-ntâmplă-năuntru? Ele sunt hăt departe, unde nu le poate vedea nimeni, doar cei care le păzesc.

Cumva ca spacșii.

— Iisuse, Todd, zice Davy, câtă gălăgie faci, *gândind* întruna!

Este exact genul de replică pe care-am învățat s-o ignor din partea lui Davy. Atât doar că de data asta mi-a zis *Todd.*

* * *

Ne lăsăm caii în grajdul de lângă catedrală. Davy mă escortează apoi până la turn, deși de-acum nu mai am nevoie de gardian.

Fiin'că unde m-aș putea duce?

Intru pe ușa din față și-aud:

— Todd?

Primarul m-așteaptă.

— Da, domnule Primar? zic eu.

— Mereu politicos, surâde el și vine spre mine, iar cizmele îi țăcănesc pe marmură. Pari a fi mai bine în ultima vreme, mai calm. Se oprește la un metru depărtare. Ai folosit unealta?

Ha?

— Ce unealtă? întreb eu.

El suspină încet. Și apoi…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Ridic o mână către tâmplă.

— Cum faci asta?

— Vacarmul poate fi folosit, Todd, zice el. Dacă ești îndeajuns de disciplinat. Iar primul pas este folosirea uneltei.

— Eu sunt Cercul și Cercul este eu?

— Este o modalitate prin care să te concentrezi, încuviințează el, prin care să-ți aliniezi Vacarmul, să-l strunești, să-l *controlezi,* iar bărbatul care-și poate controla Vacarmul deține un atu.

Mi-l amintesc psalmodiind în casa lui din vechiul Prentisstown, cât de ascuțit și înfricoșător suna Vacarmul lui prin comparație cu al altor bărbați, cât de mult semăna cu o…

Cu o armă.

— Ce este Cercul? întreb eu.

— Destinul tău, Todd Hewitt. Un cerc este un sistem închis. Nu ai cum să ieși, așa că este mai ușor dacă nu i te împotrivești.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Dar de data asta și glasul meu i-acolo.

— Sunt multe pe care abia aștept să le înveți de la mine, zice el și iese fără să-mi spună „noapte bună”.

Mă plimb pe lângă pereții clopotniței, privind afară spre cascada din vest, spre dealul cu crestătură din sud, și spre est, la colinele ce duc către mănăstire, deși n-o poți vedea de-aici. Poți să vezi doar Noul Prentisstown, cu toți oamenii în case și strânși laolaltă, pe măsură ce coboară noaptea rece.

Ea este pe-acolo pe undeva.

A trecut o lună și n-a apărut.

A trecut o lună și…

(taci din gură)

(taci dracului din *gura* aia smiorcăită și-a dracului)

Încep iarăși să mă plimb.

Deschizăturile sunt închise acum cu geamuri și avem un radiator care să ne apere de nopțile de toamnă. Mai multe pături, de asemenea, și o lumină și cărți aprobate pentru Primarul Ledger.

— Dar tot o închisoare rămâne, nu? spune el dinapoia mea, cu gura plină. Ai zice că ți-ar fi putut găsi măcar *ție* un loc mai bun.

— Chiar îmi doresc ca toți să-nceteze să creadă că nu mă deranjează dacă mă citesc întruna, rostesc eu fără să mă-ntorc.

— Probabil că vrea să te scoată din oraș, zice Primarul Ledger terminându-și cina, care-i cu puțin peste jumătate din ce obișnuiam să primim. Vrea să fii departe de toate zvonurile.

— Ce zvonuri? întreb, deși nu mă interesează deloc.

— Ah, zvonuri despre uriașele puteri de control mintal ale Primarului nostru. Zvonuri despre arme produse din Vacarm. Zvonuri că el poate zbura, nu mă îndoiesc.

Nu-l privesc și-mi țin Vacarmul tăcut.

Eu sunt Cercul, gândesc.

Apoi mă opresc.

Este după miezul nopții când răsună prima explozie.

Buuum!

Tresar puțin pe saltea, dar asta-i tot.

— Unde crezi c-a fost? întreabă Primarul Ledger, tot fără să

se ridice din pat.

— Mi s-a părut în est, răspund și privesc în bezna clopotniței. Poate vreun depozit de alimente?

Așteptăm a doua explozie. Întotdeauna există a doua explozie. Când soldații se reped spre locul celei dintâi, Riposta se folosește de a doua...

Buuum!

— Uite-o, zice Primarul Ledger, după care se ridică în capul oaselor în pat și privește afară printr-o deschidere.

Mă scol și eu.

— La dracu', spune el.

— Ce-i? mă apropii de el.

— Cred că a fost uzina de apă de lângă râu.

— Și ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că va trebui să fierbem fiecare nenorocită de cană de...

BUUUM!

Un fulger uriaș, care mă face pe mine și pe Primarul Ledger să tresărim, îndepărtându-ne de fereastră. Geamul zornăie în cercevele.

Și toate luminile din Noul Prentisstown se sting.

— Centrala electrică, zice Primarul Ledger pe un ton stupefiat. Însă asta-i păzită permanent, zi și noapte. Cum au putut ajunge la *ea?*

— Nu știu, răspund și simt un ghem în stomac. Dar o să se lase cu represalii serioase.

Primarul Ledger își trece obosit palma peste față, iar noi auzim sirene și soldați strigând în orașul de dedesubt. Clatină din cap.

— Nu știu *ce* cred ele c-o să reuș...

BUUUM!

BUUUM!

BUUUM!

BUUUM!

BUUUM!

Cinci explozii uriașe se succed rapid și zgâlțâie atât de tare turnul, încât eu și Primarul Ledger suntem trântiți pe podea și câteva ferestre se sparg către interior, împroșcându-ne cu

cioburi și fărâme de sticlă.

Vedem cum cerul se luminează.

Cerul spre vest.

Un nor de foc și fum se-nalță atât de sus deasupra închisorilor, încât pare că un gigant l-a ridicat acolo.

Primarul Ledger gâfâie apăsat lângă mine.

— Au făcut-o, icnește el. Acum chiar c-au făcut-o.

Chiar c-au făcut-o, gândesc eu.

Și-au început războiul.

și eu nu pot să nu...
Nu pot să nu mă gândesc...
Ea vine după mine?

25. Noaptea în care se întâmplă

[Viola]

— Am nevoie de ajutorul tău, rostește Stăpâna Lawson apărând în pragul bucătăriei.

Ridic mâinile, acoperite de făină.

— Sunt exact în mijlocul…

— Stăpâna Coyle a precizat în mod explicit să te folosesc pe tine.

Mă încrunt. Nu-mi place cuvântul *folosesc.*

— Și atunci cine va face pâinile astea pentru mâine? Lee a plecat să strângă lemne pentru foc…

— Stăpâna Coyle a spus că ai avut experiență cu gestionarea medicamentelor, mă întrerupe Stăpâna Lawson. S-au adus multe, iar fata pe care o am acum este complet nepricepută în sortarea lor.

Oftez. Măcar este mai bine decât să pregătesc mâncare.

O urmez în amurg, pătrundem prin gura unei peșteri, apoi străbatem mai multe pasaje, până ajungem în caverna mare unde ținem proviziile cele mai valoroase.

— S-ar putea să dureze o vreme, zice Stăpâna Lawson.

Petrecem acolo toată seara, apoi ne afundăm în noapte, inventariind medicamente, bandaje, comprese, așternuturi de pat, anestezice, garouri, benzi pentru diagnosticare, tensiometre, stetoscoape, halate, tablete pentru purificarea apei, ațele, tampoane de vată, pense, tablete cu rădăcina lui Jeffers, adezivi și tot ce mai avem, sortându-le în grămăjoare, pe care le întindem pe podeaua cavernei, până la intrarea în tunelul principal.

Îmi șterg fruntea de transpirație rece.

— N-ar trebui să le strângem deja pe astea?

— Încă nu, răspunde Stăpâna Lawson. Privește în jur la grămezile ordonate pe care le-am făcut. Își freacă apoi palmele și o încruntătură îngrijorată îi încrețește fața. Sper că sunt îndeajuns.

— Îndeajuns pentru ce? O urmăresc cum trece de la o grămăjoară la alta. Îndeajuns pentru *ce,* Stăpână Lawson?

Ea mă privește și își mușcă ușor buza.

— Cât din tămăduire îți mai amintești?

Mă holbez la ea pentru o clipă, iar bănuielile cresc și cresc întruna, după care ies în fugă din cavernă.

— Stai! strigă ea după mine, dar sunt deja afară, în tunelul central, alerg în goana mare prin gura principală a peșterii și ies în tabără.

Care este pustie.

— Nu fi furioasă, spune Stăpâna Lawson după ce am căutat prin toate barăcile.

Stau locului, ca o proastă, cu mâinile în șolduri și privesc tabăra pustie din jur. După ce-mi găsise o distragere, Stăpâna Coyle plecase, împreună cu toate celelalte Stăpâne, mai puțin cu Stăpâna Lawson. Au plecat de asemenea Thea și ucenicele.

Și toată lumea, de altfel. Toate cotigile, caii și boii.

Și Lee.

Wilf a plecat, de asemenea, deși Jane este aici, singura rămasă.

Seara asta e seara cea mare.

Seara asta e seara în care se întâmplă.

— Știi de ce nu te-a putut lua, zice Stăpâna Lawson.

— N-are încredere în mine, îi răspund. Niciuna dintre voi n-are încredere în mine.

— Nu despre asta este vorba acum, rostește ea și vocea îi capătă tonul acela sever de Stăpână pe care am ajuns să-l detest. Important este ca atunci când vor reveni, noi să dispunem de toate tămăduitoarele apte.

Aș contrazice-o, dar văd cum continuă să-și frământe mâinile, cât de îngrijorat îi este chipul, cât de multe se petrec în sinea ei.

După care ea adaugă:

— Dacă va mai reveni vreunul.

N-a mai rămas nimic de făcut, doar să așteptăm. Jane ne face cafea și noi stăm în frigul care se întețește și privim poteca din pădure, ca să vedem cine se întoarce.

— Polei, zice Jane și trage cu vârful piciorului peste pojghița mică de gheață subțire de pe piatra din apropiere.

— Ar fi trebuit s-o fi făcut mai devreme, vorbește Stăpâna Lawson către ceașca ei, cu fața deasupra aburilor ce se ridică. Ar fi trebuit s-o fi făcut înainte să se schimbe vremea.

— *Ce* să facem? întreb eu.

— Să îi liberăm, spune Jane. Wilf mi-a zis cân' a plecat.

— Pe cine să eliberăm? întreb eu, deși, desigur, nu poate fi vorba decât despre…

Auzim pietre căzând pe cărare. Ne-am ridicat deja în picioare, când Magnus apare ca o ghiulea de peste deal.

— Repede! strigă el. Haideți!

Stăpâna Lawson înhață o trusă de prim-ajutor și pornește în fugă după el pe potecă. Jane și cu mine o urmăm.

Am ajuns la jumătatea pantei, când încep să iasă din pădure.

Pe cotigi, pe umerii altora, pe tărgi, pe spinările cailor; mai multe coboară pe potecă în urma lor, iar și mai multe apar dinapoia coamei dealului în urma *lor.*

Toate cele care trebuiau eliberate.

Prizonierele întemnițate de Primar și armata lui.

Iar *starea* lor…

— Doamni Dumnezeuli, rostește Jane, încetișor, lângă mine, amândouă încremenite locului, înmărmurite.

Doamne, Dumnezeule.

Orele următoare sunt o ceață, pe când ne grăbim să aducem evadatele în tabără, deși unele sunt atât de grav rănite, încât trebuie să le tratăm acolo unde se află. Sunt chemată de la o tămăduitoare la alta, și la alta, alerg de la rană la rană, mă întorc în goană după alte materiale medicale, și totul se derulează atât de repede, încât abia după o vreme încep să înțeleg că majoritatea rănilor tratate n-au fost cauzate în luptă.

— Au fost bătute, zic eu.

— Și înfometate, spune Stăpâna Lawson furioasă făcând o injecție în brațul unei femei pe care am transportat-o în peșteră. Și torturate.

Femeia aceea este numai una din valul tot mai mare, care amenință să nu se oprească niciodată. Majoritatea, prea șocate pentru a vorbi, te privesc în tăcere oribilă sau gem fără cuvinte, cu cicatrice de arsuri pe brațe și fețe, răni vechi rămase netratate, ochii adânciți în orbite ai unor femei care n-au mai mâncat de zile și de zile, și de zile.

— El a făcut asta, îmi șoptesc în barbă. El a făcut asta.

— Ține-ți cumpătul, fata mea, zice Stăpâna Lawson.

Ne repezim afară, cu brațele pline de bandaje care nu

acoperă nici pe departe tot necesarul. Stăpâna Braithwaite flutură mâna spre mine cu disperare. Îmi smulge bandajele și pansează grăbită piciorul unei femei care zbiară.

— Jeffers! se răstește Stăpâna Braithwaite.

— N-am adus, îngaim eu.

— Atunci adu naibii!

Mă întorc la peșteră, strecurându-mă printre tămăduitoare, ucenice și falși soldați aplecați cât vezi cu ochii deasupra pacientelor, sus pe coasta dealului, pe cotigi, peste tot. Dar nu sunt doar femei rănite, ci văd și bărbați deținuți, și ei înfometați, și ei bătuți. Văd oameni din tabără care au fost răniți în luptele purtate, inclusiv pe Wilf cu un bandaj împotriva arsurilor care-i acoperă o parte a feței, deși continuă să ajute la transportarea în tabără a pacienților aduși pe tărgi.

Intru în fugă în peșteră, înșfac mai multe bandaje și doze de rădăcina lui Jeffers, apoi revin în vâlcea pentru a douăsprezecea oară. Traversez locul deschis și mă uit în sus pe poteca pe care mai sosesc câțiva oameni.

Mă opresc locului pentru o secundă și le cercetez chipurile, apoi alerg la Stăpâna Braithwaite.

Stăpâna Coyle încă nu s-a întors.

Și nici Lee.

* * *

— Era în toiul acțiunii, spune Stăpâna Nadari în timp ce o ajut să ridice în picioare o femeie care tocmai fusese anesteziată. Parcă ar fi căutat pe cineva.

— Pe mama și pe sora lui, zic eu sprijinind greutatea aproape inertă a femeii.

— Nu i-am scos pe toți, urmează Stăpâna Nadari. A fost o clădire unde bomba n-a explodat…

— Siobhan! auzim pe cineva răcnind în depărtare.

Mă răsucesc, cu inima bătându-mi mai accelerat și mai puternic decât mă așteptasem, și un surâs îmi ridică colțurile gurii.

— Le-a găsit!

Dar văd aproape imediat că nu-i așa.

— Siobhan?

Lee coboară pe poteca prin pădure, cu o mânecă și umărul uniformei înnegrite, cu fața acoperită de funingine, cu ochii privind peste tot, încolo și încoace prin cei din vâlcea, în vreme

ce trece printre ei.

— Mamă?

— Du-te, mi se adresează Stăpâna Nadari. Vezi dacă nu-i rănit.

O las pe femeia anesteziată să se rezeme de Stăpâna Nadari și alerg spre Lee, ignorându-le pe celelalte Stăpâne care mă strigă.

— Lee!

— Viola, rostește el zărindu-mă. Ele sunt aici? Știi dacă-s aici?

— Ești rănit? Ajung lângă el și mă uit la mâneca înnegrită și la mâinile lui. Ai suferit arsuri.

— Au fost incendii, zice Lee și-l privesc în ochi.

El mă privește fără să mă zărească, vede ce a văzut în închisori, vede incendiile și ce era înapoia lor, vede deținuții pe care i-au găsit, poate că vede gardienii pe care a trebuit să-i omoare.

Nu-și zărește sora sau mama.

— Sunt *aici*? mă imploră el. Spune-mi că sunt aici.

— Nu știu cum arată, îi răspund încetișor.

Lee se holbează la mine, cu gura întredeschisă, cu răsuflarea grea și șuierată, de parcă ar fi inhalat mult fum.

— A fost... începe el. Oh, Doamne, Viola, a fost... Privește în sus și pe lângă mine, peste umărul meu. Trebuie să le găsesc. Trebuie să fie aici.

Pășește pe lângă mine și înaintează prin vâlcea.

— Siobhan? *Mamă*?

Nu mă pot stăpâni și strig după el:

— Lee? L-ai văzut pe Todd?

El continuă să înainteze cu pas împleticit.

— Viola! aud după aceea și la început cred că-i altă Stăpână care îmi solicită ajutorul.

Apoi un glas de alături rostește:

— Stăpâna Coyle!

Mă întorc și privesc. În capul cărării a apărut Stăpâna Coyle, călare, coborând pe pietrele potecii pe cât de iute își poate îndemna calul s-o facă. În spatele ei pe șa mai este cineva, care a fost legat ca să nu cadă. Simt un fior de speranță. Poate că este Siobhan. Sau mama lui Lee.

(sau el, poate că este el, poate...)

— Ajută-ne, Viola! strigă Stăpâna Coyle, trăgând de frâie.

Când încep să urc dealul în fugă către ei, calul se întoarce într-o parte, căutând un loc unde să pună copita, și atunci văd cine este, fără cunoștință și rezemându-se inert de Stăpâna Coyle.

Corinne.

* * *

— Nu, repet întruna în barbă, abia dându-mi seama. Nu, nu, nu, nu, nu.

O întindem pe o suprafață netedă și Stăpâna Lawson vine în fugă la noi cu brațele pline de bandaje și medicamente.

— Nu, nu, nu.

Îi iau capul în brațele mele, ca să-l protejez de piatra dură, iar Stăpâna Coyle îi sfâșie mâneca pentru a-i face o injecție.

— Nu.

Stăpâna Lawson ajunge la noi și icnește când vede cine este.

— Ai găsit-o, rostește ea.

Stăpâna Coyle încuviințează din cap.

— Da.

Pipăi capul Corinnei cu palmele și-i simt pielea arzând de febră. Văd cât de scofâlciți îi sunt obrajii, cum se profilează pe pielea flască vânătăile din jurul ochilor. Și claviculele care-i ies în relief deasupra decolteului halatului de Stăpână, murdar și zdrențuit. Și cercurile de arsuri de pe gât. Și tăieturile de pe antebrațe. Și unghiile smulse.

— Oh, Corinne, șoptesc și lacrimile îmi cad pe fruntea ei. Oh, nu.

— Rămâi cu noi, fata mea, zice Stăpâna Coyle și nu știu dacă vorbește cu mine sau cu Corinne.

— Thea? spune Stăpâna Lawson fără să ridice ochii.

Stăpâna Coyle clatină din cap.

— Thea a murit? întreb eu.

— Și Stăpâna Waggoner, zice Stăpâna Coyle și observ funinginea de pe fața ei, arsurile roșu-intens de pe frunte. Și altele... Buzele i se subțiază. Dar le-am eliberat și pe unele dintre *ele.*

— Haide, fata mea, i se adresează Stăpâna Lawson Corinnei, care este tot fără cunoștință. Tu ai fost mereu încăpățânată. Avem nevoie de încăpățânare acum.

— Ține asta, îmi spune Stăpâna Coyle și-mi întinde o pungă

cu ser, conectată la un tub care a fost introdus în brațul fetei.
O țin cu o mână, păstrând capul Corinnei în poala mea.
— Uite-o, zice Stăpâna Lawson și desface de pe trupul ucenicei o fâșie de pânză scorțoasă de sânge închegat.
O duhoare teribilă ne izbește pe toate în același timp.
Cel mai rău nu este însă mirosul dezgustător. Cel mai rău este înțelesul său.
— Cangrenă, rostește Stăpâna Coyle în mod inutil fiindcă toate putem vedea că s-a depășit de mult etapa infecției.
Mirosul înseamnă că țesutul este mort. Înseamnă că a început s-o mănânce de vie. Este ceva ce aș fi preferat să nu-mi reamintesc, ceva ce m-a învățat chiar Corinne.
— Nu i-au acordat nici măcar un tratament de bază pentru hemoragie, mormăie Stăpâna Lawson, apoi se scoală în picioare și pleacă în fugă spre peșteră ca să aducă medicamentele cele mai tari pe care le avem.
— Haide, fata mea dificilă, haide, spune încetișor Stăpâna Coyle și mângâie fruntea Corinnei.
— Ai rămas până ai găsit-o, zic eu. De aceea ai fost ultima.
— Ea n-a cedat niciodată, rostește Stăpâna Coyle și glasul îi este răgușit, nu numai de fum. Indiferent ce i-ar fi făcut.
Privim chipul fetei, ochii ei încă închiși, buzele întredeschise, răsuflarea întretăiată.
Stăpâna Coyle are dreptate. Corinne n-ar fi cedat niciodată, n-ar fi spus niciodată nume sau informații, ar fi răbdat pedepsele pentru ca alte fiice, alte mame să nu le sufere ele însele.
— Infecția, spun eu și gâtlejul îmi este sugrumat. Mirosul înseamnă…
Stăpâna Coyle își mușcă violent buza și scutură din cap.
— Corinne, rostesc eu, nu, Corinne.
Și chiar acolo, chiar acolo în mâinile mele, în poala mea, cu fata întoarsă către mine…
Ea moare.

Atunci când se întâmplă există doar tăcere. Nici sunete, nici convulsii sau violență, sau altceva. Ea amuțește pur și simplu, un tip de amuțire despre care știi că este eternă de îndată ce o auzi, o tăcere care înăbușă totul în jur, decuplând volumul sonor al lumii.

De fapt tot ce *pot* auzi este propria mea respirație, horcăită și grea, părând că nu voi mai cunoaște niciodată despovărarea. În tăcerea respirației mele privesc în jos pe coasta dealului și văd restul răniților din jur, cu gurile căscate pentru a țipa de durere, cu ochii pustii de ororile pe care continuă să le vadă chiar și după eliberare. O văd pe Stăpâna Lawson alergând spre noi cu medicamentele, prea târziu, prea târziu. Îl văd pe Lee, suind pe potecă, strigându-și mama și sora, nedorind încă să creadă că în tot haosul acesta ele nu sunt aici.

Mă gândesc la Primar în catedrala lui, făcând promisiuni, spunând minciuni.

(mă gândesc la Todd în mâinile Primarului)

Cobor ochii către Corinne, în poala mea. Corinne care nu m-a plăcut niciodată, absolut niciodată, însă care și-a sacrificat oricum viața pentru mine.

Noi suntem alegerile pe care le facem.

Când ridic capul spre Stăpâna Coyle, lacrimile din ochii mei fac ca totul să strălucească în colturi ascuțite, fac ca prima geană a soarelui care se înalță să pară o pată pe cer.

Dar o pot vedea pe ea suficient de clar.

Dinții îmi sunt încleștați și vocea groasă ca noroiul.

— Sunt gata, rostesc. O să fac orice vrei.

26. Riposta

[Todd]

— Doamne, Dumnezeule, repetă întruna în șoaptă Primarul Ledger. Doamne, Dumnezeule.

— De ce ești *tu* atât de tulburat? mă răstesc în cele din urmă.

Ușa n-a fost descuiată la ora obișnuită. Dimineața vine și trece fără vreun semn că cineva și-ar fi amintit că noi suntem aici. Afară orașul arde și *MUGEȘTE,* dar o parte cinică din mine nu poate să nu-și spună că Primarul Ledger oftează pen'că se întârzie aducerea micului dejun.

— Predarea ar fi trebuit să aducă *pace,* zice Primarul Ledger, dar blestemata aia de femeie a distrus *totul.*

Îl privesc încruntat.

— N-ai putea zice c-aici ar fi paradisul. N-ai voie să circuli seara, sunt închisori și…

El însă clatină din cap.

— Înainte ca ea să-și fi început *campania,* Președintele relaxase legile. Îndepărta treptat restricțiile. Lucrurile ar fi mers bine.

Mă ridic și mă uit pe ferestrele dinspre vest, acolo unde fumul încă se ridică și incendiile încă duduie, iar Vacarmul bărbaților nu dă vreun semn că s-ar opri.

— Trebuie să fii *pragmatic,* spune Primarul Ledger, chiar și în fața tiranilor.

— Asta ești tu, așadar? îl întreb. Pragmatic?

Mijește ochii.

— Nu știu ce vrei să spui, *băiete.*

Nici eu nu știu de fapt ce vreau să spun, dar mi-e frică și mi-e foame și suntem blocați în turnul ăsta imbecil, în timp ce lumea se fărâmițează în jurul nostru, iar noi *privim* și totuși nu putem face nimic ca s-o *schimbăm* și nu știu care-i rolul jucat de Viola în toate astea sau *unde* este ea și nu știu încotro se-ndreaptă viitorul și nu știu cum este posibil ca din toate astea să mai iasă ceva bun, dar *știu* însă că vorbele Primarului Ledger despre *pragmatismul* lui mă scot din sărite.

Ah, da, și mai e ceva.

— Să nu-mi zici „băiete”.

El face un pas către mine.

— Un bărbat ar înțelege că lucrurile sunt mai complicate, că nu sunt doar bune sau doar rele.

— Un bărbat care-ncearcă să-și salveze pielea ar înțelege asta cu siguranță.

Iar Vacarmul meu spune *încearcă, haide, încearcă.*

Primarul Ledger încleștează pumnii.

— Tu nu știi multe, Todd, rostește el cu nările dilatate. Tu nu știi multe.

— *Ce* nu știu? întreb eu, dar apoi la ușă se aude *zdrang-bang* și amândoi tresărim.

Davy dă buzna înăuntru, cu arme în mâini.

— Haide! îmi spune și-mi trântește o pușcă-n brațe. Ne-a chemat tata.

Plec fără alt cuvânt, lăsându-l pe Primarul Ledger să strige „Hei!” în urma noastră când Davy zăvorăște ușa.

— Cincizeci și șase de soldați omorâți, zice Davy în timp ce coborâm scara interioară a clopotniței. Noi am ucis o mulțime de-ai lor și-am capturat o groază, dar au evadat aproape două sute de deținuți.

— *Două sute*? repet și mă opresc pentru o secundă. Câți erau în închisoare?

— Haide, porc-pișăcios, tata ne-așteaptă.

Alerg după el, ca să țin pasul. Traversăm holul de la intrarea în catedrală, ca să ieșim pe ușa din față.

— Cățelele alea, spune Davy clătinând din cap. N-ai crede de ce-s capabile. Au aruncat în aer un dormitor comun. Un *dormitor*! În care *dormeau* bărbați!

Ieșim din catedrală și pătrundem în haosul din piață. Fumul continuă să vină dinspre vest, încețoșând totul. Soldați, individual, și în echipe, aleargă de colo-colo, unii dintre ei îmbrâncindu-i pe cei care le stau în drum, lovindu-i cu puștile. Alții stau de pază în jurul unor femei cu priviri îngrozite și în jurul câtorva grupuri mici și răsfirate de bărbați cu priviri îngrozite.

— Da’ le-am arătat și noi ce putem, zice Davy cu o grimasă.

— Ai fost acolo?

— Nu. Privește pușca pe care o ține-n mâini. Însă voi fi data viitoare.

— David! auzim un strigăt. Todd!

Primarul călărește spre noi din cealaltă parte a pieței,

mișcându-se atât de iute și de apăsat, încât copitele lui Morpeth ridică scântei din caldarâm.

— S-a întâmplat ceva la mănăstire! strigă el. Duceți-vă acolo. *Imediat!*

Haosul s-a răspândit prin tot orașul. În timp ce călărim, vedem soldați peste tot, mânând orășeni înaintea lor, silindu-i să formeze lanțuri vii cu găleți, ca să stingă incendiile mai mici cauzate de primele trei bombe de azi-noapte, cele care au aruncat în aer *într-adevăr* centrala electrică, uzina de apă și o prăvălie de alimente, care continuă să ardă și acum fiin'că furtunurile din Noul Prentisstown sunt ocupate încercând să stingă incendiile de la închisori.

— N-o să știe ce i-a lovit, zice Davy pe când călărim în galop.

— Cine n-o să știe?

— Riposta și-oricine o s-o ajute.

— Păi n-o să mai *rămână* nimeni.

— Vom fi noi, spune Davy și mă privește. Acela va fi începutul.

Drumul devine mai liniștit pe măsură ce ne-ndepărtăm de oraș, până ce aproape că poți crede că lucrurile sunt normale, dacă nu privești în urmă și vezi coloanele de fum ce se ridică-n aer. Pe drumuri nu mai e nimeni așa departe de oraș și-ncepe să fie atâta liniște, c-ai zice că lumea s-a sfârșit.

Trecem pe lângă dealul pe care se află resturile turnului, dar nu vedem soldați suind pe cărare într-acolo. Ocolim ultimul cot și-ajungem la mănăstire.

Și tragem cu putere de frâie.

— Să dea dracii! zice Davy.

O bucată din zidul din față al mănăstirii a fost aruncată în aer. Pe coamele zidurilor nu mai sunt gardieni și o gaură se cască-n locul unde fusese poarta.

— Cățelele-alea, spune Davy. Ele i-au *eliberat.*

La gândul acela simt un zâmbet straniu în piept, (asta-i ce a făcut ea?)

— Acum va trebui să ne luptăm dracu' și cu *ei,* scâncește Davy.

Eu în schimb sar jos de pe Sup'rata, simțind ceva curios și ușor în piept. *Liberi,* gândesc. *Ei sunt liberi.*

(de asta li s-a alăturat ea?)

Mă simt foarte…

Foarte *ușurat.*

Iuțesc pasul pe măsură ce mă apropii de spărtură și mâinile mele strâng puternic arma, dar am sentimentul că nu voi avea nevoie de ea.

(ah, Viola, știam că mă pot bizui…)

Apoi ajung la spărtură și mă opresc.

Totul se oprește.

Stomacul mi se prăbușește ca un pietroi.

— Au plecat toți? întreabă Davy, venind lângă mine. Apoi vede ceea ce văd și eu.

— Ce mo…? spune Davy.

Spacșii n-au plecat toți.

Sunt tot aici.

Absolut toți.

Toți 1150.

Morți.

— Nu-nțeleg nimic, zice Davy privind în jur.

— Tacă-ți fleanca, șoptesc eu.

Toate cofrajele au fost dărâmate, astfel că interiorul a redevenit un singur și vast teren, iar peste tot se văd corpuri, fie căzute unele peste altele, fie rășchirate pe iarbă, ca și cum le-ar fi azvârlit cineva acolo, masculi și femele, și copii, și prunci, azvârliți ca niște gunoaie.

Ceva arde undeva și fum alb se învolburează pe câmp, ocolind mormanele de cadavre, pipăindu-le cu degete imateriale, negăsind nimic viu.

Și tăcerea.

Niciun clic, niciun târșâit de picioare, nicio *respirație.*

— Treb’e să-i spun tatei, rostește Davy și se răsucește pe loc. Treb’e să-i spun tatei.

După care iese prin spărtură, sare pe Capcană și pornește în galop pe drum.

Eu nu-l urmez.

Picioarele mele vor merge doar înainte, printre ei, târându-mi pușca în spate.

Mormanele de trupuri sunt mai înalte decât mine. Treb’e să ridic capul ca să văd chipurile moarte, ochii încă deschiși, muștele care au început deja să se adune-n jurul rănilor de

gloanțe din capetele lor. Se pare că toți au fost împușcați, majoritatea-n mijlocul frunților înalte, deși unele corpuri par mai degrabă sfârtecate, cu beregatele sau piepturile despicate și-ncep să zăresc membre și țeste răsucite în unghiuri nefirești și…

Scap pușca din mână pe iarbă. Abia dacă observ.

Continui să merg, fără să clipesc, cu gura deschisă, nevenindu-mi să cred ceea ce văd, neputând să accept grozăvia…

Pen'că treb'e să calc peste corpuri cu brațe rășchirate, brațe cu benzi în jurul lor pe care *eu* le-am fixat acolo, guri strâmbe pe care eu le-am hrănit, spinări rupte pe care eu…

Pe care eu…

Doamne, Dumnezeule.

Doamne, Dumnezeule, nu, pe care le-am urât…

Am încercat să nu-i urăsc, dar n-am putut…

(nu, n-am putut…)

Mă gândesc la toate ocaziile când i-am blestemat… La toate ocaziile când mi i-am imaginat ca pe niște oi… (un cuțit în mână, coborând și înjunghiind…) însă eu n-am vrut *asta…*

Niciodată, eu…

Și ajung la mormanul cel mai mare de corpuri, ridicat lângă zidul de est…

Și-l văd.

Și cad în genunchi în iarba înghețată.

Scris pe zid, de înălțimea unui om…

R-ul.

R-ul Ripostei.

Scris cu albastru.

Plec încet capul, până atinge solul și răceala mi se strecoară în țeastă.

(nu)

(nu poate să fie ea)

(nu *poate* să fie)

Răsuflarea se învolburează în jurul meu ca un abur, topind o porțiune micuță de noroi. Nu mă clintesc.

(ei ți-au făcut asta?)

(ei te-au schimbat?)

(Viola?)
(Viola?)
Bezna începe să mă copleșească, începe să cadă peste mine ca o pătură, ca o apă care mi se ridică deasupra capului, nu, Viola, nu, nu poți să fii tu, nu poți să fii tu (poți?) nu nu nu poți să…
Nu…
Nu…
Și mă ridic…
Și mă las pe spate…
Și mă pocnesc peste față.
Mă lovesc cu toată puterea.
Din nou.
Și din nou.
Fără să simt nimic când mă lovesc.
Când buzele îmi plesnesc.
Când ochii mi se umflă.
Nu…
Dumnezeule, nu…
Te rog…
Și ridic brațul ca să mă lovesc din nou…
Dar mă opresc…
Simt un fior de gheață în mine…
În adâncul meu…
(unde ești ca să mă salvezi?)
Mă opresc.
Amorțesc.
Mă uit la spacși, morți, peste tot morți.
Și Viola dusă…
Dusă în feluri pe care nici măcar nu le pot spune… (tu ai făcut *asta?)*
(tu ai făcut *asta* în loc să mă cauți pe mine?)
Și pur și simplu *mor* pe dinăuntru.
Iar un corp se rostogolește de pe maldăr, izbindu-se de mine.

Mă trag înapoi iute, împiedicându-mă de alte corpuri, împleticindu-mă să mă ridic în picioare, ștergându-mi palmele de pantaloni, ștergându-mă de morți.
Apoi alt cadavru cade.
Ridic ochii spre morman.

1017 își croiește drum afară.

Mă vede și-ncremenește, cu capul și brațele ieșite printre celelalte trupuri, cu oasele întrezărite prin piele, slab ca morții.

Bineînțeles c-a supraviețuit. *Bineînțeles.* Dacă vreunul dintre ei este atât de plin de ură ca să găsească o modalitate de a trăi, atunci el este acela.

Alerg spre morman și-ncep să-l trag de umeri ca să-l scot afară, să-l scot de sub morți, de sub toți morții.

Cădem pe spate când el se eliberează și ne rostogolim pe pământ, ne despărțim unul de celălalt, apoi rămânem privindu-ne.

Răsuflările noastre sunt grele, vălătuci de aburi ce răbufnesc în aer.

El nu pare rănit, deși nu mai are banduliera în care-și ținea brațul. Se uită la mine, cu ochi probabil la fel de holbați ca ai mei.

— Ești viu, rostesc eu prostește. Ești viu.

Continuă să se uite la mine, dar fără niciun Vacarm de data asta, niciun clic, nimic. Doar tăcerea noastră în dimineață, fumul care se furișează prin văzduh ca o liană.

— Cum? spun eu. Cum ai…?

Nu primesc însă niciun răspuns de la el, ci numai ochii care mă privesc și mă privesc.

— Ai…? Încep, apoi trebuie să-mi dreg vocea. Ai văzut o fată?

După care aud *Taga dam-taga…*

Copite ce răpăie pe drum. Probabil că Davy s-a-ntâlnit cu tatăl lui care venea de asemenea încoace.

Mă uit intens la 1017.

— Fugi, îi spun. Trebuie să scapi de-aici.

Taga dam-taga…

— Te rog, îi șoptesc. Te rog, îmi pare foarte rău, îmi pare *foarte* rău, dar te rog, fugi, fugi, pleacă de-aici…

Mă opresc fiin'că el se scoală în picioare. Continuă să mă privească, fără să clipească, cu fața aproape complet inexpresivă.

Taga dam-TAGA…

Se îndepărtează cu un pas de mine, apoi cu doi pași, apoi iuțește mersul, îndepărtându-se către poarta deschisă și făcută țăndări de explozie.

După care se oprește și privește înapoi.
Privește înapoi la mine.
Un fulger clar de Vacarm vine direct spre mine.
Eu, singur.
1017, cu o armă.
El, apăsând pe trăgaci.
Eu, murind la picioarele lui.
După aceea se-ntoarce și iese în fugă pe poartă, pătrunzând în pădurea din jur.

— Știu cât de greu trebuie să fie asta pentru tine, Todd, rostește Primarul privind poarta detonată.
Am ieșit afară. Nimeni nu mai dorea să vadă corpurile.
— Dar *de ce?* întreb eu, străduindu-mă să-mi alung gheara care-mi încleștează beregata. De ce-ar face ei asta?
Primarul se uită la sângele de pe fața mea, în locurile în care m-am lovit singur, totuși nu pomenește nimic despre asta.
— Poate că ei credeau că-i vom folosi ca soldați.
— Să-i omoare pe *toți*? Îl privesc, călare pe Morpeth. Până acum Riposta n-a omorât niciodată pe nimeni, decât accidental.
— Cincizeci și șase de soldați, spune Davy.
— Șaptezeci și cinci, îl corectează Primarul. Și trei sute de deținuți evadați.
— Nu uita c-au încercat să ne mai bombardeze aici, adaugă Davy. Cățelele!
— Riposta și-a intensificat campania, rostește Primarul uitându-se mai ales la mine. Iar noi vom răspunde în același fel.
— Bineînțeles c-așa vom face, întărește Davy și-și armează pușca fără niciun motiv.
— Îmi pare rău de Viola, îmi zice Primarul. Sunt la fel de dezamăgit ca și tine că ea face parte din așa ceva.
— Nu știm asta, șoptesc eu.
(oare face parte?)
(oare faci parte?)
— Indiferent cum ar sta lucrurile, continuă Primarul, vremea adolescenței tale aparține de mult trecutului. Acum am nevoie de conducători. Am nevoie de *tine* să fii un conducător. Ești pregătit să conduci, Todd Hewitt?
— *Eu sunt* pregătit, spune Davy și Vacarmul lui anunță că se simte ignorat.

— Știu deja că pot să contez pe tine, fiule.

Și Vacarmul roz apare din nou.

— De la Todd trebuie să aud un răspuns. Primarul se apropie puțin de mine. De acum nu mai ești prizonierul meu, Todd Hewitt. Am depășit etapa aceea. Dar trebuie să știu dacă te vei alătura *mie* – arată din cap spre spărtura din zid – sau lor. Nu există altă opțiune.

Mă uit în mănăstire, la toate cadavrele acelea, la toate chipurile acelea șocate și moarte, la tot sfârșitul acela inutil.

— Mă vei ajuta, Todd?

— Cum să te-ajut? mă adresez eu pământului.

El repetă însă aceeași întrebare.

— Mă vei ajuta?

Mă gândesc la 1017, singur acum, singur pe lume.

Prietenii lui, familia lui din câte știu, îngrămădiți ca niște gunoaie, lăsați pradă muștelor.

Nu pot să nu-l văd, chiar și când închid ochii.

Nu pot să nu văd R-ul acela albastru-strălucitor.

Să nu mă amăgești, gândesc eu.

Să nu mă părăsești niciodată.

(dar ea a plecat)

(ea a plecat)

Și eu sunt mort.

Pe dinăuntru sunt mort mort mort.

N-a mai rămas nimic.

— Te voi ajuta, rostesc eu.

— Excelent, zice Primarul cu entuziasm. Am știut că vei fi un individ special, Todd. Am știut-o tot timpul.

Vacarmul lui Davy chițăie, însă Primarul îl ignoră, îl răsucește pe Morpeth către locul masacrului din mănăstire.

— Cât despre felul în care mă vei ajuta… zice el. Noi am făcut cunoștință cu Riposta, așa este? Se-ntoarce și ne privește pe amândoi, iar ochii îi scânteiază. Este timpul ca ei să facă cunoștință cu Asaltul.

Partea a V-a.
Ministerul Asaltului

27. Felul în care trăim acum

[Todd]

— Nu îngăduiți ca perioada aceasta de acalmie să vă înșele, spune Primarul de pe estradă și glasul lui bubuie prin piață din difuzoare instalate în toate colțurile, cu amplificarea la maximum, pentru a se auzi peste *MUGET.*

Oamenii din Noul Prentisstown îl privesc în dimineața rece, bărbații strânși în fața platformei, înconjurați de soldați, cu femeile în spate, pe străzile lăturalnice.

Iată-ne din nou pe toți laolaltă.

Davy și cu mine suntem în spatele estradei, pe cai, direct înapoia Primarului.

Ca un fel de gardă de onoare.

Purtând noile noastre uniforme.

Eu gândesc *Eu sunt Cercul și Cercul este eu.*

Pen'că atunci când gândesc asta, nu mai treb'e să mă gândesc la absolut nimic.

— Chiar acum inamicii acționează împotriva noastră. Chiar acum ei ne plănuiesc distrugerea. Chiar acum avem motive să credem în iminenta unui atac.

Primarul privește cercetător și îndelung mulțimea adunată în piață. Este ușor să uiți cât de mulți oameni sunt încă aici, muncesc încă, încearcă încă să mănânce, își continuă încă viețile zilnice. Arată obosiți, flămânzi, mulți dintre ei sunt murdari, totuși încă privesc, încă ascultă.

— Riposta poate lovi oriunde, oricând, pe *oricine,* rostește Primarul, deși Riposta n-a făcut așa ceva, n-a mai făcut nimic de aproape o lună.

Demolarea închisorii a fost ultima sa acțiune înainte să dispară în sălbăticie, iar soldații care ar fi trebuit s-o urmărească fuseseră omorâți în timpul somnului, în dormitoarele comune.

Dar asta nu-nseamnă altceva decât că Riposta este undeva în afara orașului, încântată de victorie și plănuind-o pe

următoarea.

— Trei sute de deținuți evadați, spune Primarul. Aproape două sute de soldați și civili morți.

— Iar au crescut, șoptește Davy referindu-se la cifre. Data viitoare când o să mai țină discursul ăsta, tot *orașul* o să fie mort.

Mă privește, ca să vadă dacă râd. Nu râd. Nici măcar nu mă uit la el.

— Mda, mă rog, zice el și revine spre estradă.

— Ca să nu mai amintesc de genocid, zice Primarul.

Mulțimea murmură la asta și *MUGETUL* devine mai puternic și mai aprins.

— Aceiași spacși care au slujit în casele voastre atât de pașnic în ultimul deceniu, cei pe care ajunseserăm să-i admirăm pentru tăria lor în condiții dificile, cei pe care ajunseserăm să-i privim ca pe niște parteneri în Lumea Nouă.

Face din nou o pauză.

— Toți sunt morți, toți sunt dispăruți.

Mulțimea *MUGEȘTE* din nou. Morțile spacșilor i-au afectat cu adevărat pe oameni, chiar mai mult decât morțile soldaților sau orășenilor cauzate de atacurile Ripostei. Ba chiar bărbații au reînceput să se înroleze în armată. După aceea Primarul a eliberat unele femei rămase în închisoare; câteva dintre ele au revenit alături de familiile lor, părăsind dormitoarele comune. De asemenea, a mărit rațiile tuturor.

Și a început să țină mitingurile acestea. Să explice lucruri.

— Riposta spune că luptă pentru libertate. Dar sunt aceștia oamenii în care v-ați pune credința pentru mântuire? Cei care omoară fără să clipească făpturi *neînarmate*?

Simt cum mă năpădește greața și-mi golesc complet Vacarmul, fac din el un pustiu, nu mă gândesc la nimic, *nu simt* nimic, decât…

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Știu că ultimele săptămâni au fost grele. Penuria de hrană și de apă, restricțiile necesare privind circulația după lăsarea întunericului, oprirea curentului electric, mai ales în nopțile reci. Vă aplaud tăria sufletească. Singurul mod în care vom traversa perioada aceasta este de a ne uni toți împotriva celor care ne-ar distruge.

Iar oamenii s-au unit, nu-i așa? Ei respectă restricția de

circulare și acceptă fără comentarii raționalizarea apei și alimentelor, și stau în case atunci când li se spune și stâng lumina după o anumită oră și în general își continuă activitățile obișnuite, chiar dacă se face tot mai frig. Când treci prin oraș, vezi chiar prăvălii deschise și cozi lungi în fața lor, de oameni care așteaptă să ia ce au nevoie.

Ochii le sunt plecați în pământ, așteptând.

Seara, Primarul Ledger îmi spune că orășenii continuă să mormăie împotriva Primarului Prentiss, dar acum există mormăituri încă și mai puternice împotriva Ripostei, pen'c-a aruncat în aer uzina de apă, pen'c-a aruncat în aer centrala electrică și mai ales pen'că i-a omorât pe toți spacșii.

Mai bine cu răul pe care-l cunoști, zice Primarul Ledger.

Noi stăm tot în clopotniță, eu și Primarul Ledger, dintr-un motiv pe care-l cunoaște doar Primarul Prentiss, însă eu am o cheie acum și-l încui pe Ledger când nu rămân acolo. Nu-i place, dar ce poate să facă?

Mai bine cu răul pe care-l cunoști.

Mă-ntreb totuși de ce singura alegere este între două rele.

— Vreau de asemenea să-mi exprim mulțumirile, le spune Primarul oamenilor, pentru ajutorul vostru permanent în oferirea de informații. Numai vigilența continuă ne va scoate la lumină. Vecinii voștri trebuie să știe că sunt urmăriți. Numai atunci vom fi cu adevărat în siguranță.

— Cât o să *continue* asta? spune Davy, împungându-l accidental pe Capcană/Ghindă cu pintenii, astfel că treb'e să-l înfrâneze când face câțiva pași înainte. Înghet dracu' aici.

Sup'rata se foiește de pe un picior pe altul sub mine. *Plecare?* întreabă Vacarmul ei și răsuflarea îi este grea și albă în ger.

— Aproape, spun eu și o frec cu palma pe crupă.

— Începând chiar din seara aceasta, rostește Primarul, restricția de circulare după lăsarea întunericului se reduce cu două ore, iar timpul pentru vizitarea soțiilor și mamelor se prelungește cu treizeci de minute.

În mulțimea de bărbați se văd capete care aprobă, iar din mulțimea de femei se aud strigăte de ușurare.

Ei sunt recunoscători, gândesc eu. Sunt *recunoscători* Primarului.

Asta-i ceva extraordinar.

— În cele din urmă, spune Primarul, am plăcerea să vă anunț că s-au încheiat lucrările de construire a clădirii pentru un nou Minister, care ne va proteja de amenințarea Ripostei, o clădire unde nu va putea fi ascuns niciun secret, unde toți cei care vor încerca să ne submineze existența vor fi reeducați pentru a ne înțelege idealurile, unde viitorul ne va fi protejat împotriva celor care vor să ni-l răpească.

Primarul face o pauză, pentru a conferi cuvintelor sale impact maxim.

— Astăzi vom inaugura Ministerul Asaltului.

Davy îmi prinde privirea și atinge cu vârful degetului A-ul argintiu, perfect conturat, cusut pe umerii noilor noastre uniforme, A-ul pe care Primarul l-a ales în mod special, fiin'că are tot felul de asocieri, nu-i așa?

Eu și Davy suntem ofițeri ai Asaltului.

Nu-i împărtășesc încântarea.

Dar asta-i pen'că de-acum nici nu mai simt mare lucru.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Bun discursul, tată, zice Davy. Cam lung.

— N-a fost pentru tine, David, spune Primarul fără să-l privească.

Călărim toți trei pe drumul spre mănăstire.

Care de acum nu mai este mănăstire.

— Totul *este* gata, sper, zice Primarul abia întorcându-și capul. Nu mi-ar plăcea să fiu considerat un mincinos.

— N-o să fie mai puțin gata, dacă tot întrebi, mormăie Davy.

Primarul se răsucește către el și pe chip îi apare o încruntătură severă, iar eu intervin înainte să poată izbi cu Vacarmul.

— Este pe cât de gata poate fi, rostesc cu glas sec. Pereții și acoperișul sunt la locurile lor, însă interiorul…

— Nu-i nevoie să fii îmbufnat, Todd, zice Primarul. Interiorul poate urma la timpul său. Clădirea este ridicată și asta-i cel mai important. Ei pot s-o privească pe dinafară și să tremure.

Ne întoarce spatele și călărește mai în față, totuși eu l-am putut *simți* zâmbind când a spus *să tremure.*

— Vom juca și noi un rol aici, întreabă Davy al cărui Vacarm continuă să fie zgomotos, sau vom fi iarăși doici?

Primarul îl întoarce pe Morpeth în drum, blocându-ne calea.

— Îl auzi vreodată pe Todd plângându-se atâta? întreabă el.

— Nu, spune Davy morocănos, dar el este, știi și tu,

Todd.

Primarul arcuiește sprâncenele.

— Și?

— Și eu sunt *fiul* tău.

Primarul pornește cu Morpeth spre noi, făcând-o pe Sup'rata să se retragă. *Supunere,* zice Morpeth. *Condu,* răspunde Sup'rata, plecându-și capul. Îi mângâi coama, descâlcind-o puțin cu degetele, și mă străduiesc s-o calmez.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva interesant, David, spune Primarul sfredelindu-l cu privirea. Ofițerii, armata, orășenii – toți vă zăresc pe voi doi călărind împreună, în uniformele noi, cu autoritatea asta nouă, și știu că *unul* dintre voi este fiul meu. Ajunge acum lângă Davy și-l împinge din spate. Și știi ce se întâmplă când vă zăresc trecând călare, când vă zăresc îndeplinindu-vă misiunile? De multe ori ei se înșală. De multe ori ei se înșală asupra celui care este sânge din sângele meu.

Primarul se uită la mine.

— Ei îl văd pe Todd, cu devotamentul lui față de datorie, cu purtare modestă și chip serios, cu exterior calm și tratare matură a propriului lui Vacarm și nu gândesc niciodată că prietenul lui gălăgios, neîngrijit și *insolent* este de fapt fiul meu.

Davy se uită în pământ, cu dinții încleștați și Vacarmul clocotind.

— Nici măcar nu *seamănă* cu tine.

— Știu, zice Primarul întorcându-l pe Morpeth înapoi pe drum. M-am gândit doar că-i interesant. Este foarte interesant cât de des se întâmplă așa.

Călărim mai departe, cu Davy rămas mai în urmă într-o furtună tăcută și aprinsă de Vacarm. O mențin pe Sup'rata la mijloc, iar Primarul tropotește în față.

— Fată bună, îi șoptesc.

Băiat mânz, răspunde ea, apoi gândește *Todd.*

— Da, fată, îi murmur între urechi. Sunt aici.

M-am obișnuit ca la sfârșitul zilei să zăbovesc pe lângă grajdul ei, m-am obișnuit să-i scot șaua eu însumi, s-o țesăl și să-i aduc mere să mănânce. Nu are nevoie decât să știe că sunt acolo, că n-am părăsit herghelia și atâta timp cât lucrurile stau

așa, e fericită și-mi spune *Todd* și nu treb'e să-i dau nicio explicație și nu treb'e să-i cer nimic și ea n-are nevoie de nimic din partea mea.

Doar să n-o părăsesc.

Doar să n-o *părăsesc* niciodată.

Vacarmul începe să mi se înnoreze și gândesc din nou *Eu sunt Cercul și Cercul este eu.*

Primarul se uită peste umăr la mine.

Și surâde.

Deși avem uniforme, noi nu facem parte din armată; Primarul ne-a subliniat asta. Nu avem ranguri, ci suntem toți ofițeri, însă uniforma și A-ul de pe mâneca ei sunt îndeajuns pentru ca oamenii să se ferească din drumul nostru când călărim spre mănăstire.

Până acum sarcina noastră a fost să-i păzim pe bărbații și femeile care mai sunt în închisoare, deși-n majoritate sunt femei. După ce închisorile au fost atacate și incendiate, deținuții rămași au fost mutați într-o fostă casă de tămăduire, mai departe pe malul râului.

Ia ghiciți care-anume?

În ultima lună Davy și cu mine am escortat echipe de muncă din deținuți, de la casa de tămăduire, la mănăstire, pentru a termina treaba pe care-au început-o spacșii, bărbați și femei care cred c-au muncit mai repede ca spacșii. De data asta Primarul nu ne-a cerut să supraveghem construcția, iar pentru asta-i sunt recunoscător.

După ce toți au fost închiși peste noapte în casa de tămăduire, Davy și cu mine nu prea avem treabă, decât să călărim în jurul clădirii, făcând ce putem ca să n-auzim țipetele ce răzbat dinăuntru.

Unii dintre cei aflați încă la închisoare sunt din Ripostă, cei pe care Primarul i-a prins în noaptea evadării. Noi nu-i vedem niciodată, fiindcă nu sunt trimiși cu echipele de muncă, ci sunt Asaltați cât este ziua de lungă, până când răspund ceva. Deocamdată Primarul n-a obținut de la ei decât coordonatele unei tabere de lângă o mină, care era pustie pân-au ajuns soldații acolo. Alte informații utile întârzie să apară.

În închisori sunt și alți oameni, găsiți vinovați de ajutarea Ripostei sau de altele, dar deținuții care au declarat că i-au

văzut pe membrii Ripostei omorând spacșii și au văzut femei scriind R pe ziduri au fost eliberați și au revenit la familiile lor. Cu toate că-i imposibil ca ei să fi fost acolo ca să vadă.

Ceilalți... ei bine, ceilalți continuă să fie Asaltați, până răspund.

Davy vorbește tare ca să acopere sunetele pe care le auzim în vreme ce Asaltul se desfășoară-năuntru, încercând să pretexteze că nu l-ar deranja, deși orice prost poate să vadă că lucrurile nu stau defel așa.

Eu mă păstrez în mine, închizând ochii, așteptând ca țipetele să ia sfârșit.

Îmi este mai ușor decât lui Davy.

Fiin'că, așa cum ziceam, nu simt mare lucru... nu mai simt mare lucru.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

Însă azi totul ar treb'i să se schimbe. Azi noua clădire este gata, sau destul de gata, și Davy și cu mine vom sta de pază aici, nu la casa de tămăduire, și vom învăța meseria Asaltului.

Perfect. Nu contează.

Nimic nu contează.

— Ministerul Asaltului, spune Primarul când ocolim și ultimul colț.

Zidul din față al mănăstirii a fost reconstruit și deasupra lui se poate vedea noua clădire, un bloc uriaș din piatră care pare încântat să-ți zboare creierii dacă te apropii prea mult. Iar pe poarta nou construită este un A mare, argintiu și strălucitor, la fel cu cel de pe uniformele noastre.

De ambele părți ale porții sunt gardieni în uniforme de armată. Unul dintre ei este Ivan, rămas la gradul de soldat, cu fața la fel de acră ca întotdeauna. Încearcă să-mi prindă privirea și Vacarmul lui răsună de lucruri despre care bănuiesc că nu vrea să le audă Primarul.

Îl ignor. La fel ca Primarul.

— Acum vom afla când începe adevăratul război, spune Primarul.

Poarta se deschide și apare bărbatul care răspunde de Asalt, bărbatul care a fost însărcinat cu aflarea locului unde se ascunde Riposta și a modului cel mai bun în care am putea-o găsi.

Șeful nostru nou-numit în funcție.

— Bună ziua, domnul Președinte, spune el.
— Bună ziua, căpitane Hammar, spune Primarul.

28. Soldat

[Viola]

— Liniște, rostește Stăpâna Coyle și duce degetul la buze.

Vântul s-a oprit și pașii noștri se aud trosnind pe crenguțele de pe sol, de la poalele copacilor. Ne oprim și ciulim urechile după orice zgomote de marș al soldaților.

Nimic.

Tot nimic.

Stăpâna Coyle aprobă din cap și continuă să coboare dealul printre copaci. O urmez. Suntem numai noi două.

Eu, ea și bomba pe care o port în spinare.

Incursiunea a eliberat 132 de deținuți. 29 dintre ei au murit fie pe drum, fie în tabără. Corinne a fost numărul 30. Sunt și alți deținuți care n-au fost eliberați, ca sărmana bătrână doamnă Fox, a cărei soartă n-o voi afla probabil niciodată. Stăpâna Coyle estimează că am omorât cel puțin douăzeci dintre soldații lor. În chip miraculos, doar șase membri ai Ripostei au fost uciși în raidul acesta, printre care Thea și Stăpâna Waggoner, dar alți cinci au fost capturați și este aproape sigur că vor fi torturați pentru a dezvălui informații despre ascunzătoarea noastră.

Așa că am plecat. În grabă.

Chiar înainte ca mulți dintre răniți să poată umbla singuri, am încărcat provizii și arme, absolut tot ce puteam căra pe cotigi, cai, pe spinările oamenilor teferi, și am fugit prin pădure, mergând toată noaptea, ziua următoare și noaptea următoare, până am ajuns la un lac de la baza unei faleze stâncoase, unde cel puțin aveam apă și un fel de adăpost.

— Este un loc bun, a spus Stăpâna Coyle.

Am campat pe mal.

Și apoi am început pregătirile pentru război.

Ea mișcă palma și mă aplec instantaneu sub niște tufe. Am ajuns la o potecuță care iese în drumul principal și pot să aud o trupă de soldați cu Vacarm, care se îndepărtează de noi la distanță destul de mare.

Propriile noastre rezerve de medicament împotriva Vacarmului se împuținează pe zi ce trece și Stăpâna Coyle a

pus la punct raționalizarea sa, dar după raid este prea periculos pentru orice bărbat, cu sau fără Vacarm, să intre în oraș, ceea ce înseamnă că nu ne mai pot transporta în compartimente secrete spre ținte ușoare. Trebuie să mergem cu o cotigă până la un punct anume din exteriorul orașului și apoi să străbatem pe jos restul drumului.

Evadările vor fi mai dificile, așa că va trebui să fim și mai precaute.

— În regulă, șoptește Stăpâna Coyle.

Mă ridic în picioare. Sateliții naturali de pe cer sunt unica noastră lumină.

Traversăm aplecate drumul.

După ce ne-am mutat pe malul lacului, după ce i-am eliberat pe toți oamenii aceia, după moartea Corinnei…

După ce m-am alăturat Ripostei…

Am început să învăț lucruri.

„Instruire elementară”, o numea Stăpâna Coyle. Sub conducerea Stăpânei Braithwaite, nu numai eu, ci și toți pacienții care s-au înzdrăvenit îndeajuns, adică majoritatea lor, mai mulți decât aș fi crezut, am învățat cum să încărcăm și să tragem cu pușca, elementele de bază ale infiltrării, manevrele pe timp de noapte, urmărirea, comunicarea prin semne, parole.

Cum să amplasăm și să armăm bombe.

— De unde știți voi cum să faceți astea? am întrebat într-o seară la cină, cu corpul obosit și epuizat după alergările, înotul și poverile cărate toată ziua. Voi sunteți tămăduitoare. De unde știți cum să…

— Cum să conducem o armată? a zis Stăpâna Coyle. Ai uitat de Războiul Spacșilor.

— Noi am fost propria noastră divizie, a spus Stăpâna Forth, care sorbea o fiertură așezată la masă ceva mai departe.

Stăpânele îmi vorbeau acum, după ce văzuseră cât de intens mă antrenam.

— N-am fost foarte populare, a chicotit Stăpâna Lawson, vizavi de ea.

— Nu ne plăcea cum conduceau războiul unii dintre generalii noștri, mi-a explicat Stăpâna Coyle. Noi consideram că ar fi fost mai eficiente incursiunile clandestine.

— Și pentru că nu aveam Vacarm, a completat Stăpâna

Nadari, ne-am fi putut furișa în diverse locuri, înțelegi?
— Cu toate acestea, a continuat Stăpâna Lawson tot chicotind, bărbații aflați la conducere n-au crezut că eram o dovadă clară pentru problema lor.
— De aici și numele, a zis Stăpâna Coyle.
— Iar când s-a format noul guvern și orașul a fost reconstruit, a spus Stăpâna Forth, ar fi fost prostește să nu păstrăm materiale importante, pentru eventualitatea în care am fi avut vreodată nevoie de ele.
— Explozivii din mină, am înțeles eu. I-ați ascuns acolo cu ani în urmă.
— Și s-a dovedit o decizie foarte bună, a încuviințat Stăpâna Lawson. Nicola Coyle a fost dintotdeauna o femeie prevăzătoare.
Eu am clipit la auzul numelui Nicola, ca și cum n-ar fi fost posibil ca Stăpâna Coyle să fi avut un prenume.
— Mda, a zis Stăpâna Coyle. Bărbații sunt creaturi războinice. Mi se pare prudent să ținem minte asta.

Obiectivul nostru este pustiu, așa cum ne așteptam. Este micuț, dar simbolic, un puț aflat deasupra unui teren agricol, în estul orașului. Puțul și echipamentul său irigă doar câmpul de dedesubt, nu vreun sistem uriaș sau vreun complex de clădiri. Însă dacă orășenii continuă să-i îngăduie Primarului să întemnițeze, să tortureze și să omoare, atunci orașul nu va mai avea ce să mănânce.
Este de asemenea departe de centrul orașului, astfel că n-am nicio șansă de a-l zări pe Todd.
Și nu voi mai spune nimic în privința asta. Deocamdată.
Urmăm drumeagul secundar, menținându-ne prin șanțul de lângă el și ținându-ne răsuflarea când trecem pe lângă ferma adormită; la etajul ei se zărește o lumină, dar este atât de târziu în noapte, încât nu poate fi decât o lampă de securitate.
Stăpâna Coyle face alt semn din mână și trec pe lângă ea, aplecându-mă pe sub sârme pe care au fost întinse rufe la uscat. Mă împiedic de tricicleta unui copil, însă izbutesc să-mi păstrez echilibrul.
Bomba ar trebui să fie perfect sigură, să nu fie afectată de niciun șoc sau zgâlțâire.
Dar...

Expir încetișor și continui către puț.

Chiar și în săptămânile când ne-am ascuns, când nu ne-am apropiat deloc de oraș, săptămânile în care am păstrat tăcerea și n-am scos capul, doar antrenându-ne și pregătindu-ne, chiar și atunci câțiva fugari din oraș ne-au găsit.

— Ce se spune? a întrebat Stăpâna Coyle.

— Că i-ați omorât pe toți spacșii, a răspuns femeia tamponându-și nasul care-i sângera cu o compresă.

— Stai așa, am zis eu. Au murit toți spacșii?

Femeia a încuviințat din cap.

— Și ei zic că noi i-am fi omorât, a repetat Stăpâna Coyle.

— De ce ar spune una ca asta? am întrebat eu.

Stăpâna Coyle s-a ridicat și a privit peste lac.

— Ca să-i asmuță pe orășeni împotriva noastră. Ca să ne facă să părem niște ființe rele.

— Exact asta spunea el, a zis femeia.

O găsisem în timpul unei alergări de antrenament prin pădure. Căzuse pe o pantă pietroasă, dar izbutise să nu-și fractureze decât nasul.

— Din două în două zile se țin mitinguri, a adăugat ea. Oamenii ascultă.

— Nu mă surprinde, a spus Stăpâna Coyle.

M-am uitat la ea.

— N-ai făcut-o, nu? Nu i-ai omorât tu.

Chipul i s-a învăpăiat în asemenea măsură, că ar fi putut aprinde un chibrit.

— Ce fel de oameni ne crezi, fata mea?

Am rămas privind-o drept în ochi.

— Să fiu sinceră, nu știu sigur. Ați aruncat totuși în aer un dormitor comun. Ați ucis soldați.

Ea a clătinat din cap, dar n-am știut dacă acela fusese un răspuns.

— Ești sigură că n-ai fost urmărită? a întrebat-o pe femeie.

— Am rătăcit trei zile prin pădure, a răspuns ea. Nici măcar nu v-am găsit. M-a arătat cu degetul. Ea m-a găsit pe mine.

— Da, a zis Stăpâna Coyle privindu-mă. Viola are utilitatea aceasta.

La puț există o problemă.

— Este prea aproape de casă, șoptesc eu.

— Nu este, îmi răspunde în același fel Stăpâna Coyle.

Trece înapoia mea și-mi deschide fermoarul raniței.

— Ești sigură? o întreb. Bombele cu care ai detonat turnul de comunicații erau…

— Sunt bombe și bombe. Meșterește ceva în ranița mea, apoi mă răsucește și mă privește în ochi. Ești pregătită?

Mă uit spre casa în care ar putea dormi oricine, femei, bărbați nevinovați, copii. Nu voi ucide pe nimeni, decât dacă voi fi nevoită cu orice preț. Dacă fac asta pentru Todd și Corinne, așa să fie atunci.

— Ești sigură? repet eu.

— Viola, ori ai încredere în mine, ori n-ai. Stăpâna Coyle înclină capul către un umăr. Ce alegi?

Briza s-a întețit din nou și poartă cu ea puțin din Vacarmul de somn al Noului Prentisstown. Un *MUGET* indefinibil, fornăit, sforăit, aproape tăcut, dacă poate fi posibil așa ceva.

Todd este undeva acolo, în el.

(nu este mort, indiferent ce ar spune ea)

— Haide s-o facem atunci, rostesc și scot ranița din spate.

Operațiunea de eliberare n-a însemnat o eliberare și pentru Lee. Sora și mama lui nu se număraseră printre deținuții salvați și nici printre cei care muriseră. Era posibil ca ele să fi fost în singura închisoare pe care Riposta nu izbutise s-o arunce în aer.

Dar…

— Chiar dacă au murit, a spus el într-o seară pe când stăteam pe malul lacului și aruncam pietre în apă, încercată din nou de dureri după alt antrenament îndelungat, eu vreau să știu.

Am clătinat din cap.

— Dacă nu știi, atunci mai există o șansă.

— Ele nu supraviețuiesc fiindcă eu știu sau nu. S-a așezat, iarăși aproape de mine. Eu cred că ele au murit. Simt că au murit.

— Lee…

— O să-l ucid. Glasul lui era al unui om care face o promisiune, nu o amenințare. Dacă mă apropii suficient de el, ți-o jur.

Sateliții naturali ai planetei s-au ridicat deasupra noastră și alți doi au apărut pe suprafața apei. Am mai aruncat o piatră și m-am uitat cum ricoșa peste reflexiile sateliților. Dinspre tabără se auzea un freamăt slab printre copacii dinapoia noastră și în sus pe mal. Ici-colo se putea auzi Vacarm, inclusiv un zumzet tot mai intens dinspre Lee, care nu fusese îndeajuns de norocos pentru a căpăta rațiile Stăpânei Coyle.

— Nu-i așa cum crezi că va fi, am rostit încetișor.

— Să ucizi pe cineva?

Am aprobat din cap.

— Chiar dacă este cineva care o merită, cineva care te va ucide dacă nu-l ucizi tu pe el, nici chiar atunci nu-i așa cum crezi că va fi.

A urmat o pauză îndelungată, după care el a zis:

— Știu.

L-am privit.

— Tu ai ucis un soldat.

Nu mi-a răspuns, ceea ce era în sine un răspuns.

— Lee? am rostit eu. De ce nu mi-ai spus…?

— Pentru că nu-i așa cum crezi că va fi, da? a replicat el. Chiar dacă este cineva care o merită.

A azvârlit altă piatră în lac. Nu ne rezemam unul de umărul celuilalt. Ne despărțea un univers.

— Tot o să-l omor, a zis Lee.

Dezlipesc hârtia protectoare și apăs bomba de peretele puțului, lipind-o acolo cu un clei făcut din rășină de copaci. Iau două sârme din raniță și le răsucesc capetele, conectându-le de alte două sârme, ce ies deja din mecanismul bombei, prinzând două laolaltă și lăsând un capăt să atârne.

Bomba este acum armată.

Din buzunărașul din față al raniței, scot o plăcuță verde și răsucesc capătul sârmei care atârnă în jurul unui contact din capătul ei. Apăs un buton roșu de pe plăcuță, apoi unul cenușiu. Cifrele verzi se aprind.

Bomba este acum pregătită pentru setare.

Apăs în mod repetat un buton argintiu, până când cifrele ajung la 30:00. Mai apăs o dată butonul roșu, întorc plăcuța verde, lunec o clapă metalică în alta, apoi mai apăs o dată butonul cenușiu. Imediat, cifrele verzi se schimbă în 29:59,

29:58, 29:57.

Bomba este acum activată.

— Perfect, șoptește Stăpâna Coyle. E timpul să plecăm.

Iar apoi, după aproape o lună de stat ascunși în pădure, așteptând ca foștii deținuți să se înzdrăvenească, așteptând ca noi, ceilalți, să ne antrenăm, așteptând ca unei armate adevărate să i se insufle viață, a sosit o noapte în care așteptarea a luat sfârșit.

— Trezește-te, fata mea, a zis Stăpâna Coyle îngenunchind lângă patul meu.

Am clipit repede, alungându-mi somnul. Era încă beznă. Glasul Stăpânei Coyle era scăzut, pentru a nu le scula pe celelalte din cortul lung.

— De ce? am șoptit eu.

— Ai zis că vei face orice.

M-am ridicat și am ieșit afară, în frig, țopăind ca să-mi trag bocancii, în timp ce Stăpâna Coyle îmi pregătea o raniță.

— Mergem în oraș, nu-i așa? am spus, încheindu-mi șireturile.

— E genială fata asta, a murmurat Stăpâna Coyle spre raniță.

— De ce tocmai în noaptea asta? De ce tocmai acum?

Ea m-a privit.

— Pentru că trebuie să le reamintim că suntem încă aici.

Ranița îmi atârnă goală în spate. Traversăm curtea și ne furișăm pe lângă casă, oprindu-ne la răstimpuri să ascultăm dacă se clintește cineva.

Nimeni nu face nicio mișcare.

Sunt gata de plecare, însă Stăpâna Coyle se desprinde de peretele exterior al casei și-i examinează întinderea albă.

— Ar trebui să fie perfectă, spune ea.

— Pentru ce?

Privesc în jur, alarmată acum deoarece cronometrul și-a început numărătoarea inversă.

— Ai uitat cine suntem noi?

Strecoară mâna într-un buzunar al fustei ei lungi de tămăduitoare, pe care continuă s-o poarte, deși pantalonii sunt mult mai practici. Scoate de acolo un obiect pe care mi-l aruncă. Îl prind cu un gest reflex.

— Ce-ar fi să faci tu onorurile? rostește ea.

Mă uit în palmă. Este o bucată fărâmicioasă de cărbune albastru, scoasă din focurile noastre de lemne, resturile arborilor întinzători pe care le ardem ca să ne încălzim. Îmi pătează pielea palmei într-un albastru-prăfos.

O mai privesc doar o clipă.

— Tic-tac, zice Stăpâna Coyle.

Înghit un nod. După aceea ridic cărbunele și trag iute trei linii pe peretele alb al casei.

D-ul mă privește, scris de mâna mea.

Constat că gâfâi.

Când mă uit în jur, văd că Stăpâna Coyle a pornit deja prin șanțul drumului. Mă grăbesc după ea, aplecată, cu capul strâns între umeri.

După douăzeci și opt de minute, exact când ajungem la cotigă, adânc în pădure, auzim *Buuum*-ul.

— Felicitări, soldat, spune Stăpâna Coyle când pornim spre tabără. Tocmai ai tras primul glonț al ultimei lupte.

29. Meseria asaltului

[Todd]

Femeia este legată de un cadru metalic, cu brațele ridicate mult deasupra capului și fixate la încheieturi de barele cadrului.

Pare ca și cum ar fi gata să plonjeze într-un lac.

Dacă n-ar fi însă sângele diluat de apă de pe fața ei.

— Acum o s-o-ncaseze, zice Davy.

Glasul îi este totuși straniu de încet.

— Încă o dată, prietena mea, rostește domnul Hammar, trecând îndărătul ei. Cine a pus bomba?

Prima bombă de după demolarea închisorii a explodat azi-noapte, distrugând un puț și o pompă de la o fermă.

A început.

— Nu știu, răspunde femeia cu glas sugrumat și tușește. Nici măcar n-am mai ieșit din Haven după...

— Unde n-ai ieșit? o întrerupe domnul Hammar. Apucă un mâner de pe cadru și înclină tot ansamblul înainte, afundând-o pe femeie cu fața într-o cadă cu apă și o ține acolo în vreme ce ea se zbate în legături.

Eu îmi privesc vârfurile cizmelor.

— Sus capul, Todd, te rog, rostește Primarul dinapoia noastră. Cum altfel vei învăța?

Ridic capul.

Ne aflăm de cealaltă parte a unei oglinzi semitransparente, într-o odăiță cu vedere în Arena Asaltului: o încăpere cu pereți înalți din beton, ce are de ambele părți camere cu oglinzi similare. Davy și cu mine stăm unul lângă altul pe o banchetă scurtă.

Privim.

Domnul Hammar ridică rama metalică. Femeia este scoasă din apă, horcăie, inspiră aer și se încordează în legăturile ce-i susțin brațele.

— Unde locuiești?

Domnul Hammar își afișează surâsul, expresia aceea neplăcută care nu-i părăsește aproape niciodată fața.

— În Noul Prentisstown, icnește femeia. În Noul Prentisstown.

— Corect, spune domnul Hammar, apoi privește cum femeia tușește atât de tare, încât vomită pe propriul ei piept.

Ia un prosop de pe o masă laterală și șterge cu blândețe chipul femeii, curățându-l cât poate de bine de vomă.

Femeia continuă să horcăie, însă ochii ei nu-l părăsesc pe domnul Hammar, care o șterge.

Pare chiar mai îngrozită decât înainte.

— De ce face asta? spune Davy.

— Ce anume? întreabă Primarul.

Davy strânge din umeri.

— De ce este… nu știu… grijuliu.

Eu nu rostesc nimic. Îndepărtez din Vacarmul meu orice imagine a Primarului care-mi pune bandaje.

Cu multe luni în urmă.

Îl aud pe Primar schimbându-și poziția și murmurând pentru a-mi acoperi Vacarmul, astfel ca să nu fie auzit de Davy.

— Noi nu suntem inumani, David. Nu procedăm în felul acesta pentru propria noastră satisfacție.

Mă uit la domnul Hammar, mă uit la surâsul lui.

— Da, Todd, zice Primarul. Căpitanul Hammar dovedește o oarecare mulțumire care poate că este neadecvată, dar trebuie să recunoști că el obține rezultate.

— Ți-ai revenit? o întreabă domnul Hammar pe femeie.

Noi îi putem auzi glasul printr-un sistem de microfoane conectat la difuzoarele de aici. Este separat în mod straniu de buzele lui, ceea ce face să pară că am privi un videoclip, nu realitatea.

— Îmi pare rău că trebuie să continui să te Asaltez, rostește domnul Hammar. Totul se poate termina cât de repede dorești tu.

— Te rog, șoptește femeia. Te rog, nu știu nimic.

Și-ncepe să plângă.

— Hristoase, murmură Davy în barbă.

— Inamicul va încerca multe vicleșuguri pentru a ne câștiga simpatia, spune Primarul.

Davy se întoarce către el.

— Deci ăsta-i un vicleșug?

— Aproape cu certitudine.

Continui s-o privesc pe femeie. Nu mi se pare a fi un vicleșug.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc.

— Exact, spune Primarul.

— Tu deții controlul aici, zice domnul Hammar și începe din nou să-i dea ocol femeii.

Ea întoarce capul, încercând să-l urmărească, dar nu se poate mișca prea mult din cauza legăturilor care o fixează de cadrul metalic. El se menține imediat în afara razei ei vizuale. Bănuiesc că procedează așa pentru a-i amplifica nesiguranța.

Fiin'că, bineînțeles, domnul Hammar nu are pic de Vacarm.

Însă eu și Davy avem.

— Doar sunete înăbușite, Todd, zice Primarul citindu-mi întrebarea. Vezi vergelele care ies din ramă de o parte și alta a capului ei?

Le arată. Davy și cu mine le vedem.

— Ele emit permanent un bâzâit ascuțit spre urechile femeii, continuă Primarul. Acoperă orice Vacarm pe care l-ar putea auzi ea dinspre camerele de observare. În felul acesta rămâne focalizată asupra ofițerului Asaltului.

— Nu dorim ca ei să audă ceea ce noi știm deja, spune Davy.

— Da, încuviințează Primarul părând ușor surprins. Da, exact așa este, David.

Davy zâmbește și Vacarmul lui strălucește ușor.

— Noi am văzut R-ul scris cu albastru pe clădirea fermei, spune domnul Hammar care rămâne îndărătul femeii. Bomba a fost la fel ca toate cele pe care le-a plasat organizația ta…

— Nu-i organizația mea! zice femeia, totuși domnul Hammar continuă de parcă ea nici n-ar fi vorbit.

— Și mai știm că tu ai lucrat în ultima lună pe ogorul acela.

— Și alte femei au lucrat acolo! țipă ea, sunând tot mai disperată. Milla Price, Cassia Macrae, Martha Sutpen…

— Deci și ele au fost amestecate în asta?

— Nu! Nu, doar că…

— Pen'că doamna Price și doamna Sutpen au fost deja Asaltate.

Femeia amuțește și, brusc, fața ei pare încă și mai îngrozită.

Davy chicotește de lângă mine.

— Te-a prins, șoptește el.

În același timp însă pot să-i aud sentimentul ciudat de ușurare.

Mă-ntreb dacă-l aude și Primarul.

— Ele ce-au… începe femeia, după care se oprește, dar trebuie să continue. Ele ce-au zis?

— Ele au spus c-ai încercat să le convingi să dea o mână de ajutor, rostește calm domnul Hammar. Au spus c-ai încercat să le recrutezi ca teroriste, iar când au refuzat, ai spus că vei continua de una singură.

Femeia pălește, gura i se deschide, ochii i se holbează neîncrezători.

— Asta nu-i adevărat, nu? întreb eu cu glas egal. *Eu sunt Cercul și Cercul este eu.* El încearcă s-o facă să mărturisească, pretinzând că de fapt nici nu mai are nevoie de mărturisirea ei.

— Excelent, Todd, încuviințează Primarul. S-ar putea ca până la urmă să-ți formezi un fler pentru asta.

Davy se uită mai întâi la mine, apoi la tatăl lui, apoi iarăși la mine, cu întrebări rămase nerostite.

— Știm deja că ești responsabilă, zice domnul Hammar. Știm deja destule ca să te-aruncăm în închisoare pentru tot restul vieții tale. Se oprește în fața ei. Acum însă îți vorbesc ca un prieten, urmează el. Acum însă îți vorbesc ca omul care te poate salva de la o soartă mai cruntă decât închisoarea.

Femeia înghite un nod și pare gata să vomite din nou.

— Dar nu știu nimic, răspunde după aceea fără putere. Pur și simplu, nu știu.

Domnul Hammar oftează.

— Trebuie să recunosc că asta-i cu adevărat o dezamăgire.

Trece înapoia ei, prinde cadrul metalic și-l afundă în apă.

Și o ține acolo…

Și o ține acolo…

Ridică ochii spre oglinda prin care știe că privim… Ne zâmbește…

Și continuă să o țină pe ea acolo…

Apa clocotește de zvârcolirile limitate pe care le poate face femeia…

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc și închid ochii…

— Deschide-i, Todd, rostește Primarul… îi deschid…

Și domnul Hammar continuă să o țină pe ea acolo… Zvârcolirile se întețesc…

Atât de tare, încât în jurul legăturilor de la încheieturi apare sânge…

— Iisuse, șoptește Davy în barbă…

— O s-o omoare, spun eu cu același glas scăzut…

Nu-i decât un videoclip…

Nu-i decât un videoclip…

(atât doar că nu-i așa…)

(nu simt nimic…)

(fiin’că-s mort…)

(sunt mort…)

Primarul se apleacă pe lângă mine și apasă un buton de pe perete.

— Cred că este suficient, căpitane, zice el și vocea îi răsună în Arena Asaltului.

Domnul Hammar ridică rama metalică din apă. O face însă foarte lent.

Femeia atârnă de pe ramă, cu bărbia în piept, cu apa șiroindu-i din gură și nas.

— A omorât-o, spune Davy.

— Nu, zice Primarul.

— Spune-mi, vorbește domnul Hammar către femeie, și toate astea vor înceta.

Urmează o tăcere îndelungată, cea mai îndelungată de până acum.

Apoi un croncănit dinspre femeie.

— Ce-ai spus? întreabă domnul Hammar.

— Eu am făcut-o, croncăne femeia.

— Nu se poate! exclamă Davy.

— Ce ai făcut? întreabă domnul Hammar.

— Eu am pus bomba, zice femeia fără să ridice capul.

— Și ai încercat să-ți convingi tovarășele de muncă să ți se alăture într-o organizație teroristă.

— Da, murmură femeia. Orice.

— Ha! spune Davy și se aude din nou ușurare, o ușurare pe care se străduiește s-o acopere. A mărturisit! Ea a făcut-o!

— Nu, n-a făcut-o ea, vorbesc eu continuând s-o privesc, continuând să stau nemișcat pe banchetă.

— Ce? se-ntoarce Davy spre mine.

— Minte, zic eu continuând să privesc prin oglindă. Pentru ca el să n-o mai înece. Mișc capul foarte puțin, atât cât s-arăt că vorbesc cu Primarul. Nu-i așa?

Primarul așteaptă înainte să răspundă. Chiar și fără Vacarm, îmi pot da seama că-i impresionat. De când am început cu

Cercul, lucrurile au căpătat limpezimea cea mai neplăcută.

Poate că asta-i și ideea.

— Este aproape sigur că minte, spune el până la urmă. Dar acum, după ce i-am obținut mărturisirea, o putem folosi împotriva ei.

Ochii lui Davy continuă s-alerge între mine și tatăl lui.

— Vrei să zici c-o s-o… S-o mai Asaltați?

— Toate femeile fac parte din Ripostă, zice Primarul, fie numai și pentru că o simpatizează. Noi trebuie să știm ce gândește ea. Noi trebuie să știm ce știe ea.

Davy se uită iarăși la femeie, care gâfâie legată de cadrul metalic.

— Nu-nțeleg, rostește el.

— Când o vor trimite-napoi la-nchisoare, spun eu, toate celelalte femei vor ști ce i s-a-ntâmplat.

— Exact, zice Primarul și m-atinge scurt cu mâna pe umăr.

Aproape ca un gest de-afecțiune. Când nu mă clintesc, o retrage.

— Ele vor ști ce le așteaptă, dacă nu răspund, explică el. Și astfel vom afla informațiile care ne interesează de la cele care știu cu adevărat. Bomba de azi-noapte a fost o reluare a agresiunilor, începutul unei operațiuni mai mari. Trebuie să știm care va fi următoarea lor mișcare.

Davy continuă să privească femeia.

— Ce se va-ntâmpla cu ea?

— Va fi bineînțeles pedepsită pentru delictul pe care l-a mărturisit, spune Primarul și continuă să vorbească atunci când Davy încercă să-l întrerupă cu afirmația evidentă. Cine poate ști? Poate că ea știe într-adevăr ceva. Se uită din nou prin oglindă. Există o singură cale prin care să aflăm.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat azi, rostește domnul Hammar punându-și mâna sub bărbia femeii și ridicând-o. Ai fost foarte curajoasă și poți să fii mândră de rezistența pe care ai dovedit-o. Îi surâde, însă ea nu vrea să-l privească-n ochi. Ai arătat mai multă tărie decât mulți bărbați pe care i-am văzut Asaltați.

Se îndepărtează de ea, se apropie de o măsuță laterală și ridică pânza care o acoperă. Dedesubt sunt câteva obiecte metalice sclipitoare. Domnul Hammar alege unul dintre ele.

— Iar acum, pentru a doua parte a discuției noastre…

rostește el și vine către femeie.

Care-ncepe să zbiere.

— Asta a fost, spune Davy plimbându-se de colo-colo pe când așteptăm afară și asta-i tot ce poate spune. Asta a fost. Se-ntoarce către mine. Să dea dracii, Todd!

Nu spun nimic, ci scot din buzunar mărul pe care-l păstrasem.

— Măr, îi șoptesc lui Sup’rata, cu capul mult apropiat de al ei.

Măr, răspunde ea și prinde cu dinții, trăgând mult buzele înapoi. *Todd,* spune, mestecându-l, apoi face o întrebare din numele meu, *Todd?*

— N-are nicio legătură cu tine, fato, șoptesc și o frec pe nas.

Suntem în afara porții pe care Ivan continuă s-o păzească și de unde continuă să-ncerce să-mi prindă privirea. Îl pot auzi, strigându-mă-ncetișor în Vacarmul lui.

Continui să-l ignor.

— A fost al dracu’ de intens, zice Davy străduindu-se să-mi citească Vacarmul, străduindu-se să vadă ce pot gândi despre toate astea, dar eu îl înfrânez cât pot.

Fără să simt nimic.

Fără să primesc nimic.

— Ești tare de tot în ultima vreme, spune Davy cu glas disprețuitor, ignorându-l pe Capcană, care vrea și el un măr. Nici măcar n-ai clipit când el…

— Domnilor, rostește Primarul ieșind pe poartă cu o geantă mare și grea în mână.

Ivan este rigid ca o scândură, revenit la poziția de drepți.

— Da, tată, zice Davy.

— A murit? întreb eu, privind în ochii Sup’ratei.

— Moartă nu ne este de niciun folos, răspunde Primarul.

— În tot cazul arăta ca moartă, spune Davy.

— Doar când și-a pierdut cunoștința, explică Primarul. Acum însă am o sarcină nouă pentru voi doi.

Simt o pulsație când auzim cuvintele *o sarcină nouă.*

Închid ochii. *Eu sunt Cercul și Cercul este eu.*

— Vrei să termini dracu’ să mai zici asta? răcnește Davy.

Însă toți putem auzi oroarea din propriul lui Vacarm, neliniștea care crește, teama de tatăl lui, de *sarcina nouă,*

teama că nu va fi-n stare să…

— Nu vei conduce Asalturi, dacă de asta te temi, rostește Primarul.

— Nu mă tem, replică Davy mult prea tare. Cine zice că mă tem?

Primarul dă drumul genții să cadă la picioarele noastre.

Îi recunosc forma.

Nu simt nimic, nu primesc nimic.

Și Davy se uită la geantă. Până și *el* este șocat.

— Doar deținutele, zice Primarul. Ca să putem lupta împotriva infiltrării inamicului la interior.

— Vrei să…? Davy ridică ochii la tatăl lui. Pe oameni?

— Nu pe oameni, spune Primarul. Pe inamicii statului. Eu continui să mă uit la geantă.

Geanta în care știm toți că se află un clește de nituit și mai multe benzi pentru numerotare.

30. Banda

[Viola]

Tocmai am reglat cronometrul și m-am întors către Stăpâna Braithwaite să-i spun că putem pleca, când o femeie apare din tufișurile dinapoia noastră.

— Ajutor, zice ea, atât de încet, încât parcă nici nu știe că suntem acolo și de fapt roagă universul s-o ajute cumva.

Apoi se prăvălește.

— Ce-i asta? întreb, luând alt bandaj din trusa de prim-ajutor prea mică pe care o ținem ascunsă în cotigă, încercând să mă ocup de rana ei pe când ne clătinăm înainte și înapoi.

Mijlocul antebrațului îi este înconjurat de o bandă metalică, atât de strânsă, încât lasă impresia că pielea din jur încearcă să crească *în ea.* De asemenea, este atât de roșie de infecție, încât aproape că-i pot simți dogoarea.

— Este pentru marcarea șeptelurilor, răspunde Stăpâna Braithwaite, smucind nervoasă hățurile și hurducându-ne pe drumuri pe care n-ar trebui să mergem așa repede. Nemernicul ticălos!

— Ajutor, șoptește femeia.

— Te ajut, îi spun.

Îi țin capul în poală, ca să amortizez zdruncinăturile. Pun un bandaj în jurul benzii metalice, dar nu înainte de a vedea un număr stanțat pe ea.

1391.

— Cum te cheamă? o întreb.

Însă ochii îi sunt pe jumătate închiși, și repetă doar:

— Ajutor.

— Și suntem siguri că nu-i o spioană? spune Stăpâna Coyle cu brațele încrucișate peste piept.

— Doamne, Dumnezeule! exclam eu. Ce ai în loc de inimă – un pietroi?

Fruntea i se încruntă.

— Trebuie să ținem seama de toate felurile de tertipuri…

— Infecția este atât de profundă, încât nu-i vom putea salva brațul, spune Stăpâna Braithwaite. Dacă este spioană, atunci nu-i în stare să revină cu informații.

Stăpâna Coyle oftează.

— Unde era?

— Lângă noul Minister al Asaltului despre care am auzit, răspunde Stăpâna Braithwaite încruntându-se la fel de tare.

— Am plasat o bombă pe o magazie mică din apropiere, rostesc eu. Mai mult nu ne-am putut apropia.

— Benzi de marcare a animalelor, Nicola, spune Stăpâna Braithwaite și mânia pufăie din ea ca aburul răsuflării.

Stăpâna Coyle se freacă cu degetele pe frunte.

— Știu.

— N-o putem tăia? întreb eu. Și după aceea să vindecăm rana?

Stăpâna Braithwaite clatină din cap.

— Din pricina substanțelor chimice care impregnează banda, pielea nu se mai vindecă niciodată – asta-i șmecheria. N-o mai poți înlătura niciodată, decât dacă vrei să mori în urma sângerării. Benzile astea sunt permanente. Veșnice.

— Doamne, Dumnezeule.

— Trebuie să vorbesc cu ea, spune Stăpâna Coyle.

— O tratează Nadari, zice Stăpâna Braithwaite. Poate fi lucidă înainte de operație.

— Haidem atunci, spune Stăpâna Coyle și ele pornesc spre cortul de tămăduire. Dau să le urmez, dar Stăpâna Coyle mă oprește cu o privire. Nu, fata mea.

— De ce nu?

Ele pleacă însă fără să-mi răspundă, lăsându-mă în ger.

— Iești bini, Hildy? întreabă Wilf, în timp ce eu rătăcesc printre boii din staul.

Le freacă locurile unde i-au ros harnașamentele. *Wilf,* spun ei.

De fapt asta-i cam tot ce spun vreodată.

— Grea seară, zic eu. Am găsit o femeie care fusese însemnată ca vitele, cu un soi de bandă metalică.

Wilf cade pe gânduri câteva clipe. După aceea arată o bandă similară de pe piciorul drept din față al boilor.

— Ca asta?

Încuviințez din cap.

— Pi un om?

Fluieră uimit.

— Situația se schimbă, rostesc eu. Se schimbă în rău.

— Știu, zice el. În curând noi o să facem ceva s-asta o să fie, ’ntr-un fel sau altu’.

Îl privesc cu atenție.

— Știi ce plănuiește ea?

El clatină din cap și-și plimbă palma peste banda metalică a unui bou. *Wilf* spune boul.

— Viola! aud un strigăt din tabără.

Wilf și cu mine o vedem pe Stăpâna Coyle venind spre noi prin tabăra întunecată.

— O să-i trezească pi toți, zice Wilf.

— Are momente de delir, spune Stăpâna Nadari când îngenunchez lângă patul femeii pe care am salvat-o din pădure. Să știi că nu te las mai mult de un minut.

— Spune-i ce ne-ai spus nouă, fata mea, i se adresează Stăpâna Coyle femeii. Mai spune doar o dată și apoi te vom lăsa să dormi.

— Brațul meu? rostește femeia, cu ochii încețoșați. Nu mă mai doare.

— Spune-i și ei ce ne-ai spus mai devreme, draga mea, zice Stăpâna Coyle, și este glasul cel mai cald pe care i l-am auzit vreodată. Și totul va fi bine după aceea.

Ochii femeii se focalizează scurt asupra mea, după care se lărgesc ușor.

— Tu, spune ea. Fata care-a fost acolo.

— Viola, rostesc eu și o ating pe brațul fără bandă.

— Nu avem prea mult timp, Jess. Vocea Stăpânei Coyle devine mai severă, chiar atunci când rostește numele probabil al femeii. Spune-i.

— Ce să-mi spună? întreb eu, devenind oarecum iritată.

Este o cruzime s-o tină trează în felul acesta și tocmai sunt pe punctul să le atrag atenția, când Stăpâna Coyle rostește:

— Spune-i cine ți-a făcut asta.

Ochii lui Jess devin îngroziți.

— Ah, murmură ea. Ah, ah.

— Doar atât și te lăsăm să dormi, adaugă Stăpâna Coyle.

— Stăpână Coyle… încep eu simțindu-mă de-a dreptul furioasă.

— Băieți, zice femeia. Băieți. Nici măcar bărbați.

Inspir adânc.

— Care băieți? întreabă Stăpâna Coyle. Cum se numeau?

— Davy, spune femeia și ochii ei nu mai văd de acum interiorul cortului. Davy era cel mai vârstnic.

Stăpâna Coyle îmi aruncă o privire.

— Și celălalt?

— Tăcutul, șoptește femeia. N-a zis nimic. Și-a făcut treaba și n-a zis nimic.

— Cum se numea? insistă Stăpâna Coyle.

— Trebuie să plec, rostesc eu și mă ridic fiindcă nu mai vreau să aud.

Stăpâna Coyle îmi prinde mâna și mă ține locului, ferm.

— Cum se numea? repetă ea.

Femeia răsuflă sacadat acum, aproape gâfâind.

— Ajunge, intervine Stăpâna Nadari. N-am dorit chestia asta din capul…

— Încă o secundă, zice Stăpâna Coyle.

— Nicola… o avertizează Stăpâna Nadari.

— Todd, spune femeia de pe pat, femeia pe care am salvat-o, femeia cu brațul infectat pe care îl va pierde, femeia care acum regret că nu-i pe fundul oceanului pe care nu l-am văzut niciodată. Davy îi zicea celuilalt Todd.

— Pleacă de lângă mine, rostesc când Stăpâna Coyle mă urmează afară din cort.

— Trăiește, zice ea, dar este unul dintre ei.

— Taci din gură! spun eu, tropăind prin tabără fără să-mi pese cât de tare vorbesc.

Stăpâna Coyle iuțește pasul și mă prinde de braț.

— L-ai pierdut, fata mea, zice ea. Desigur, dacă l-ai avut vreodată cu adevărat.

O pălmuiesc atât de tare și atât de iute, încât nu are timp să se apere. Este ca și cum aș fi lovit trunchiul unui copac. Cu toate acestea, forța loviturii o trimite clătinându-se îndărăt, însă brațul meu vibrează de durere.

— Habar n-ai despre ce vorbești, îi spun cu glas clocotitor.

— Cum îndrăznești? șuieră ea ducându-și mâna la față.

— Încă nu m-ai văzut luptându-mă, rostesc eu fără să bat în retragere vreun pas. Eu am distrus un pod ca să opresc o armată. Eu am înjunghiat în gât un ucigaș dement. Eu am salvat viețile altora, în vreme ce tu puneai bombe.

— Copilă neștiutoare…

Fac un pas spre ea.
Nu se retrage.
Dar se oprește din vorbit.
— Te urăsc, rostesc eu răspicat. Tot ce faci îl determină pe Primar să răspundă cu ceva și mai rău.
— Nu eu am început războiul ăsta…
— Totuși îți place! Mai fac un pas către ea. Îți place totul. Și bombele, și luptele, și eliberările.
Chipul îi este atât de furios, încât îl pot zări în lumina lunilor.
Însă nu mi-e teamă de Stăpâna Coyle.
Și cred că își poate da seama de asta.
— Fata mea, spune ea, tu vrei să vezi totul redus la esențe: binele împotriva răului. Dar lumea nu funcționează așa. N-a funcționat și nici nu va funcționa așa vreodată. Și nu uita – îmi aruncă un zâmbet care ar putea acri laptele –, tu lupți în război alături de mine.
Mă aplec mult spre ea.
— El trebuie răsturnat, așa că te ajut în privința asta. Însă după aceea? Sunt așa aproape de fața ei, că-i pot simți răsuflarea. După aceea va trebui oare să te răsturnăm pe tine?
Nu spune nimic.
Dar nici nu se retrage dinaintea mea.
Mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez.
— El este pierdut, Viola! strigă Stăpâna Coyle după mine.
Însă nu mă opresc.

— Trebuie să mă-ntorc în oraș.
— Acu’? spune Wilf, privind în sus către cer. Acuș răsar zorii. Nu-i sigur.
— Nu-i niciodată sigur, zic eu, dar n-am de ales.
El clipește spre mine. După aceea începe să strângă frânghii și legături ca să pregătească cotiga.
— Nu, îl opresc, trebuie doar să-mi arăți cum se procedează. Nu-ți pot cere să-ți riști viața.
— Ti duci după Todd?
Încuviințez din cap.
— Atunci ti duc io…
— Wilf…
— Ie încă devremi, zice el pregătind boii. Cel puțin ti duc mai aproapi…

Nu mai spune nimic altceva cât timp înjugă boii la cotigă. Ei îl întreabă *Wilf? Wilf?* surprinși că sunt folosiți atât de curând după ce crezuseră că-și terminaseră munca pe ziua asta.

Mă gândesc ce ar zice Jane. Mă gândesc că-l pun pe Wilf al ei în pericol.

Însă spun doar:

— Mulțumesc.

— Vin și eu.

Mă întorc. Lee este acolo, frecându-se la ochi pentru a-și alunga somnul, dar îmbrăcat și gata de plecare.

— Ce faci? îl întreb. Și nu, nu vii nicăieri.

— Ba da; oricum cine poate să doarmă cu atâta gălăgie?

— Este prea periculos, îi zic. Îți vor auzi Vacarmul…

El ține gura închisă și spune *Atunci o să-l audă și gata.*

— Lee…

— O să-l cauți, nu-i așa?

Oftez frustrată și încep să mă întreb dacă n-ar trebui să abandonez ideea complet înainte de a mai pune în primejdie și alte vieți.

— Te duci la Ministerul Asaltului, rostește Lee coborând glasul.

Eu încuviințez din cap.

Și apoi înțeleg.

Siobhan și mama lui ar putea fi acolo.

Schițează din nou un gest aprobator și de data aceasta el știe că sunt de acord.

Nimeni nu încearcă să ne oprească, deși probabil că jumătate din tabără își dă seama că plecăm. Stăpâna Coyle trebuie să fi avut motivele ei.

Nu vorbim prea mult pe drum. Eu mă mulțumesc să ascult Vacarmul lui Lee și gândurile despre familia lui, despre Primar, despre ce va face dacă va pune vreodată mâna pe el.

Gândurile lui despre mine.

— Mai bine ai spune ceva, rostește el. E nepoliticos să asculți așa de aproape.

— Așa se zice, replic eu.

Am însă gura uscată și constat că n-am multe de spus.

Soarele răsare înainte ca noi să ajungem în oraș. Wilf mână boii pe cât de repede pot merge, dar întoarcerea va fi

periculoasă, fiindcă orașul va fi treaz, fiindcă în cotiga noastră sunt bărbați cu Vacarm. Ne asumăm un risc teribil.

Totuși, Wilf conduce mai departe.

I-am explicat ce vreau să văd, și el a zis că știe un loc. Oprește cotiga în adâncul unei păduri și ne conduce în sus, pe un promontoriu.

— Țineți capu' jos, ne spune. Să nu vă vadă.

— N-o să ne vadă, răspund eu. Însă dacă nu ne întoarcem într-o oră, nu ne mai aștepta.

Wilf se mulțumește să mă privească fără o vorbă. Toți știm cât de probabil este ca el să ne abandoneze.

Lee și cu mine suim pe promontoriu, păstrându-ne la adăpostul copacilor, până ajungem în vârf și înțeleg de ce Wilf a ales locul acesta. Este un deal în apropiere de turnul de comunicații care a fost aruncat în aer și de aici se vede perfect drumul spre Ministerul Asaltului, despre care am auzit că ar fi un soi de închisoare sau cameră de tortură sau așa ceva.

Nici măcar nu vreau să știu.

Stăm întinși pe burtă, unul lângă altul, și privim ascunși de sub tufe.

— Ține urechile deschise, șoptește Lee.

De parcă ar fi fost nevoie. De îndată ce soarele se ridică, Noul Prentisstown *MUGEȘTE* la viață. Încep să mă întreb dacă Lee chiar trebuie să se străduiască să-și ascundă Vacarmul. Cum este posibil să nu te îneci în el?

— Pentru că „înecat" e cuvântul potrivit, îmi răspunde când îl întreb. Dacă ai dispărea în el, te-ai sufoca.

— Nu-mi pot închipui cum este să crești în așa ceva, mărturisesc eu.

— Nu, nu-ți poți închipui, zice el.

N-o spune totuși cu răutate.

Lumina soarelui se întețește și mijesc ochii către drum.

— Era bun un binoclu.

Lee scotocește într-un buzunar și-mi întinde un binoclu.

Îl privesc mustrător.

— Așteptai să spun asta, ca să-ți poți da ifose.

— Nu știu ce vrei să zici, zâmbește el și ridică binoclul la ochi.

— Haide, îl înghiontesc cu umărul. Dă-mi să mă uit.

El se întinde în partea opusă, ca să nu pot ajunge la binoclu.

Încep să chicotesc și Lee mustăcește de asemenea. Mă prind de el și încerc să-l țin locului, până ajung la binoclu, dar este mai voinic decât mine și se ferește întruna.

— Mi-e frică să nu-ți fac vreun rău, îi spun.

— Nu mă îndoiesc, râde el și revine cu binoclul spre drum.

Vacarmul îi crește brusc, îndeajuns de sonor ca să mă tem că ne va auzi cineva.

— Ce vezi? îl întreb și nu mai chicotesc deloc.

Lee îmi întinde binoclul și arată.

— Acolo, spune el. Vin pe drum.

De acum i-am zărit și eu.

Doi călăreți. Doi bărbați în uniforme nou-nouțe. Unul dintre ei vorbește, gesticulând din mâini.

Râzând. Zâmbind.

Celălalt stă cu ochii asupra calului, dar se îndreaptă de asemenea către locul lui de muncă.

Se îndreaptă de asemenea către slujba lui de la Ministerul Asaltului.

Într-o uniformă cu un *A* strălucitor pe umăr.

Todd.

Todd *al meu.*

Călărind alături de Davy Prentiss.

Călărind spre locul de muncă alături de cel care m-a împușcat.

31. Cifre și litere

[Todd]

Zilele trec. Este din ce în ce mai rău.

— Toate? întreabă Davy, și Vacarmul îi răsună de alarmă prost camuflată. Absolut toate?

— Acesta este un vot de încredere, David, spune Primarul stând lângă noi în pragul grajdului în timp ce ne sunt pregătiți caii. Tu și Todd ați făcut o treabă atât de bună în identificarea deținutelor, încât pe cine alții aș dori să numesc la conducerea extinderii programului?

Nu răspund nimic, nici măcar întrebărilor pe care mi le aruncă Davy. Vacarmul îi este derutat de rozul laudelor tatălui său.

Există însă gândurile lui despre numerotarea tuturor femeilor.

A tuturor.

Pen’că fixarea benzilor pe femeile din Ministerul Asaltului a fost chiar mai teribilă decât crezuserăm.

— Ele pleacă întruna, zice Primarul. Se furișează în toiul nopții și se alătură teroriștilor.

Davy îl privește pe Capcană, care-i înșeuat într-un padoc mic, și Vacarmul lui răsună de chipurile femeilor care au fost marcate, de țipetele lor de durere.

De cuvintele pe care ni le-au adresat.

— Iar dacă ele continuă să iasă din oraș, urmează Primarul, atunci este evident că nu se întorc și cu mâna goală.

Se referă la bombe. De aproape două săptămâni explodează câte una în fiecare noapte; sunt atât de multe, încât trebuie să existe un motiv, probabil că duc spre ceva mai mare și nicio femeie n-a fost prinsă vreodată amplasând vreo bombă, c-o singură excepție când una a explodat în vreme ce era amplasată. N-au mai găsit mare lucru din femeia aceea, decât bucățele de carne și haine.

Închid ochii când mă gândesc la asta.

Nu simt nimic, nu primesc nimic.

(ea a fost?)

Nu simt *nimic.*

— Vrei să numerotăm toate femeile, repetă Davy încet,

ferindu-și privirea de la tatăl lui.

— Am mai spus-o, oftează Primarul. Toate femeile fac parte din Ripostă, fie doar pentru simplul motiv că sunt femei și, așadar, înțelegătoare față de alte femei.

Rândașii o aduc pe Sup’rata într-un padoc din apropiere. Ea își trece capul peste gard și mă împunge cu botul. *Todd,* spune iapa.

— Se vor împotrivi, rostesc eu și o mângâi pe cap. Și nici bărbaților nu le va plăcea.

— Ah, da, rostește Primarul. Ați lipsit de la mitingul de ieri, nu-i așa?

Davy și cu mine schimbăm priviri. Ieri am fost toată ziua la muncă și n-am auzit nimic despre vreun miting.

— Le-am vorbit bărbaților din Noul Prentisstown, spune Primarul. Ca de la bărbat la bărbat. Le-am explicat amenințarea pe care o reprezintă Riposta pentru noi și că acesta este următorul pas prudent prin care să asigurăm siguranța tuturor.

O mângâie pe Sup’rata cu palma pe grumaz. Încerc s-ascund iritarea Vacarmului meu când îl văd.

— N-am întâmpinat nicio împotrivire, termină Primarul.

— La mitingul ăla n-au participat femei, nu-i așa? întreb eu.

El se întoarce către mine.

— N-aș fi dorit să încurajez inamicul infiltrat printre noi, nu?

— Să dea dracii, dar sunt mii! zice Davy. Numerotarea lor va dura o veșnicie.

— Vor mai lucra și alte echipe, David, spune Primarul calm, asigurându-se că fiul lui îi acordă toată atenția. Sunt sigur însă că voi doi îi veți întrece pe toți.

Vacarmul lui Davy tresare mândru când aude asta.

— Poți pune prinsoare c-așa va fi, tată, zice el.

Îmi aruncă totuși o uitătură.

Și în ea există îngrijorare.

O mângâi din nou pe bot pe Sup’rata. Rândașii îl aduc pe Morpeth, proaspăt țesălat și cu pielea strălucitoare. *Supunere,* zice el.

— Dacă aveți îndoieli, spune Primarul luând frâul lui Morpeth, puneți-vă următoarea întrebare.

Suie pe șa dintr-o singură mișcare lină, ca și cum ar fi făcut dintr-un fluid. Ne privește de la înălțime.

— Întrebați-vă de ce n-ar accepta o femeie nevinovată să fie identificată?

* * *

— N-o să scăpați de chestia asta, rostește femeia cu glas aproape stăpânit.

Domnul Hammar își armează pușca înapoia noastră și-i ținteșste capul.

— Ești oarbă? i se adresează Davy, însă glasul îi este pițigăiat. Scap de ea chiar acum.

Domnul Hammar râde.

Davy răsucește cleștele de nituire cu un gest brutal. Banda se închide și strânge pielea femeii la jumătatea antebrațului. Ea strigă, prinde banda și cade în față, amortizând totuși căderea cu celălalt braț. Rămâne așa aproape un minut, gâfâind.

Părul îi este pieptănat spre spate și strâns într-un coc sever, blond și șaten amestecate laolaltă precum cablurile din spatele unui videorecorder. La ceafă are o porțiune mică unde părul este sur, mai multe fire alăturate, un râu printr-un tărâm colbuit.

Privesc zona aceea sură și îngădui ochilor să mi se încețoșeze puțin.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Scoală-te, se adresează Davy femeii. Acum o să se ocupe de tine tămăduitoarele.

Se uită înapoi, la șirul de femei care ne privesc, șerpuind pe coridor până la ușa dormitorului, așteptându-și rândul.

— Băiatul a zis să te scoli, spune domnul Hammar și ridică arma.

— N-avem nevoie de tine aici, se răstește Davy cu glas încordat. Ne descurcăm și fără bonă.

— Eu nu sunt o bonă, zâmbește domnul Hammar. Eu sunt un protector.

Femeia se ridică, cu ochii ațintiți asupra mea.

Propria mea expresie este moartă, înlăturată, nu-i aici dacă nu trebuie să fie.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Unde ți-e inima? întreabă femeia. Unde ți-e inima, dacă poți să faci așa ceva?

După aceea se întoarce către locul unde tămăduitoarele, pe care le-am marcat deja, așteaptă s-o trateze.

O privesc cum se îndepărtează.
Nu-i știu numele.
Însă numărul ei este 1484.
— 1485! strigă Davy.
Următoarea femeie de la coadă înaintează.

Ne petrecem ziua călărind între dormitoare comune pentru femei, fixând aproape trei sute de benzi, mult mai rapid decât am făcut-o vreodată cu spacșii. Pornim către casă când soarele începe să apună, când Noul Prentisstown își întoarce gândurile spre restricțiile de circulație după lăsarea întunericului.
Nu vorbim prea mult.
— Ce mai zi, nu-i așa, porc-pișăcios? zice Davy după o vreme.
Nu spun nimic, iar el nu așteaptă vreun răspuns.
— N-o să pățească nimic, continuă el. Le au pe tămăduitoare, care să ia durerea și chestii din astea.
Trop, trop, mergem mai departe.
Aud ce gândește el.
Se lasă amurgul. Nu-i pot zări chipul.
Poate că de aceea nu se acoperă.
— Deși când plâng... zice Davy.
Păstrez tăcerea.
— N-ai nimic de spus? Glasul lui devine mai aspru. Taci acum, ca și cum n-ai mai vrea să vorbești, ca și cum n-aș merita să vorbești cu mine.
Vacarmul începe să-i trosnească.
— N-am pe altcineva cu cine să vorbesc, porc-pișăcios. N-am de ales în situația asta. Indiferent ce dracu' aș face, nu sunt avansat, nu mi se dă și mie ceva bun de făcut, nu sunt trimis să lupt. I-am îngrijit ca niște idioți pe spacși, după care facem același lucru pentru femei. Și pentru ce? Pentru ce?
Vocea i se stinge.
— Ca ele să plângă, urmează apoi Davy. Ca ele să ne privească de parcă n-am fi oameni.
— Nu suntem, zic eu surprins să descopăr c-am vorbit cu glas tare.
— Da, asta-i noua ta față, este? pufnește el. Domnu' dur, fără-sentimente, eu-sunt-Cercul. Dacă ți-ar cere tata, ai fi-n stare să-i tragi un glonț în cap și maică-tii.
Nu răspund, însă scrâșnesc din dinți.

Davy tace și el un minut. După aceea spune:
— Iartă-mă.
După aceea îmi spune și numele:
— Iartă-mă, Todd.
După aceea spune:
— De ce dracu-mi cer eu iertare? Tu ești porcul-pișăcios idiot care nu știe să citească și care se dă bine pe lângă tata. Cui îi pasă de tine?
Continui să tac și *trap, trap,* mergem mai departe.
— Înainte, nechează Sup'rata spre Capcană, care nechează și el:
— Înainte.
Înainte, aud în Vacarmul ei, apoi *Băiat mânz, Todd.*
— Sup'rata, îi șoptesc între urechi.
— Todd? zice Davy.
— Da?
Îl aud expirând pe nas.
— Nimic. După care se răzgândește. Cum faci?
— Ce să fac?
Îl zăresc ridicând din umeri în amurg.
— Cum ești atât de calm față de tot? Cum ești atât de… nu știu, insensibil. Vreau să zic… Vocea i se stinge și continuă aproape prea încet ca să fie auzit:… când ele plâng.
Nu spun nimic, fiin'că nu-l pot ajuta. Cum se poate ca el să nu știe despre *Cerc,* decât dacă tatăl lui nu vrea să știe?
— Ba știu, zice Davy, dar am încercat rahatu-ăsta și nu merge pentru mine, iar el n-a vrut…
Se oprește brusc, de parcă ar fi spus prea mult.
— Să-mi bag picioarele, zice el.
Călărim mai departe, lăsând *MUGETUL* din Noul Prentisstown să ne cuprindă când intrăm în partea principală a orașului, iar caii își strigă ordinele de la unul la altul, reamintindu-și cine sunt.
— Tu ești singurul meu prieten, porc-pișăcios, rostește în cele din urmă Davy. Nu crezi că asta-i tragedia cea mai mare pe care-ai auzit-o vreodată?
— O zi grea? întreabă Primarul Ledger când intru în celula noastră.
Vocea îi este ciudat de nepăsătoare și nu mă scapă din ochi.
— Ce-ți pasă?

Îmi arunc geanta pe podea și mă trântesc pe pat fără să-mi scot uniforma.

— Bănuiesc că trebuie să fie epuizant să torturezi femei toată ziua.

Clipesc, surprins.

— Nu le torturez, mârâi eu. Și ține-ți gura-n privința asta.

— Nu, bineînțeles că nu le torturezi. Unde îmi era capul? Doar le introduci în piele o bandă de metal care nu poate fi scoasă niciodată fără ca ele să moară din cauza hemoragiei. Cum ar putea fi așa ceva considerat drept *tortură*?

— Hei! mă ridic brusc în capul oaselor. Noi o facem repede și fără bâjbâieli. Există o mulțime de feluri prin care s-o faci rău, dar noi nu procedăm așa. Dacă treb’e făcut, atunci e mai bine s-o facem noi.

Își încrucișează brațele peste piept și glasul îi este tot nepăsător.

— Scuza asta te va ajuta să dormi la noapte?

Vacarmul meu mugește.

— Chiar așa? mă răstesc eu. Tu ai fost cel pe care Primarul nu l-a auzit răcnind la miting ieri? Tu ai fost cel care nu i s-a împotrivit plin de curaj?

Chipul i se înnegurează și aud un fulger de resentimente cenușii prin Vacarmul lui.

— Și să fiu împușcat? zice el. Sau târât de acolo pentru a fi Asaltat? Ce ajutor ar fi fost acela?

— Și asta faci tu? *Ajuți?*

El nu răspunde, ci se întoarce și privește pe una dintre ferestre, afară, spre puținele lumini care se aprind doar în locuri vitale, afară, peste *MUGETUL* unui oraș care se-ntreabă când va face Riposta mișcarea sa majoră, de unde, cât de rău va fi și cine-i va salva.

Vacarmul meu este înalt și aprins. Închid ochii și inspir foarte adânc.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

Nu simt nimic, nu primesc nimic.

— Se obișnuiau din nou cu el, vorbește Primarul Ledger către fereastră. Se uneau îndărătul lui, pentru că ce contează câteva restricții de circulație după lăsarea întunericului față de a fi aruncat în aer? Însă aceasta este o greșeală tactică.

Deschid ochii pen’că mi se pare ciudat să folosești un cuvânt

ca *tactic.*

— Bărbații sunt îngroziți acum, urmează el. Îngroziți că ei vor fi următorii. Își privește propriul antebraț și freacă locul pe care-l poate-nconjura o bandă. El a făcut o greșeală politică.

Mijesc ochii spre el.

— Ce-ți pasă ție dac-a făcut o greșeală? îl întreb. De partea cui ești tu?

Se răsucește către mine ca și cum l-aș fi insultat, ceea ce bănuiesc că am făcut.

— De partea orașului! răbufnește Primarul Ledger. Dar tu, Todd Hewitt, de partea cui ești?

La ușă se aude o ciocănitură.

— Salvați de clopoțelul cinei, mormăie Primarul Ledger.

— Clopoțelul cinei nu ciocănește, rostesc eu și mă ridic în picioare.

Descui ușa cu cheia mea, *zdrang-bang,* și o deschid.

Este Davy.

* * *

La început el nu rostește niciun cuvânt, ci doar privește agitat, plimbându-și ochii de colo-colo. Bănuiesc c-a apărut o problemă la dormitoarele comune, așa că suspin și revin la patul meu pentru a-mi strânge puținele lucrușoare. N-am avut nici măcar răgazul să-mi scot cizmele.

— Va dura vreun minut, îi spun. Sup’rata probabil că nici n-a terminat de mâncat. N-o să-i placă să fie-nșeuată din nou, așa repede.

Davy tot n-a rostit încă nimic, așa că mă-ntorc și-l privesc. Continuă să fie tulburat și-mi evită ochii.

— Ce-i? îl întreb.

Își mușcă buza de jos și tot ce pot vedea în Vacarmul lui este stânjeneală și semne de întrebare, și furie față de prezența Primarului Ledger aici și alte semne de întrebare, iar înapoia tuturor un sentiment puternic și straniu, aproape de vinovăție, aproape *clar…*

Apoi îl acoperă repede, iar furia și stânjeneala apar în prim-plan.

— Porcu’ dracu’ pișăcios, mormăie el în barbă. Trage mânios de o curea de pe umăr și văd că are o geantă. Porcu’… repetă el, dar nu-și termină gândul.

Desface geanta și scoate ceva dinăuntru.

— Ia! răcnește spre mine și-ntinde un obiect.

Este caietul mamei.

Îmi restituie caietul mamei.

— Ia-l odată!

Întind mâna încet, îl iau ușor între degete și-l trag de la el de parcă ar fi un lucru fragil. Pielea copertei este tot moale, spintecătura se zărește prin ea, acolo unde m-a înjunghiat Aaron și pumnalul a fost oprit de caiet. Îmi trec palma peste spintecătură.

Ridic privirea la Davy, însă el nu vrea să se uite-n ochii mei.

— În fine, zice el și apoi se răsucește și coboară zgomotos scara, dispărând în noapte.

32. Pregătiri finale

[Viola]

Mă ascund îndărătul copacului și inima îmi bubuie.

Am în mâini o armă.

Ascult cu atenție trosnetul crenguțelor, zgomotul oricăror pași, orice semn care-mi va spune unde este soldatul. Știu că-i acolo, deoarece îi pot auzi Vacarmul, dar este atât de înfrânat și de întins, încât am doar o idee vagă despre direcția din care va veni după mine.

Pentru că *vine* după mine. În privința asta nu există nicio îndoială.

Vacarmul lui se întețește. Stau cu spatele lipit de copac și-l aud în stânga mea.

Va trebui să sar de aici exact în secunda cuvenită.

Îmi pregătesc arma.

În Vacarmul lui văd copacii din jurul meu, alături de semne de întrebare, neștiind înapoia căruia mă ascund, apoi reduce posibilitățile la doi arbori, cel pe care-l folosesc într-adevăr și unul aflat la un metru în stânga mea.

Dacă îl va alege pe acela, l-am doborât.

Acum îi aud pașii, tăcuți pe solul umed al pădurii, închid ochii și mă străduiesc să mă concentrez exclusiv asupra Vacarmului său, asupra locului exact unde stă, asupra locurilor exacte unde calcă.

Asupra copacului de care se apropie.

El pășește. Șovăie. Pășește din nou.

Face alegerea…

Și alege copacul meu…

Sar și mă ghemuiesc, și mă răsucesc, și mătur cu piciorul întins spre picioarele lui, și-l iau prin surprindere, iar el cade și încearcă să-și îndrepte pușca către mine, însă eu sar pe el, îi țintuiesc cu piciorul brațul înarmat, îmi trântesc greutatea pe pieptul lui și apăs țeava armei pe beregata lui.

L-am doborât.

— Bravo, rostește Lee zâmbindu-mi de dedesubt.

— Într-adevăr, bravo, spune Stăpâna Braithwaite apărând din întuneric. Iar acum sosește momentul, Viola. Ce faci cu inamicul aflat la mila ta?

Cobor ochii spre chipul lui Lee, care respiră greoi, îi simt căldura sub mine.

— Ce faci? repetă Stăpâna Braithwaite.

Îmi privesc arma.

— Fac ceea ce trebuie să fac, îi răspund.

Fac ceea ce trebuie să fac ca să-l salvez pe el.

Fac ceea ce trebuie să fac ca să-l salvez pe Todd.

— Ești sigură că vrei să faci asta? întreabă Stăpâna Coyle pentru a suta oară, a doua zi dimineață când părăsim zona pentru micul dejun, ignorând ultimele insistențe ale Janei că trebuie să bem mai mult ceai.

— Sunt sigură, îi răspund.

— Mai ai o ocazie să te răzgândești, înainte de a trece la acțiune. Doar una.

— El a venit după mine odată, îi spun. Când eram captivă, el a venit după mine și pentru asta a făcut sacrificiul cel mai mare pe care-l putea face.

Ea se încruntă.

— Oamenii se schimbă, Viola.

— Merită aceeași șansă care mi-a fost acordată mie.

— Hmm, mormăie Stăpâna Coyle.

Tot nu este convinsă.

Dar eu nu i-am oferit ei nicio șansă.

— Și gândește-te câte informații ne poate asigura, îi spun, după ce ni se va alătura.

— Da.

Își ferește privirea și se uită spre tabăra Dovezii, care se pregătește. Se pregătește pentru război.

— Da, mi-ai tot repetat asta, adaugă ea.

Deși îl cunosc atât de bine pe Todd, pot înțelege perfect cum toți ceilalți care l-ar vedea călare și în uniforma aceea, care l-ar vedea călărind alături de Davy, ar crede că-i un trădător.

Iar în toiul nopții, când sunt sub pătură și nu pot să dorm.

Și eu gândesc la fel.

(ce face el?)

(ce face el cu *Davy?)*

Și încerc să-mi alung gândurile acelea din minte pe cât pot.

Pentru că-l voi salva.

Ea a fost de acord că o pot face. Ea a fost de acord că pot să-

mi asum riscul și să merg la catedrală în noaptea dinainte ca Riposta să-și lanseze atacul final, ca să încerc pentru ultima oară să-l salvez.

Ea a fost de acord, întrucât am spus că dacă nu va fi de acord, n-o voi mai ajuta cu altceva, nici cu bombele, nici cu atacul final, nici cu navele când vor asoliza; ele se află acum la opt săptămâni depărtare și reduc distanța cu fiecare clipă. N-o voi mai ajuta cu nimic, dacă nu voi putea încerca să-l salvez pe Todd.

Chiar și așa cred că unicul motiv pentru care a fost de acord l-au reprezentat informațiile pe care el ni le-ar putea spune după ce va ajunge aici.

Stăpânei Coyle *îi place* să cunoască lucruri.

— Ești curajoasă, deoarece încerci, zice ea. Nesăbuită, însă curajoasă.

Mă privește încă o dată din creștet până în tălpi, cu chip indescifrabil.

— Ce este? o întreb.

Clatină din cap.

— Incredibil cât de mult mă regăsesc în tine, fată exasperantă.

— Crezi că sunt gata să-mi conduc propria armată? întreb eu, aproape surâzând.

Ea îmi aruncă o ultimă privire și pornește către tabără, ca să dea alte ordine, să facă mai multe pregătiri, să traseze ultimele tușe ale planurilor pentru atacul nostru.

Care va fi mâine.

— Stăpână Coyle! strig după ea.

Se întoarce.

— Mulțumesc, îi spun.

Pare surprinsă și se încruntă. Totuși încuviințează din cap, acceptând mulțumirile.

* * *

— Le-ai prins? strigă Lee peste cotigă.

— Da, încuviințez eu răsucind ultimul nod și fixând clama la locul ei.

— Astea-i toati, zice Wilf scuturându-și palmele de praf.

Ne uităm la cotigi, sunt unsprezece, încărcate vârf cu provizii, arme și explozivi. Aproape toate resursele Ripostei.

Unsprezece cotigi nu par mare lucru împotriva unei armate

de o mie sau mai mulți soldați, dar asta-i tot ce avem.

— S-a mai făcut, rostește Wilf citând-o pe Stăpâna Coyle, dar el este întotdeauna atât de sec, încât nu știi niciodată dacă glumește. Ie doar o chestiuni di tactică.

Apoi zâmbește, același zâmbet misterios pe care-l afișează mereu Stăpâna Coyle. Este atât de amuzant și de neașteptat, încât râd sonor.

Lee nu râde însă.

— Da, planul ei strict secret.

Smucește o funie legată de o cotigă, pentru a-i verifica rezistența.

— Mă aștept să aibă vreo legătură cu el, rostesc eu. Să-l prindă cumva, pentru ca apoi, odată ce el nu va mai fi…

— Armata lui se va destrăma, orașul se va ridica împotriva tiraniei și noi vom apărea ca salvatori, completează Lee fără să sune defel convins. Îl privește pe Wilf. Tu ce crezi?

— Ia zici că va fi sfârșitu’, strânge Wilf din umeri. Io vreau să și facă.

Stăpâna Coyle repetă frecvent că acțiunea aceasta ar putea pune capăt întregului conflict, că lovitura potrivită aplicată în locul potrivit chiar *acum* ar putea fi tot ce ne trebuie, că, și dacă nu ni s-ar alătura decât femeile din oraș, noi l-am putea răsturna înainte de sosirea iernii, l-am putea răsturna înainte de asolizarea navelor, l-am putea răsturna înainte să ne găsească el.

După care Lee zice:

— Eu știu ceva ce n-ar trebui să știu.

Wilf și cu mine ne încruntăm simultan.

— Ea a trecut pe lângă fereastra bucătăriei împreună cu Stăpâna Braithwaite, continuă Lee. Vorbeau despre locul de unde se va lansa atacul de mâine.

— Lee… rostesc eu.

— Nu spuni, zice Wilf.

— De pe dealul din sudul orașului, urmează însă el deschizându-și Vacarmul astfel ca să-l putem auzi, cel cu crestătura, cel cu drumul mai mic care duce drept în piața orașului.

Ochii lui Wilf se holbează.

— Nu treb’ia s-o zici. Dacă Hildy ie prinsă…

Dar Lee se uită direct la mine, doar la mine.

— Dacă dai de bucluc, spune el, fugi spre dealul acela. Fugi spre dealul acela și acolo vei găsi ajutor.

Iar Vacarmul lui spune *Acolo mă vei găsi pe mine.*

— Și cu inimi împovărate, te încredințăm pământului.

Unul câte unul, aruncăm câte un pumn de țărână pe sicriul gol care nu conține nimic din corpul Stăpânei Forth, care a fost sfârtecată de explozia prematură a unei bombe pe când o plasa pe un siloz.

Soarele apune când terminăm; amurgul sclipește rece deasupra lacului, un lac care azi-dimineață avea în jurul malurilor un strat de gheață care nu s-a topit toată ziua. Oamenii încep să se risipească pentru activitățile de seară, pregătiri de ultim minut și ordine ce trebuie primite, femeile și bărbații care în curând vor fi soldați, care vor mărșălui cu arme, gata să aplice lovitura finală.

În clipa asta toți arată ca niște oameni obișnuiți.

Eu voi pleca diseară, de îndată ce întunericul va fi deplin.

Ei vor pleca mâine la apus, indiferent de soarta mea.

— Este timpul, spune Stăpâna Coyle și apare lângă mine.

Asta nu înseamnă că-i timpul să plec.

Înainte trebuie să se mai întâmple ceva.

— Ești pregătită? întreabă ea.

— Mai pregătită de atât n-o să fiu niciodată, răspund și pornesc alături de ea.

— Riscul pe care ni-l asumăm este uriaș, fata mea. Uriaș. Dacă vei fi prinsă…

— Nu voi fi prinsă.

— Dar dacă vei fi prinsă… Se oprește, silindu-mă să mă opresc și eu. Dacă vei fi prinsă, știi unde este tabăra, știi când atacăm, iar acum îți voi spune că vom ataca de pe drumul de est, cel pe lângă Ministerul Asaltului. Vom intra în oraș și-l vom răsturna. Îmi prinde ambele mâini și mă privește pătrunzător. Înțelegi ce-ți spun?

Înțeleg. Da. Ea îmi spune neadevăruri în mod deliberat, mi le spune pentru a putea transmite cu toată sinceritatea informațiile greșite dacă voi fi prinsă, așa cum a făcut și mai înainte cu oceanul.

La fel aș fi procedat și eu în locul ei.

— Înțeleg, îi spun.

* * *

Își strânge mai mult mantia în jurul corpului, zgribulindu-se înaintea brizei tăioase care s-a stârnit. Mergem în tăcere câțiva pași în direcția cortului pentru tămăduire.

— Pe cine ai salvat? o întreb.

— Poftim?

Mă privește realmente derutată.

Ne oprim iarăși. Ceea ce este perfect pentru mine.

— Cu ani în urmă, îi spun. Corinne a zis că ai fost exclusă din Consiliu pentru că ai salvat viața cuiva. Pe cine ai salvat?

Se uită gânditoare la mine și-și trece degetele peste frunte.

— Este posibil să nu mă întorc, zic eu. Este posibil să nu mă mai vezi niciodată. Mi-ar plăcea să știu și ceva bun despre tine, ca să nu mor cu gândul că n-ai fost decât un ghimpe în coasta mea.

Aproape că zâmbește, dar zâmbetul dispare repede și ochii îi par din nou neliniștiți.

— Pe cine am salvat? repetă pentru sine. Inspiră adânc. Am salvat un inamic al statului.

— Poftim?

— Riposta n-a fost niciodată o organizație autorizată, înțelegi? Schimbă direcția și pornește către malul lacului înghețat. Bărbații care au luptat în Războiul Spacșilor nu ne-au aprobat de fapt metodele, deși poate că au fost eficiente. Întoarce capul spre mine. Și să știi că au fost foarte eficiente. Îndeajuns de eficiente pentru a le aduce pe conducătoarele Ripostei în Consiliul guvernator când a fost refăcut Havenul.

— De aceea crezi că vor funcționa și acum. De aceea crezi că vor funcționa împotriva unei forțe superioare.

Ea încuviințează și-și masează din nou fruntea. Mă surprinde că n-a făcut o bătătură acolo.

— Havenul a repornit, spune Stăpâna Coyle, folosindu-i ca forță de muncă pe spacșii capturați. Totuși unii oameni n-au fost încântați de noua guvernare. Unii n-au beneficiat de atâta putere pe cât crezuseră că ar fi meritat să beneficieze. Se înfioară sub halat. Unii din Ripostă.

Tace și mă lasă să înțeleg ce poate însemna asta.

— Bombe, spun eu.

— Exact. Unii au fost atât de prinși de război, încât au început să-l poarte de dragul războiului.

Se întoarce cu spatele, poate pentru ca să nu-i zăresc chipul sau poate pentru ca ea să nu-l zărească pe al meu, să nu zărească judecata întipărită pe el.

— Se numea Stăpâna Thrace. Vorbește acum către lac, către cerul rece al nopții. Era inteligentă, puternică, respectată, însă îi plăcea să conducă. Și exact acela era motivul pentru care nimeni n-o dorea în Consiliu, inclusiv Riposta, și pentru care ea a reacționat atât de vehement când a fost lăsată pe dinafară.

Stăpâna Coyle revine spre mine.

— A avut susținătorii ei. Și a purtat campania ei de bombe. Nu mult diferită de cea la care-l supunem acum pe Primar, cu excepția, desigur, a faptului că atunci trebuia să fie pace. Ridică ochii la sateliții naturali de pe cer. S-a specializat în „bomba Thrace”, așa cum am numit-o noi. O plasa într-un loc unde erau soldați și părea un pachet perfect nevinovat. Nu se amorsa până nu simțea bătăile inimii sub pielea mâinii care o ridica. Propriul tău puls o făcea periculoasă și în clipa aceea știai că era o bombă și că va exploda atunci când îi vei da drumul. Era totuna dacă o aruncai, oricum n-o puteai dezamorsa. Strânge din umeri. Buuum!

Privim un nor care trece printre cele două luni ce răsar.

— Se zice că asta aduce ghinion, murmură Stăpâna Coyle.

Își trece brațul pe după al meu și revenim către cortul de tămăduire.

— Așa că n-a fost tocmai un alt război, zice ea, ci mai degrabă o hărțuială. Iar spre încântarea tuturor, Stăpâna Thrace a fost grav rănită.

Urmează o tăcere în care nu poți auzi decât pașii noștri și Vacarmul bărbaților, perfect distinct în văzduh.

— Dar nu fatal rănită, spun eu.

Ea clatină din cap.

— Sunt o tămăduitoare foarte bună. Ajungem la deschiderea cortului pentru tămăduire. O cunoscusem pe Thrace de când eram amândouă fete pe Lumea Veche. Așa cum am văzut eu lucrurile, n-am avut opțiune. Își freacă palmele laolaltă. Pentru asta m-au exclus din Consiliu. Iar după aceea au executat-o oricum pe ea.

O privesc, încercând s-o înțeleg, încercând să înțeleg tot ce este bun în ea și tot ce este dificil și conflictual și toate lucrurile ce au făcut din ea persoana care este.

Noi suntem alegerile pe care le facem. Și *trebuie* să le facem. Nu suntem nimic altceva.

— Ești pregătită? repetă ea, de data aceasta pentru ultima oară.

— Sunt pregătită.

Intrăm în cort.

Geanta mea este acolo, pregătită de Stăpâna Coyle personal, cea pe care o voi duce în cotigă cu Wilf, cea pe care o voi duce în oraș. Este plină cu alimente, alimente complet nevinovate, care, dacă totul va funcționa conform planului, vor reprezenta permisul meu de intrare în oraș, permisul de trecere pe lângă gardieni, permisul de intrare în catedrală.

Dacă totul va merge bine.

Dacă nu va merge bine, într-un compartiment secret din fundul genții există un pistol.

Stăpânele Lawson și Braithwaite sunt de asemenea în cort, cu materiale pentru tămăduire.

Și Lee este acolo, deoarece l-am rugat să vină.

Mă așez pe scaun cu fața la el.

El îmi prinde mâna și o strânge, iar eu simt un bilet în palma lui. Mă privește și Vacarmul îi este plin de ceea ce se va întâmpla.

Despăturesc biletul, ținându-l astfel încât să nu fie văzut de cele trei Stăpâne din jur care, fără îndoială, cred că-i ceva romantic sau stupid, sau ceva de felul ăsta.

Nu reacționa, scrie pe bilet. *Am decis să vin cu tine. O să-ți aștept cotiga în pădure. Tu vrei să-ți găsești familia. Eu vreau s-o găsesc pe a mea și niciunul dintre noi nu trebuie s-o facă singur.*

Nu reacționez. Împăturesc biletul și-l privesc, încuviințând din cap aproape imperceptibil.

— Mult noroc, Viola, zice Stăpâna Coyle și cuvintele ei sunt repetate de toți cei de acolo, sfârșind cu Lee.

Am dorit în mod special ca el să facă asta. N-am vrut să fie Stăpâna Coyle și știu că Lee va fi foarte grijuliu.

Pentru că există un singur fel prin care voi putea să mă deplasez prin Noul Prentisstown fără să fiu prinsă. Un singur fel, bazându-ne pe informațiile pe care le-am cules.

Un singur fel prin care îl pot găsi pe Todd.

— Ești pregătită? întreabă Lee și întrebarea se simte altfel venind de la el, în asemenea măsură încât nu mă deranjează să fiu întrebată din nou.

— Sunt pregătită, răspund.

Întind brațul și-mi suflec mâneca.

— Fă-o cât mai repede. Mă uit în ochii lui. Te rog.

— Așa o să fac, încuviințează el.

Scotocește în geanta de la picioarele lui și scoate o bandă metalică pe care este ștanțat 1391.

33. Tați și fii

[Todd]

— Ți-a spus ce voia? întreabă Davy.

— Când am mai vorbit eu cu el în absența ta?

— Porc-pișăcios, voi locuiți în aceeași clădire.

Călărim spre Ministerul Asaltului, cu soarele apunând la sfârșitul zilei. Alte două sute de femei marcate. Merge mai repede cu domnul Hammar supraveghind totul cu o pușcă. Alături de celelalte echipe din oraș conduse de domnul Morgan și de domnul O’Hare, se spune că le-am însemnat aproape pe toate, deși rănile create de benzi nu par să se vindece la fel de iute la femei, ca ale oilor sau spacșilor.

Pe când mergem pe drum, ridic ochii către cerul în amurg și-mi dau seama de ceva.

— Tu unde locuiești?

— Abia acum întrebi. Davy îl lovește cu frâul pe Capcană/Ghindă, făcându-l să galopeze câțiva metri, după care revine la trap. Lucrăm împreună de aproape cinci luni.

— Acum întreb, da.

Vacarmul lui Davy zumzăie ușor. Îmi dau seama că nu vrea să răspundă.

— Nu treb’e să…

— Deasupra grajdurilor, spune el. Am o odăiță. Salteaua-i pusă pe podea. Miroase a bălegar.

Ne continuăm drumul.

— Înainte, nechează Sup’rata.

— Înainte, îi răspunde în același fel Capcană.

Todd, gândește Sup’rata.

— Sup’rata, rostesc eu.

Davy și cu mine n-am mai vorbit despre caietul mamei, de când mi l-a adus acum patru seri. Niciun cuvânt. Și orice semn despre el în Vacarmurile noastre este ignorat.

Totuși stăm mai mult de vorbă.

Încep să mă-ntreb ce fel de om aș fi fost dacă l-aș fi avut pe Primar ca tată și n-aș fi fost fiul pe care-l dorise. Mă-ntreb dac-aș fi dormit într-o odăiță deasupra grajdurilor.

— Încerc, rostește Davy încet. Dar cine poate ști ce dracu’ vrea el?

Eu nu știu, așa că nu zic nimic.

Ne legăm caii la poarta din față. Ivan încearcă să-mi prindă din nou privirea când intru, însă nu-i îngădui.

— Todd, zice el când trecem, străduindu-se mai tare.

— Pentru tine, este domnul Hewitt, soldat! scuipă Davy.

Eu nu mă opresc. Mergem pe aleea scurtă de la poartă spre ușile din față ale clădirii Ministerului Asaltului. Soldații păzesc și ușile acelea, totuși trecem pe lângă ei, în holul de la intrare, pe betonul rece al podelei, încă neplacată, încă neîncălzită, și intrăm în aceeași cameră de observare ca înainte.

— Bine ați venit, băieți, spune Primarul și se întoarce de la oglindă pentru a ne saluta.

Înapoia sa, în Arena Asaltului, se află domnul Hammar, care poartă un șorț din cauciuc. Așezat în fața lui, un bărbat în pielea goală urlă.

Primarul apasă un buton și întrerupe sunetul în mijlocul zbieretului.

— Înțeleg că schema de identificare este completă? întreabă el vesel.

— Din câte știm noi, îi răspund.

— Cine-i ăsta? îl arată Davy pe bărbat.

— Fiul teroristei care a murit în explozie, zice Primarul. N-a fugit odată cu maică-sa, prostul. Acum vedem ce știe el.

Davy își răsfrânge buza.

— Dar dacă n-a fugit odată cu ea...

— Amândoi ați făcut o treabă extraordinară pentru mine, spune Primarul încrucișându-și mâinile la spate. Sunt foarte încântat.

Davy zâmbește și valul roz îi umple Vacarmul.

— Dar amenințarea a ajuns finalmente la noi, continuă Primarul. Una dintre primele teroriste care au fost prinse în urma atacului asupra închisorii ne-a spus în sfârșit ceva util.

Privește înapoi prin oglindă. Domnul Hammar acoperă cu corpul lui aproape întreaga scenă, însă picioarele desculțe ale bărbatului se încordează puternic sub mâinile sale.

— Înainte să fi decedat în mod regretabil, ea ne-a spus că, bazându-ne pe șablonul recentelor explozii, ne putem aștepta în mod aproape cert la o acțiune majoră a Ripostei în decursul următoarelor zile, poate nu mai târziu de mâine.

Davy se uită la mine. Privesc insistent un punct situat dincolo de Primar, pe peretele gol.

— Desigur, urmează Primarul, vor fi învinși. Cu ușurință. Forța lor este atât de mică față de a noastră, încât n-o pot vedea rezistând mai mult de maximum o zi.

— Da, tată, să luptăm! intervine Davy înflăcărat. Știi că suntem gata.

Primarul surâde – surâde spre propriul fiu. Vacarmul lui Davy devine atât de roz, încât abia îl poți privi.

— Ești promovat, David, spune Primarul. În armată. Vei fi sergentul Prentiss.

Zâmbetul lui Davy aproape că-i explodează de pe față într-un bubuit de Vacarm încântat.

— Așa fir-ar a dracu', rostește el, parcă uitând complet de prezența noastră.

— Vei fi alături de căpitanul Hammar când va intra în bătălie în fruntea primului val, îl anunță Primarul. Vei lupta exact așa cum îți dorești.

Davy practic radiază de satisfacție.

— Frate... mulțumesc, tată!

Primarul se întoarce către mine.

— Iar pe tine te numesc locotenent Hewitt.

Vacarmul lui Davy suferă o schimbare bruscă.

— Locotenent?

— Din clipa începerii luptelor, urmează Primarul, vei fi bodyguardul meu personal. Vei rămâne alături de mine, protejându-mă de orice amenințări ce ar putea apărea în timp ce eu voi conduce bătălia.

Nu spun nimic, ci doar privesc zidul gol.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Așa se întoarce Cercul, Todd, zice Primarul.

— El de ce-a fost făcut locotenent? întreabă Davy și Vacarmul îi pârâie.

— Spre deosebire de „sergent", răspunde liniștitor Primarul, „locotenentul" nu este un rang de acțiune militară. Dacă n-ai fi fost făcut sergent, n-ai fi putut lupta.

— Aha, spune Davy uitându-se repede de la el la mine, ca să vadă dacă nu-i luat cumva peste picior.

Eu nu gândesc nimic despre ce se-ntâmplă.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, locotenent, mă tachinează

Primarul.

— Mulțumesc, rostesc cu ochii ațintiți tot asupra peretelui.

— În felul acesta nu vei face ce nu vrei să faci, rostește el. Nu vei fi nevoit să ucizi.

— Cu excepția cazului în care te atacă cineva, zic eu.

— Cu excepția cazului în care mă atacă cineva, da. Asta ar fi o problemă pentru tine, Todd?

— Nu, îi răspund. Nu, domnule Primar.

— Perfect, spune Primarul.

Mă uit înapoi prin oglindă. Capul bărbatului dezbrăcat atârnă fără viață pe piept și dintre buzele întredeschise se prelinge salivă. Domnul Hammar își scoate nervos mănușile și le izbește de masă.

— Sunt cu adevărat binecuvântat, zice Primarul cu căldură. Mi-am atins ambiția de a readuce planeta aceasta pe făgașul ei. Peste câteva zile, poate chiar peste câteva ore, îi voi zdrobi pe teroriști. Iar când vor sosi noii coloniști, eu voi fi cel care va întinde o mână mândră și pașnică pentru a-i întâmpina.

Ridică ambele brațe, ca și cum abia mai poate aștepta să le-ntindă.

— Și cine va fi lângă mine? Desface brațele către noi. Voi doi.

Davy, zumzăind roz peste tot, prinde mâna tatălui său.

— Am sosit în orașul acesta cu un fiu, spune Primarul cu mâna tot întinsă spre mine, dar m-a binecuvântat cu încă unul.

Și brațul lui mă așteaptă să-l prind.

Așteaptă ca al doilea lui fiu să-i scuture mâna.

— Felicitări, *locotenent* Porc-pișăcios, spune Davy sărind înapoi pe șaua Capcanei.

— Todd? spune Ivan și face un pas înainte din postul lui când o încalec pe Sup’rata. Putem schimba două vorbe?

— Rangul lui e mai mare acum decât al tău, îi replică Davy. O să i te adresezi cu „locotenent”, dacă nu vrei să sapi haznale pe linia frontului.

Ivan inspiră adânc, parcă pentru a se calma.

— Perfect. *Locotenente,* putem schimba două vorbe?

Îl privesc de la înălțimea șeii Sup’ratei. Vacarmul îi bubuie de furie, de durerea rănii de glonț din picior, de resentimente și uneltiri, de metode de răzbunare pe Primar, toate gândite deschis, de parcă ar vrea să mă impresioneze.

— Ar trebui să fii mai discret, îi spun eu. Nu știi cine te poate auzi.

O lovesc pe Sup'rata ușor cu frâul și pornim la drum. Vacarmul lui Ivan mă urmărește insistent. Îl ignor.

Nu simt nimic, nu primesc nimic.

* * *

— Ți-a spus *fiu,* rostește Davy privind drept înainte pe când soarele dispare înapoia cascadei. Bănuiesc c-asta ne transformă în frați.

Nu spun nimic.

— Ar treb'i să facem ceva, să sărbătorim, continuă Davy.

— Unde? întreb eu. *Cum?*

— Păi acum avem grade militare, nu, frate? Din câte știu eu, gradații se bucură de unele *privilegii.*

Se uită la mine cu coada ochiului, și Vacarmul îi este luminos ca o flacără, plin cu chestii pe care le vedeam tot timpul în vechiul Prentisstown.

Imagini de femei dezbrăcate.

Mă-ncrunt și-i trimit imaginea unei femei dezbrăcate c-o bandă pe braț.

— Și? arcuiește sprâncenele Davy.

— Ești bolnav.

— Nu, frate, acum vorbești cu *sergentul* Prentiss. Poate că, în sfârșit, sunt *sănătos.*

Râde și râde iarăși. Se simte atât de bine, că o parte din fericirea aia îmi atinge Vacarmul și-l luminează, indiferent dacă vreau sau nu să fie luminat.

— Haide, locotenente Porc-pișăcios, doar nu ți-o mai fi dor de fata aia, este? Ea te-a părăsit de *luni de zile.* Treb'e să-ți facem rost de una nouă.

— Tacă-ți fleanca, Davy.

— Tacă-ți fleanca, *sergent* Davy. Și râde din nou. Bine, bine, tu stai acasă și citește-ți caietul…

Se oprește, brusc.

— Ah, la dracu', scuze, nu, n-am vrut să zic asta. Am uitat.

Și ciudat este că pare sincer.

Urmează un moment de tăcere în care Vacarmul îi pulsează iarăși de sentimentul acela atât de intens pe care-l ascunde…

Sentimentul acela pe care-ncearcă să-l îngroape, pentru că-l face să se simtă…

Apoi Davy spune:

— Știi… și pot vedea propunerea sosind și nu cred c-o pot suporta, nu cred c-aș mai putea supraviețui încă un minut dacă o va zice cu glas tare. Dac-o să vrei vreodată să-ți citesc…

— Nu, Davy, rostesc repede. Nu, mulțumesc.

— Ești sigur?

— Da.

— Cum vrei, oferta rămâne deschisă.

Vacarmul i se luminează din nou, înflorind când se gândește la noul lui rang, la femei, la noi doi deveniți frați.

Și fluieră fericit pe tot drumul de-ntoarcere în oraș.

Stau pe patul meu, cu spatele la Primarul Ledger, care-și molfăie cina ca de obicei. Și eu mănânc, dar am scos caietul mamei, l-am pus pe pătură și-l privesc.

— Oamenii se întreabă când va sosi marele atac, spune Primarul Ledger.

Nu-i răspund. Trec palma peste coperta caietului așa cum fac în fiecare seară, simțindu-i pielea, atingând cu buricele degetelor spintecătura făcută de pumnal.

— Oamenii spun că va fi în curând.

— Cum zici tu.

Deschid coperta. Harta împăturită a lui Ben este tot acolo unde am pitit-o. Se pare că Davy nici măcar nu s-a obosit să deschidă caietul, nici măcar o dată în tot timpul cât l-a avut la el. Are un iz ușor de grajd, sau poate pentru că știu pe unde a fost, totuși continuă să fie caietul *ei.*

Al mamei mele. Cuvintele mamei mele.

Uite ce-a devenit fiul tău.

Primarul Ledger oftează sonor.

— O să atace aici, să știi, zice el. Dacă se va întâmpla așa, trebuie să mă lași să ies.

— Nu poți să taci pentru cinci secunde?

Dau prima pagină, prima însemnare pe care mama a scris-o în ziua când m-am născut. O pagină plină de cuvinte pe care le-am auzit citite odată.

(citite de…)

— N-am pușcă, n-am nicio armă. Primarul Ledger se ridică în picioare și se uită din nou pe fereastră. Sunt lipsit de apărare.

— O s-am eu grijă de tine, îi spun, dar acum taci dracului din

gură.

Tot nu m-am întors către el. Mă uit la primele cuvinte ale mamei, cele scrise de mâna ei. Știu ce spun ele, însă încerc să le fac să răsune pe pagină.

Dra-g. Este *drag.* Inspir adânc. *Gul. Dra-gul. Dragul.* Este *dragul,* un singur cuvânt, da. *Meu. Dragul meu.* Și ultimul cuvânt este *fiu,* pe care-l știu, pentru că l-am auzit atât de clar azi.

Mă gândesc la mâna lui întinsă.

Mă gândesc cum i-am apucat-o.

Dragul meu fiu.

— M-am oferit să-ți citesc asta, zice Primarul Ledger neizbutind să-și ascundă geamătul înaintea Vacarmului produs de cititul meu.

Mă răsucesc spre el, privindu-l sfredelitor.

— Am spus să taci din gură!

Primarul Ledger ridică brațele.

— Bine, gata, cum vrei. Se așază și adaugă în șoaptă un ultim cuvânt, sarcastic: *Locotenente.*

Mă îndrept de spate. Apoi devin brusc foarte drept.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

Îmi evită ochii.

— Eu nu ți-am spus asta, îi zic. Eu n-am rostit un cuvânt.

— Era în Vacarmul tău.

— Nu, nu era.

Mă ridic în picioare. Fiindcă am dreptate. De când am venit pentru cină, nu m-am gândit la absolut nimic decât la caietul mamei.

— De unde știai?

Se uită la mine, însă din gură nu i se aude niciun cuvânt, iar Vacarmul se străduiește să caute ceva să spună.

Și nu reușește.

Fac un pas către el.

La ușă se aude *zdrang-bang* și apare domnul Collins.

— Te caută cineva, mi se adresează el după care îmi observă Vacarmul. Ce se-ntâmplă?

— N-aștept pe nimeni, îi spun fără să-mi desprind privirea de la Primarul Ledger.

— I-o fată, spune domnul Collins. Zice c-a trimis-o Davy.

— La dracu’, mormăi eu. I-am spus doar…

— Mă rog, zice el. A spus că nu vrea să vorbească cu nimeni, decât cu tine. Chicotește. I-o bucățică bună.

Mă-ntorc la tonul vocii lui.

— S-o lași-n pace, indiferent cine-ar fi..

— Atunci nu pierde prea mult timp aici.

Râde si-nchide ușa.

Mă întorc spre Primarul Ledger, cu Vacarmul tot învolburat.

— Încă n-am terminat cu tine.

— Era în Vacarmul tău, replică el, dar eu am ieșit deja pe ușă și o încui în urma mea.

Zdrang-bang.

Cobor apăsat treptele, gândindu-mă cum aș putea scăpa de fată fără ca domnul Collins să-i facă vreun rău, fără ca ea să fie nevoită să treacă prin așa ceva, indiferent de motiv, și Vacarmul îmi clocotește de suspiciuni și întrebări despre Primarul Ledger, și lucrurile încep să se clarifice când ajung la baza scării.

Domnul Collins așteaptă, rezemat de peretele holului de la intrare, cu picioarele încrucișate, relaxat și zâmbitor. Îmi face semn cu degetul.

Mă uit într-acolo.

Și o zăresc pe ea.

34. Ultima șansă

[Viola]

— Lasă-ne, îi spune Todd bărbatului care mi-a dat drumul în catedrală și nu-și desprinde ochii de la mine când vorbește.

— Ți-am zis că-i o bucățică bună, zice bărbatul și chicotește când dispare într-o odăiță vecină.

Todd stă locului și mă privește.

— Tu ești, spune el.

Nu înaintează însă către mine.

— Todd, zic eu și fac un pas înainte.

Iar el face un pas îndărăt.

Mă opresc.

— Cine-i el? mă întreabă Todd, uitându-se la Lee, care se străduiește din răsputeri să se comporte ca un soldat adevărat înapoia mea.

— Îl cheamă Lee, îi spun. Este un prieten. A venit cu mine ca să...

— Ce faci aici?

— Am venit după tine, îi zic. Am venit să te salvez.

Îl văd înghițind un nod. Îi văd mărul lui Adam mișcându-se.

— Viola, rostește în cele din urmă.

Numele meu răsună de asemenea în tot Vacarmul lui. *Viola Viola Viola.*

Își ridică palmele spre tâmple și își încleștează degetele în pletele și mai lungi și mai lățoase decât le-am văzut ultima oară.

Todd însuși pare mai înalt.

— Viola, repetă el.

— Eu sunt, zic eu și fac alt pas înainte.

Nu se mai retrage, așa că nu mă opresc, ci traversez holul, fără să alerg, ci doar mă apropii întruna.

Dar când ajung lângă el, face iarăși un pas îndărăt.

— Todd? îl întreb.

— Ce faci aici?

— Am venit după tine. Simt cum o gheară îmi încleștează pieptul. Am spus că voi veni.

— Ai spus că n-o să pleci fără mine, zice el și-i pot auzi în Vacarm iritarea sonoră când aude tonul vocii mele. Își drege

glasul. M-ai părăsit aici.

— M-au luat, îi răspund. N-am avut încotro.

Vacarmul îi devine tot mai puternic și deși pot simți fericire în el…

Iisuse, Todd, acolo este și *furie.*

— Ce am făcut? îl întreb. Trebuie să plecăm. Riposta va…

— Deci acum faci parte din Ripostă? izbucnește el și amărăciunea îi crește brusc. Te-ai alăturat *ucigașilor* ălora.

— Și tu faci parte acum din armată? îi răspund, surprinsă de enervarea care-mi pulsează în glas, și-i arăt A-ul de pe mânecă. Nu-mi vorbi mie de *crime.*

— Riposta i-a ucis pe spacși, spune el cu voce scăzută și mânioasă.

Și corpurile spacșilor din Vacarmul lui.

Îngrămădiți unul peste altul în mormane înalte, azvârliți ca niște gunoaie.

R-ul Ripostei scris pe perete.

Și Todd în mijlocul lor.

— Ar fi putut la fel de bine să m-omoare și pe mine odată cu ei, zice el.

Închide ochii.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, aud.

— Viola? rostește Lee dinapoia mea.

A traversat jumătate din hol.

— Așteaptă afară, îi spun.

— Viola…

— Afară.

Pare atât de îngrijorat, atât de pregătit să lupte pentru mine, încât inima mi se strânge puțin. Pe tot drumul care m-a adus până aici, a emis cât a putut de tare că eram prizoniera lui, atât de tare, încât ceilalți soldați au crezut că încerca să camufleze violul pe care intenționa să-l comită și i-au fluierat în semn de noroc când am trecut pe lângă ei. După aceea ne-am ascuns lângă catedrală, l-am văzut pe Davy Prentiss plecând călare de aici, gândind lucruri pe care n-aș dori să le mai revăd, gândind cum el și Todd meritau o *surpriză.*

Așa că am pretins că eu sunt surpriza.

Și a mers.

Să fiu sinceră, m-a tulburat cât de ușor a mers.

Lee se foiește de pe un picior pe celălalt.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

— O să te chem, îi zic și el mai așteaptă o clipă, apoi iese pe ușa din față, lăsând-o deschisă ca să ne poată vedea.

Todd continuă să țină ochii închiși și repetă *Eu sunt Cercul și Cercul este eu,* despre care trebuie să spun că seamănă al naibii de mult cu ceva de-al Primarului.

— Nu noi i-am omorât pe spacși, îi spun.

— Noi? deschide el ochii.

— Nu știu cine a făcut-o, dar n-am fost noi.

— Ați trimis o bombă zburătoare să-i omoare în aceeași zi în care voi ați aruncat turnu-n aer. Aproape că scuipă cuvintele. După care v-ați întors în ziua atacării închisorilor și-ați terminat treaba.

— Bombă zburătoare? repet eu. Care bombă…?

Apoi îmi amintesc…

Prima explozie care i-a făcut pe soldați să fugă de la turnul de comunicații.

Nu.

Ea n-ar fi făcut așa ceva.

Nu, nici chiar ea. *Ce fel de oameni ne crezi?* m-a întrebat…

Dar n-a răspuns niciodată la întrebarea aceea.

Nu, *nu,* nu-i adevărat și în plus…

— Cine ți-a spus asta? îl întreb. Davy Prentiss?

El clipește nedumerit.

— Poftim?

— Ce poftim? Vocea mea este mult mai aspră acum. Mă refer la noul tău prieten apropiat. Cel care m-a *împușcat* pe mine, Todd, și cu care călărești, râzând, în fiecare dimineață când pleci la slujbă.

El își încleștează pumnii.

— M-ai *spionat*? șuieră. Nu te-am văzut timp de trei luni, n-am primit nimic de la tine vreme de trei luni, iar tu mă *spionai*? Asta faci în timpu’ liber, când n-arunci oameni-n aer?

— Da! țip eu și ridic volumul glasului, ca să fiu pe potriva lui. Trei luni în care te-am apărat de oamenii care erau perfect dispuși să te numească „inamic”, Todd. Trei luni în care m-am întrebat de ce dracu’ muncești cu atâta zel pentru Primar și cum de a știut el să se îndrepte direct spre ocean a doua zi după ce vorbiserăm noi?

El face o grimasă, dar eu continui, întind brațul și-mi suflec

mâneca.

— Trei luni în care m-am întrebat de ce pui astea pe femei!

Chipul i se schimbă instantaneu. Ba chiar scoate un strigăt slab, de parcă ar simți el însuși durerea. Duce o palmă la gură pentru a-l înăbuși, însă Vacarmul îi este acoperit brusc de beznă. Își apropie degetele celeilalte mâini de bandă, oprindu-se deasupra pielii mele, deasupra benzii care nu va mai fi scoasă niciodată, decât dacă îmi voi pierde brațul. Pielea continuă să fie roșie și banda 1391 continuă să pulseze în ciuda tămăduirilor celor trei Stăpâne.

— Oh, nu, spune el. Oh, nu.

Ușa odăiței vecine se deschide și bărbatul care m-a lăsat să intru în catedrală bagă capul înăuntru.

— Totu-i în regulă, locotenente?

— Locotenent? repet eu.

— Suntem bine, răspunde Todd cu voce ușor sugrumată. Suntem bine.

Bărbatul mai așteaptă o secundă, apoi dispare înăuntru.

— *Locotenent?* repet eu, coborând glasul.

Todd s-a aplecat, cu palmele pe genunchi, și privește fix podeaua.

— N-am fost eu, nu? întreabă el, tot cu glas coborât. N-am… Gesticulează în direcția benzii, fără să ridice ochii. N-am făcut-o fără să știu că ești tu, nu?

— Nu, îi răspund citind grozăviile din Vacarmul lui, citindu-i stupoarea înaintea lor, văzând toate ororile care se află mult în adânc și pe care el se străduiește într-atât să le ascundă. Riposta a făcut-o.

Înalță iute ochii, plin de semne de întrebare.

— A fost singurul fel lipsit de riscuri prin care puteam să vin și să te caut, îi zic. Singurul fel prin care puteam trece de soldații care înconjoară orașul era să le arăt că fusesem deja însemnată.

Chipul i se schimbă din nou, când înțelege.

— Of, Viola.

Expir prelung și apăsat.

— Todd, îi spun, te rog să vii cu mine.

Ochii i se umezesc, dar acum pot să-l văd, pot să-l văd în sfârșit, pot să-l văd în față și în Vacarm, și în brațe, care-i coboară pe lângă corp, neputincioase.

— E prea târziu, îmi zice și glasul îi este atât de trist, încât propriii mei ochi încep să se umple de lacrimi. Am murit, Viola. Am murit.

— Ba nu, spun eu și mă apropii de el. Vinovate sunt vremurile astea imposibile.

Todd privește în jos acum și ochii îi sunt defocalizați.

Nu simt nimic, zice Vacarmul lui. *Nu primesc nimic.*

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

— Todd? zic și sunt îndeajuns de aproape ca să-l prind de mână. Todd, uită-te la mine.

El ridică fruntea și golul din Vacarmul lui este atât de mare, încât simt că mă aflu pe marginea unui abis și sunt pe punctul de a mă prăbuși în *interiorul* lui, într-un întuneric atât de pustiu și de singur, din care parcă nu mai există scăpare.

— Todd, repet și vocea mi se poticnește. Mai ții minte ce mi-ai spus sub cascadă? Mai ții minte ce mi-ai spus ca să mă salvezi?

El clatină încetișor din cap.

— Am făcut lucruri groaznice, Viola. Lucruri *groaznice...*

— *Cădem cu toții,* ai spus. Acum îl strâng cu putere. Cădem cu toții, însă nu asta contează. Contează să te ridici din nou.

Dar Todd se desprinde din mâna mea.

— Nu, zice el și se întoarce cu spatele. Nu, a fost mai ușor când tu nu erai aici. A fost mai ușor când nu mă puteai vedea...

— Todd, am venit să te salvez...

— *Nu.* Nu treb'e să mă gândesc la nimic...

— Nu-i deloc prea târziu.

— Ba *este* prea târziu, clatină el din cap. Este!

Și se îndepărtează.

Se îndepărtează de mine.

Îl pierd...

Și am o idee.

O idee periculoasă, foarte periculoasă.

— Atacul va fi mâine la apus, îi spun.

El clipește din nou, surprins.

— Poftim?

— Atunci va fi. Înghit un nod și fac un pas înainte, străduindu-mă să-mi păstrez glasul egal. Eu ar fi trebuit să fi știut doar planul fals, dar l-am aflat pe cel adevărat. Riposta va

sosi dinspre dealul cu crestătură din sudul nostru, din sudul acestei *catedrale.* Va veni aici și sunt sigură că va veni direct ca să-l prindă pe Primar.

Todd privește agitat spre ușa odăiței vecine, însă eu îmi mențin vocea coborâtă.

— Ei sunt numai două sute, dar sunt înarmați până în dinți cu puști și bombe, și au un plan și o conducătoare dată naibii care nu se va opri până nu-l va răsturna.

— Viola…

— Ei *vin,* mă apropii iarăși de el. Iar acum știi când și de unde, și dacă informația asta ajunge la Primar…

— N-ar fi treb'it să-mi spui, zice el ferindu-și ochii. Eu ascund lucruri, însă el le descoperă. *N-ar fi treb'it să-mi spui.*

Continui să înaintez.

— Atunci trebuie să vii cu mine, nu-i așa? Trebuie, altfel el va învinge pentru vecie și va fi conducătorul acestei planete și el îi va primi pe noii coloniști…

— Cu mâna-ntinsă, spune Todd și glasul îi este pe neașteptate stins.

— Poftim?

El își întinde brațul în aer, înainte, și-l ațintește cu privirea.

— Salutându-i cu fiul său.

— Noi nu vrem asta.

Mă uit neliniștită către ușa din față. Lee strecoară capul înăuntru, încercând să nu pară nelalocul său, totuși prin fața catedralei trec soldați.

— Nu mai dispunem de mult timp.

Todd a rămas cu brațul întins.

— Și eu am făcut lucruri rele, îi spun. Aș vrea ca totul să fi fost altfel, dar nu este. Există doar acum și aici, iar tu trebuie să vii cu mine, pentru ca să avem vreo șansă de-a face ca totul să fie bine până la urmă.

El nu zice nimic, însă brațul îi este tot întins și îl privește, așa că mai înaintez un pas și-l prind de mână.

— Noi putem salva lumea, îi zic străduindu-mă să surâd. Tu și cu mine.

Mă privește în ochi, căutând, încercând să mă descifreze, încercând să vadă dacă sunt cu adevărat aici, dacă este chiar real, dacă spusele mele sunt autentice, caută și caută…

Dar nu mă găsește.

Oh, Todd…

— Plecați undeva? rostește o voce din cealaltă parte a holului.

Vocea unui bărbat care ține o armă.

Este alt bărbat, nu cel care ne-a lăsat să intrăm în catedrală, este unul pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Sau poate o dată, în Vacarmul lui Todd.

— Cum ai ieșit? întreabă Todd, și surprinderea unduiește în el.

— Doar n-ai fi plecat fără asta, nu? zice bărbatul.

În cealaltă mână ține jurnalul mamei lui Todd.

— Dă-mi-l imediat! spune Todd.

Bărbatul îl ignoră și îndreaptă arma spre Lee.

— Intră, îi spune, altfel voi fi extrem de încântat să-l împușc pe dragul nostru prieten Todd.

Privesc peste umăr. Tot Vacarmul lui Lee este plin despre cum să scape, dar el vede arma îndreptată spre Todd, vede expresia de pe chipul meu și înaintează. Vacarmul lui anunță atât de sonor că nu mă va lăsa aici, încât aproape mă distrage de la armă.

— Arunc-o, zice bărbatul arătând către pușca lui.

Lee o aruncă pe podea cu zgomot.

— Mincinosule! îi spune Todd bărbatului. Lașule!

— Este pentru binele orașului, îi zice bărbatul.

— Toate suspinele-alea, spune Todd, iar vocea și Vacarmul îi ard de mânie. Toate lamentările și jelaniile-alea despre cum el distruge totul, însă nu erai decât alt spion.

— Nu la început, zice bărbatul venind spre noi. La început am fost exact așa cum m-ai văzut, fostul Primar dizgrațiat și lăsat în viață cu toate greutățile lui. Trece pe lângă el și se apropie de mine, punând caietul lui Todd sub braț. Dă-mi ranița, mi se adresează.

— Poftim? spun eu.

— Dă-mi-o.

Întoarce brațul și ațintește arma drept către capul lui Todd. Scot ranița de pe umeri și i-o dau. El nici măcar n-o deschide în mod obișnuit, ci o pipăie pe dedesubt, căutând direct compartimentul secret, cel pe care dacă-l apeși într-un fel anume poți să-mi simți pistolul.

Bărbatul zâmbește.

— Aici este, rostește el. Riposta nu se schimbă niciodată, nu-i așa?

— Dacă-i atingi un singur fir de păr, zice Todd, te omor cu mâinile mele.

— Și eu, spune Lee.

Bărbatul continuă să surâdă.

— Cred că ai un concurent, Todd.

— Cine *ești* tu? îl întreb, fiindcă iritarea născută de sentimentul că sunt protejată mă face curajoasă.

— Con Ledger, Primarul Havenului, la dispoziția ta, Viola. Face o plecăciune scurtă. Pentru că tu trebuie să fii Viola, nu? Îl ocolește pe Todd. Să știi că Președintele a fost foarte interesat de Vacarmul visurilor tale, băiatul meu. Foarte interesat de ceea ce gândeai în timp ce dormeai. Cât de mult îi duceai dorul Violei tale, cum ai fi făcut orice ca s-o găsești.

Văd cum chipul lui Todd începe să strălucească roșu.

— Și brusc a devenit mult mai amabil cu mine și m-a rugat să-ți transmit anumite informații, ca să vedem dacă te putem determina să faci ce dorea el. Primarul Ledger arată ridicol cu obiectele pe care le ține strâns, o armă în mână și ranița în cealaltă, caietul sub braț, și totuși încercând să pară amenințător. Trebuie să spun că a mers perfect. Îmi face cu ochiul. Acum știu când și unde va ataca Riposta.

Vacarmul lui Lee se ridică și tânărul face un pas furios înainte.

Primarul Ledger ridică piedica pistolului. Lee se oprește.

— Îți place? întreabă Primarul. Președintele mi l-a dat când mi-a oferit și cheia orașului.

Zâmbește din nou, apoi vede cum îl privim toți.

— Haide, terminați, zice el. Dacă Președintele învinge Riposta, atunci toate astea vor lua sfârșit. Toate exploziile, toate restricțiile de circulație după lăsarea nopții, totul. Surâsul îi este ceva mai palid acum. Pentru schimbare, trebuie să înveți cum să acționezi *din interiorul* sistemului. Când voi fi adjunctul lui, mă voi strădui din răsputeri să fac lucrurile mai bune pentru toți. Încuviințează din cap spre mine. Și pentru femei.

— Mai bine-mpușcă-mă, spune Todd și Vacarmul vine dinspre el ca o flacără. Pen'că viața ta n-o să mai fie niciodată sigură, dacă lași vreo clipă arma aia din mână.

Primarul Ledger oftează.

— Nu voi împușca pe nimeni, Todd, decât dacă…

Ușa odăiței învecinate se deschide brusc și bărbatul care m-a lăsat să intru în catedrală apare în hol, iar surpriza îi radiază din Vacarm direct pe față.

— Ce faci…

Primarul Ledger îndreaptă pistolul către el și apasă de trei ori pe trăgaci. Bărbatul se împleticește spre înapoi, în prag, apoi cade dincolo de ușă, pe podea, și doar picioarele îi mai rămân afară.

Toți stăm nemișcați și ecourile împușcăturilor încă reverberează de pe marmura pardoselii.

În Vacarmul Primarului Ledger există o imagine clară – el cu un ochi vânăt și o buză spartă, și bărbatul de pe podea care-l bate.

El ne privește și vede cum ne holbăm.

— Ce este?

— Primarului Prentiss n-o să-i placă asta, zice Todd. El îl cunoaște pe domnul Collins încă din vechiul Prentisstown.

— Sunt sigur că trofeele reprezentate de Viola și de atacul Ripostei vor compensa orice alte neînțelegeri.

Primarul Ledger se uită acum în jur, încercând să găsească un loc pentru a-și elibera mâinile. În cele din urmă îi aruncă pur și simplu lui Todd caietul, de parcă nu l-ar mai vrea. Todd e gata să-l scape, însă îl prinde până la urmă.

— Mama ta n-a fost o mare scriitoare, îi spune Primarul Ledger, apoi se apleacă și desface cu mâna liberă fermoarul raniței. Abia dacă era alfabetizată.

— O să plătești pentru asta.

Todd îmi aruncă o privire și-mi dau seama că eu sunt cea care a rostit cuvintele acestea cu glas tare.

Primarul Ledger scotocește prin ranița mea.

— Mâncare! rostește și se luminează la față.

Ia un mugur de pin de deasupra și-l îndeasă imediat în gură. Cotrobăie mai departe, găsește pâine și mai multe fructe, și mușcă aproape din toate.

— Cât timp intenționai să stai? întreabă el, cu gura plină.

Îl văd pe Todd dând să înainteze.

— Nu te-aud, zice Primarul Ledger fluturând iarăși pistolul și caută spre fundul raniței. Se oprește, cu mâna mult afundată și

ridică ochii. Ce-i asta?

Pipăie orbește și începe să scoată ceva mare din raniță. La început cred că este arma, dar apoi o scoate dinăuntru.

Se ridică în picioare.

Și se uită nedumerit la bomba Thrace pe care o ține în mână.

Există o secundă în care nu poate fi adevărat. Există o secundă în care ochii mei nu pot să vadă ceea ce văd, nu pot să creadă că eu știu cum arată o bombă. Există un moment în care bomba este în mâna lui, dar ea nu înseamnă nimic, nu înseamnă absolut nimic.

Apoi însă Lee icnește de lângă mine și totul capătă sens, totul capătă sensul cel mai nenorocit la care mă pot gândi.

— *Nu,* spun eu.

Todd se răsucește.

— Ce? Ce-i?

* * *

Timpul încetinește până la încremenire. Primarul Ledger răsucește bomba în mână și începe un piuit, un piuit rapid, un piuit programat evident să pornească atunci când cineva scotocește prin ranița mea și ia bomba, iar pulsul din mâna lui o amorsează, o bombă despre care știi că te va ucide dacă-i dai drumul.

— Asta nu-i… spune Primarul Ledger, ridicând ochii…

Dar Lee se întinde deja către brațul meu…

Încercând să-l prindă, ca să ne putem repezi la ușa din față…

— Fugi! răcnește el…

Însă eu sar înapoi, nu înainte…

Și-l împing pe Todd într-o parte…

Împleticindu-ne spre odăița în care a căzut mort bărbatul…

Primarul Ledger nu încearcă să ne împuște…

Nu face nimic…

Stă pur și simplu locului și pricepe treptat…

Și în timp ce noi cădem prin ușă…

Și ne rostogolim peste mort…

Și ne luăm în brațe, pentru protecție…

Primarul Ledger încearcă să arunce bomba departe de el…

Îi dă drumul din mână…
Și…

BUUUM

…explodează într-o mie de bucățele, făcând praf pereții dinapoia lui și aproape întreaga odaie în care cădem noi și căldura detonației ne pârlește hainele și părul și molozul se prăvălește de peste tot și vrem să ne vârâm sub o masă, dar ceva îl lovește violent pe Todd în ceafă și o grindă lungă cade peste gleznele mele și-mi simt oasele frângându-se și tot ce pot gândi în timp ce urlu de durerea imposibilă este *ea m-a trădat ea m-a trădat ea m-a trădat* și n-a fost o misiune de salvare a lui Todd, a fost o misiune de *ucidere* a lui și cu puțin noroc a Primarului, de asemenea.
Ea m-a trădat…
Ea m-a trădat *din nou…*
Apoi totul se transformă în beznă.

Ceva mai târziu apar glasuri, glasuri în praf și în sfărâmături, glasuri care plutesc în mintea mea amețită de durere.
Un glas.
Glasul lui.
Lângă mine.
— Ca să vezi, zice Primarul. Ia uite pe cine avem noi aici.

Partea a VI-a.
Asaltul și Riposta

35. Viola este asaltată

[Todd]

— DĂ-I DRUMU’!

Lovesc cu pumnul în sticlă, dar oricât de tare aș izbi, nu se sparge.

— DĂ-I DRUMU’!

Glasul îmi cedează de efort, însă voi continua și voi continua până nu se va mai auzi deloc.

— DACĂ O ATINGI C-UN DEGET, TE-OMOR!

Viola este legată de cadrul metalic din Arena Asaltului, cu brațele prinse deasupra capului; pielea din jurul benzii metalice arde roșu și tâmplele sunt între vergelele micuțe care bâzâie și-o-mpiedică s-audă orice Vacarm.

Cada cu apă este în fața ei, iar măsuța cu instrumente ascuțite ceva mai într-o parte.

Domnul Hammar stă acolo, așteptând, cu brațele încrucișate, și Davy, de asemenea, privind nervos dinspre ușa îndepărtată, de cealaltă parte a încăperii.

Și Primarul este acolo, descriind calm cercuri în jurul ei.

Nu-mi reamintesc decât *BUUUM*-ul și pe Primarul Ledger dispărând într-un infern de foc și fum.

M-am trezit aici, cu capul durându-mă, cu corpul murdar de praf și moloz, și sânge uscat.

Și m-am ridicat în picioare.

Și ea era acolo

Dincolo de geam.

Și era Asaltată.

Apăs din nou butonul pentru difuzorul din cameră.

— DĂ-I DRUMU’!

Însă nimeni nu reacționează de parcă m-ar auzi.

— Fac asta cu mare tragere de inimă, Viola, rostește Primarul fără să se oprească din cercul pe care-l descrie în

jurul ramei. Pe el îl pot auzi perfect clar. Am crezut că noi doi am putea fi prieteni. Am crezut că aveam o înțelegere. Se oprește în fața ei. Dar apoi mi-ai aruncat casa în aer.

— N-am știut că acolo era o bombă, spune ea și-i pot zări durerea de pe chip.

Și ea este acoperită peste tot de sânge uscat, de tăieturi și zgârieturi de la explozie.

Însă picioarele ei arată cel mai rău. Este desculță și gleznele îi sunt umflate și răsucite, și negre, și știu că Primarul nu i-a dat nimic împotriva durerilor.

O pot vedea pe fața ei.

Văd cât de mult o doare.

Încerc să smulg bancheta dinapoia mea, ca s-o izbesc prin geam, dar este fixată cu bolțuri în beton.

— Te cred, Viola, zice Primarul și se învârte iar în jurul ei. Domnul Hammar stă locului, se uită și rânjește, iar la răstimpuri ridică ochii spre oglinda înapoia căreia știe că mă aflu și rânjește încă și mai larg. Cred că ești stupefiată de trădarea Stăpânei Coyle. Deși cu greu ai putea fi surprinsă.

Viola nu spune nimic, ci doar lasă capul în piept.

— Nu-i face rău, șoptesc eu. Te rog, te rog, te rog.

— Dacă te ajută cu ceva, spune Primarul, nu sunt chiar sigur că aș lua-o în nume personal. Stăpâna Coyle a întrezărit o cale prin care să aducă o bombă în inima catedralei mele s-o distrugă și să mă elimine cu aceeași ocazie.

Ridică ochii către mine, aflat înapoia oglinzii. Lovesc din nou cu pumnii în ea. Este imposibil ca ei să nu poată auzi *asta,* dar el mă ignoră.

Davy privește însă spre mine cu chipul cel mai serios pe care i l-am văzut vreodată.

Și chiar de aici pot să-i aud îngrijorarea din Vacarm.

— I-ai oferit o oportunitate pe care n-a putut-o ignora, continuă Primarul. Loialitatea ta extremă față de Todd te-ar fi putut aduce într-adevăr într-un loc unde alt purtător de bombă n-ar fi putut ajunge. Probabil că ea n-a vrut să te ucidă, totuși a apărut o șansă de a mă lichida și, pusă în balanță cu șansa aceea, tu ai fost considerată finalmente sacrificabilă.

Și mă uit la fața ei.

Este demoralizată și tristă, demoralizată, tristă și înfrântă.

Și-i simt din nou tăcerea, simt dorul și pierderea pe care le-

am simțit întâia oară în mlaștină cu atâta timp în urmă. Le simt în asemenea măsură, încât ochii mi se umezesc, abdomenul mi se încordează și parcă mă strânge ceva de gât.

— Viola, spun eu. Te rog, Viola.

Însă ea nici măcar nu înalță capul.

— Și dacă asta-i tot ce însemni tu pentru ea, Viola – primarul se apleacă acum în fața ei, privind-o în ochi –, atunci poate că știi în sfârșit cine este adevăratul tău inamic. Face o pauză. Și cine sunt adevărații tăi prieteni.

Viola rostește ceva foarte încet.

— Ce-a fost asta? întreabă Primarul.

Ea își drege glasul și repetă:

— Eu am venit doar pentru Todd.

— Știu. Primarul se îndreaptă și-și reia mersul. Și eu am devenit atașat de Todd. A devenit pentru mine ca un al doilea fiu. Privește către Davy care se-nvăpăiază la față. Loial și harnic, aducându-și cu adevărat contribuția la viitorul acestui oraș.

Încep să izbesc din nou cu pumnii.

— TACĂ-ȚI FLEANCA! urlu eu. TACĂ-ȚI FLEANCA!

— Dacă el este cu noi, Viola, spune Primarul, și dacă Stăpâna ta este împotriva ta, atunci nu ai decât o cale.

Însă ea clatină deja din cap.

— N-o să-ți spun, îi zice. N-o să-ți spun nimic.

— Dar ea te-a trădat. Primarul vine iarăși înaintea ei. A încercat să te omoare.

La cuvintele acelea, Viola înalță capul.

Îl privește drept în ochi.

Și spune:

— Nu, a încercat să te omoare pe tine.

Ah, fată, fată.

Vacarmul îmi crește de mândrie.

Asta-i fata mea.

Primarul face un semn domnului Hammar.

Care prinde cadrul și-l afundă în apă.

— NU! urlu și-ncep să lovesc din nou cu pumnii. NU, FIR-AI AL DRACULUI! Alerg la ușa odăiței și izbesc cât pot de tare cu picioarele în ea. VIOLA! VIOLA!

Aud un icnet și fug înapoi la oglindă…

Ea a fost scoasă din apă, tușește lichid și scuipă, horcăind.

— Nu prea mai avem timp, zice Primarul îndepărtând un fir de mătreață de pe haină, așa că poate că ar trebui să acționăm direct.

Lovesc în oglindă și răcnesc, în timp ce el vorbește. Se întoarce și se uită la mine. Nu poate să mă vadă de acolo, totuși ochii lui îi pironesc pe ai mei.

— VIOLA! zbier și izbesc din nou în sticlă.

El se încruntă puțin…

— VIOLA!

Și mă lovește cu Vacarmul lui.

Este *mult* mai puternic decât înainte.

Ca urletul unui milion de oameni drept în centrul creierului meu, atât de adânc, încât nu pot ajunge acolo să mă protejez și ei urlă IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC și simt cum îmi fierbe sângele și ochii îmi ies din orbite și nici măcar nu mai pot sta în picioare și mă-mpleticesc în fața oglinzii și mă las să cad ca un sac pe banchetă, iar lovitura țiuie și țiuie, și țiuie, de parcă nu s-ar mai opri niciodată…

Când redeschid ochii, îl văd pe Primar oprindu-l pe Davy să părăsească Arena, apoi pe Davy uitându-se îndărăt, către oglindă.

Iar în Vacarmul lui este îngrijorat.

Îngrijorat pentru *mine.*

— Spune-mi când va ataca Riposta, i se adresează Primarul Violei cu glas mai rece, mai dur. Și pe unde.

Ea clatină din cap, trimițând stropi în toate direcțiile.

— N-o s-o fac.

— O vei face, zice Primarul. Mă tem realmente c-o vei face.

— Nu, spune ea. Niciodată.

Și continuă să scuture din cap.

Primarul ridică privirea spre oglindă, ochii lui se ațintesc asupra alor mei, deși nu mă poate vedea.

— Din păcate, rostește el, nu avem timp pentru fandoselile tale.

Face un semn din cap către domnul Hammar.

Care o afundă iarăși în apă.

— OPREȘTE-TE! urlu și lovesc cu pumnii. OPREȘTE-TE!

El o tine acolo…

Și o ține acolo…
Izbesc atât de tare că-mi învinețesc mâinile…
— DĂ-I DRUMUL! DĂ-I DRUMUL! DĂ-I DRUMUL!
Și ea se zbate în apă…
Dar el o ține acolo…
Ea este tot sub apă…
— VIOLA!
Mâinile ei trag disperate de legături…
Apa este împroșcată peste tot de zvârcolirile ei…
Oh iisuse oh iisuse oh iisuse oh iisuse viola viola viola viola…
Nu pot…
Nu pot…
— NU!
Iartă-mă…
Te rog, iartă-mă…

— ÎN SEARA ASTA! răcnesc eu. LA APUS! PRIN CRESTĂTURA DIN DEALUL DIN SUDUL CATEDRALEI! ÎN SEARA ASTA!

Și apăs butonul pe când strig din nou și din nou…
— ÎN SEARA ASTA!
Și ea se zbate sub apă…
Dar nimeni nu pare că m-ar auzi.
El a deconectat sunetul…
El a *deconectat dracului sunetul…*
Mă duc înapoi la fereastră și bat cu pumnii…
Dar nimeni nu se clintește…
Și ea este tot sub apă…
Indiferent cât de tare aș lovi cu pumnii-n sticlă…
De ce nu se sparge…
De ce nu se sparge *dracului…*

Primarul face un semn și domnul Hammar ridică rama metalică. Viola înghite aerul în guri uriașe, tremurătoare, cu părul (mai lung decât mi-l reaminteam) lipit de față, răsucindu-i-se în urechi, cu apa șiroind de pe ea în funii uriașe.

— Tu deții controlul aici, Viola, rostește Primarul. Spune-mi doar când va ataca Riposta și toate astea vor înceta.

— ÎN SEARA ASTA! urlu, așa de tare, că glasul îmi crapă ca noroiul uscat. DINSPRE SUD!

Dar ea clatină din cap.

Și nimeni nu mă poate auzi.

— Totuși ea te-a trădat, Viola. Glasul Primarului capătă tonul lui fals de mirare. De ce s-o salvezi? De ce…?

Se oprește, de parcă ar fi înțeles brusc ceva.

— În Ripostă sunt oameni la care tu ții.

Ea încetează să mai clatine din cap. Nu ridică ochii, însă încetează să mai clatine din cap.

Primarul îngenunchează în fața ei.

— Cu atât mai mult ar trebui să-mi spui. Cu atât mai mult ar trebui să știu unde îți pot găsi Stăpâna. Întinde mâna și îndepărtează câteva șuvițe de păr de pe chipul Violei. Dacă mă ajuți, îți garantez că nu li se va face niciun rău. Eu o vreau doar pe Stăpâna Coyle. Toate celelalte Stăpâne pot rămâne în închisoare și toți ceilalți, fără doar și poate victime nevinovate ale retoricii înflăcărate, pot fi eliberați după ce vom fi avut posibilitatea să discutăm cu ei.

Îi face semn domnului Hammar să-i dea un prosop, cu care șterge fața Violei. Ea tot nu-l privește.

— Dacă îmi spui, vei salva vieți, zice el tamponând cu blândețe apa. Îți dau cuvântul în privința asta.

Ea ridică în cele din urmă capul.

— Cuvântul tău, spune Viola și privește pe lângă el spre domnul Hammar.

Și expresia chipului îi este atât de furioasă, încât până și *el* pare surprins.

— Ah, da, zice Primarul și se ridică. Îi restituie prosopul domnului Hammar. Ar trebui să-l privești pe căpitanul Hammar ca pe un exemplu al mărinimiei mele, Viola. I-am cruțat viața. Începe din nou să umble, dar când ajunge înapoia ei, se uită la mine. Tot așa cum voi cruța viețile celor care îți sunt prieteni dragi.

— În seara asta, rostesc eu, însă glasul îmi este o șoaptă răgușită.

Cum se poate ca el să nu m-audă?

— Pe de altă parte, spune Primarul, dacă tu nu știi, poate că ne va spune bunul tău prieten Lee.

Ea ridică brusc capul, cu ochii lărgiți și răsuflarea întretăiată.

Habar n-am cum a putut el supraviețui exploziei…

— El nu știe nimic, spune Viola repede. Nu știe nici când, nici

unde.

— Chiar dacă aș fi crezut asta, replică Primarul, sunt sigur că ar fi trebuit să-l Asaltăm mult și pe îndelete, înainte de a putea fi siguri.

— Lasă-l în pace! zice Viola, încercând să se-ntoarcă pentru a-l putea urmări cu privirea.

Primarul se oprește chiar în fața oglinzii, cu spatele la Viola, cu ochii la mine.

— Sau poate că ar trebui să-l întrebăm pe Todd.

Izbesc sticla în dreptul feței lui. Nici măcar nu clipește.

Apoi ea spune:

— Todd nu ți-ar spune niciodată. Niciodată.

Și Primarul se uită direct la mine.

Și *zâmbește.*

Simt cum inima îmi cade ca un bolovan în adânc și sunt atât de amețit, încât am senzația c-o să mă nărui pe podea.

Oh, Viola…

Viola, te rog…

Iartă-mă.

— Căpitane Hammar, rostește Primarul și Viola este afundată iarăși în apă și nu se poate opri să nu țipe de groază atunci când cadrul metalic coboară din nou vertiginos.

— NU! urlu eu, lipindu-mă de oglindă.

Însă Primarul nici măcar nu se uită spre ea.

El se uită drept la mine, ca și cum m-ar putea vedea chiar dacă sunt înapoia unui zid de cărămidă.

— OPREȘTE-TE! zbier când ea se zbate iarăși…

Și mai mult…

Și mai mult…

— VIOLA!

Și lovesc deși cred c-o să-mi luxez mâinile…

Și domnul Hammar rânjește și-o tine acolo…

— VIOLA!

Și încheieturile ei încep să sângereze în locurile din care trage…

— O SĂ TE-OMOR!

Răcnesc în fața Primarului…

Cu tot Vacarmul meu…

— O SĂ TE-OMOR!

Și tot o ține acolo…

— VIOLA! *VIOLA!*

Însă Davy…

Dintre toți oamenii…

Davy este cel care oprește totul.

— Ridic-o! strigă el pe neașteptate, înaintând din colțul lui. Iisuse, o s-omori!

Și prinde cadrul metalic și-l ridică din apă, iar Primarul îi face semn domnului Hammar să-l lase, iar Davy o ridică pe Viola și gâtlejul ei horcăie răgușit, inhalând guri mari de aer și tușindu-l în același timp, evacuându-l cu toată apa înghițită.

Nimeni nu rostește nimic pentru un minut, iar Primarul își privește cu atenție fiul de parcă ar fi descoperit o specie nouă de pește.

— Cum ne-ar mai putea ajuta ea dacă moare? zice Davy, iar glasul îi este nesigur și nu privește pe nimeni în ochi. Asta voiam să zic.

Primarul tace. Davy se retrage de lângă cadrul metalic și se duce înapoi la locul lui de lângă ușă.

Viola tușește și atârnă moale din legături, iar eu sunt atât de lipit de fereastră, încât par ca și cum aș vrea să *înot* prin ea, ca să ajung dincolo.

— Ei bine, spune Primarul și, încrucișându-și mâinile la spate, îl privește pe Davy, cred că oricum am aflat ceea ce ne interesa.

Se îndreaptă către un buton de pe perete și-l apasă.

— Todd, vrei, te rog, să repeți ce ai spus mai devreme?

Viola înalță capul la auzul numelui meu.

Primarul se întoarce lângă cadrul metalic, pliază vergelele bruiatoare de Vacarm care-i flanchează capul și Viola privește în jur, fiindcă acum îmi poate auzi Vacarmul.

— Todd? spune ea. Ești acolo?

— Sunt aici! răcnesc și glasul îmi răsună prin Arenă, așa că mă pot auzi toți.

— Te rog, Todd, mai zi-ne odată ce ai zis acum câteva clipe. Primarul se uită iarăși la mine. Ceva despre diseară la apus?

Viola ridică ochii spre locul unde se uită Primarul și pe fața ei se citește surpriză, surpriză și șoc.

— Nu, șoptește ea, dar șoapta aceea răsună la fel de tare ca

un strigăt.

— Viola merită să te audă spunând-o din nou, Todd, zice Primarul.

El a știut. El mi-a putut auzi Vacarmul tot timpul, *bineînțeles* c-a putut, mi-a putut auzi răcnetele, chiar dacă ea nu putea.

— Viola? spun eu și sună de parcă aș cerși.

Iar ea privește în oglindă, căutând locul unde m-aș putea afla.

— Nu-i spune! zice ea. Te rog, Todd, nu-i…

— Încă o dată, Todd, spune Primarul și pune mâna pe cadrul metalic, altfel ea intră iarăși în apă.

— Nu, Todd! țipă Viola.

— Ticălosule! urlu eu. O să te-omor. Ți-o jur, O SĂ TE-OMOR!

— Nu mă vei omorî, rostește el, și o știm amândoi.

— Todd, te rog, nu…

— Spune, Todd. Unde și când?

Și începe să coboare cadrul.

Viola încearcă să pară curajoasă, dar corpul i se ghemuiește și răsucește, încercând să nu atingă apa.

— Nu! țipă ea. NU!

Te rog, te rog, te rog…

— NU!

Viola…

— Diseară la apus, spun eu și glasul îmi este amplificat peste strigătele ei, peste Vacarmul lui Davy, peste propriul meu Vacarm, pur și simplu se aude doar vocea mea care umple totul. Peste dealul crestat, în valea din sudul catedralei.

— *NU!* țipă Viola…

Și privirea de pe fața ei…

Privirea de pe fața ei despre *mine…*

Și inima mi se frânge-n două.

Primarul retrage cadrul, ridicându-l din apă și aducându-l în poziție verticală.

— Nu, murmură Viola.

Și abia atunci începe să plângă cu adevărat.

— Mulțumesc, Todd, zice Primarul. Se-ntoarce către căpitanul Hammar. Știi unde și când, căpitane. Transmite ordinele căpitanilor Morgan, Tate și O’Hare.

Domnul Hammar ia poziție de drepți.

— Da, domnule Președinte, rostește el și glasul îi sună de parcă tocmai a câștigat un trofeu. Îi voi lua pe toți oamenii, domnule Președinte. O s-o-ncaseze rău de tot.

— Ia-l și pe fiul meu, spune Primarul arătând din bărbie spre Davy. Să se sature de bătălii.

Davy pare nervos, dar în același timp mândru și surescitat, și nu observă rânjetul ciudat în care s-a transformat surâsul domnului Hammar.

— Duceți-vă, zice Primarul, și nu lăsați pe nimeni în viață.

— Am înțeles, domnule Președinte, rostește domnul Hammar și Viola icnește încet.

Davy își salută energic tatăl, încercând să-și facă Vacarmul să sune curajos. Aruncă oglinzii o privire menită mie, o privire de simpatie, cu Vacarmul plin de teamă, ațâțat dar mai ales înspăimântat.

Apoi îl urmează pe domnul Hammar afară pe ușă.

După care rămân doar eu, Viola și Primarul.

Nu pot decât s-o privesc, atârnând de cadrul metalic, cu capul plecat, plângând, tot legată și complet udă și dinspre ea răzbate atât de multă durere, încât o pot simți realmente pe pielea mea.

— Ai grijă de prietena ta, îmi spune Primarul revenit de cealaltă parte a sticlei, cu chipul foarte aproape de al meu. Eu mă întorc în casa mea dată focului, ca să mă pregătesc pentru noul răsărit.

Nici măcar nu clipește, nici măcar nu se comportă ca și cum s-ar fi petrecut ceva.

Nu este om.

— Sunt prea om, Todd, zice el. Gardienii vă vor escorta pe amândoi la catedrală. Își arcuiește sprâncenele. Avem multe de discutat despre viitorul vostru.

36. Înfrângere

[Viola]

Îl aud pe Todd intrând în cameră, îi aud Vacarmul intrând primul, totuși nu pot ridica privirea.

— Viola? spune el.

Tot nu ridic privirea.

S-a terminat.

Noi am pierdut.

Îi simt mâinile pe legăturile de pe încheieturile mele, trăgând de ele, eliberând una în cele din urmă, dar brațul îmi este atât de amorțit în urma răstignirii, încât mă doare mai mult după ce a fost eliberat, decât când fusese legat.

Primarul Prentiss a învins. Stăpâna Coyle a încercat să mă sacrifice. Lee este prizonier, dacă n-a fost o minciună și dacă nu-i mort deja. Maddy a murit zadarnic. Corinne a murit *zadarnic.*

Și Todd…

Mă ocolește și vine în fața mea, pentru a desface a doua legătură, iar când termină iar eu mă prăbușesc de pe cadrul metalic, mă prinde și îngenunchează ușor pe podea cu mine în brațe.

— Viola? zice el și-mi lipește capul de pieptul lui, apa de pe mine îmi pătrunde în uniforma prăfuită, am brațele întinse, însă nu pot să strâng nimic și banda metalică pulsează.

Ridică ochii și văd D-ul argintiu care-i strălucește pe umăr.

— Dă-mi drumul, îi spun.

El însă continuă să mă îmbrățișeze.

— Dă-mi drumul, rostesc mai tare.

— Nu, zice el.

Încerc să-l împing, dar brațele îmi sunt foarte slăbite și eu sunt foarte obosită și totul s-a terminat. Totul s-a terminat.

Și el continuă să mă țină.

Iar eu încep să plâng din nou și-l simt strângându-mă și plâng mai tare, iar când îmi pot mișca brațele puțin, îl cuprind și plâng încă și mai tare, din cauza felului cum îl simt pe el și cum miroase, și cum sună Vacarmul lui, și cum mă ține în brațe, și îngrijorarea lui, și neliniștea lui, și atenția lui, și moliciunea lui…

Și n-am știut până acum cât de mult îmi lipsea.

Dar el i-a spus Primarului…

I-a *spus*…

Și eu trebuie să încerc și să-l împing din nou de lângă mine, deși îmi vine tare greu s-o fac.

— I-ai spus, rostesc, despovărându-mă.

— Iartă-mă, zice el cu ochii lărgiți și îngroziți. Te îneca și n-am putut, pur și simplu n-am putut…

Și îl privesc și sunt acolo în Vacarmul lui, cufundându-mă în apă, iar el bate cu pumnii de cealaltă parte a oglinzii și, mai rău, pot să văd ce a simțit, pot să-i văd *furia* disperată, să-l văd incapabil să mă salveze…

Și chipul îi este extrem de îngrijorat.

— Viola, te rog, mă imploră el. Te rog.

— O să-i omoare, spun eu. O să-i omoare pe toți. Wilf este acolo, Todd. Wilf.

Pare îngrozit.

— Wilf?

— Și Jane. Și mulți alții, Todd, toți. El o să-i masacreze și acela va fi sfârșitul. Acela va fi sfârșitul pentru tot.

Vacarmul lui devine negru și pustiu, iar el se boțește cumva lângă mine, plescăind în băltoaca micuță care s-a format în jurul nostru.

— Nu, spune el. Oh, nu.

Nu vreau s-o spun, însă îmi aud glasul spunând-o oricum.

— Ai făcut exact ce dorea el. A știut exact cum s-o obțină de la tine.

Mă privește.

— Ce alternativă aveam?

— Ar fi trebuit să-l lași să mă omoare!

Și el mă privește și-i pot vedea Vacarmul încercând să mă găsească, încercând s-o găsească pe adevărata Viola care este adâncită în mizeria și durerea asta, îl pot vedea privind…

Și pentru un minut nu vreau ca el să mă găsească.

— Ar fi trebuit să-l lași să mă omoare, repet încetișor.

Dar el nu putea face asta, nu?

Nu putea s-o facă și să mai rămână el însuși.

Nu putea s-o facă și să mai rămână Todd Hewitt.

Băiatul care nu poate omorî.

Bărbatul care nu poate omorî.

Noi suntem alegerile pe care le facem.

— Trebuie să-i avertizăm, rostesc eu simțindu-mă rușinată și evitându-i ochii. Dacă putem.

Mă apuc de marginea căzii cu apă, ca să mă ridic. Durerea îmi fulgeră în sus prin picioare, pornind din glezne. Țip și cad din nou în față.

Și odată în plus, el mă prinde.

— Picioarele mele, îi spun.

Le privim amândoi, desculțe și umflate serios, cu nuanțe urâte de albastru și negru.

— O să te ducem la o tămăduitoare.

Trece un braț în jurul meu ca să mă ridice.

— Nu, îl opresc eu. Trebuie să avertizăm Riposta. Acesta este lucrul cel mai important.

— Viola…

— Viețile lor sunt mai importante decât…

— Ea a-ncercat să te *omoare,* Viola. A-ncercat să te arunce-n aer.

Respir acum greu, încercând să nu simt durerea din picioare.

— Nu-i datorezi nimic, continuă el.

Simt însă brațele lui în jurul meu și-mi dau seama că unele lucruri nu mai par atât de imposibile. Îl simt pe Todd atingându-mă și în mine se ridică furia, dar nu este direcționată împotriva lui și icnesc, și mă ridic iarăși, rezemându-mă de el, pentru a rămâne în poziție verticală.

— Ba îi datorez, îi replic. Îi datorez privirea de pe fața ei când mă va vedea în viață.

Încerc să pășesc, însă este prea mult. Urlu de durere din nou.

— Am un cal, spune el. Te pot sui în șa.

— El n-o să ne lase să plecăm, îi zic. A spus că gardienii ne vor escorta înapoi la el.

— Da, lasă, spune Todd. O să vedem noi chestia aia.

Își trece brațul și mai mult în jurul meu, apoi se apleacă pentru a-și pune celălalt braț pe sub genunchii mei.

Și mă ridică.

Felul cum mă strânge de glezne mă face să țip iarăși, dar el mă ține în brațe și mă poartă așa cum a coborât coasta dealului

în Haven.

Ținându-mă în brațe.

Și el își reamintește momentul acela. O pot vedea în Vacarmul lui.

Îmi trec brațul după gâtul lui. Încearcă să surâdă.

Și este un surâs pieziș ca întotdeauna.

— Suntem mereu nevoiți să ne salvăm unul pe celălalt, zice el. Vom fi vreodată chit?

— Sper că nu, îi răspund.

Se încruntă din nou și văd norii rostogolindu-se în Vacarmul lui.

— Iartă-mă, murmură el.

Îl prind de pieptul cămășii și-l strâng cu putere.

— Iartă-mă și tu.

— Atunci ne iertăm unul pe celălalt? Zâmbetul pieziș reapare. Din nou?

Și mă uit drept în ochii lui, drept în el pe cât de departe pot vedea, pentru că vreau să mă audă. Vreau să mă audă cu tot ce transmit și simt, și spun.

— Mereu, îi spun. De fiecare dată.

* * *

Mă poartă până la un scaun, după care se duce la ușă și începe să bată cu pumnul în ea.

— Dați-ne drumul! strigă el.

— Asta este ceva important, Todd, rostesc eu respirând cu grijă, întrucât labele picioarelor îmi pulsează la cel mai mic efort. Ceva ce trebuie să ne reamintim.

— Ce anume?

Bate din nou în ușă și murmură în barbă „au”, fiindcă îl dor pumnii.

— Primarul știe că eu sunt punctul tău slab, îi spun. Ajunge să mă amenințe și tu vei face tot ce dorește.

— Mda, zice Todd fără să se întoarcă spre mine. Da, știu asta deja.

— Va continua să încerce s-o facă.

Se răsucește, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

— Nu va mai da ochii cu tine. Nu te va mai vedea niciodată.

— Nu. Clatin din cap și mă cutremur de durere. Nu asta-i soluția, Todd. El trebuie oprit.

— Și de ce ar trebui ca noi să-l oprim?

— Cineva trebuie s-o facă. Dacă îmi arcuiesc spinarea într-un fel anume, nu-mi sprijin greutatea în picioare. El nu poate fi lăsat să învingă.

Todd începe să lovească cu picioarele în ușă.

— Atunci las-o pe Stăpâna ta să-nvingă. O s-ajungem cumva la ea, o să-i avertizăm dacă putem, după care plecăm.

— Și unde ne ducem?

— Nu știu. Începe să privească în jur, căutând un obiect care i-ar putea servi ca să spargă ușa. O să mergem în una din coloniile abandonate. O să ne-ascundem până sosesc navele tale.

— El o va învinge pe Stăpâna Coyle și următoarea lui țintă vor fi navele. Icnesc puțin când întorc capul ca să-l urmăresc cu privirea. Când navele vor asoliza, doar puțini oameni vor fi treji. El poate să-i supună și să-i țină pe restul adormiți cât de mult dorește. Nici măcar nu trebuie să-i trezească, dacă nu vrea s-o facă.

Todd își oprește căutarea.

— Vorbești serios?

Încuviințez din cap.

— Odată ce va distruge Riposta, cine-l va mai opri?

El își încleștează și descleștează pumnii.

— Va trebui s-o facem noi.

— Mai întâi trebuie să găsim Riposta, îi spun și mă străduiesc să mă ridic. S-o avertizăm…

— Și să-i spunem exact ce fel de conducătoare are.

Oftez.

— Va trebui să-i oprim pe amândoi, așa-i?

— Păi asta-i ușor, nu? zice Todd. Îi spunem Ripostei totul despre Stăpâna ta și apoi o va conduce altcineva. Se uită la mine. Poate chiar tu.

— Poate *tu.* Tac un minut, străduindu-mă să-mi liniștesc răsuflarea, dar e tot mai greu. Indiferent cum va fi, trebuie să ieșim de aici.

Iar apoi ușa se deschide pe neașteptate.

Un soldat stă în prag, cu o pușcă.

— Am primit ordin să vă duc pe-amândoi la catedrală, rostește el.

Și cred că-l recunosc.

— Ivan, spune Todd.

— Da, locotenente, încuviințează Ivan. Am primit ordin.

— Tu ești din Farbranch, zic eu, însă el îl fixează cu privirea pe Todd fără să clipească.

Pot auzi ceva în Vacarmul lui, ceva…

— *Locotenente,* repetă el într-un fel ce pare un semnal.

Mă uit la Todd.

— Ce face?

— Ai primit ordin, spune Todd concentrându-se asupra lui Ivan. Pot auzi cum între Vacarmurile lor zboară chestii, iute și încețoșat. *Soldat* Farrow.

— Da, domnule, încuviințează Ivan și ia poziție de drepți. Ordine de la ofițerul meu superior.

Todd se uită la mine. Îl pot auzi gândindu-se.

— Ce se-ntâmplă? întreb eu.

Îl văd pe Lee ridicându-se în Vacarmul lui Todd. El se întoarce spre Ivan.

— Mai există un prizonier? Un flăcău? Cu păr blond și lățos?

— Da, domnule, răspunde Ivan.

— Și dacă-ți voi ordona să mă duci la el, o vei face?

— *Ești* ofițerul meu superior, *locotenente.* Ivan îl privește mai sfredelitor pe Todd. Trebuie să dau ascultare oricăror ordine pe care mi le-ai da.

— Todd? spun eu, însă încep să înțeleg.

— Am încercat să-ți spun asta de ceva timp, locotenente, rostește Ivan cu nervozitate în glas.

— Există pe aici vreun ofițer cu rang superior mie? întreabă Todd.

— Nu, domnule. Doar eu și gardienii. Toți ceilalți au plecat la război.

— Câți gardieni sunt?

— Șaisprezece, domnule.

Todd își umezește buzele și gândește.

— Și ei m-ar considera ofițerul lor superior, soldat?

Pentru prima dată, Ivan își ferește privirea, uitându-se iute în urma lui, după care răspunde cu glas scăzut:

— Există unele îngrijorări față de actuala noastră conducere, domnule. Ei ar putea fi convinși.

Todd se îndreaptă și trage de poalele vestonului uniformei sale. Observ din nou cât de înalt este, mult mai înalt decât l-am

văzut ultima oară, și chipul lui are cute care nu aparțin deloc unui băiat, vocea îi este mai groasă și mai plină.

Mă uit la el și încep să văd un bărbat.

Își drege glasul și stă în poziție de drepți în fața lui Ivan.

— Atunci îți ordon să mă duci la prizonierul numit Lee, soldat.

— Deși am fost instruit să te duc direct la Președinte, vorbește Ivan cu glas oficial, nu pot să nu dau ascultare ordinului dumitale direct, *domnule.*

Se retrage din pragul ușii și așteaptă. Todd vine la scaunul meu și îngenunchează în fața mea.

— Ce ai de gând? îl întreb, încercând să-i citesc Vacarmul, dar se rotește atât de iute, încât abia pot ține pasul cu el.

— Ai spus că noi treb'e să-l oprim, fiin'că n-o va face altcineva, spune el și surâsul pieziș se ridică ușor. Ei bine, poate că există o cale prin care s-o putem face.

37. Locotenentul

[Todd]

O simt pe Viola privindu-mă când plec și-l urmez pe Ivan pe hol. Se întreabă dacă putem avea încredere în el.

Și eu mă-ntreb același lucru.

Pen’că răspunsul este „nu”, așa-i? Ivan s-a alăturat armatei ca voluntar, salvându-și propria piele în Farbranch și mi-l reamintesc cât de alunecos era cu multe luni în urmă, chiar înainte să se fi-ntâmplat ceva, și cum îmi spunea că el era de partea lui Prentisstown. Probabil că abia aștepta să se alăture armatei când a intrat în oraș și după aceea a condus trupe aici, ba a ajuns chiar caporal.

Până ce Primarul Prentiss l-a-mpușcat în picior.

Te duci acolo unde este puterea, mi-a spus el cândva. *Așa supraviețuiești.*

Așa că poate crede c-a găsit noua putere.

— Exact așa gândesc, domnule, rostește Ivan și se oprește în fața unei uși. Prizonierul este aici.

— Poate umbla? întreb eu, în timp ce Ivan descuie ușa.

Dar Lee țâșnește deja afară, răcnind *AAAAAAA-AHHHHHHHIM,* îl trântește pe Ivan la podea și-ncepe să-l lovească repetat în față, iar eu sunt silit să-l prind de umeri și să-l trag înapoi, și el se răsucește spre mine cu pumnii pregătiți, apoi mă vede.

— Todd! exclamă el surprins.

— Treb’e să… încep eu.

— Unde-i ea? strigă Lee, privind deja în jur, și treb’e să fac un pas înainte pentru a-l opri pe Ivan să-l izbească în ceafă cu patul puștii.

— Este rănită, îi explic. Are nevoie de bandaje și de ațele. Mă-ntorc către Ivan. Aveți așa ceva p-aici?

— Avem o trusă de prim-ajutor.

— Este foarte bună. Dă-i-o lui Lee și el se va-ngriji de Viola. După aceea anunță-i pe oameni că vreau să le vorbesc în fața porții.

Ivan îl privește cu ură pe Lee, și Vacarmul lui mugește.

— Acesta a fost un ordin, *soldat,* adaug eu.

— Da, *domnule,* spune Ivan, tot încruntat, apoi dispare pe

coridor.

Lee se holbează la mine.

— Da, domnule?

— O să-ți explice Viola. Pornesc după Ivan. Grăbește-te cu bandajele-alea! Are dureri mari!

Asta-l pune în mișcare. Eu mă-ntorc și pornesc spre holul de la intrare. Doi gardieni mă privesc cum trec pe lângă ei.

— Ce se-ntâmplă? întreabă unul dintre ei.

— Ce se-ntâmplă, *domnule*! mă răstesc fără să-l privesc.

Merg către ușa din față a Ministerului Asaltului, cobor pe aleea micuță și ies pe poartă.

Afară totul este aproape pașnic.

Și o văd pe Sup’rata.

Probabil c-a adus-o Davy.

— Ce faci, fată? spun și mă apropii încet de ea ca s-o mângâi pe nas.

Băiat mânz? spune Vacarmul ei. *Todd?*

— E-n regulă, fată, îi șoptesc. E-n regulă.

Rănit, spune ea, adulmecându-mi sângele uscat de pe față. Își scoate limba mare și umedă și mă linge apăsat, umplându-mă de bale, pe gură și obraji.

Eu râd ușor și-o frec din nou pe nas.

— Sunt bine, fată, sunt bine.

Vacarmul ei continuă să-mi repete numele *Todd, Todd,* când mă duc la coburii care-mi sunt încă legați de șa. Pușca mea este tot acolo.

Ca și caietul mamei.

Pun prinsoare că tot Davy l-a pus acolo.

Desfac frâul Sup’ratei de stâlp și o conduc nițel pe drum, apoi o întorc cu fața la poarta cu A-ul mare și argintiu.

— Trebuie să țin un mic discurs, îi spun și strâng șaua. Mai bine s-o fac de la-nălțime.

Băiat mânz, spune ea. *Todd.*

— Sup’rata, îi răspund.

Pun un picior în scăriță, mă împing și trec celălalt picior peste spinarea ei; după ce-ncalec, rămân și privesc cerul. Încă nu s-a-ntunecat, dar soarele coboară spre cascadă. După-amiaza se scurge încet.

Nu mai e mult timp.

— Urează-mi noroc, îi spun.

— Înainte, necheează Sup'rata. Înainte.

Gardienii se uită la mine, apoi la Ivan, care-ncearcă să-i facă să nu mai vorbească, dar ar fi de ajutor doar dacă și-ar înceta și trăncănitul Vacarmurilor, fiin'că zbiară ca niște oi cuprinse de flăcări.

— El este *locotenent,* le spune Ivan.

— I-un băiat, zice alt gardian cu părul roșcat.

— Este băiatul *Președintelui,* răspunde Ivan.

— Da, iar tu ar fi trebuit să-l duci în oraș, soldat, zice altul cu pântec bombat și însemne de caporal pe mânecă. Să nu-mi zici c-ai nesocotit un ordin direct.

— Locotenentul mi-a dat alt ordin direct, spune Ivan.

— Și el e mai tare ca Președintele? întreabă Roșcovanul.

— Haide! strigă Ivan. Câți dintre voi ați fost trimiși aici ca pedeapsă pen'c-ați făcut ceva?

Asta îi potolește.

— Iești un idiot dacă crezi c-o să urmez un băiat împotriva Președintelui, spune Pântecosul.

— Prentiss *știe* chestii, zice Roșcovanul. Chestii pe care el nu le știe.

— O să ne-mpuște, spune alt soldat, înalt și cu piele pământie.

— Cu cine? întreabă Ivan. Toată armata a plecat la război, iar Președintele stă-n catedrala lui năruită și m-așteaptă pe mine s-ajung acolo cu Todd.

— El ce face-acolo? zice Roșcovanul. De ce nu-i cu-armata?

— Nu-i stilul lui, rostesc eu și toți se uită iarăși la mine. Primarul nu luptă. El conduce, el stăpânește, dar nici n-apasă pe trăgaci și nici nu-și murdărește mâinile. Sup'rata îmi simte nervozitatea și face câțiva pași într-o parte. Îi pune p-alții să facă lucruri pentru el.

În plus, încerc s-ascund în Vacarmul meu, *vrea să vorbească cu mine.*

Ceea ce, cumva, mi se pare mai rău ca un război.

— Și tu o să-l răstorni? întreabă caporalul, încrucișându-și brațele peste piept.

— Nu-i decât un om ca toți oamenii, spun eu, și orice om poate fi învins.

— Ie mai mult ca un om, zice Roșcovanul. Oamenii spune că-

și folosește Vacarmu’ ca pe-o armă.

— Și dacă te-apropii prea mult de iei, îți poate controla mintea, adaugă Pământiul.

Ivan se strâmbă.

— Astea-s povești de adormit copiii. Nu poate să facă așa ceva…

— Ba da, poate, spun eu și toți ochii se întorc iarăși la mine. Te poate lovi cu Vacarmul lui și doare ca dracu’. Poate privi-n mintea ta și te poate sili să faci și să spui ce vrea el. Da, poate să facă toate astea.

Ei mă privesc în tăcere acum, întrebându-se când voi spune și ceva încurajator.

— Dar cred că treb’e să facă contact vizual ca să…

— *Crezi?* repetă Roșcovanul.

— Iar lovitura cu Vacarmul nu-i fatală și n-o poate aplica decât asupra unei singure persoane la un moment dat. Nu ne poate-nvinge pe toți, în niciun caz dacă-l atacăm simultan.

Ascund totuși în Vacarmul meu că Primarul a fost mult mai tare când m-a lovit în Arenă azi, mult mai puternic.

A exersat în tot acest timp, și-a ascuțit armele.

— Nu contează, zice Pământiul. O s-aibă gărzile lui. O să intrăm direct în gura lupului.

— El se va aștepta ca voi să mă escortați, le explic. Putem trece de gărzi, ca s-ajungem acolo unde-așteaptă el.

— Și de ce-ar treb’i noi să te urmăm, *locotenente*? întreabă caporalul, rostindu-mi sarcastic rangul. Ce-am avea de câștigat?

— Libertatea de tiranie! răspunde Ivan.

Caporalul dă ochii peste cap. Nu-i singurul.

Ivan încearcă din nou.

— Imediat ce vom scăpa de el, noi o să luăm puterea. De data asta nimeni nu mai dă ochii peste cap, totuși

Pământiul spune:

— Vrea cineva să fie condus de Președintele Ivan Farrow? A spus-o ca să-i facă pe ceilalți să râdă, însă nu râde nimeni.

— Dar Președintele Hewitt? zice Ivan și mă privește c-o scânteiere stranie în ochi.

Pântecosul pufnește și repetă:

— El i-un *băiat.*

— Nu sunt, spun eu. Nu mai sunt.

— El e singurul dispus să-l răstoarne pe Președinte, zice Ivan. Asta spune *multe.*

Gardienii schimbă priviri între ei. Pot auzi toate întrebările din Vacarmul lor, toate îndoielile care zăngăne, toate temerile ce se confirmă reciproc, și în Vacarmul lor aud că ideea este respinsă.

Dar în Vacarmul lor aud de asemenea cum poate fi salvată.

— Dacă m-ajutați, le spun, vă fac rost de leac.

Asta le-nchide gurile la toți.

— Poți să faci asta? întreabă Roșcovanul.

— Nici vorbă! pufnește caporalul. I-o cacealma.

— Toate rezervele de leac sunt depozitate-n beciurile catedralei, le spun. L-am văzut cu ochii mei pe Primar punându-le acolo.

— De ce-i tot spui *Primarul*? întreabă Pământiul.

— Veniți cu mine, le zic. Ajutați-mă să-l iau prizonier și toți cei de-aici capătă atâta leac cât pot căra. Acum m-ascultă toți cu atenție. Este timpul ca Havenul să redevină Haven!

— El a luat leacul de la toți soldații, spune Ivan. Noi îl răsturnăm pe Președinte, le dăm leacul și pe cine credeți c-o s-asculte?

— Nu pe tine, Ivan.

— Nu pe mine, încuviințează Ivan și privirea îi lucește din nou straniu. Dar s-ar putea să-l asculte pe el.

Bărbații mă privesc, călare pe Sup'rata, cu pușca și uniforma prăfuită, cu ideea mea și cu promisiunile mele, și prin Vacarmul lor trece un foșnet, când fiecare dintre ei se-ntreabă dacă este într-atât de disperat încât să-și asume riscul?

Mă gândesc la Viola, care stă-n Arenă, și reprezintă tot ce doresc să salvez, și pentru care aș fi în stare de orice.

Mă gândesc la ea și știu exact cum să-i conving.

— Toate femeile sunt însemnate cu benzi metalice, le spun. Cine credeți că vor fi următorii?

Când mă-ntorc, Lee înfășoară ultimul bandaj în jurul gleznelor Violei și chipul ei pare mai puțin chinuit.

— Poți să stai în picioare? o-ntreb.

— Câteva secunde.

— Nu contează, îi zic. Sup'rata-i afară. Ea o să te ducă pe tine și pe Lee să găsiți Riposta.

— Și tu? tresare Viola.

— Eu o să-l înfrunt pe el. O să-l dobor.

De data asta tresare *cu adevărat.*

— Vin cu tine, rostește Lee instantaneu.

— Nu, îl opresc, încă nu. Spuneți-i Ripostei să-și anuleze atacul *și* spuneți-i cum procedează Stăpâna Coyle.

Buzele lui Lee se strâng laolaltă, dar îi pot vedea Vacarmul clocotind de furie la amintirea bombei. Ar fi murit și el.

— Viola spune că tu nu poți să omori.

Îi arunc Violei o privire încărcată de reproș. Ea își coboară privirea, îngăduitoare.

— O să-l omor eu, spune Lee. O să-l omor pentru ce le-a făcut surorii și mamei mele.

— Dacă nu avertizați Riposta, zic eu, vor fi și mai mulți morți pentru care el va trebui să plătească.

— Poate *s-o ia* pe Stăpâna Coyle, spune Lee, însă pot vedea deja alți oameni roindu-i prin Vacarm, Wilf și Jane, și alți bărbați, și alte femei, și Viola și Viola și Viola și Viola.

— Ce vrei să faci, Todd? întreabă ea. Nu-l poți înfrunta doar tu, față în față.

— Nu voi fi singur, îi zic. Am convins câțiva gardieni să vină cu mine.

Ochii ei se lărgesc.

— *Ce* ai făcut?

Zâmbesc.

— Am pus la cale o mică răzvrătire.

— Câți sunt? întreabă Lee, continuând să fie serios.

Șovăie.

— Șapte, răspund. Nu i-am putut convinge pe toți.

Viola se schimbă la față.

— Vrei să te lupți cu Primarul, având numai șapte oameni de partea ta?

— Este o șansă, îi spun. Majoritatea armatei a plecat spre bătălia finală. Primarul *m-așteaptă* pe mine. Mai puțin păzit ca acum nu va fi niciodată.

Ea mă privește o secundă, apoi pune o palmă pe umărul lui Lee și cealaltă palmă pe umărul meu, și se ridică în picioare. O pot vedea înfiorându-se de durere, însă Lee a înfășurat bandajele strâns și chiar dacă ele nu sunt tămăduitoare de oase, cel puțin îi îngăduie să stea în picioare o secundă sau

două.

— Vin cu tine, zice ea.

— Nu, nu vii, răspund chiar în clipa în care Lee răcnește:

— Nici vorbă!

Ea încleștează fălcile.

— Și ce vă face să credeți că ați avea vreun cuvânt de spus în privința asta?

— Nu poți să umbli, spun eu.

— Ai un cal.

— Este șansa ta de a ajunge într-un loc *ferit,* îi zic.

— Todd, el ne așteaptă pe *amândoi.* Dacă apari acolo fără mine, planul tău s-a terminat înainte de a fi deschis măcar gura.

Îmi pun mâinile-n șolduri.

— Ai spus chiar tu că Primarul te va folosi-mpotriva mea, dacă va avea ocazia.

Ea șuieră printre dinți de durere, când încearcă să se sprijine pe un picior.

— Atunci ar fi bine ca planul tău să funcționeze, nu?

— Viola… începe Lee, însă ea îl oprește cu o privire.

— Găsește Riposta, Lee. Avertizează-i. Nu dispui de mult timp.

— Dar…

— Du-te, repetă ea, mai ferm.

Și amândoi vedem ridicându-se prin Vacarmul lui, amândoi *simțim* cât de mult nu vrea el s-o părăsească. Este un sentiment foarte puternic. Trebuie să-mi întorc ochii de la el.

Și în același timp îmi vine să-i trag un pumn.

— Eu nu-l părăsesc pe Todd, rostește Viola. În niciun caz acum, după ce l-am regăsit. Îmi pare rău, Lee, dar așa stau lucrurile.

Lee se retrage un pas, fără să-și poată ascunde săgetarea din Vacarm. Glasul Violei se îndulcește.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Viola… zice Lee.

Ea însă clatină din cap.

— Primarul crede că el știe tot. Crede că știe ce va urma. Stă acolo și așteaptă ca eu și Todd să apărem și să încercăm să-l oprim.

Lee încearcă s-o întrerupă, dar Viola continuă:

— El uită însă ceva. El uită că eu și Todd am cutreierat mai mult de jumătate din planeta asta împreună, noi singuri. L-am învins pe predicatorul lui nebun. Am mers mai repede ca o armată întreagă și am supraviețuit, deși am fost răniți de gloanțe și bătuți, și urmăriți, și am rămas în viață până acum, fără să fim aruncați în aer, omorâți prin tortură, uciși în bătălie sau altceva.

Își ia mâna de pe umărul lui Lee, așa că își menține echilibrul numai grație mie.

— Eu și Todd? Laolaltă împotriva Primarului? Viola zâmbește. El n-are nicio șansă.

38. Drumul spre catedrală

[Viola]

— Ai vorbit serios când ai spus toate alea? zice Todd, strângând cureaua șeii. Vorbește cu glas scăzut și privește doar ceea ce face. Când ai spus că el n-are nicio șansă-mpotriva noastră?

Ridic din umeri.

— A mers, nu?

El surâde în barbă.

— Trebuie să vorbesc cu soldații. Arată din cap spre Lee, care stă ceva mai departe, cu mâinile în buzunare, și ne privește discutând. Încearcă să nu-l rănești, da?

Flutură din mână către el și pleacă spre escorta noastră de șapte soldați, care s-au adunat lângă poarta mare din piatră. Lee se apropie de mine.

— Ești sigură în privința asta? întreabă el.

— Nu, răspund eu, dar sunt sigură în privința lui Todd.

El expiră apăsat pe nări, uitându-se în pământ, încercând să-și mențină Vacarmul în frâu.

— Îl iubești, zice Lee.

N-a fost o întrebare, ci o realitate.

— Da, spun eu.

Tot o realitate.

— În felul *acela*?

Privim amândoi spre Todd. El gesticulează din brațe și le spune bărbaților ce am plănuit și ce ar trebui să facă ei.

Arată ca un conducător.

— Viola? întreabă Lee.

Revin către el.

— Lee, dacă poți, trebuie să găsești Riposta înainte s-o găsească armata.

El se încruntă.

— S-ar putea să nu mă creadă în privința Stăpânei Coyle. Foarte mulți oameni au nevoie ca ea să aibă dreptate.

— Ei bine, spun eu cu blândețe și iau frâul calului. Băiat mânz? gândește iapa și-l privește și ea pe Todd. Ei bine, nu uita că dacă tu poți să ajungi la ei și noi putem să-l învingem pe Primar, totul s-ar putea termina chiar azi.

Lee mijește ochii spre soare.
— Și dacă nu-l puteți învinge?
Încerc să zâmbesc.
— Atunci va trebui să vii și să ne salvezi, nu?
El încearcă să răspundă la zâmbet.
— Suntem gata, zice Todd revenind.
— Asta este, spun eu.
Todd întinde mâna către Lee.
— Mult noroc.
Lee îi strânge mâna.
— Și vouă, zice el.
Dar se uită la mine.

După ce Lee dispare în păduri, alergând pentru a trece peste dealuri și a ajunge la Ripostă înaintea armatei, noi pornim pe drum. Todd o conduce pe Sup'rata, care repetă întruna *Băiat mânz* în Vacarmul ei, nervoasă pentru că are în șa un călăreț necunoscut. Todd îi murmură cuvinte care s-o calmeze, o freacă pe nas și o bate ușor cu palma pe crupă în timp ce mergem.
— Cum te simți? mă întreabă când ne apropiem de primele dormitoare comune.
— Mă dor picioarele, îi spun. Mă doare și capul. Mă frec cu palma peste mânecă, în locul unde este ascunsă banda metalică. Și brațul.
— Și altceva? zâmbește el.
Mă uit la gardienii din jurul nostru, care merg în formație, ca și cum ne-ar escorta într-adevăr la Primar, așa cum li s-a ordonat: Ivan și un altul în față, doi în spate, doi în dreapta mea și ultimul în stânga mea.
— Crezi că-l putem învinge? îl întreb pe Todd.
— Păi, zice el și râde încetișor, am pornit, nu?
Am pornit.
Mergem pe drum și intrăm în Noul Prentisstown.
— Haideți mai repede, rostește Todd ceva mai tare.
Bărbații iuțesc pasul.

— E pustiu, șoptește gardianul cu părul roșu ca focul, pe măsură ce casele încep să se îndesească în jurul nostru.
Casele, dar nu și oamenii.
— Nu-i pustiu, spune alt gardian, care are un pântec

proeminent. Se-ascund.

— Mă trec fiorii de cum arată fără armată, zice roșcovanul. Fără soldați pe stradă.

— Și noi ce suntem, soldat? spune Ivan. Și noi suntem soldați.

Trecem pe lângă case cu obloanele lăsate, magazine cu obloanele zăvorâte, străzi fără cotigi sau biciclete cu fisiune sau măcar oameni pe trotuare. Poți auzi *MUGETUL* dinapoia ușilor închise, dar este la jumătate din intensitate.

Și este *speriat.*

— Ei știu că vine, spune Todd. Ei știu c-ăsta ar putea fi războiul pe care-l așteptau.

Privesc în jur de la înălțimea șeii Sup'ratei. Nicio casă nu are luminile aprinse, niciun chip nu se ivește la ferestre, nimeni nu-i măcar curios de ce o formație de gardieni escortează un cal pe care se află o fată cu picioarele bandajate.

Apoi drumul face un cot și se vede catedrala.

— Doamne Sfinte, rostește gardianul roșcovan când ne oprim.

— Ai supraviețuit la *asta*? îl întreabă pântecosul pe Todd și fluieră apreciativ. Poate că *ești* într-adevăr binecuvântat.

Clopotnița a rămas în picioare, deși este greu de înțeles cum a dăinuit, clătinându-se în vârful unei scări nesigure de cărămizi. Doi pereți din clădirea principală au rămas de asemenea verticali, inclusiv cel cu fereastra circulară de vitralii.

Însă restul…

Restul nu-i decât un morman de pietre și praf.

Chiar și din spate, se poate vedea că majoritatea acoperișului s-a surpat și părți masive din doi pereți au fost proiectate de explozie pe drum și în piața din față. Arcade se apleacă periculos dezechilibrate, uși sunt contorsionate din țâțâni și majoritatea interiorului este deschis către lume, primind ultimele raze ale soarelui care se îndreaptă spre orizont.

Și nu este păzită de niciun soldat.

— El nu-i apărat? întreabă roșcovanul.

— E felul lui de-a fi, spune Todd și privește catedrala de parcă l-ar putea zări pe Primar prin ziduri.

— Poate că nu-i înăuntru, zice Ivan.

— Este, spune Todd. Credeți-mă.

Soldatul roșcovan începe să se retragă pe drum.

— Nici vorbă! rostește el. Ne ducem la moarte aici, băieți. Nici vorbă.

Și cu o ultimă privire îngrozită azvârlită îndărăt, o ia la fugă în direcția din care am venit.

Todd suspină.

— Altcineva?

Bărbații se privesc între ei și Vacarmurile lor se întreabă de ce au venit de fapt.

— O să vă pună banda și vouă, zice Ivan.

Încuviințează din cap spre mine. Ridic mâneca și le arăt. Pielea este încă roșie și fierbinte la atingere. Cred că s-a infectat. Unguentele de prim-ajutor nu fac ceea ce ar trebui.

— Și-apoi vă va-nrobi, continuă Ivan. Nu știu ce credeți voi, dar eu nu de-asta m-am înrolat în armată.

— Da' de ce te-ai înrolat? întreabă alt gardian, însă este clar că nu dorește să audă un răspuns.

— Îl răsturnăm, spune Ivan, și devenim eroi.

— Eroi cu leacu', zice pântecosul și aprobă din cap. Iar cine controlează leacu'…

— Ajunge cu vorba, rostește Todd și aud în Vacarmul lui îngrijorarea față de felul cum merg lucrurile. O facem, sau nu?

Bărbații se privesc între ei.

Și Todd ridică glasul.

Îl ridică, astfel încât comandă.

Îl ridică, astfel încât până și *eu* mă uit la el.

— Suntem gata?

— Da, domnule, spun bărbații, părând aproape surprinși să audă cuvintele acelea ieșind din gurile lor.

— Atunci să-i dăm drumul, zice Todd.

Și bărbații pornesc din nou, *stâng, drept, stângu',* și pietrișul risipit pe drum le scrâșnește sub bocanci, coboară o pantă mică, traversează orașul și se îndreaptă către catedrală, care crește și crește pe măsură ce ne apropiem.

Trecem pe lângă niște copaci și eu mă uit în stânga, spre dealurile de la orizontul sudic.

— Iisuse Hristoase, spune Pântecosul.

Chiar și de aici poți zări armata care mărșăluiește în depărtare, un șir negru care se răsucește în sus pe o potecă prea îngustă, până în vârful dealului încununat de crestătură

unde vor întâlni Riposta.

Privesc soarele care amurgește.

— Poate o oră, zice Todd văzând unde mă uit. Probabil mai puțin.

— Lee n-o să ajungă la ei la timp, spun eu.

— Poate c-o s-ajungă. Treb’e să existe scurtături.

Șarpele armatei lunecă în sus pe coasta dealului. Soldații sunt atât de numeroși, încât este imposibil ca Riposta să poată lupta cu ei dacă se va ajunge la o bătălie deschisă.

— Nu putem da greș, spun eu.

— Nu vom da greș, spune Todd.

Și ajungem la catedrală.

Ne apropiem de clădire din lateral. Aici distrugerile au fost cele mai importante, deoarece întregul zid nordic a închis drumul.

— Nu uitați, le murmură Todd bărbaților în timp ce escaladăm minele. Duceți doi prizonieri la Președinte, așa cum vi s-a ordonat. Nimeni nu trebuie să se gândească la altceva decât la asta.

Mergem cu atenție. Mormanul de pietre este atât de înalt, încât nu poți vedea în interiorul catedralei. Primarul poate fi oriunde pe acolo.

Ocolim colțul, către fosta fațadă, care este acum doar o gaură ce se cască spre naos și altar, încă vegheate de clopotniță și de fereastra din vitralii. Îndărătul nostru, soarele strălucește drept în ea. Camere deschise atârnă de pereții de sus, cu podelele năruite. Șase-șapte păsări cu penaj roșu ciugulesc dintre pietre resturi de alimente și chestii mai teribile. Restul structurii este aplecată și se reazemă pe sine, ca și cum ar fi obosit pe neașteptate și ar putea în orice clipă să se prăbușească pentru a se odihni.

Iar în interiorul ei…

— Nu-i nimeni, rostește Ivan.

— De-aia nu-s gardieni, spune Pântecosul. El a plecat cu-armata.

— Nu, zice Todd privind în jur și încruntându-se.

— Todd? îl întreb, simțind ceva…

— El însuși ne-a spus să-l aducem pe Todd aici, zice Ivan.

— Atunci unde-i? întreabă Pântecosul.

— Ah, dar sunt aici, rostește Primarul ivindu-se dintr-o umbră care n-ar fi trebuit să-l poată ascunde, părând aproape că iese direct din cărămidă, dintr-o licărire în care nu putea fi văzut.

— Ce dracu'…? zice Pântecosul și se dă înapoi.

— Nu este Dracul, spune Primarul și face primii pași peste moloz, către noi, cu mâinile deschise, de o parte și cealaltă a corpului.

Toți gardienii ridică armele spre el. Nici măcar nu pare să fie înarmat.

Totuși vine către noi.

— Nu, nu este Dracul, zâmbește el. E mult mai rău.

— Oprește-te imediat, zice Todd. Aici sunt oameni care-ar fi-ncântați să te-mpuște.

— Știu, spune Primarul și se oprește pe treapta cea mai de jos a intrării catedralei, sprijinindu-și un picior pe un bolovan mare de acolo. Soldatul Farrow, de pildă, înclină el din cap spre Ivan. Care încă fierbe de furie, fiindcă a fost pedepsit pentru propria lui incompetență.

— Taci din gură, rostește Ivan și duce pușca la ochi.

— Nu te uita-n ochii lui, vorbește repede Todd. Nimeni să nu se uite-n ochii lui.

Primarul ridică încet brațele în aer.

— Voi fi așadar prizonierul vostru? Îi privește pe rând pe soldați, se uită la armele ce-l ațintesc. Ah, da, înțeleg. Ai un plan. Să redați medicamentul bărbaților, să exploatați resentimentele lor pentru a vă instala voi înșivă la putere. Da, foarte inteligent.

— Nu așa vor sta lucrurile, zice Todd. Tu vei retrage armata. Le vei reda libertatea tuturor.

Primarul își freacă bărbia cu o mână, de parcă s-ar gândi la cuvintele acelea.

— Problema, spune el, este că, de fapt, oamenii nu doresc libertate, indiferent cât de mult ar behăi despre ea. Nu, eu cred că armata va zdrobi Riposta, că soldații care te însoțesc vor fi executați pentru trădare și că tu, eu și Viola vom purta discuția aia despre viitor pe care am plănuit-o.

Se aude un pocnet sonor, când Ivan ridică piedica armei.

— Așa crezi tu, da?

— Ești prizonierul nostru și cu-asta, basta, zice Todd și

scoate o funie din coburii Sup’ratei. Vom vedea cum va reacționa armata la cele-ntâmplate.

— Perfect, rostește Primarul părând aproape voios. Ar trebui să trimiți însă unul dintre oamenii tăi în beci, ca să puteți lua medicamentul imediat. Vă pot citi toate planurile perfect clar și nu cred că doriți asta.

Pântecosul privește în spate. Todd încuviințează și Pântecosul fuge în sus pe trepte, pe lângă Primar.

— În spate de tot și apoi cobori, îl îndrumă Primarul. Drumul este destul de clar.

Todd ia funia și pornește spre Primar, trecând de armele care-l ațintesc. Palmele îmi transpiră pe frâu.

Nu poate fi așa ușor.

Nu poate…

Primarul ridică încheieturile și Todd șovăie, nedorind să se apropie de el.

— Dacă-ncearcă orice, împușcați-l, vorbește el fără să privească peste umăr.

— Cu plăcere, spune Ivan.

Todd se întinde și începe să înfășoare frânghia în jurul încheieturilor Primarului.

Auzim pași în catedrală. Pântecosul se întoarce alergând, cu răsuflarea întretăiată, cu furtună în Vacarm.

— Ai zis că-s în beci, *locotenente.*

— Da, spune Todd. Le-am văzut acolo.

Pântecosul clatină din cap.

— Beciu-i gol. Complet gol.

Todd se întoarce către Primar.

— Înseamnă că le-ai mutat de-acolo. Unde le-ai dus?

— Și dacă nu-ți spun, ce-o să faci? zâmbește Primarul. O să mă împuști?

— Eu, unul, aș *prefera* varianta asta, zice Ivan.

— *Unde le-ai dus?* repetă Todd cu glas puternic, furios.

Primarul îl privește, apoi se uită pe rând la toți oamenii, pentru ca în cele din urmă să-și oprească ochii asupra mea, călare pe iapă.

— Mă îngrijora starea ta, mi se adresează el. Abia poți păși, așa-i?

— Nu te uita la ea, șuieră Todd apropiindu-se de Primar. Ia-ți ochii-mpuțiți de la ea.

Primarul surâde din nou, cu mâinile tot întinse, legate nu foarte strâns cu frânghia.

— Perfect, spune el. O să-ți zic ție.

Îi privește iarăși pe toți, la fel de zâmbitor.

— Am ars medicamentul, rostește Primarul. După ce spacșii ne-au părăsit din păcate, nu mai era necesar, așa încât am ars toate pilulele, toate plantele din care se făceau pilulele, apoi am aruncat laboratorul în aer și am dat vina pe Ripostă.

Urmează o tăcere șocantă. Putem auzi *MUGETUL* armatei în depărtare, suind dealul, continuând spre ținta sa.

— Ești un mincinos, zice în cele din urmă Ivan și face un pas înainte cu pușca tot ridicată. Și încă unul prost.

— Noi nu-ți putem auzi Vacarmul, spune Todd. Nu se poate să fi ars toate pilulele.

— Todd, fiul meu, vorbește Primarul clătinând din cap, dar eu n-am luat niciodată medicamentul.

Altă tăcere. Aud suspiciuni ridicându-se prin Vacarmul bărbaților. Ba chiar văd câțiva dintre ei retrăgându-se, cu gânduri despre puterea Primarului, gânduri despre ce poate face el. Poate că într-adevăr își *poate* controla Vacarmul. Și dacă poate face *asta*…

— Minte, rostesc eu amintindu-mi cuvintele Stăpânei Coyle. El este Președintele Minciunilor.

— În sfârșit mi-ai spus și tu Președinte, zice Primarul.

Todd îl îmbrâncește.

— Spune-ne unde sunt.

Primarul se împleticește un pas spre înapoi, apoi își recapătă echilibrul. Ne privește iarăși, pe rând. Pot să aud cum crește Vacarmul tuturor, și în mod aparte pe al lui Todd, aprins și sonor.

— Eu nu spun minciuni, domnilor, anunță Primarul. Dacă deții disciplina cuvenită, Vacarmul poate fi controlat. Poate fi redus la tăcere. Se uită iarăși la noi și surâsul îi reapare. Poate fi utilizat.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU, aud.

Dar nu-mi dau seama dacă provine din Vacarmul lui…

Sau al lui Todd.

— M-am săturat de-asta! răcnește Ivan.

— Soldat Farrow, zice Primarul, să știi că și eu m-am săturat.

Și apoi atacă.

39. Inamicul tău cel mai mare

[Todd]

Simt prima lovitură de Vacarm trecând pe lângă mine, un *vâjjj* de cuvinte și sunete, și imagini concentrate care-mi zboară peste umăr, direct spre bărbații cu puști. Mă-nfior și m-arunc pe jos…

Pen'că bărbații încep să tragă…

Și eu sunt în calea lor…

— Todd! o aud pe Viola țipând, însă armele trag și bărbații urlă și eu mă rostogolesc peste sfărâmături, lovindu-mi umărul, și mă-ntorc și-l văd pe caporalul pântecos în genunchi în fața Sup'ratei, gârbovit, ținându-se cu ambele mâini de tâmple, zbierând fără cuvinte către sol, iar Viola îl privește și se-ntreabă ce naiba se-ntâmplă.

Alt gardian a căzut pe spate, cu degetele vârâte în ochi ca și cum ar încerca să-i smulgă din cap, iar un al treilea zace inconștient pe burtă. Alți doi fug deja spre oraș.

Vacarmul zboară de la Primar, mai sonor și mai puternic decât orice am văzut pân-acum.

Mult mai puternic decât a fost în Ministerul Asaltului.

Îndeajuns de puternic ca să doboare cinci bărbați odată.

Doar Ivan mai este în picioare, cu o mână ridicată la ureche și cu cealaltă încercând să țintească cu arma către Primar, dar clătinând-o periculos de nesigur…

BANG

Un glonț izbește pământul în fața ochilor mei, umplându-i de praf și țărână…

BANG

Alt glonț ricoșează din pietre în adâncul catedralei…

— IVAN! urlu eu.

BANG

— Nu mai trage! O să ne-omori!

BANG

Pușca lui detonează pe lângă capul Sup'ratei. Ea cabrează și o văd pe Viola prinzând frâul, surprinsă, ținându-se cu disperare în șa…

Apoi văd că Primarul înaintează și-naintează si-naintează…

Cu ochii ațintiți asupra celor pe care-i atacă…

Trecând pe lângă mine…
Și nici măcar nu gândesc…
Sar de pe pământ ca să-l opresc…
Iar el se-ntoarce și-și trimite Vacarmul drept spre mine…

Lumea devine luminoasă, teribil, dureros de luminoasă, de parcă toți pot vedea cât de mult suferi, toți privesc și râd și n-ai unde te-ascunde și IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC totul compactat laolaltă, strâns, ca un glonț prin tine, spunându-ți tot ce-i prost cu tine, tot ce-ai făcut vreodată rău în viață, spunându-ți că iești fără valoare, iești un jeg, IEȘTI UN NIMIC, că viața ta n-are niciun rost, n-are niciun țel, n-are nicio noimă și c-ar trebui să-ți demolezi pur și simplu zidurile propriei ființe, destrămând ceea ce ești și fie să mori, fie să renunți la viață ca un cadou, ca un cadou pentru cel care te poate salva, ca un cadou pentru cel care te poate controla, care-ți poate lua totul, care poate face ca totul să fie excelent excelent excelent…

Dar nici chiar Vacarmul nu poate opri un corp aflat deja în mișcare.

Eu simt toate astea și totuși zbor prin aer spre Primar și totuși îl izbesc și totuși îl răstorn pe treptele catedralei.

El icnește când plămânii îi sunt goliți de aer și atacul Vacarmului se oprește pentru o secundă. Caporalul pântecos zbiară și se prăbușește, Ivan icnește, trăgându-și răsuflarea, și Viola strigă „Todd!” și apoi o mână mă prinde de beregată și-mi împinge capu-n sus și Primarul mă privește drept în ochi…

Și de data asta mă lovește cu toată puterea.

— Dă-mi pușca! răcnește Primarul, stând deasupra lui Ivan, care-i ghemuit pe pământ la picioarele lui, tot cu o palmă peste ureche, dar cu pușca tot ridicată spre el. Dă-mi-o!

Clipesc, am ochii plini de praf și de mizerie, și mă-ntreb pentru o clipă unde sunt…

IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC

— Dă-mi pușca, *soldat*!

Primarul urlă la Ivan, lovindu-l din nou și din nou cu rafale de Vacarm, iar Ivan se afundă în pământ…

Însă pușca lui rămâne ațintită…

— Todd!

Văd copite de cal lângă capul meu. Viola este tot în șaua Sup’ratei.

— Todd, trezește-te! strigă ea. O privesc. Slavă Domnului! strigă Viola și chipul îi este imaginea frustrării. Picioarele astea idioate! Nu mă pot da jos de pe nenorocitul ăsta de cal!

— Sunt bine, spun eu, deși nu știu dacă sunt și mă ridic în capul oaselor, cu capul învârtindu-mi-se.

IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC

— Todd, ce se-ntâmplă? spune Viola când prind un frâu ca să mă ajute să mă scol. Aud Vacarm, dar…

— Pușca! zbiară Primarul și se apropie și mai mult de Ivan. Acum!

— Treb’e să-l ajutăm, rostesc eu…

Însă mă cutremur din tot corpul înaintea celui mai puternic atac de pân-acum…

Un fulger de Vacarm atât de alb, încât aproape că poți vedea aerul îndoindu-se între Primar și Ivan…

Și Ivan icnește ascuțit și-și mușcă limba…

Sângele îi curge din gură…

Înainte să țipe ca un copil și să cadă pe spate…

Scăpând pușca…

Scăpând-o drept în mâinile Primarului.

El o ridică, o armează și-o îndreaptă spre noi dintr-o singură mișcare fluidă. Ivan zace pe pământ, zvâcnind.

— Ce s-a-ntâmplat? rostește Viola, prea furioasă pentru a-i păsa de armă.

Ridic brațele în aer, fără să dau drumul frâului.

— El poate folosi Vacarmul, răspund fără să-mi desprind ochii de la Primar. Îl poate folosi ca pe-o armă.

— Chiar așa, surâde din nou Primarul.

— N-am auzit decât strigăte, zice ea privind bărbații care zac, încă respirând, dar fără cunoștință. Ce vrei să zici prin „ca pe-o armă”?

— Adevărul, Viola, spune Primarul. Cea mai bună armă dintre toate. Spune-i unui om adevărul despre sine și, ei bine – îl împunge pe Ivan cu vârful cizmei –, va constata că are probleme să-l accepte. Se încruntă. Nu-l poți totuși omorî cu adevărul. Se uită iarăși la noi. Nu încă, oricum.

— Dar… Ea nu poate să creadă asta. Cum? Cum poți…?

— Draga mea fată, zice Primarul pornind încet către noi, eu am două maxime. Prima: dacă te poți controla pe tine, îi poți controla pe alții. A doua: dacă poți controla informația, îi poți controla pe alții. Zâmbește larg și ochii-i sclipesc. Este o filosofie care a funcționat destul de bine în cazul meu.

Mă gândesc la domnul Hammar. La domnul Collins. La psalmodierile pe care le auzeam din casa Primarului din vechiul meu oraș.

— I-ai învățat și pe alții, spun eu. I-ai învățat pe bărbații din Prentisstown cum să-și controleze Vacarmul.

— Cu grade diverse de succes, încuviințează el, însă așa este, niciunul dintre ofițerii mei n-a luat niciodată medicamentul. De ce ar fi trebuit s-o facă? Dependența de un drog reprezintă o slăbiciune.

Acum a ajuns aproape de noi.

— Eu sunt Cercul și Cercul este eu, rostesc.

— Da, este clar că ai început într-un mod impresionant, nu-i așa, Todd? Te-au putut controla în timp ce le făceai femeilor toate lucrurile acelea oribile.

Vacarmul mi se învăpăiază.

— Să *taci,* zic eu. N-am făcut decât ce-mi spuneai…

— N-am făcut decât să urmez ordinele, vorbește în derâdere Primarul. Scuza ticăloșilor din cele mai vechi timpuri. Se oprește la doi metri de noi cu pușca ațintită ferm spre pieptul meu. Todd, ajut-o, te rog, să coboare de pe cal.

— Poftim? spun eu.

— Cred că are o problemă cu gleznele. Va trebui s-o ajuți ca să meargă.

Continui să țin frâul în mână. Am o idee pe care-ncerc s-o-ngrop.

Băiat mânz? întreabă Sup'rata.

— Te asigur, Viola, i se adresează Primarul, că dacă încerci să fugi pe animalul acesta frumos, voi trage în Todd nu doar un singur glonț. Se-ntoarce apoi către mine. Oricât de mult m-ar durea.

— Las-o să plece, spun eu, și o să fac orice dorești.

— Oare unde am mai auzit eu asta? zice el. Ajut-o să coboare.

Șovăi, întrebându-mă dacă n-ar trebui să lovesc oricum crupa Sup'ratei, întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o trimit pe Viola la galop undeva departe, întrebându-mă dacă n-aș putea s-o trimit

în siguranță…

— Nu, spune Viola și deja își trece un picior peste șa. Nicio șansă. Nu te părăsesc.

Îi prind brațele și-o ajut să coboare. Trebuie să se rezeme de mine ca să stea verticală, dar o susțin.

— Splendid, zice Primarul. Iar acum să intrăm și să purtăm discuția aceea.

— Să-ncepem cu ce știu eu.

Ne-a dus în fosta încăpere cu fereastra rotundă cu sticlă colorată, care este acum complet deschisă pe două părți și deasupra; fereastra de sus mai există, privește oarbă spre ruine.

Privește de sus către o zonă micuță curățată, în care se află o masă ruptă și două scaune.

Pe care stau eu și Viola.

— Știu, de exemplu, spune Primarul, că nu tu l-ai ucis pe Aaron, Todd, că n-ai făcut niciodată pasul final spre a deveni bărbat, ci că Viola l-a înjunghiat cu pumnalul.

Viola îmi prinde brațul și-l strânge puternic, anunțându-mă că nu-i nimic dacă el știe asta.

— Știu că Viola ți-a spus că Riposta se ascundea pe țărmul oceanului, când te-am lăsat să evadezi pentru a te duce să vorbești cu ea.

Vacarmul îmi crește de furie și stânjeneală. Viola mă strânge și mai tare de braț.

— Știu că l-ați trimis pe băiatul numit Lee să avertizeze Riposta. Se reazemă de masa ruptă. Și, desigur, știu de asemenea ora și locul exact al atacului ei.

— Ești un monstru, zic eu.

— Nu, răspunde Primarul, ci doar un conducător. Doar un conducător care poate citi absolut orice gând ai avea, despre tine, despre Viola, despre mine, despre orașul acesta și despre secretele pe care crezi că le poți ascunde. Eu pot citi totul, Todd. N-auzi ce spun. Continuă să țină pușca în mâini și se uită la noi. Știam totul despre atacul Ripostei din dimineața asta, chiar înainte ca tu să fi deschis gura.

Mă-ndrept în scaun.

— Poftim?

— Mobilizasem armata chiar înainte să fi început să o Asaltăm pe Viola.

Dau să mă ridic.

— Ai torturat-o *inutil*?

— Stai jos, spune Primarul și un fulger mic dinspre el îmi slăbește genunchii îndeajuns ca să m-așez imediat. Nu chiar inutil, Todd. De acum ar trebui să mă cunoști destul de bine ca să știi că nu fac *nimic* în mod inutil.

Se-ndepărtează de masa ruptă, dovedind iarăși că-i place să meargă și să vorbească.

— Pentru mine, Todd, tu ești complet transparent. De la prima noastră întâlnire adevărată, chiar aici, chiar în sala aceasta, până acum, când stai în fața mea. Am știut totul. *Întotdeauna.*

Se uită la Viola.

— Spre deosebire de buna ta prietenă, care este nițel mai dură decât îmi imaginasem.

Viola se-ncruntă. Sunt sigur că dac-ar avea Vacarm, l-ar lovi serios cu el.

Îmi vine un gând...

— Nu încerca, rostește Primarul. Încă nu ești chiar așa avansat. Nici căpitanul Hammar nu stăpânește tehnica aceasta. Ai sfârși prin a-ți face rău, și încă foarte neplăcut. Se uită din nou la mine. Dar tu *poți* să înveți, Todd. Tu poți avansa cu mult dincolo de toți sărmanii imbecili care m-au urmat din Prentisstown. Bietul domn Collins nu-i cu nimic mai presus de un majordom, iar căpitanul Hammar este o varietate de sadic, însă tu, Todd, *tu...* Ochii lui scânteiază. Tu ai putea conduce armate.

— Nu vreau să conduc armate, îi răspund.

El zâmbește.

— S-ar putea să nu ai de ales.

— Întotdeauna ai de ales, zice Viola de lângă mine.

— Da, oamenilor le place să spună asta, încuviințează Primarul. Îi face să se simtă mai bine. Se apropie de mine și mă privește-n ochi. Dar eu te-am urmărit, Todd. Băiatul care nu poate ucide niciun om. Băiatul care și-ar risca propria viață pentru a o salva pe iubita lui Viola. Băiatul care s-a simțit atât de vinovat de lucrurile oribile pe care le făcea, încât a încercat să înăbușe orice sentimente. Băiatul care continua să simtă orice durere, orice fior de suferință pe care-l zărea pe chipurile femeilor pe care le însemna.

Se apropie și mai mult de mine.

— Băiatul care a refuzat să-și piardă sufletul.

Îl simt. Este în Vacarmul meu acum, scotocind, examinând lucruri, răsturnând odaia din mintea mea.

— Am făcut lucruri rele, spun eu și nici măcar n-am intenționat să rostesc cuvintele acelea.

— Însă tu *suferi* pentru ele, Todd. Glasul lui este mai moale acum, aproape blând. Tu ești inamicul tău cel mai mare, pedepsindu-te mai mult decât aș putea eu spera vreodată s-o fac. Bărbații au Vacarm, iar tehnica lor de a-l aborda este să devină pentru scurt timp insensibili, dar *tu,* chiar și atunci când vrei, nu poți s-o faci. Mai mult decât oricare bărbat pe care l-am întâlnit, Todd, tu *simți.*

— Tacă-ți fleanca, zic eu încercând să-mi feresc privirea, dar nereușind.

— Însă asta te face *puternic,* Todd Hewitt. În lumea aceasta a insensibilității și supraîncărcării cu informații, capacitatea de a simți, băiatul meu, este un dar cu adevărat rar.

Îmi duc palmele la urechi, însă tot îl pot auzi în minte.

— Tu ești cel pe care nu l-am putut sfărâma, Todd. Cel care nu s-a prăbușit. Cel care rămâne inocent, indiferent de sângele ce-i pătează mâinile. Cel care *încă* îmi spune Primarul în Vacarmul său.

— Nu sunt inocent! răcnesc, tot cu urechile astupate.

— Ai putea să conduci alături de mine. Ai putea să fii secundul meu la comandă. Iar când vei învăța să-ți controlezi Vacarmul, ai putea avea puteri mai presus de *ale mele.*

Iar apoi cuvintele bubuie prin tot corpul meu.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

— Termină! o aud pe Viola țipând, dar ea se află la mulți kilometri depărtare.

Primarul îmi pune o mână pe umăr.

— Ai putea să fii fiul meu, Todd Hewitt, rostește el. Moștenitorul meu real și autentic. Mi-am dorit dintotdeauna unul care să nu fie…

— Tată? auzim noi, răzbătând prin toate ca un glonț prin ceață.

Vacarmul din mintea mea-ncetează, Primarul face brusc un pas îndărăt și simt că pot să respir din nou.

Davy stă înapoia noastră, cu pușca într-o mână. L-a suit pe

Capcană pe trepte și ne privește peste dărâmături.

— Ce se-ntâmplă? Cine-s bărbații ăia de pe jos?

— Ce cauți aici? se răstește Primarul, încruntându-se. Am și câștigat deja bătălia?

— Nu, tată, spune Davy și suie peste sfărâmături, către noi. A fost un șiretlic. Se oprește lângă scaunul meu. Salut, Todd, rostește el și-nclină din cap spre mine.

Se uită la Viola, dar își ferește iute privirea.

— Ce a fost un șiretlic? întreabă Primarul, însă pare de acum furios.

— Riposta nu vine peste deal, zice Davy. Am pătruns adânc în pădure, totuși nu-i niciun semn, nicăieri.

O aud pe Viola, icnind foarte încet, un fior minuscul de surprindere încântată care scapă dinspre ea chiar în timp ce se străduiește s-o ascundă.

Primarul o privește cu ochi sfredelitori, cu chipul gândind și gândind.

Apoi ridică pușca spre ea.

— Ai ceva să ne spui, Viola?

40. Nimic nu se schimbă, totul se schimbă

[Viola]

Todd s-a ridicat deja din scaun, interpunându-se între mine și Primar, cu Vacarmul mugind atât de tare și furios, încât Primarul se retrage un pas.

— Vezi puterea din tine, băiatul meu? zice el. De aceea ai privit-o pe ea cum era Asaltată. Suferințele tale te-au făcut puternic. Te voi învăța cum s-o folosești și împreună vom…

— Dacă-i faci vreun rău, rostește Todd lent și foarte clar, o să te fac bucăți.

Primarul zâmbește.

— Te cred. Ridică pușca. Cu toate acestea…

— Todd, spun eu.

El se întoarce spre mine.

— Așa învinge el, îmi zice. Folosindu-se de noi. Exact așa cum ai spus tu. Ei bine, aici se termină…

— Todd…

Încerc să mă ridic, dar idioatele de glezne nu mă susțin, și mă clatin. Todd se întinde către mine…

Însă Davy…

Davy este cel care mă prinde de braț, îmi oprește căderea, apoi mă așază înapoi în scaun. Evită să se uite în ochii mei. Sau ai lui Todd. Sau ai tatălui său. Vacarmul îi licărește galben de stânjeneală, când îmi dă drumul brațului și se retrage.

— Mulțumesc tare mult, David, rostește Primarul neizbutind să-și camufleze surprinderea. Și acum, revine el spre mine, fii atât de amabilă și informează-mă asupra planului real de atac al Dovezii.

— Nu-i spune nimic, zice Todd.

— Nu știu nimic, spun eu. Probabil că Lee a ajuns…

— N-a avut timp destul și știi asta prea bine, zice Primarul. Este evident ce s-a întâmplat, nu-i așa, Viola? Stăpâna ta te-a indus din nou în eroare. Dacă bomba ar fi detonat așa cum ar fi trebuit, n-ar fi contat dacă tu dețineai informația greșită, fiindcă tu și, spera ea, cu mine am fi murit. Dar dacă ai fi fost prinsă, atunci… Mincinoasa cea mai bună este cea care crede că minciuna ei este adevărată.

Nu răspund nimic, deoarece cum m-ar fi putut ea induce în

eroare, dacă a fost ceva auzit doar de Lee din întâmplare?

Apoi cad pe gânduri…

Ea *a dorit* ca el să audă, ca din întâmplare.

Ea *știa* că lui îi va fi imposibil să nu-mi spună.

— Planul ei a funcționat perfect, nu-i așa, Viola? Umbra dinspre soarele care apune ajunge pe chipul Primarului, parcă vopsindu-se în negru. O întorsătură după alta, minciuni clădite pe minciuni. Ea te-a jucat exact cum a dorit, nu-i așa?

Îi arunc o uitătură mânioasă.

— Ea te va învinge, îi spun. Este la fel de nemiloasă ca tine.

Primarul rânjește larg.

— Ah, aș spune că mult mai nemiloasă.

— Tată? întreabă Davy.

Primarul clipește, de parcă uitase că fiul lui era acolo.

— Da, David?

— Ăăă… *armata*? Vacarmul lui Davy este plin de uimire și exasperare, străduindu-se să priceapă ce face tatăl lui, dar negăsind prea multă ușurare. Ce-ar treb'i să facem acum? Căpitanul Hammar își așteaptă ordinele.

De jur-împrejurul nostru, *MUGETUL* slab și speriat al Noului Prentisstown se prelinge afară din case, totuși la ferestre nu apare nicio față, iar de peste dealul crestat se aude zumzetul mai întunecat și mai răsucit al armatei. Soldații încă pot fi văzuți pe coasta dealului, strălucitori ca un șir de gândaci negri, care lunecă unii peste elitrele celorlalți.

Iar noi stăm aici, singuri cu Primarul și cu fiul lui, în ruinele deschise ale catedralei, ca și cum am fi unicii oameni de pe planetă.

Primarul se uită din nou la mine.

— Da, Viola, spune-ne. Ce ar trebui să facem noi acum?

— Ar trebui să vă prăbușiți, răspund privindu-l drept în ochi, fără să clipesc. Ar trebui să fiți învinși.

El îmi surâde.

— Pe unde vor veni ei, Viola? Ești o fată inteligentă. Trebuie să fi auzit *ceva,* trebuie să fi văzut un indiciu referitor la adevăratele lor planuri.

— N-o să-ți zică, intervine Todd.

— Nu pot, spun eu, pentru că *nu știu.*

Și mă gândesc că nu știu *într-adevăr…*

Decât dacă ceea ce mi-a spus ea despre drumul estic…

— Aștept, Viola. Primarul ridică pușca spre capul lui Todd. Chiar dacă voi suferi, luându-i viața.

— Tată? rostește Davy și Vacarmul îi este șocat. Ce faci?

— Nu-i treaba ta, David. Suie înapoi pe cal. Am pentru tine un mesaj pe care să-l transmiți urgent căpitanului Hammar.

— Tată, ești cu pușca spre *Todd.*

Todd se întoarce și-l privește. Și eu. Și Primarul.

— N-o să-l împuști, continuă Davy. Nu poți. Obrajii lui sunt roșii acum, atât de învăpăiați încât îi poți vedea chiar și în amurg. Ai zis că-i al doilea fiu al tău.

Urmează o tăcere inconfortabilă în timp ce Davy se străduiește să-și ascundă Vacarmul.

— Vezi ce înțeleg eu prin „putere”, Todd? spune Primarul. Uită-te cât de mult mi-ai influențat fiul. Deja ai un discipol.

Davy se uită la mine, mă privește drept în ochi.

— Spune-i unde-i Riposta. Vacarmul îi abundă în îngrijorare, în neliniște despre felul cum se desfășoară lucrurile. Haide, spune-i!

Mă întorc către Todd.

El se uită la pușca lui Davy.

— Da, Viola, spune-mi, încuviințează Primarul. Care este presupunerea ta cea mai bună? O să vină dinspre vest?

Se uită spre cascadă, locul cel mai înalt de pe orizont, unde soarele dispare îndărătul drumului în zigzag săpat pe deal, dealul pe care doar l-am coborât odată și n-am revenit niciodată să-l sui. Primarul se întoarce la mine.

— Sau poate dinspre nord, deși ar trebui să traverse cumva râul? Sau dinapoia unui deal din est? Da, poate chiar dinapoia dealului de pe care Stăpâna ta a distrus turnul și orice șansă pe care am avut-o de a vorbi cu oamenii tăi.

Încleștez iarăși dinții.

— I-ai mai rămas loială, după toate astea?

Nu spun nimic.

— Am putea trimite trupe, tată, zice Davy. În diverse părți. Ei trebuie să vină de *undeva.*

Primarul așteaptă un minut, ațintindu-ne cu privirea. În cele din urmă se întoarce la Davy și spune:

— Du-te și spune-i căpitanului Hammar…

Este întrerupt de un *BUUUM* îndepărtat.

— Ăsta-i din est, rostește Davy când toți privim într-acolo, deși în calea noastră se ridică un perete al catedralei.

Da, din est.

Este exact drumul pe care ea mi-a spus că va fi.

M-a făcut să cred că adevărul era o minciună și că o minciună era adevărul.

Dacă voi scăpa de aici, noi două va trebui să discutăm serios.

— Ministerul Asaltului, spune Primarul. Bineînțeles. Unde altundeva s-ar fi...

Se oprește din nou, înclină capul către un umăr și ascultă. După alte secunde auzim și noi. Este Vacarmul cuiva care aleargă spre catedrală, venind din spate, de pe drumul pe care l-am urmat noi înșine până aici, și ocolește catedrala și vine prin față și ajunge la noi, gâfâind.

Este gardianul roșcovan, cel care a dat bir cu fugiții, în mod limpede, abia dacă observă scena din fața ochilor săi, când se împleticește printre dărâmăturile clădirii.

— Vine! strigă el. Riposta vine!

Primarul emite o rafală de Vacarm și gardianul se oprește și tace.

— Calmează-te, soldat, zice Primarul cu glas lunecos ca un șarpe. Spune-ne clar.

Roșcovanul pufăie și pare incapabil să-și recapete răsuflarea.

— A cucerit Ministerul Asaltului. Ridică ochii la Primar, ca hipnotizat de uitătura lui. A ucis toți gardienii.

— Bineînțeles, încuviințează Primarul și continuă să-l țintuiască cu privirea. Câți sunt?

— Două sute. Soldatul roșcovan nu mai clipește deloc. Dar îi eliberează pe deținuți.

— Arme? întreabă Primarul.

— Puști. Trasoare. Lansatoare. Arme de asediu pe cotigi.

Privirea îi este la fel de fixă.

— Cum merge bătălia?

— Riposta luptă aprig.

Primarul arcuiește o sprânceană, fără să-l slăbească din ochi.

— Riposta luptă aprig, *domnule,* rostește gardianul tot fără să clipească, de parcă nu și-ar putea desprinde privirea de la Primar nici dacă ar vrea.

În depărtare se aude alt *BUUUM* și toți, mai puțin Primarul și soldatul, tresărim.

— Au venit pregătiți pentru război, domnule, adaugă soldatul.

Primarul își menține căutătura pironitoare.

— Atunci ar trebui să încerci să-i oprești, nu?

— Cum, domnule?

— Ar trebui să-ți iei pușca și să oprești Riposta să-ți distrugă orașul.

Soldatul pare derutat, totuși nu clipește.

— Ar trebui…

— Ar trebui să fii pe front, soldat. Acesta este ceasul nevoii noastre.

— Acesta este ceasul nevoii noastre, murmură soldatul, însă pare să nu-și poată auzi propriile cuvinte.

— Tată? spune Davy, dar Primarul îl ignoră.

— Ce aștepți, soldat? întreabă el. Este timpul pentru luptă.

— Este timpul pentru luptă, zice soldatul.

— Mișcă! latră brusc Primarul și soldatul roșcovan țâșnește, pornind pe drumul spre Ripostă, cu pușca ridicată, zbierând incoerent, fugind înapoi către Ripostă la fel de repede pe cât a fugit din calea ei.

Îl privim îndepărtându-se, în tăcerea născută din stupoare.

Primarul îl vede pe Todd holbându-se la el, cu gura căscată.

— Da, dragă băiete, devin tot mai bun și la *asta.*

— Practic l-ai omorât, rostesc eu. Indiferent ce ai făcut…

— N-am făcut altceva decât să-i arăt ce datorie are, spune Primarul. Nici mai mult, nici mai puțin. Iar acum, oricât de *fascinantă* ar fi discuția aceasta, va trebui s-o amânăm pentru mai târziu. Mă tem că voi fi nevoit să-l pun pe Davy să vă lege pe amândoi.

— *Tată?* repetă Davy, surprins.

Primarul îl privește.

— După aceea vei pleca la căpitanul Hammar și-i vei spune să aducă armata cu toată viteza și furia. Își îndreaptă ochii spre coasta îndepărtată a dealului, unde așteaptă armata. A sosit clipa să punem capăt situației acesteia.

— Nu-l pot lega, tată – este *Todd.*

Primarul nu se uită la el.

— David, m-am cam săturat de asta. Când îți dau un ordin direct…

Buuum!

El se oprește și toți ridicăm ochii.

Pentru că de data aceasta este altceva, este un sunet diferit. Auzim un *vâjjj* gros, apoi un vuiet începe să umple aerul, sporind în intensitate odată cu trecerea secundelor.

Todd mă privește, derutat.

Eu înalț din umeri.

— Nu este ceva ce să mai fi auzit vreodată.

Vuietul este tot mai tare, împânzind cerul care se întunecă.

— Asta nu seamănă c-o bombă, zice Davy.

Primarul se uită la mine.

— Viola, este…

Se oprește și apoi întoarce capul.

Și toți ne dăm seama…

Vuietul nu vine dinspre est.

— Acolo, arată Davy și ridică mâna spre cascadă, spre locul unde cerul este trandafiriu-strălucitor în apus.

Primarul mă privește din nou.

— Este prea puternic ca să fie un simplu trasor. Se încruntă. Au rachete? Face un pas atât de mare, încât aproape mă lovește. *Au construit rachete?*

— Înapoi! răcnește Todd, încercând iarăși să se interpună între noi.

— O să *aflu* ce este asta, Viola! spune Primarul. O să-mi spui tu!

— Nu știu ce este! îi răspund.

Todd zbiară și amenință.

— Dac-o atingi c-un singur *deget…*

— E și mai tare! strigă Davy și-și acoperă urechile cu palmele.

Ne întoarcem toți și privim orizontul vestic, privim cum răsare un punct, care se pierde în ultimele raze de soare, apoi reapare și crește pe măsură ce se apropie.

Și se îndreaptă direct către oraș.

— Viola! urlă Primarul printre dinții încleștați, azvârlind Vacarm spre mine, însă eu nu simt ceea ce simt bărbații.

— NU ȘTIU! țip din toți rărunchii.

Și după aceea Davy, care n-a încetat să privească punctul, rostește:

— Este o navă.

41. Momentul lui Davy Prentiss

[Todd]

I-o navă.

Să fiu al dracu’, i-o *navă.*

— Ai tăi, îi spun Violei.

Însă ea clatină din cap, deși nu ca să nege, și se holbează la punctul care se ridică peste cascadă.

— Prea mică pentru o navă de coloniști, spune Davy.

— Și prea devreme, zice Primarul ochind-o cu pușca de parcă ar putea s-o lovească de la distanța asta. Ei ar trebui să apară abia peste două luni, cel mai devreme.

Totuși Viola nu pare c-ar auzi nimic din toate cuvintele astea și speranța îi înflorește pe chip așa de dureros că mi se strânge inima când o văd.

— O navă-cercetaș, șoptește ea atât de încet, încât sunt singurul care-o aude. Alt cercetaș. Trimis să mă caute.

Mă întorc către navă.

Trece peste vârful cascadei și gonește peste râu.

O navă-cercetaș, ca aceea cu care Viola s-a prăbușit în mlaștină, omorându-i părinții și naufragiind-o pe ea cu atâtea luni și vieți în urmă. Este la fel de mare ca o casa, cu aripi butucănoase ce par prea scurte ca s-o mențină în văzduh și prin capătul cozii ies flăcări în timp ce zboară zboară zboară în jos peste râu, folosindu-l ca pe un drum aflat la sute de metri dedesubt.

O privim cum se apropie.

— David, spune Primarul fără să-și desprindă ochii de la navă, adu-mi calul.

Însă fața lui Davy este complet răsucită spre cer și Vacarmul lui se deschide-n uimire și mirare.

Și știu exact ce simte el.

Nimic nu zboară peste Lumea Nouă, cu excepția păsărilor. Noi avem mașini care merg pe drumuri, biciclete cu fisiune, câteva automobile cu fisiune, dar în principal doar cai, boi, cotigi și propriile noastre picioare.

Noi nu avem *aripi.*

Nava vine-n lungul râului, se apropie de catedrală și trece chiar peste noi, fără să se oprească, atât de aproape că poți să

vezi lumini pe burta ei și aerul de deasupra cum tremură de căldura evacuărilor. Trece peste noi, mai departe, în lungul râului.

Spre est, spre Ripostă.

— *David!* rostește tăios Primarul.

— Ajută-mă să mă ridic, murmură Viola. Trebuie să ajung la ei. Trebuie.

Iar ochii îi sunt înfrigurați și respirația grea și se uită la mine atât de apăsat, încât o simt ca pe ceva solid.

— Bineînțeles că te va ajuta să te ridici, încuviințează Primarul și-ntoarce arma către noi. Pentru că vei veni cu mine.

— *Poftim?* zice Viola.

— Ei sunt oamenii *tăi,* Viola, spune Primarul. Ei se vor întreba unde ești. Eu pot fie să te duc direct la ei – se uită la mine –, fie să-i anunț cu tristețe că ai pierit în urma prăbușirii. Tu ce ai prefera?

— Nu merg cu *tine,* zice ea. Ești un mincinos și un ucigaș…

El o-ntrerupe.

— David, rămâi și păzește-l pe Todd, cât o duc pe Viola la nava ei. O privește pe fată. Cred că ai simțit pe propria ta piele zelul fiului meu în folosirea unei arme, dacă nu cooperezi.

Viola se uită furioasă la Davy. Și eu mă uit la Davy, care stă cu pușca-n mână, privind de la mine la tatăl lui.

Vacarmul lui clocotește.

Vacarmul lui anunță clar că nu mă va-mpușca *niciodată.*

— Tată? zice el.

— Ajunge cu asta, David, se încruntă Primarul și-ncearcă să prindă privirea lui Davy…

Și reușește.

— O să faci ce zic eu, i se adresează fiului său. Îl vei lega pe Todd cu frânghia pe care ai adus-o în mod atât de util și-l vei păzi, iar când voi reveni cu oaspeții noștri nou-sosiți, totul va fi pașnic și fericit. Va începe noua lume.

— Noua lume, mormăie Davy cu ochi sticloși, la fel ca soldatul roșcovan, cu întrebările și îndoielile alungate din Vacarmul lui.

Îndoit după voința altuia.

Îmi vine o idee.

Iartă-mă, Davy.

— Îl lași să-ți vorbească așa, Davy?

El clipește.

— Ce?

Își desprinde ochii de la tatăl lui.

— Îl lași să-ndrepte o armă spre mine și Viola?

— Todd, avertizează Primarul.

— Zici c-auzi tot Vacarmul, îi spun Primarului, însă continui să mă uit la Davy, continui să-l țintuiesc cu privirea. Spui că știi *totul,* dar tot nu-ți cunoști prea bine propriul fiu, este?

— David, zice Primarul.

Însă acum *eu* am prins privirea lui Davy.

— Îl lași să facă iarăși cum vrea? îi spun lui Davy. Îl lași iarăși să te manipuleze fără nicio răsplată?

Davy mă privește agitat, încercând să clipească și să-ndepărteze toată mizeria pe care i-a infiltrat-o taică-său în minte.

— Nava aia schimbă totul, Davy, urmez eu. Sunt mulți oameni, complet noi. Practic sunt un oraș întreg care va-ncerca să facă din locu-ăsta ceva mai bun decât buda puturoasă care este.

— David, zice Primarul.

Un fulger de Vacarm și Davy se înfioară.

— Termină, tată, spune el.

— Cine vrei s-ajungă primul la nava aia, Davy? îl întreb. Eu și Viola, ca să căpătăm ajutoare? Sau tatăl tău, ca să-i poată conduce și pe ei?

— Taci! rostește Primarul. Uiți cine are arma?

— Și Davy are o armă, îi atrag atenția.

Urmează câteva clipe de tăcere și toți vedem cum Davy își reamintește că ține în mâini o pușcă.

Alt fulger de Vacarm dinspre Primar și altă tresărire a lui Davy.

— Iisuse, tată, termină naibii odată!

Dar se uită spre tatăl lui când spune cuvintele astea.

Și tatăl lui îi prinde din nou privirea.

— Leagă-l pe Todd și adu-mi calul, David, zice Primarul privindu-l fix.

— Tată? spune Davy cu glas încet.

— Calul meu, repetă Primarul. Este în spate.

— Bagă-te-ntre ei, îmi șuieră Viola. Întrerupe contactul

vizual!

Mă mișc, însă Primarul rotește arma către ea, fără să-l scape din ochi pe Davy.

— Nicio mișcare, Todd.

Mă opresc.

— Adu-mi calul, fiule, zice Primarul, și-i vom întâmpina împreună pe noii coloniști. Zâmbește spre fiul său. Tu vei fi prințul meu.

— A mai spus asta, mă adresez lui Davy. Dar nu ție.

— Te controlează! strigă Viola. Își folosește Vacarmul ca să…

— Te rog, spune Primarul, cere-i Violei să tacă.

— Taci, Viola, zice Davy cu glas încet și fără să clipească.

— *Davy!* strig eu.

— El încearcă pur și simplu să te controleze, David, spune Primarul și glasul îi crește în intensitate. Așa cum a făcut de la bun început.

— *Poftim?* rostesc eu.

— De la bun început, murmură Davy.

— Cine crezi că te-a împiedicat să promovezi, fiule? zice Primarul și o zice direct în centrul creierului lui. Cine crezi că mi-a spus toate greșelile tale?

— Todd? rostește Davy fără putere.

— *Minte,* spun eu. Uită-te la mine!

Însă Davy este supraîncărcat. A rămas încremenit, privindu-și tatăl, fără să se clintească.

Primarul suspină adânc.

— Văd că va trebui s-o fac eu însumi.

Înaintează, amenințându-ne cu pușca. O prinde pe Viola și o ridică în picioare. Ea țipă de durerea din glezne. Mă mișc în mod reflex ca să-i vin în ajutor, dar el o-mpinge în fața lui, lipindu-i țeava armei de spate.

Deschid gura ca să strig, să ameninț, să-l blestem…

Însă cel care vorbește primul este Davy.

— Asolizează, rostește el încet.

Ne întoarcem toți spre est. Nava descrie lent un cerc, zburând în jurul coamei unui deal din estul orașului…

Poate chiar cel pe care s-a-nălțat cândva turnul…

Mai dă un ocol și rămâne plutind deasupra copacilor…

Înainte de a-ncepe să coboare-ncet, dispărând…

Mă răsucesc către Davy, îi văd ochii încețoșați și confuzi…
Dar el nu se mai uită la tatăl lui…
Se uită la navă…
Apoi întoarce capul și se uită la mine…
— Todd? spune apoi, ca și cum abia s-a trezit din somn…
Și pușca lui este acolo, atârnându-i moale din mână…
Și încă o dată…
Iartă-mă.

Mă năpustesc înainte și i-o smulg din mână. Nici măcar nu se-mpotrivește, ci-i dă drumul, o lasă-n degetele mele, iar eu deja o ridic, o armez și o-ndrept spre Primar.
Care surâde deja, cu arma tot lipită de spatele Violei.
— O poziție de impas, așadar? rânjește el larg, de la o ureche la cealaltă.
— Dă-i drumul Violei, îi spun.
— David, te rog, ia-ți pușca înapoi de la Todd, zice Primarul, însă trebuie să fie cu ochii la mine, să vadă ce fac cu arma.
— Să nu faci asta, Davy.
— Terminați! rostește Davy cu glas răgușit și gros și Vacarmul îi crește. Îl simt apăsându-și tâmplele cu palmele. Nu puteți dracului să *terminați?*
Dar Primarul continuă să mă privească și eu continui să-l privesc pe Primar.
Sunetul navei care asolizează zbiară deasupra orașului, deasupra Vacarmului armatei care mărșăluiește peste deal, întorcându-se, peste *buuum*-urile îndepărtate ale Ripostei care înaintează pe drum și peste MUGETUL îngrozit și pitit al Noului Prentisstown de jur-împrejurul nostru, care nu știe căntregul lui viitor depinde de momentul acesta din prezent, de secunda aceasta, de mine și de Primar cu armele noastre.
— Dă-i drumul Violei, îi spun eu.
— Nu cred, Todd.
Aud un uruit de Vacarm dinspre el.
— Țin degetul pe trăgaci, îl anunț. Dacă-ncerci să mă lovești cu Vacarmul tău, ești un om mort.
Primarul zâmbește.
— Mi se pare corect, zice el. Dar ceea ce trebuie să te întrebi pe tine însuți, dragul meu Todd, este dacă, atunci când vei decide finalmente să apeși trăgaciul acela, o poți face suficient

de rapid pentru ca eu să nu am timp să pun degetul pe trăgaci. Oare uciderea mea o va ucide și pe iubita ta Viola? Își coboară bărbia. Ai putea accepta asta?

— Tu ai fi mort, răspund eu.

— Ca și ea.

— Fă-o, Todd, spune Viola. Nu-l lăsa să învingă.

— Oricum nu se va-ntâmpla asta, rostesc eu.

— Îi permiți să-ți amenințe tatăl cu o armă, David? întreabă Primarul.

Însă continuă să mă privească pe mine.

— Vremurile se schimbă, Davy, spun eu cu ochii pe Primar. Acum este momentul când toți vom decide cum vor fi vremurile. Inclusiv tu.

— De ce treb’e să fie așa? întreabă Davy. Am putea merge toți împreună. Am putea călări toți pân-acolo și...

— Nu, David, zice Primarul. Așa ceva nu se poate.

— Lasă arma, îi spun. Las-o jos și terminăm totul.

Ochii Primarului fulgeră și știu ce urmează...

— Termină, zic eu și clipesc furios, privind peste umărul lui.

— Nu poți să învingi în cazul ăsta, spune Primarul și-i aud vocea de două ori, de trei ori, de zeci de ori în mintea mea. Nu poți să mă împuști și să garantezi viața ei, Todd. Știm toți că nu ai risca așa ceva.

Face un pas înainte, împingând-o și pe Viola. Ea țipă de durerea din glezne.

Însă eu descopăr că mă retrag un pas.

— Nu te uita în ochii lui, îmi zice ea.

— Încerc, îi răspund, dar până și sunetul vocii lui pătrunde în mine.

— Aceasta nu este o pierdere, Todd, spune Primarul, atât de sonor în mintea mea, încât am impresia că-mi vibrează creierul. Nu-ți doresc moartea, la fel cum nu doresc propria mea moarte. Tot ce am spus mai devreme era adevărat. Vreau să fii alături de mine. Vreau să fii o parte din viitorul pe care-l vom clădi aici, alături de cei care vor ieși din nava aceea.

— *Taci,* îi zic.

Însă el tot înaintează.

Iar eu tot mă retrag.

Până ajung chiar înapoia lui Davy.

— De asemenea, urmează Primarul, nu vreau ca Viola să

pățească ceva. V-am promis tot timpul că vă veți bucura de un viitor. Promisiunea aceea rămâne valabilă.

Chiar și fără să mă uit drept la el, vocea lui îmi zumzăie în cap, îngreunându-l, astfel că pare c-ar fi mai ușor pur și simplu să…

— Nu-l asculta! țipă Viola. Este un mincinos.

— Todd, spune Primarul. Mă gândesc la tine ca la fiul meu. Cu adevărat așa mă gândesc.

Iar Davy se-ntoarce către mine și Vacarmul lui crește plin de speranțe și el zice:

— Haide, Todd, ai auzit?

Și Vacarmul lui se-ntinde de asemenea spre mine, cu dorința și îngrijorarea sosind împreună ca degete și mâini, întrebându-mă, *implorându-mă* să pun arma jos, s-o pun jos și să fac astfel ca totul să fie bine, să fac astfel ca situația asta să-nceteze…

Și el spune:

— Am putea fi frați…

Și eu mă uit în ochii lui Davy…

Și mă văd în ei, mă văd în Vacarmul lui, îl văd pe Primar ca pe tatăl meu și pe Davy ca pe fratele meu și pe Viola ca pe sora noastră…

Văd zâmbetul de speranțe ridicându-se pe buzele lui Davy…

Și pentru a treia oară treb'e să spun…

Iartă-mă.

Îndrept pușca spre Davy.

— Dă-i drumul Violei, îi spun Primarului fără să izbutesc să-l privesc pe Davy.

— Todd? întreabă Davy și fruntea i se-ncruntă.

— Fă-o! mă răstesc.

— Și dacă nu, ce vei face, Todd? mă tachinează Primarul. Îl împuști pe el?

Vacarmul lui Davy se revarsă cu și mai multe semne de întrebare, cu surprindere și șoc…

Cu o trădare ce se ridică…

— Răspunde-mi, Todd, zice Primarul. Dacă nu, ce vei face?

— Todd? repetă Davy și glasul lui este mai scăzut acum.

Îl privesc scurt în ochi, apoi mă uit altundeva.

— Dacă nu, o să-l împușc pe Davy, rostesc eu. O să-ți împușc

fiul.

Vacarmul lui Davy revarsă dezamăgire, o dezamăgire atât de groasă, încât cade de pe el ca bucăți de noroi. Nici măcar nu citesc furie în Vacarmul acela, ceea ce-l face și mai teribil. El nici măcar nu se gândește să sară asupra mea, ori să mă lovească, ori să-mi smulgă arma.

În Vacarmul lui exist doar eu care-l ameninț cu arma.

Unicul lui prieten îl amenință cu arma.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Însă el nu pare s-audă.

— Ți-am dat înapoi caietu’, spune Davy. Ți-am dat înapoi caietu’.

— Dă-i drumul Violei! urlu eu, desprinzându-mi privirea de la Davy, iar furia pe mine însumi îmi ascute glasul. Dacă nu, jur pe Dumnezeu…

— Dă-i drumul atunci, zice Primarul. Împușcă-l.

Davy se uită la Primar.

— Tată?

— Oricum n-a fost niciodată de mare folos ca fiu, urmează Primarul și o-mpunge iarăși pe Viola cu arma. De ce crezi că l-am trimis pe front? Speram că cel puțin va muri ca un erou.

Durerea se citește pe chipul Violei, și nu-i doar cea de la glezne.

— Niciodată nu și-a stăpânit Vacarmul, spune Primarul, uitându-se la Davy, al cărui Vacarm…

Nu pot spune cum este Vacarmul lui.

— N-a îndeplinit niciodată un ordin de la care nu s-a putut eschiva. Nu te-a putut captura pe tine. N-a putut avea grijă de Viola. Unica îmbunătățire pe care a dovedi t-o s-a datorat influenței tale, Todd.

— Tată… începe Davy.

Însă tatăl lui îl ignoră.

— Tu ești fiul pe care îl doresc, Todd. Dintotdeauna te-am dorit pe tine ca fiu. Niciodată pe ratatul ăsta.

Și Vacarmul lui Davy…

Iisuse, Vacarmul lui Davy…

— DĂ-I DRUMUL VIOLEI! urlu eu, ca să nu-l pot auzi. O să-l împușc! O s-o fac!

— N-o s-o faci, surâde din nou Primarul. Cu toții știm că tu

nu poți să ucizi, Todd.

O-mpinge din nou pe Viola…

Ea țipă de durere…

Viola, gândesc eu…

Viola…

Strâng din dinți și ridic pușca…

O armez…

Și spun adevărul…

— Aș ucide ca s-o salvez pe ea, rostesc eu.

Primarul se oprește din înaintare. Se uită de la mine la Davy, apoi îndărăt.

— Tată? zice Davy.

Chipul îi este contorsionat și boțit.

Primarul mă privește iarăși, citindu-mi Vacarmul.

— Ai face-o, nu-i așa? spune el, aproape șoptit în barbă. L-ai ucide. Pentru ea.

Davy se uită la mine, cu ochi umezi, dar în care crește furia.

— Nu, Todd. N-o face.

— Dă-i drumul Violei, repet eu. *Imediat.*

Primarul continuă să se uite de la mine la Davy, văzând că vorbesc serios, văzând c-aș face-o într-adevăr.

— Lasă arma jos, mârâi eu fără să privesc în ochii lui Davy, fără să privesc la Vacarmul lui. *S-a terminat.*

Primarul inspiră adânc, apoi expiră.

— Perfect, Todd, zice el. Cum dorești.

Se retrage de lângă Viola.

Umerii mi se destind.

Și el trage cu arma.

42. Sfârșitul jocului

[Viola]

— Todd! țip eu și sunetul glonțului care trece pe lângă urechea mea șterge totul, mai puțin pe el, lumea întreagă se reduce la faptul că nu știu dacă el este bine sau nu, dacă a fost lovit, dacă…
Dar n-a fost lovit…
El continuă să țină pușca…
Cu care n-a tras…
Stând lângă Davy…
Care cade în genunchi…
Ridicând două volburi de praf când atinge sfărâmăturile…
— Tată? întreabă el, cu glas scâncit, ca un pisoiaș…
Apoi tușește și sângele i se revarsă printre buze…
— Davy? spune Todd și Vacarmul i se înalță, ca și cum el ar fi fost împușcat…
Și eu văd…
O gaură sus în pieptul lui Davy, în uniforma lui, imediat sub gât…
Și Todd aleargă spre el, îngenunchează lângă el…
— *Davy!* răcnește Todd…
Însă Vacarmul lui Davy îl privește pe tatăl său… Trimițând peste tot semne de întrebare…
Chipul lui șocat…
Mâna i se ridică spre rană…
Tușește din nou…
Și se îneacă…
Todd privește de asemenea către Primar…
Vacarmul lui condamnă…
— *Ce-ai făcut!* răcnește el…

[Todd]

— *CE-AI FĂCUT!* răcnesc eu.
— L-am înlăturat din ecuație, spune calm Primarul.
— Tată? întreabă iarăși Davy, întinzând spre el o mână-nsângerată…
Însă tatăl lui se uită doar la mine.

— Tu ai fost mereu fiul mai adevărat, Todd, rostește Primarul. Cel cu potențial, cel cu putere, cel de care aș fi mândru să slujească alături de mine.

Tata? spune Vacarmul lui Davy…

Și el aude *toate* astea…

— *Monstrul* dracului, spun eu. O să t*e-omor…*

— O să mi te *alături,* zice Primarul. Știi bine că o vei face. Este doar o chestiune de timp. David era slab, o rușine…

— *TACĂ-ȚI FLEANCA!* urlu eu.

Todd? aud apoi.

Cobor ochii…

Davy mă privește de jos…

Vacarmul i se învolburează…

Se învolburează de-ntrebări și confuzie, și frică…

Și *Todd?…*

Todd?…

Îmi pare rău…

Îmi pare rău…

— Davy, nu… încep eu să spun…

Dar Vacarmul continuă să i se-nvolbureze…

Și văd…

Văd…

Văd adevărul…

Aici, în cele din urmă…

El îmi arată adevărul…

Lucrul pe care mi l-a ascuns…

Despre Ben…

Totul într-o năvală dezordonată…

Imagini cu Ben alergând pe drum spre Davy…

Imagini ale calului lui Davy cabrându-se…

Imagini ale lui Davy trăgând cu pistolul când cade…

Imagini ale glonțului lovindu-l pe Ben în piept…

Imagini ale lui Ben împleticindu-se în tufișuri…

Davy prea speriat ca să se ducă după el…

Davy prea speriat ca să-mi spună adevărul după…

După ce am devenit singurul lui prieten…

N-am vrut, spune Vacarmul lui…

— Davy… zic eu…

Îmi pare rău, gândește el…

Și acesta-i adevărul gol-goluț…

Îi pare *într-adevăr* rău…

Pentru toate…

Pentru Prentisstown…

Pentru Viola…

Pentru Ben…

Pentru toate eșecurile și răutățile…

Pentru că și-a dezamăgit tatăl…

Și ridică ochii la mine…

Și mă imploră…

Mă imploră…

Ca și cum eu sunt singurul care-l poate ierta…

Ca și cum doar eu am puterea…

Todd?…

Te rog…

Iar eu nu pot decât să spun:

— Davy…

Iar spaima și teroarea din Vacarmul lui sunt prea mult…

Sunt prea mult…

Și apoi se opresc.

Davy se înmoaie, cu ochii încă deschiși, cu ochii încă privindu-mă, cu ochii încă rugându-mă (o jur) să-l iert.

Și rămâne nemișcat.

Davy Prentiss este mort.

[Viola]

— Ești dement, îi spun Primarului aflat înapoia mea.

— Nu, zice el. Ați avut dreptate de la bun început, amândoi. Să nu iubești niciodată pe cineva atât de mult, încât să poată fi folosit pentru a te controla.

Soarele a apus acum, dar cerul este încă trandafiriu, Vacarmul orașului încă *MUGEȘTE,* se aude alt *Buuum!* În depărtare, pe măsură ce Riposta se apropie, și nava trebuie să fi asolizat de acum. Trapele ei se deschid probabil. Cineva, poate Simone Watkin sau Bradley Tench, oameni pe care îi cunosc, oameni care *mă* cunosc, se uită afară, întrebându-se unde au asolizat.

Și Todd îngenunchează lângă corpul lui Davy Prentiss.

Și Todd înalță capul…

Vacarmul lui fierbe și arde, și-i pot auzi durerea, și rușinea, și

mânia…

Și el se scoală în picioare…

Și ridică pușca…

În Vacarmul lui mă văd pe mine, îl vad și pe Primar, înapoia mea, cu arma ațintita, cu ochii scânteind triumfător.

Și știu exact ce va face Todd.

— Fă-o, rostesc și stomacul mi se strânge ghem, dar este corect corect corect…

Și Todd duce pușca la ochi…

— *Fă-o!*

Și Primarul mă îmbrâncește violent, trimițându-mi fulgere de durere prin picioare, și nu mă pot opri, și țip, și cad spre înainte, înainte spre Todd, înainte spre pământ…

Și Primarul o face din nou…

Mă folosește pentru a-l controla pe Todd…

Fiindcă nici Todd nu se poate stăpâni…

Sare să mă prindă…

Să mă prindă când cad…

Și Primarul atacă.

[Todd]

Creierul îmi explodează, arzând și fierbând de tot ce trage el și nu mai e deloc o simpla lovitura, e un vătrai incandescent, vârât drept în miezul a ceea ce sunt eu, și când sar înainte ca s-o prind pe Viola mă izbește atât de puternic, încât capul îmi zvâcnește spre spate, apoi revine și-i vocea Primarului, dar parcă și vocea *mea,* și cumva și a *ei,* iar toate spun IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC…

Corpurile noastre continuă să se miște laolaltă și simt cum ne lovim unul de celălalt, simt cum creștetul capului ei mă pocnește în gură și IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC ea cade pe pieptul meu și pe brațele care-mi bâjbâie și ne contorsionăm amândoi pe sfărâmături, o sirenă-mi detonează în craniu IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC și simt cum pușca-mi cade și ricoșează îndepărtându-se și simt greutatea Violei pe mine și o aud parcă de dincolo de lunile de pe cer și ea-mi strigă numele și IEȘTI UN NIMIC ea zice „Todd” IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC ea zice „Todd” și este ca și cum aș privi-o de sub apă și o văd

încercând să se sprijine în mâini ca să mă protejeze, dar Primarul este deasupra ei și rotește pușca pe care o ține de țeavă și o trosnește în ceafă și ea cade într-o parte…

Și creierul meu fierbe…

Creierul meu fierbe…

Creierul meu fierbe…

IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC…

Și văd ochii ei cum se-nchid…

Și o simt lăsându-se moale pe mine…

Și gândesc *Viola…*

Gândesc *VIOLA!*

Gândesc *VIOLA!!!!*

Și Primarul se retrage de lângă mine de parc-ar fi fost mușcat.

— Huuu, zice el și scutură din cap, iar eu clipesc și alung zumzetul care încă-mi zgâlțâie creierul, când ochii mi se refocalizează și gândurile redevin ale mele. Ți-am zis că ai ceva puteri în tine, băiete.

Și ochii lui sunt larg deschiși, strălucitori și-ncântați.

Și mă izbește din nou cu Vacarmul lui.

Ridic palmele la urechi (fără să am pușcă, fără să am pușcă), de parcă așa l-aș putea opri, dar Vacarmul nu se-aude prin urechi și el este-năuntru, este-n capul meu, este-n ființa mea, invadându-mă ca și cum n-aș avea deloc o ființă IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC propriul meu Vacarm măturat din cale și lovit în mine, de parcă m-aș bătea singur cu propriii pumni IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC IEȘTI UN NIMIC…

Viola, gândesc, însă dispar, mă prăbușesc mai afund în el, sunt mai slab și creierul îmi zăngăne…

Viola…

[Viola]

Viola, aud, ca de pe fundul unui canion. Capul mă doare și sângerează după lovitura Primarului și fața îmi este în țărână, și ochii îmi sunt pe jumătate deschiși, dar nu văd nimic…

Viola, aud iarăși.

Deschid larg ochii.

Todd este pe spate în pietre, cu palmele peste urechi, cu ochii strâns închiși…

Și Primarul stă în picioare deasupra lui și pot auzi aceleași strigăte ca înainte, același tip de Vacarm răsunător și luminos ca laserul care este tras drept în el și…

Viola, aud prin tot vacarmul acela…

Și deschid gura…

Și țip…

[TODD]

— TODD! de undeva se aud urlete…

Și este ea…

Este ea…

Este ea…

Și este vie…

Și glasul ei vine la mine…

Viola…

Viola…

VIOLA…

Aud un icnet și Vacarmul din mintea mea se oprește iarăși și deschid ochii și Primarul se-mpleticește îndărăt, c-o mână în dreptul urechii, cu același reflex pe care-l au toți… Pe care-l au toți față de un atac al Vacarmului. *VIOLA,* gândesc din nou, direct către el, dar își pleacă iute capul și ridică pușca spre mine. Gândesc din nou… *VIOLA* Și din nou…

VIOLA

Și el face un pas înapoi și se-mpiedică de trupul lui Davy și cade pe spate, pe lângă el, în moloz…

Eu mă silesc să mă scol…

Și-alerg la ea…

[Viola]

El aleargă la mine, cu mâinile deschise și întinse, mă prinde de umeri, mă ridică ușor în capul oaselor și spune:

— Ești bine, ești bine, ești bine…

Și eu spun:

— El mai are pușca…

Și Todd se întoarce…

[Todd]

Și mă-ntorc și Primarul se scoală-n picioare și privește către mine și Vacarmul lui sosește din nou și mă rostogolesc la o parte din calea lui și-l aud urmărindu-mă, când mă târăsc peste pietre, mă-ndrept spre locul unde-am scăpat arma și…

Și se aude o-mpușcătură…

Și praful se ridică înspre mâinile mele…

Mâinile care căutau arma…

Și mă opresc…

Și ridic ochii…

Și el privește drept către mine…

Și-o aud pe ea strigându-mi numele iarăși…

Și știu că ea-nțelege…

Înțelege c-am nevoie s-o aud rostindu-mi numele…

Și că-n felul acela mă pot folosi de numele ei ca de-o armă…

— Nu încerca asta, Todd, rostește Primarul privind în lungul țevii spre mine…

Și-aud vocea lui în capul meu…

Nu-i un atac…

Este versiunea lunecoasă, întortocheată, șerpească a vocii lui…

Cea care pune stăpânire pe alegerile mele…

Cea care le transformă-n ale lui…

— Nu te vei mai lupta, spune el…

Se apropie un pas…

— Nu te vei mai lupta și așa se va termina totul…

Îi întorc spatele…

Dar trebuie să revin…

Trebuie să-l privesc în ochi…

— Ascultă-mă, Todd…

Și vocea lui îmi sâsâie în urechi…

Și-ar fi așa ușor pur și simplu să…

Pur și simplu să…

Pur și simplu să dau înapoi…

Să dau înapoi și să fac ce spune el…

— Nu! strig eu…

Însă dinții-mi sunt încleștați laolaltă…

Și el este tot înăuntru…

Tot încercând să mă determine să…
Și eu voi…
Eu voi…
IEȘTI UN NIMIC…
Sunt un nimic…
— Așa este, Todd, zice Primarul apropiindu-se cu pușca ațintită spre mine. Ești un nimic.
Sunt un nimic…
— Dar, spune el…
Și vocea lui este o șoaptă care se strecoară-n străfundurile mele…
— Dar, spune el… Eu voi face *ceva* pentru tine.
Și privesc drept în ochii lui…
Ochi asemeni unui hău în care simt că mă prăbușesc… Dispar în beznă…
Și cu coada ochiului văd…

[Viola]

Arunc piatra cât pot de tare și mă rog, când pleacă din mâna mea, să fiu o țintașă pe atât de bună pe cât a spus Lee…
Mă rog, te implor, Doamne…
Dacă exiști…
Te implor…
Și *poc!*
Îl lovește pe Primar drept în tâmplă…

[Todd]

Simt o senzație teribilă de *sfâșiere,* de parcă o pânză s-ar fi rupt imediat în exteriorul Vacarmului meu…
Și hăul dispare…
Este deviat…
Și Primarul cade-ntr-o parte, ținându-se de tâmplă, cu sângele șiroind de-acolo…
— *TODD!* țipă Viola…
Și mă uit spre ea…
Mă uit la brațul ei întins cu care-a azvârlit piatra…
Și o văd…
Viola mea.

Și mă ridic în picioare.

[Viola]

El se ridică în picioare.
Cât este de înalt…
Și-i strig numele din nou…
— TODD!
Pentru că asta face ceva…
Asta face ceva…
Asta face ceva *pentru* el…
Primarul greșește…
Greșește fundamental…
Nu are dreptate că n-ar trebui niciodată să iubești ceva atât de mult, încât să te poată controla.
Ci *trebuie* să iubești ceva atât de mult, încât să nu poți fi *niciodată controlat.*
Nu este o slăbiciune…
Este atuul tău principal…
— TODD! strig iarăși.
Și el se uită la mine…
Și-mi aud numele în Vacarmul lui…
Și o știu…
O știu în adâncul inimii mele…
Chiar acum…
Todd Hewitt…
Nu există nimic ce să nu putem face împreună…
Și vom *învinge…*

[Todd]

Primarul ridică ochii acum, pe jumătate ghemuit, cu sângele prelingându-se printre degetele cu care-și apasă tâmpla…
Se-ntoarce să mă privească, c-o grimasă pe chip…
Și Vacarmul lui sosește…
Și…
VIOLA îl resping…
El se-nfioară…
Dar încearcă din nou…
VIOLA

— Nu ne poți învinge, îi spun…

— Pot, răspunde el scrâșnind din dinți. O voi face. *VIOLA*

El se-nfioară iarăși…

Încearcă să ridice pușca…

Îl lovesc încă și mai puternic…

VIOLA

Scapă pușca și se-mpleticește îndărăt…

Îi pot auzi Vacarmul zumzăind spre mine, străduindu-se să se-nșurubeze în…

Însă-l doare capul…

De la atacurile mele…

De la o piatră bine azvârlită…

VIOLA

— Ce crezi că dovedește asta? scuipă el. Ai putere, dar nu știi ce să faci cu ea.

— Se pare că mă descurc foarte bine, zic eu.

Și el zâmbește, cu dinții tot încleștați.

— Serios?

Și observ că mâinile-mi tremură.

Observ că Vacarmul meu se-ndepărtează, sfârâind ca un obiect strălucitor…

Nu-mi mai pot simți picioarele…

— Ai nevoie de antrenament, spune Primarul. Altfel îți faci mintea țăndări. Se-ndreaptă puțin de spate și-ncearcă din nou să-mi fixeze ochii cu privirea lui. Ți-aș putea arăta.

Și parcă răspunzând unui semn nevăzut, Viola țipă:

— TODD!

Și eu îl izbesc cu toată ființa mea…

Susținut de toată ființa ei…

Toate furia și frustrarea și pustiul…

Toate clipele în care n-am văzut-o pe ea…

Toate clipele în care am fost îngrijorat…

Totul…

Toate flecuștețele pe care le știu despre ea…

Trimit totul drept în miezul lui…

VIOLA

Și el cade…

În spate și-n spate și-n spate…
Ochii i se dau peste cap…
Capul i se bălăngăne moale…
Picioarele i se-ndoaie…
Și cade, și cade, și cade…
La pământ…

Și rămâne acolo nemișcat.

[Viola]

— Todd? rostesc eu.
El tremură din tot corpul, atât de rău, încât nu mai poate sta în picioare și aud un *schelălăit* nesănătos care-i străbate Vacarmul. Se clatină un pic când face un pas.
— Todd?
Încerc să mă scol în picioare, dar gleznele…
— Iisuse, zice el prăbușindu-se lângă mine. Te secătuiește de tot.
Respiră greoi și ochii îi sunt defocalizați.
— Ești bine? îl întreb, punând o mână pe brațul lui.
El încuviințează din cap.
— Așa cred.
Ne uităm înapoi la Primar.
— Ai reușit, îi spun eu.
— *Noi* am reușit, zice el și Vacarmul îi devine ceva mai limpede și își îndreaptă spatele mai mult.
Totuși mâinile continuă să-i tremure.
— Amărâtu’ de Davy, spune el.
Îl strâng de braț.
— Nava, rostesc încet. Ea va ajunge prima acolo.
— Nu, dacă pot face ceva-n privința asta, răspunde el.
Se ridică și se clatină preț de o clipă, dar chemându-l cu Vacarmul pe *Ghindă.*
Băiat mânz, aud limpede și calul lui Davy se smulge din locul unde este legat și pășește peste ruine, *băiat mânz, băiat mânz, băiat mânz.*
Todd, aud și mai din depărtare, apoi alt tropot de copite când Sup’rata îl urmează pe Ghindă și se oprește lângă el.
— Înainte, nechează ea.

— Înainte, nechează Ghindă.
— Tot înainte, le spune Todd.
Trece un braț pe sub subsuorile mele, ca să mă ridice. Ghindă vede în Vacarmul lui și îngenunchează, așa că-mi este mai ușor să ajung sus. După ce mă așez în șa, Todd îl lovește ușor pe crupă și calul se ridică.
Sup’rata se apropie de Todd și dă să îngenuncheze, însă el o mângâie pe nas și spune:
— Nu, fată.
— *Ce-i?* spun eu, alarmată. Tu ce faci?
Arată din cap spre Primar.
— Trebuie să m-ocup de el, îmi zice, dar nu mă privește în ochi.
— Cum adică să te ocupi de el?
Privirea lui Todd alunecă pe lângă mine. Mă întorc. Marșul de gândaci al armatei și-a inversat direcția și acum se întinde către poalele dealului.
Va trece mai întâi pe aici.
— Du-te, zice el. Du-te la navă.
— Todd, rostesc, nu-l poți ucide.
Mă privește și Vacarmul lui este o pâclă și el încă se străduiește să stea drept în picioare.
— Așa merită.
— Da, însă…
Însă Todd încuviințează deja din cap.
— Noi suntem alegerile pe care le facem, încuviințez și eu. Ne înțelegem unul pe celălalt.
— Vei înceta să mai fi Todd Hewitt, spun eu. Și n-o să te pierd iarăși.

[Todd]

Pufnesc nițel când ea zice *n-o să.*
— Să știi că va treb’i să stau cu el, îi zic. Tu va treb’i să te duci cât de repede poți la navă și eu va treb’i s-aștept sosirea armatei.
Ea aprobă din cap, deși în gestul acela se simte tristețea.
— Și ce vei face atunci?
Mă uit la Primar cum zace rășchirat pe pietrele caldarâmului, fără cunoștință și gemând încet.

Mă simt foarte *greoi.*

Dar rostesc:

— Socotesc că ei n-o să fie chiar nefericiți când o să-l vadă-nfrânt. Socotesc că-și doresc alt conducător.

Ea surâde.

— Și acela ai fi tu?

— Și dacă tu vei întâlni Riposta? rostesc eu, zâmbindu-i de asemenea. Ce vei face?

Ea își îndepărtează părul din ochi.

— Socotesc că și ea ar putea avea nevoie de alt conducător.

Fac un pas înainte și-mi pun mâna lângă a ei, pe crupa lui Ghindă. Ea nu-mi privește fața, însă își coboară palma până când vârfurile degetelor noastre se ating.

— Doar fiin'că tu mergi acolo și eu rămân aici, îi spun, asta nu-nseamnă că ne despărțim.

— Nu, zice ea și știu că-nțelege. Nu, în niciun caz nu-nseamnă așa ceva.

— N-o să mă mai despart de tine, îi spun și privesc degetele noastre. Nici măcar în minte.

Ea întinde mâna și-și întrepătrunde degetele cu ale mele și amândoi le privim cum sunt înlănțuite.

— Trebuie să plec, Todd, zice ea.

— Știu.

Mă uit adânc în Vacarmul lui Ghindă și-i arăt unde-i drumul, unde-a asolizat nava și cât de repede repede repede treb'e să galopeze.

— Înainte, nechează el, puternic și clar.

— Înainte, spun eu.

O privesc apoi pe Viola.

— Sunt gata, zice ea.

— Și eu.

— Vom învinge, zice ea.

— Socotesc că s-ar putea.

O ultimă privire.

O ultimă privire în care ne știm unul pe celălalt.

Până în adâncul inimii.

Și-l pălmuiesc zdravăn pe Ghindă pe crupă.

Și ei pornesc ca săgeata, peste ruine, pe drum înainte, gonind spre oamenii care (sper sper sper) ne pot ajuta.

Cobor ochii la Primar, care zace pe jos.

Aud armata mărșăluind în jos pe deal, cel mult la vreo trei kilometri depărtare.

Mă uit după funie.

O zăresc, dar înainte s-o ridic, mai întârzii o secundă ca să-nchid ochii lui Davy.

[Viola]

Gonim pe drum și tot ce pot face este să mă străduiesc să nu cad și să-mi rup gâtul.

— Atenție la soldați! țip printre urechile lui Ghindă ciulite pe spate.

Habar n-am cât de mult a izbutit Riposta să pătrundă în oraș, habar n-am dacă va aștepta să vadă cine sunt înainte de a trage în mine.

Habar n-am care va fi reacția ei dacă mă va vedea…

Când mă va vedea…

Când îi voi spune ei și tuturor celorlalți lucrurile pe care trebuie să le spun…

— Mai iute, dacă poți! strig și urmează o zguduitură ca un automobil care trece într-o viteză superioară, iar Ghindă galopează încă și mai repede.

Ea se va îndrepta spre navă. Nicio îndoială în privința asta. A văzut-o asolizând și s-a dus drept acolo. Iar dacă va ajunge prima, le va spune cât de mult regretă că am murit atât de tragic, după ce am căzut în mâinile tiranului crud pe care Riposta încearcă să-l răstoarne, dar dacă nava-cercetaș ar avea arme ce ar putea fi utilizate din văzduh…

Pe care nava le are.

Mă aplec și mai mult în șa, scrâșnind din dinți din pricina durerii din glezne, încercând să fac astfel încât să înaintăm și mai iute.

Ne îndepărtăm mult de catedrală, printre șiruri de magazine cu obloanele trase și case zăvorâte. Soarele a coborât complet înapoia orizontului și totul se transformă în siluete conturate pe cerul care se întunecă.

Și mă gândesc cum va răspunde Riposta când va afla că Primarul a căzut…

Și ce va crede când va afla că *Todd* a făcut-o…

Și mă gândesc la el…

Mă gândesc la el…

Mă gândesc la el…

Todd, gândește Ghindă.

Și galopăm pe drum…

Și sunt cât pe aici să cad din șa când un *BUUUM* se ridică în depărtare.

Ghindă se oprește derapând și se răsucește ca să nu mă răstorn din șa. Ne întoarcem și privesc…

Și văd focurile arzând pe drum.

Văd case care ard.

Și depozite.

Și magazii de cereale.

Și văd oameni care aleargă către noi prin fum, nu soldați, ci oameni obișnuiți, care aleargă pe lângă noi prin întuneric.

Trecând atât de repede pe lângă noi, încât nici măcar nu se opresc să ne privească.

Ei fug dinaintea Ripostei.

— Ce *face* ea? rostesc cu glas tare.

Foc, gândește Ghindă, tropotind nervos din copite.

— Ea arde totul, spun eu. Arde totul.

De ce?

De ce?

— Ghindă… încep să zic.

Și o trompetă suflă o chemare groasă și prelungă peste toată valea.

Ghindă nechează ascuțit, fără cuvinte în Vacarmul lui, doar un fulger de teamă, de groază atât de pătrunzătoare, încât îmi simt inima tresărind, urmată de icnetele de uimire și neîncredere ale unora dintre oamenii care fug pe lângă mine; mulți dintre ei strigă și se opresc, privesc înapoia mea, spre oraș și dincolo de el.

Mă întorc, deși cerul este prea întunecat ca să poți vedea mare lucru.

În depărtare se zăresc lumini, lumini care coboară pe drumul în zigzag de lângă cascadă…

Nu drumul pe care se află armata.

— Ce-i asta? spun eu, adresându-mă nimănui și tuturor. Ce sunt luminile acelea? Ce a fost *sunetul* acela?

Și un bărbat care se oprise chiar lângă mine, cu Vacarmul luminos și fierbând de uimire, de neîncredere, de teamă la fel

de clară ca un pumnal, șoptește:

— Nu.

Șoptește:

— Nu, nu se poate.

— *Ce?* strig eu. Ce se-ntâmplă?

Și chemarea groasă și prelungă a trompetei răsună iarăși peste vale.

Și este un sunet ca de sfârșit de lume.

Începutul

Primarul se trezește înainte să fi terminat măcar să-i leg mâinile.

Geme, și Vacarm pur, real, duduie dinspre el, primul pe care l-am auzit vreodată să-i iasă din minte, pen’că acum nu-i cu garda ridicată.

Acum este înfrânt.

— Nu înfrânt, murmură el. Oprit temporar.

— Gura, rostesc eu și strâng frânghiile mai tare.

Vin în fața lui. Ochii continuă să-i fie încețoșați în urma atacului meu, totuși izbutește să surâdă.

Îl izbesc peste față cu patul puștii.

— Dac-aud cel mai mic semn de Vacarm dinspre tine… ațintesc țeava spre el în semn de avertisment.

— Știu, zice Primarul și gura lui însângerată zâmbește. Chiar ai face-o, nu-i așa?

Nu spun nimic.

Acela este răspunsul meu.

Primarul suspină și-și lasă capul mult pe spate, de parcă ar vrea să-și destindă gâtul. Privește în sus către fereastra din sticlă colorată, care continuă să stea, aproape imposibil, într-un perete rămas în picioare. Lunile se ridică înapoia ei, luminând versiunile lor pictate pe geam.

— Iată-ne din nou aici, Todd, spune el. Încăperea unde ne-am întâlnit pentru prima oară cu adevărat.

Se uită în jur: el este cel legat în scaun acum, iar eu mă plimb prin cameră.

— Lucrurile se schimbă, continuă Primarul, dar rămân la fel.

— Nu-i nevoie să te-aud vorbind în timp ce-așteptăm.

— Ce să așteptăm?

Devine mai alert.

Vacarmul îi dispare.

— Ți-ar plăcea să poți face asta, nu-i așa? mă întreabă. Ți-ar plăcea ca măcar o dată nimeni să nu știe ce gândești.

— Am zis, gura!

— În clipa de față te gândești la armată.

— Gura.

— Te întrebi dacă soldații te vor asculta cu adevărat. Te întrebi dacă oamenii Violei te pot ajuta cu adevărat…

— O să te lovesc iarăși cu pușca.

— Te întrebi dacă ai învins cu adevărat.

— Am învins cu-adevărat, rostesc eu. Și tu o știi.

Auzim un *BUUUM* în depărtare, altul.

— Ea distruge tot, zice Primarul privind într-acolo. Interesant.

— Cine este? întreb eu.

— N-ai întâlnit-o niciodată pe Stăpâna Coyle? Își dezmorțește un umăr, apoi pe celălalt sub legături. O femeie remarcabilă, un oponent remarcabil. Știi, ar fi fost posibil să mă învingă. Chiar ar fi putut. Surâde larg. Însă tu i-ai luat-o înainte, așa-i?

— Ce înțelegi prin *Ea distruge tot?*

— Ca întotdeauna, îmi răspunde, înțeleg ceea ce spun.

— De ce-ar face așa ceva? De ce-ar arunca pur și simplu totul în aer?

— Din două motive, spune Primarul. Unu: creează haos, așa că este mai greu de luptat împotriva ei ca inamic sistematic. Doi: distruge siguranța celor care nu luptă, creând impresia că nu poate fi înfrântă, așa că vor fi mult mai ușor de condus după ce va termina. Strânge din umeri. Pentru cei ca ea, totul este un război.

— Cei ca tine, zic eu.

— Veți schimba un tiran cu altul, Todd, îmi pare rău că ți-o spun tocmai eu.

— N-o să schimb nimic. Și ți-am spus să taci din gură.

Țin pușca spre el și mă duc la Sup'rata, care ne privește pe amândoi dintr-un loc strâmt printre mormanele de moloz. *Todd,* gândește ea. *Sete.*

— Mai e vreun jgheab pentru cai în față? îl întreb pe Primar. Sau a fost aruncat în aer?

— A fost aruncat în aer, încuviințează el, dar mai este altul în spate, unde este legat calul meu. Se poate duce acolo.

Morpeth, gândesc către Sup'rata numele calului Primarului și un sentiment se ridică prin ea.

Morpeth, gândește iapa. *Supunere.*

— Așa, fato, o mângâi pe bot. Bine'nțeles că se va supune.

Ea mă împunge în joacă, o dată sau de două ori cu capul, apoi pornește la trap, iese dintre dărâmături și ocolește catedrala.

Se aude alt *BUUUM.* Simt un fior scurt de-ngrijorare pentru

Viola. Mă-ntreb cât de departe a ajuns de acum.

Probabil că se apropie de locul unde este Riposta, cam așa ar treb'i…

Aud un foșnet de Vacarm dinspre Primar.

Armez pușca.

— Am *zis* să nu-ncerci…

— Să-ți spun ceva, Todd, rostește el de parcă am fi amândoi la o cină între prieteni. Vacarmul de atac este simplu. Te încordezi și-l izbești pe adversar cât poți de tare. Sigur că da, trebuie să fii focalizat, extrem de focalizat, dar după ce l-ai deprins, îl poți declanșa practic oricând dorești. Scuipă puțin sânge care i se prelinge din buză. Așa cum am văzut cu tine și cu *Viola* ta.

— Să nu-i rostești numele.

— Dar chestia cealaltă, continuă el, *controlul* Vacarmului altui bărbat, ei bine, trebuie să spun că este *mult* mai complex, *mult* mai greu. Este ca și cum ai încerca să ridici și să cobori în același timp o mie de manete diferite și, bineînțeles, asupra unor bărbați, asupra unor bărbați *simpli,* este mai ușor decât asupra altora, și este surprinzător de ușor asupra mulțimilor. Eu am încercat de mulți ani să-l folosesc ca pe un instrument util, însă abia recent am atins un nivel de succes.

Mă gândesc un minut.

— Primarul Ledger.

— Nu, nu, zice el vesel. Primarul Ledger a fost doritor să ajute. Să nu te încrezi niciodată într-un politician, Todd. Ei nu au un centru imutabil, așa că nu-i poți crede niciodată. *El* a venit la *mine,* înțelegi? Cu visurile tale și cu lucrurile pe care le spuneai. Nu, acolo n-a fost vorba despre control, ci doar slăbiciune omenească banală.

Suspin.

— Chiar n-ai de gând *să taci*?

— Vreau să spun, insistă el, că abia azi am izbutit să mă apropii de a te sili pe tine să faci ceea ce vreau eu să faci. Mă privește, ca să vadă dacă am înțeles. Abia azi.

Alt *BUUUM* în depărtare, alt lucru distrus de Ripostă absolut fără motiv. E prea-ntuneric ca să văd armata, dar probabil că de acum a intrat în oraș și mărșăluiește pe drumul care trece chiar pe-aici.

Și noaptea coboară.

— Știu ce zici, rostesc eu. Știu ce-am făcut.

— A fost numai voința ta, Todd. Nu-și desprinde ochii de la mine. Spacșii. Femeile. Toate au fost propriile tale acțiuni. Nu a fost necesar niciun fel de control.

— Știu ce-am făcut, repet eu, cu glas scăzut, cu Vacarmul căpătându-mi un sfârâit de avertizare.

— Oferta rămâne deschisă, spune Primarul tot cu glas scăzut. Vorbesc foarte serios. Tu ai putere. Te-aș putea învăța cum s-o folosești. Tu ai putea conduce tărâmul acesta alături de mine.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU, aud.

— Aceea este sursa, zice el. Controlează-ți Vacarmul și te controlezi pe tine. Controlează-te pe tine – își coboară bărbia – și poți controla lumea.

— Tu l-ai omorât pe *Davy,* rostesc și fac un pas spre el cu arma tot întinsă. Tu ești cel care n-are centrul imutabil. Și-acum o să taci dracu' în sfârșit.

Și apoi un sunet gros și puternic huruie prin cer, ca o trompetă gigantică și gravă.

Un sunet pe care l-ar face Dumnezeu ca să-ți atragă atenția.

Aud nechezaturi de la caii din spatele catedralei. Aud o spirală de șoc gonind prin Vacarmul încă ascuns al bărbaților din Noul Prentisstown. Aud cum marșul constant al soldaților se dezintegrează într-un vacarm de confuzie bruscă.

Aud Vacarmul Primarului crescând vertiginos, apoi coborând.

— Ce dracu-a fost asta? întreb eu, privind în jur.

— Nu, murmură Primarul.

Și-n glasul lui este *încântare.*

— Ce-i? îl întreb, împungând cu pușca în direcția lui. Ce se-ntâmplă?

Însă el se mulțumește să zâmbească și-ntoarce capul.

Îl întoarce spre dealurile de lângă cascadă, spre drumul în zigzag care intră-n oraș.

Mă uit și eu într-acolo.

În vârful dealului se văd lumini.

Lumini care-ncep să coboare în zigzag.

— Oh, Todd, spune Primarul cu uimire și, da, cu fericire în glas, oh, Todd, băiatul meu, ce ai făcut?

— Ce-i? zic eu, mijind ochii în beznă, ca și cum asta m-ar ajuta să văd mai clar. Ce face…

Un al doilea semnal de trompetă sosește, atât de puternic, încât pare că cerul s-ar împături în două.

Pot s-aud *MUGETUL* orașului crescând, cu așa multe semne de-ntrebare, că te-ai putea îneca în ele.

— Spune-mi, Todd, zice Primarul cu glas tot vesel, ce plănuiai tu să faci când armata avea să ajungă în oraș?

— Poftim? spun eu și-ncrețesc fruntea.

Încă mă străduiesc să văd ce vine pe drumul în zigzag, dar este prea departe și prea întuneric ca să-mi dau seama.

Doar lumini, puncte individuale de lumină, ce coboară dealul.

— Intenționai să mă oferi drept răscumpărare? continuă el la fel de încântat. Intenționai să mă predai lor, ca să fiu executat?

— Ce-au fost trompetele alea? îl întreb și-l prind de pieptul cămășii. Au asolizat coloniștii? Invadează ei sau așa ceva?

Mă privește drept în ochi și propriii lui ochi scânteiază.

— Credeai că soldații te vor alege pe tine conducător și că, de unul singur, vei aduce o nouă epocă a păcii?

— O să-i conduc eu, îi șuier în față. Privește-mă.

Îi dau drumul și mă urc pe unul dintre cele mai înalte mormane de moloz. Văd cum oamenii scot acum capetele din case, aud voci care strigă, văd oameni care-ncep s-alerge înainte și-napoi.

Indiferent despre ce-ar fi vorba, este-ndeajuns ca să-i facă pe locuitorii Noului Prentisstown să iasă din ascunzători.

Simt un zumzet de Vacarm în ceafă.

Mă rotesc fulgerător, ațintindu-l din nou pe Primar cu arma, cobor de pe dărâmături și spun:

— *Ți-am zis* să nu-ncerci nimic!

— Încercam doar să continui conversația noastră, rostește el și peste tot e numai falsă nevinovăție. Sunt foarte curios să aflu planul prin care vrei să conduci acum, când vei fi căpetenia armatei și Președintele planetei.

Aș vrea să-i șterg surâsul cu un pumn.

— Ce se-ntâmplă? mă răstesc la el. *Ce coboară pe deal?*

Un al treilea semnal de trompetă, chiar și mai puternic de data asta, atât de puternic, încât îl poți simți vibrându-ți prin corp.

Iar cei din oraș încep să țipe cu-adevărat.

— Caută în buzunarul din față al cămășii mele, Todd, spune Primarul. Vei găsi ceva care ți-a aparținut odată.

Îl privesc fix, să văd dacă-i vorba de vreun vicleșug, dar nu observ decât zâmbetul ăla idiot.

Ca și cum ar învinge iarăși.

Întind pușca spre el și cu mâna liberă îi scotocesc în buzunar, iar degetele mele găsesc un obiect mic și metalic. Îl scot de acolo.

Binoclul Violei.

— Un lucrușor remarcabil, comentează Primarul. Abia aștept să asolizeze restul coloniștilor, ca să văd ce noi minunății ne vor aduce.

Nu-i adresez niciun cuvânt, ci sui înapoi pe dărâmături și duc binoclul la ochi cu mâna liberă, străduindu-mă stângaci să acționez vederea pe timp de noapte. A trecut mult de când…

Găsesc butonul cuvenit.

Valea îmi apare brusc în tonuri de verde și alb, străpungând întunericul ca să-mi arate orașul.

Ridic binoclul în sus pe drum, în sus pe râu, către zigzagul de pe deal, către punctele de lumină ce coboară pe el…

Și…

Și…

Și oh Doamne Dumnezeule.

Îl aud pe Primar râzând îndărătul meu, tot legat de scaun.

— Da, da, Todd. Nu este o nălucire.

Pentru o secundă nu pot să spun nimic.

N-am cuvinte.

Cum?

Cum poate fi *posibil* așa ceva?

O armată de spacși se-ndreaptă spre oraș.

Unii dintre ei, cei mai din față, călăresc pe spinările unor creaturi uriașe și late acoperite cu un fel de armuri și care au un corn curbat pe vârful nasului. Înapoia lor sunt soldați, fiin'că ăsta nu-i un marș prietenos, nu, dom'le, nici pe departe așa ceva, ci sunt soldați care coboară drumul în zigzag, sunt soldați care trec peste coama dealului din vârful cascadei.

Soldați care vin să lupte.

Și sunt cu miile.

— Dar, icnesc eu abia izbutind să pronunț cuvintele, dar ei au fost toți *uciși.* Ei au fost toți uciși în timpul Războiului Spacșilor!

— Toți, Todd? întreabă Primarul. Chiar toți de pe planeta aceasta pe care noi ocupăm doar o fâșie micuță? Ți se pare logic?

Luminile pe care le-am văzut sunt torțe purtate de spacșii ce călăresc pe spinările creaturilor, torțe aprinse care conduc armata, torțe arzătoare care scânteiază din sulițele soldaților, din arcuri, săgeți și ghioage.

Toți sunt înarmați.

— Ah, da, continuă Primarul, i-am învins. Am ucis mii de spacși, cu certitudine pe toți spacșii de pe o rază de mulți kilometri în jur. Deși ne-au fost mult superiori numeric, noi am avut arme mai bune și motivație mai puternică. I-am alungat de pe tărâmul acesta, cu înțelegerea că nu vor reveni niciodată, că nu vor mai apărea niciodată în calea noastră. Am păstrat pe unii dintre ei ca sclavi, bineînțeles, ca să ne reconstruim orașul după război. Așa era corect.

Orașul *MUGEȘTE* fără echivoc acum. Marșul armatei s-a oprit și pot auzi oameni care aleargă și strigă între ei, chestii lipsite de sens, chestii de neîncredere, chestii de spaimă.

Cobor în goană mormanul până la el și-l înghiontesc brutal cu pușca-n coaste.

— De ce s-au întors? De ce tocmai acum?

Primarul rânjește larg.

— Bănuiesc că au avut timp să pună la cale cum ar putea scăpa de noi o dată pentru totdeauna, nu crezi? În toți anii ăștia? Bănuiesc că așteptau doar un pretext.

— Ce pretext?! răcnesc la el. De ce...

Și mă opresc.

Genocidul.

Moartea tuturor sclavilor.

Corpurile adunate laolaltă în grămezi, ca gunoaiele.

— Exact, Todd, încuviințează el de parcă am discuta despre vreme. Bănuiesc că asta trebuie să fie, nu crezi și tu la fel?

Îl privesc și înțelegerea vine ca-ntotdeauna prea târziu.

— Tu ai făcut-o, rostesc eu. Bineînțeles că tu ai făcut-o. I-ai omorât pe spacși, pe toți, procedând astfel ca să se dea vina pe Ripostă. Îl împung cu arma-n piept. *Sperai* ca ei să revină.

El înalță din umeri.

— Da, speram că voi avea ocazia să-i înving o dată pentru totdeauna. Își țuguie buzele. Ție însă trebuie să-ți mulțumesc

pentru accelerarea planului.

— Mie?

— Da, în mod clar ție, Todd. Eu am pregătit scena, dar tu le-ai trimis mesagerul.

— Mesag…?

Nu.

Nu.

Mă-ntorc și urc din nou în fugă pe dărâmături, ridic iarăși binoclul, mă uit, și mă uit, și mă uit.

Sunt prea mulți, sunt prea departe.

Dar el este-acolo, nu-i așa?

Undeva-n mulțimea aceea.

1017.

Oh, nu.

— Oh, nu este corect, Todd, strigă de jos Primarul. L-am lăsat în viață ca să-l găsești, însă în ciuda relației voastre speciale, el nu te avea prea mult la inimă, așa-i? Indiferent cât ai încercat să-l ajuți. Tu ești întruchiparea torționarilor, chipul care l-a dus înapoi la frații și la surorile lui. Aud un râset înăbușit. Chiar n-as vrea să fiu în pielea ta acum, Todd Hewitt.

Mă răsucesc și privesc orizontul de jur-împrejur. Mă mai rotesc o dată. O armată-n sud, una în est, iar acum alta vine-ncoace dinspre vest.

— Iar noi suntem aici, rostește Primarul pe același ton calm. Chiar în centru. Se scarpină la nas, frecându-se de umăr. Mă întreb ce or gândi bieții oamenii din nava-cercetaș?

Nu.

Nu.

Mă mai rotesc o dată, ca și cum i-aș putea vedea venind pe toți. Venind după mine.

Mintea-mi gonește.

Ce să fac?

Ce să *fac*?

Primarul începe să fluiere de parc-ar avea tot timpul de pe lume.

Iar Viola este-acolo…

Iisuse, ea este-acolo…

— Armata, rostesc eu. Armata treb’e să lupte cu ei.

— Când s-o facă? arcuiește sprâncenele Primarul. Mai au doar câteva minute până la lupta cu Riposta.

— Riposta treb’e să ni se alăture nouă.
— Nouă? repetă Primarul.
— Treb’e să lupte alături de-armată. Treb’e.
— Chiar crezi că așa va acționa Stăpâna Coyle? Zâmbește, dar văd că picioarele încep să-i vibreze; energia se revarsă prin el. Nu crezi că va considera că ea și spacșii au un inamic comun? Ascultă-mă bine. Va încerca să negocieze. Îmi prinde iarăși privirea. Și ce vei face tu atunci, Todd?
Răsuflu greoi. N-am un răspuns.
— Iar Viola este acolo, îmi amintește el, pe cont propriu.
Așa-i.
Așa-i, ea este acolo.
Și ea nu poate nici măcar *să umble.*
Oh, Viola, ce-am făcut?
— Iar în circumstanțele acestea, dragul meu băiat, tu chiar crezi că armata te va dori pe tine drept conducător? Râde de parcă ar fi ideea cea mai idioată din lume. Chiar crezi că va avea încredere în tine s-o conduci în bătălie?
Mă rotesc din nou cu binoclul. Noul Prentisstown este-n haos. Clădiri ard în est. Oameni aleargă pe străzi, fugind departe de Ripostă, fugind departe de armata Primarului, iar acum fugind departe de spacși, fugind în toate direcțiile fără să aibă un loc în care să se refugieze.
Trompeta bubuie din nou, spărgând geamurile unor ferestre.
O zăresc prin binoclu.
O trâmbiță uriașă, mai lungă decât patru spacși laolaltă, purtată pe spinările a două creaturi cu corn, în care suflă cel mai mare spacs pe care l-am văzut vreodată.
Și-au ajuns la poalele dealului.
— Cred că este timpul să mă dezlegi, Todd, rostește Primarul și glasul lui este ca un zumzet gros în aer.
Mă-ntorc brusc, ațintindu-l cu pușca.
— N-o să mă controlezi, îi spun. N-o s-o mai faci.
— Nici nu încerc, răspunde el, dar cred că amândoi știm că-i o idee bună, nu?
Șovăiesc, respirând greoi.
— Eu i-am mai învins pe spacși, continuă Primarul. Orașul știe asta. Armata știe asta. Nu cred că ei vor fi prea entuziaști să mă înlăture și să se unească sub conducerea ta, când văd cu ce ne confruntăm.

Tac în continuare.
— Și în ciuda trădării tale, Todd, zice el privindu-mă direct, tot te doresc alături de mine. Tot vreau să lupți la dreapta mea. Face o pauză. Noi putem învinge acum împreună.
— Nu vreau să înving împreună cu tine, îi spun și privesc în lungul țevii. Eu te-am *înfrânt.*
El dă aprobator din cap, după care repetă:
— Lucrurile se schimbă, dar rămân la fel.
Aud zgomotele marșului apropiindu-se de biserică. O unitate din armată s-a mobilizat în cele din urmă suficient pentru a intra în oraș. Pot auzi soldații înaintând pe o stradă secundară, spre piață.
N-a mai rămas mult timp.
— Nu mă supăr nici măcar pentru că m-ai legat, Todd, spune Primarul, însă acum trebuie să mă eliberezi. Eu sunt singurul care-i poate învinge.
Viola…
Viola, ce să fac?
— Da, rostește el cu glas cald și seducător, mai este și Viola. Viola este acolo, printre ei, de una singură. Așteaptă până-l privesc în ochi. Ei o vor omorî, Todd. Asta vor face. Și tu știi că sunt singurul care o poate salva.
Trompeta mugește iarăși.
Un alt *BUUUM* din est.
Bocancii soldaților Primarului se apropie, îl privesc.
— Te-am înfrânt, îi spun. Să nu uiți asta. Te-am înfrânt și-o voi face din nou.
— Nu am nicio îndoială, zice el.
Totuși zâmbește.
VIOLA gândesc direct spre el și se cutremură.
— O salvezi, îi spun, și vei trăi. Dacă ea moare, mori și tu. Primarul încuviințează din cap.
— De acord.
— Dacă-ncerci să mă controlezi, te-mpușc. Dacă-ncerci să m-ataci, te-mpușc. Ai înțeles?
— Am înțeles, zice el.
Mai aștept o secundă, dar nu mai sunt secunde.
Nu mai este timp să decid nimic.
Planeta-ntreagă a pornit în marș ca să se-ntâlnească aici și acum.

Iar ea este acolo.

Și eu n-o să mă mai despart niciodată de ea, nici chiar când nu suntem împreună.

Iartă-mă, gândesc.

Și merg înapoia Primarului și-i dezleg frânghia.

El se ridică fără grabă, masându-și încheieturile.

Ridică fruntea când trompeta mugește din nou.

— În sfârșit, rostește Primarul. S-a terminat cu luptele astea secrete, pe furiș, s-a terminat cu goana după umbre și aiurelile astea de spionaj sub acoperire. Se întoarce către mine, mă privește în ochi și îndărătul surâsului aceluia văd sclipirea reală a demenței. În sfârșit, am ajuns la chestia adevărată, la ceea ce face din bărbați adevărați bărbați, la chestia pentru care noi am fost *născuți,* Todd.

Își freacă palmele una de alta și ochii îi scânteiază când rostește cuvântul.

— *Războiul.*

— SFÂRȘITUL CĂRȚII A DOUA —